ULUSLARARASI ÇOKSATAN

CHRIS CARTER

GECE SAPIĞI

SAKIN ARKANA BAKMA

PEGASUS

GERİLİM

GÜVENDE OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORSAN... BİR DAHA DÜŞÜN.

Kimliği belirsiz bir kadın cesedi Los Angeles şehir morguna getirilir, ölüm sebebi hâlâ belirsizdir. Vücudunda hiçbir yara izi yoktur, bazı bölgelerinin dikilmiş olması dışında. Fakat vücudu inceleyen patoloğu en çok şaşırtan şey, katilin kurbanın içine bir şey bırakmış olmasıdır. Bu şey o kadar korkunçtur ki Los Angeles Cinayet Masası Özel Birimi'nde görevli Dedektif Robert Hunter'dan üzerinde çalıştığı davayı bırakıp bu soruşturmayı devralması istenir. Bu olayın üzerinden çok geçmeden yeni bir ceset bulunur. Önceki kurban gibi bu kadının da bazı bölgeleri dikilmiş ve içine bir şey konulmuştur. Tuhaf olduğu kadar titizlikle yerleştirilmiş bir şeydir bu. Ve katilin işi henüz bitmemiştir.

Soruşturmasının keskin zekâlı, çekici bir özel dedektif olan Whitney Myers'ın araştırdığı bir kayıp kişi vakasıyla bağlantılı olduğunu öğrendiğinde Hunter katilin birden fazla kadını esir aldığından şüphelenir. Çok geçmeden kendini beklediğinden çok daha acımasız bir katilin peşinde bulur. Geçmişinde korkunç sırlar saklı bir avcı olan katilin, her bir kurbanla beraber gerçeği gün yüzüne çıkarana kadar durmaya niyeti yoktur.

Ayışığı Kitaplığı

"Chris Carter'ın anlatımı Patricia Cornwell'in romanlarını anımsatıyor."
Mail on Sunday

"Heyecan dolu bir roman... Midesi çabuk bulananlara göre değil."
Heat

"Çok sürükleyici."
Express

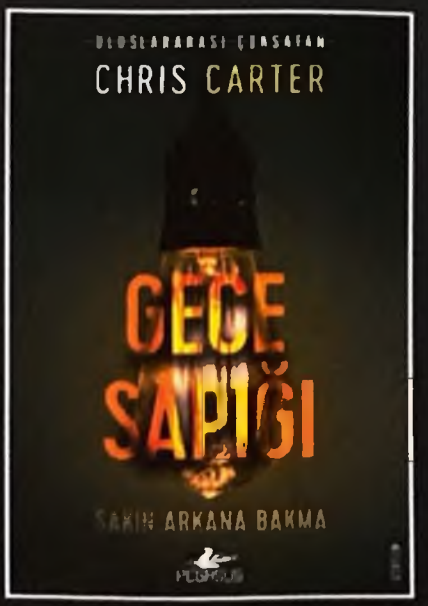

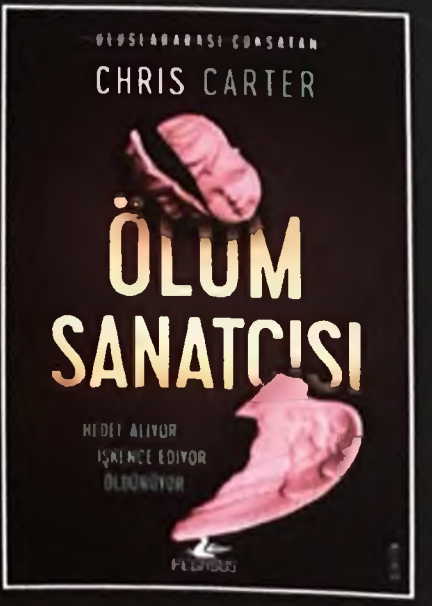

GECE SAPIĞI

Pegasus Yayınları: 2681

Gece Sapığı
Chris Carter
Özgün Adı: The Night Stalker

Editör: Gökçe Güngör
Düzelti: Yeşim Aydoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2025
ISBN: 978-625-410-559-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025
Copyright © Chris Carter, 2011

Bu kitap ilk kez 2011 yılında Büyük Britanya'da Simon and Schuster UK Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinevi pegasusyayinlari pegasusyayinlari pegasusyayinlari_resmi

CHRIS CARTER

GECE SAPIĞI

Robert Hunter Serisi - 3

İngilizceden çeviren:
Ömer Mülazım

PEGASUS YAYINLARI

Bu roman aileme ve Coral Chambers'a adanmıştır,
en çok ihtiyaç duyduğum anda
yanımda oldukları için.

Teşekkür

Bu roman için pek çok kişiye son derece minnettarım, onlar olmasaydı bu roman olmazdı.

Bir yazarın isteyebileceği en iyi menajer olmakla kalmayıp aynı zamanda gerçek bir dost olan menajerim Darley Anderson. Yorumları, önerileri, bilgisi ve dostluğu olmadan asla yapamayacağım edebî koruyucu meleğim Camilla Wray. Eserlerimi mümkün olan her yerde ve her şekilde tanıtmak için yorulmadan çabalayan Darley Anderson Edebiyat Ajansı'ndaki herkes.

Yaptığı işte bu kadar harika olduğu için Simon & Schuster'daki muhteşem editörüm Maxine Hitchcock. Muazzam destekleri ve inançları için yayıncılarım Ian Chapman ve Suzanne Baboneau. Yayınlama sürecinin her aşamasında canla başla çalışan Simon & Schuster'daki herkes.

Berbat fikirlerimin çoğuna anlayışla kulak veren Samantha Johnson.

Beni yılmaktan alıkoyan Coral Chambers'a sevgilerimi ve en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Bir

Doktor Jonathan Winston cerrahi maskeyi ağzının ve burnunun üzerine çekti ve Los Angeles Adli Tıp Kurumu'nun yer altı katındaki dört numaralı otopsi odasının duvarındaki saate baktı: 18.12.

Birkaç metre önündeki paslanmaz çelik masanın üzerinde yatan ceset, yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başında, kimliği belirsiz beyaz bir kadına aitti. Omuzlarına kadar inen ıslak siyah saçlarının uçları metal masaya yapışmıştı. Ameliyat ışığının parlaklığı altında soluk teni lastik gibi, neredeyse insan dışı görünüyordu. Cesedin bulunduğu yerde, varsayılan ölüm nedenini tespit etmek mümkün olmamıştı. Kan, kurşun ya da bıçak yarası, başında veya gövdesinde şişlik ya da sıyrık ve boynunda boğulduğunu gösteren hematom yoktu. Ağzının ve vajinasının onu öldüren kişi tarafından dikilerek kapatılmış olması dışında vücudunda herhangi bir travma yoktu. Kullanılan iplik kalın ve ağır, dikişler düzensiz ve özensizdi.

"Hazır mıyız?" Doktor Winston odadaki genç adli tıp asistanı Sean Hannay'e seslendi.

Hannay'in gözleri kadının yüzüne ve mühürlenmiş dudaklarına kilitlenmişti. Nedense kendini her zamankinden daha gergin hissediyordu.

"Sean, iyi misin?"

"Şey, evet doktor, affedersiniz." Gözleri sonunda Doktor Winston'ınkilerle buluştu ve başını salladı. "Her şey hazır." Dok-

tor yakınındaki dijital kayıt cihazını çalıştırırken o da masanın sağında kendini konumlandırdı.

Doktor Winston tarihi ve saati, orada bulunanların isimlerini ve otopsi dosya numarasını belirtti. Cesedin boyu ve kilosu çoktan ölçülmüştü, o nedenle kurbanın fiziksel özelliklerini sıraladı. Doktor Winston herhangi bir kesik atmadan önce cesedi titizlikle inceleyip kurbanın kimliğini belirlemeye yardımcı olabilecek herhangi bir iz aradı. Gözleri kurbanın vücudunun alt kısmına atılan dikişlere takılınca durakladı ve gözlerini kıstı.

"Dur bir saniye," diye fısıldadı, yaklaşıp kurbanın bacaklarını dikkatle ayırdı. "Feneri uzatır mısın lütfen, Sean?" Gözlerini kurbandan ayırmadan elini adli tıp asistanına doğru uzattı. Bakışlarına endişe sinmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Hannay, Doktor Winston'a küçük bir metal el feneri uzatarak.

"Olabilir." Fenerin ışığını gözüne takılan bir şeye doğrulttu.

Hannay ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Dikişler tıbbi dikiş değil," dedi Doktor Winston ses kaydı için. "Amatörce ve özensiz. Bir ergenin eski bir yırtık kot pantolona yama dikmesi gibi." Daha da yaklaştı. "Dikişler ayrıca çok aralıklı, aralarındaki boşluklar fazla geniş ve..." Durakladı, başını eğdi. "... bu mümkün değil."

Hannay tüm bedeninin ürperdiğini hissetti. "Ne oldu?" Bir adım öne çıktı.

Doktor Winston derin bir nefes alıp yavaşça Hannay'e baktı. "Sanırım katil cesedin içinde bir şey bırakmış."

"Ne?"

Doktor Winston emin olana kadar birkaç saniye daha el fenerinin ışığına odaklandı. "Işık kadının içindeki bir şeyden yansıyor."

Hannay eğilerek doktorun bakışlarını takip etti. Görmesi sadece bir saniye sürdü. "Kahretsin, ışık gerçekten bir şeyden yansıyor. Nedir o?"

"Bilmiyorum ama her ne ise dikişlerin arasından görünecek kadar büyük."

Doktor doğruldu ve alet tepsisinden metal bir çubuk aldı.

"Sean, ışığı tutar mısın benim için, işte böyle." El fenerini genç asistana uzatıp ışığı tam olarak nereye odaklamasını istediğini gösterdi.

Doktor eğildi ve metal çubuğun ucunu iki dikişin arasına sokarak kurbanın içindeki nesneye doğru ilerletti.

Hannay el fenerini sabit tutuyordu.

"Metalik bir şey," dedi Winston çubuğu sonda gibi kullanarak, "ama ne olduğunu hâlâ kesin olarak söyleyemiyorum. Dikiş kesme makasını ve pensi uzatır mısın?"

Doktorun dikişleri kesmesi uzun sürmedi. Her birini keserken pensi kullanarak kurbanın derisindeki kalın siyah ipliği tutup çekti ve küçük bir kanıt toplama torbasına koydu.

"Tecavüze uğramış mı?" diye sordu Hannay.

"Kasıklarının etrafında zorla cinsel penetrasyonla uyumlu kesikler ve morluklar var," diye cevap verdi Doktor Winston, "ancak bunlar içine sokulan nesneden kaynaklanmış olabilir. Birkaç sürüntü alıp iplik örnekleriyle birlikte laboratuvara göndereceğim." Makası ve pensi kullanılmış alet tepsisine yerleştirdi. "Katilin bize ne bıraktığını öğrenelim mi, ne dersin?"

Doktor Winston sağ elini kurbanın içine sokarken Hannay gerildi. "Haklıymışım, küçük bir cisim değilmiş."

Sessiz, huzursuz birkaç saniye geçti.

"Garip de bir şekli var," diye açıkladı doktor. "Tepesine tuhaf bir şey iliştirilmiş bir tür kare." Sonunda cismi kavramayı başardı. Çıkarırken tepesindeki bir parçadan tıkırtı geldi.

Hannay daha iyi görebilmek için bir adım öne çıktı.

"Metal, nispeten ağır, el yapımı gibi görünüyor..." dedi Doktor Winston elindeki nesneye bakarak. "Ama hâlâ ne olduğundan emin değil..." Durakladı ve yaşadığı aydınlanmayla gözleri büyürken kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetti. "Aman Tanrım..."

İki

Los Angeles Soygun ve Cinayet Birimi'nden Dedektif Robert Hunter'ın Hollywood Adliyesi'nden Doğu Los Angeles'taki atıl kasap dükkânına gitmesi bir saatten fazla sürdü. Dört saat önce çağrılmıştı fakat tanıklık edeceği duruşma beklediğinden çok daha geç başlamıştı.

Hunter seçkin bir ekibin, çoğu Los Angeles Polis Teşkilatı dedektifinin parçası *olmamak* için canını vereceği bir ekibin parçasıydı. Soygun ve Cinayet Birimi'nin Cinayet Özel Büro'su yalnızca seri, yüksek profilli ve kapsamlı soruşturma süresi ve uzmanlık gerektiren cinayet vakalarıyla ilgilenmek amacıyla kurulmuştu. Cinayet Özel Büro'nun içinde Hunter'ın daha da uzmanlaşmış bir görevi vardı. Suçlu davranışı psikolojisi geçmişi nedeniyle, failin aşırı vahşet uyguladığı vakalara atanıyordu. Teşkilat bu tür vakaları AŞİ, *aşırı şiddet içeren* vakalar olarak adlandırıyordu.

Kasap dükkânı, kapanan iş yeri zincirinin sonuncusuydu. Bütün mahalle bakımsız görünüyordu. Hunter eski Buick'ini beyaz bir adli tıp minibüsünün yanına park etti. Arabadan inerken bakışlarıyla bir süre binaların dışını inceledi. Tüm pencereler sert metal kepenklerle kapatılmıştı. Dış duvarlarda o kadar çok grafiti vardı ki Hunter binaların asıl rengini anlayamadı.

Girişi koruyan memura yaklaştı, rozetini gösterdi ve eğilerek sarı emniyet şeridinin altından geçti. Memur başını salladı fakat konuşmadı, dalgındı.

Hunter kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

Burnuna çarpan iğrenç kokuyla geriye savrulup öğürdü. Kokuşmuş et, bayat ter, kusmuk ve idrarın karışımı burun delikleri ile gözlerini yaktı. Bir an durakladıktan sonra gömleğinin yakasını yukarı çekip bu doğaçlama maskeyle burnunu ve ağzını kapattı.

"Bunlar daha çok işe yarıyor," dedi Carlos Garcia arka odadan gelip Hunter'a bir cerrahi maske uzatarak. Kendisi de bir tane takıyordu.

Garcia uzun boylu, ince yapılı, uzun siyah saçlı ve açık mavi gözlüydü. Çocuksu yakışıklılığını bozan tek şey burnunun kırıldığı yerdeki hafif şişlikti. Diğer tüm Soygun ve Cinayet Birimi dedektiflerinin aksine Garcia Cinayet Özel Büro'ya atanmak için çok çalışmıştı. Neredeyse üç yıldır Hunter'ın ortağıydı.

"Arka odaya girince koku daha da kötüleşiyor." Garcia başıyla az önce çıktığı kapıyı işaret etti. "Duruşma nasıldı?"

"Geç bitti," dedi Hunter maskeyi yüzüne takarken. "Elimizde ne var?"

Garcia başını yana eğdi. "Birtakım berbat şeyler. Beyaz bir kadın kurban, yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başında. Şuradaki paslanmaz çelikten kasap tezgâhının üzerinde bulunmuş." Arkasındaki odayı gösterdi.

"Ölüm nedeni?"

Garcia başını iki yana salladı. "Otopsiyi beklememiz gerek. Görünürde bir şey yok. Ama işte asıl bomba geliyor. Dudakları ve vajinası *dikilerek* kapatılmış."

"Ne?"

Garcia başını salladı. "Doğru duydun. Çok iğrenç. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Hunter'ın gözleri ortağının arkasındaki kapıya doğru kaydı.

"Ceset götürüldü," dedi Garcia, Hunter'ın sıradaki sorusundan önce. "Bu akşam buradaki adli tıp sorumlusu Doktor Winston'dı. Aslında senin cesedi ve olay yerini tam olarak bulunduğu şekilde

görmeni istiyordu fakat daha fazla bekleyemedi. İçerideki sıcaklık çürümeyi hızlandırıyordu."

"Ceset ne zaman götürüldü?" Hunter mekanik bir şekilde saatine baktı.

"Yaklaşık iki saat önce. Doktoru tanıyorsam eğer, muhtemelen otopsinin yarısını çoktan bitirmiştir. Senin otopsilerden nefret ettiğini bildiğinden beklemeyecektir. Biz burayı incelemeyi bitirdiğimizde bizim için bazı cevaplar bulmuş olur."

Hunter'ın cebindeki telefon çaldı. Telefonu aldı, cerrahi maskesini indirerek boynunda asılı bıraktı. "Dedektif Hunter."

Birkaç saniye dinledi. "Ne?" Gözleri ortağına doğru kaydı ve Garcia, Hunter'ın yüz ifadesinin bir anda değiştiğini gördü.

Üç

Garcia, Doğu Los Angeles'tan Kuzey Mission Yolu'ndaki Los Angeles Adli Tıp Kurumu'na çok kısa bir sürede ulaştı.

Adli tıp otoparkının girişine yaklaştıklarında şaşkınlıkları ikiye katlandı. Otopark dört polis arabası ve iki itfaiye aracı tarafından kapatılmıştı. Otoparkın içinde ise daha fazla polis arabası vardı. Üniformalı birkaç polis memuru düzensiz bir şekilde hareket ediyor, birbirlerine ve telsizden bağırarak emirler yağdırıyordu.

Medya aç kurtlar gibi olay yerine üşüşmüştü. Yerel televizyon ve gazetelerin minibüsleri her yerdeydi. Muhabirler, kameramanlar ve fotoğrafçılar olabildiğince yaklaşmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ancak ana binanın etrafında çoktan sıkı bir çember oluşturulmuştu ve bu çember Los Angeles Polis Teşkilatı (LAPD) tarafından sıkı bir şekilde korunuyordu.

"Burada neler oluyor?" diye fısıldadı Hunter, Garcia arabayı girişe yanaştırırken.

"Buradan çekilmeniz gerek, efendim," dedi genç bir polis memuru Garcia'nın camına yaklaşıp telaşla yoluna devam etmesini işaret ederek. "Burada bekleye..."

Garcia'nın rozetini görür görmez durdu. "Özür dilerim, dedektif, hemen yolu açıyorum." Araçlarının yanında duran diğer iki memura döndü. "Hadi çocuklar, yolu açın."

Otuz saniye geçmeden Garcia, Honda Civic'ini ana binaya çıkan merdivenlerin hemen önüne park etti.

Hunter arabadan inip etrafına bakındı. Çoğu beyaz önlüklü küçük bir grup insan otoparkın uzak tarafında toplanmıştı. Hunter onların laboratuvar teknisyeni ve adli tıp personeli olduğunu anladı.

"Burada ne oldu?" diye sordu az önce telsizden konuşan itfaiyeciye.

"Daha fazla ayrıntı için sorumlu amirle konuşmalısınız. Size tek söyleyebileceğim, içeride yangın çıktığı." Morga dönüştürülen eski hastaneyi işaret etti.

Hunter kaşlarını çattı. "Yangın mı?"

Bazı kundaklama vakaları da Cinayet Özel Büro tarafından soruşturulurdu ancak bunlar nadiren aşırı şiddet içeren kategorisinde kabul edilirdi. Hunter bunların hiçbirinde sorumlu dedektif olarak görevlendirilmemişti.

"Robert, buraya gel."

Hunter döndü ve Doktor Carolyn Hove'un onları karşılamak için merdivenlerden indiğini gördü. Hep kırk altı yaşından çok daha genç gösterirdi. Ama bugün öyle değildi. Her zaman mükemmel şekilde taranmış kestane rengi saçları dağılmıştı, yüzünde kederli ve yılgın bir ifade vardı. Los Angeles Adli Tıp Kurumu'nda bir yetki sıralaması yapılsa Doktor Hove, Doktor Winston'ın hemen ardında, ikinci sırada yer alırdı.

"Neler oluyor, doktor?" diye sordu Hunter.

"Tam bir felaket..."

Dört

Hunter, Garcia ve Doktor Hove merdivenlerden birlikte çıkarak büyük ikili kapıdan ana binaya girdiler. Giriş bölümünde birkaç polis memuru ve itfaiyeci dolanıyordu. Doktor Hove'un rehberliğinde iki dedektif danışma masasının önünden geçerek bir dizi merdivenden aşağıya, yer altı katına indi. Hava tahliye fanları tam güçle çalışsalar da havada mide bulandırıcı bir kimyasal ve yanmış et kokusu vardı. İki dedektif de irkildi ve ani bir refleksle elleriyle burunlarını kapattı.

Garcia midesinin bulandığını hissetti.

Koridorun sonunda, dört numaralı otopsi odasının hemen önündeki zeminin bir bölümü suyla kaplıydı. Odanın kapısı açıktı fakat menteşelerinden çıkmış gibi görünüyordu.

Sorumlu itfaiye amiri, adamlarından birine talimatlar verirken doktor ile dedektiflerin yaklaştığını gördü.

"Amirim," dedi Doktor Hove, "kendileri Soygun ve Cinayet'ten Robert Hunter ve Carlos Garcia."

El sıkışmadılar, sadece kibarca başlarını salladılar.

"Burada ne oldu?" diye sordu Hunter odanın içini görebilmek için boynunu uzatarak. "Ayrıca Doktor Winston nerede?"

Doktor Hove cevap vermedi.

İtfaiye amiri kaskını çıkarıp eldivenli eliyle alnını sildi. "Bir tür patlama oldu."

Hunter kaşlarını çattı. "Patlama mı?"

"Evet. Oda kontrol edildi, gizli bir yangın yok. Hatta yangın fazla büyümemiş bile diyebiliriz. Söndürme sistemi daha biz gelmeden yangını söndürmüş. Şu anda patlamaya neyin sebep olduğunu bilmiyoruz, yangın inceleme raporunu beklemek zorundayız." Doktor Hove'a baktı. "Bana buranın en büyük otopsi odası olduğu ve aynı zamanda laboratuvar olarak da kullanıldığı söylendi, bu doğru mu?"

"Evet, doğru," dedi Doktor Hove.

"Burada uçucu kimyasallar –mesela gaz kutuları– depolanıyor mu?"

Doktor Hove bir an gözlerini yumdu ve derin bir nefes verdi. "Bazen."

İtfaiye amiri başını salladı. "Belki bir sızıntı olmuştur ama dediğim gibi, yangın raporunu beklememiz gerekiyor. Bu sağlam temelli, güçlü bir bina. Burası bodrum katı olduğundan duvarlar binanın geri kalanına göre çok daha kalın, bu da patlamanın etkisinin sınırlı kalmasını sağlamış. Çok fazla iç hasara yol açabilecek kadar güçlü bir patlama olmasına karşın binayı zayıflatacak kadar da güçlü değilmiş. Şimdilik daha fazlasını söyleyemem." İtfaiye amiri eldivenlerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "İçerisi berbat durumda, doktor, hem de çok berbat." Başka ne söyleyeceğini bilemezmiş gibi durakladı. "Çok üzgünüm." Sözleri keder yüklüydü. Karşısındakileri başıyla saygıyla selamlayıp üst kata geri döndü.

Hepsi bir zamanlar dört numaralı otopsi odası olan yerin girişinde sessizce durmuş, gözleriyle yıkımı inceliyordu. Odanın uzak tarafında masalar, tepsiler, dolaplar ve tekerlekli sedyeler yamulup ters dönmüş, üzerlerine moloz, deri ve et parçaları yağmıştı. Tavanın ve arka duvarın hasar gören kısmı kanla kaplıydı.

"Ne zaman olmuş bu?" diye sordu Garcia.

"Bir saat, bilemedin bir saat on beş dakika önce. Ben ikinci binada toplantıdaydım. Boğuk bir patlama sesi duyduk ve yangın alarmları çalmaya başladı."

Hunter'ın canını sıkan şey ise odanın içinde dağınık halde görebildiği, cesetleri ya da ceset parçalarını örten siyah, su geçirmez örtülerin sayısı ve akan kan miktarıydı. Daha soğuk olan ceset depolama bölümü, patlamanın meydana geldiği yerin karşısındaki duvarda yer alıyordu. Dolapların hiçbiri hasarlı görünmüyordu.

"Burada dolapların dışında kaç ceset vardı, doktor?" diye sordu Hunter çekingen bir tavırla.

Doktor Hove, Hunter'ın durumu çoktan kavradığını anladı. Sağ elini kaldırıp sadece işaret parmağını gösterdi.

Hunter derin bir nefes verdi. "Otopsi yapılıyordu." Bu bir sorudan ziyade bir tespitti ve sırtını bir ürpertinin kapladığını hissetti. "Doktor Winston'ın otopsisi mi?"

"Kahretsin!" Garcia elini yüzünde gezdirdi. "Olamaz."

Doktor Hove başını çevirdi fakat gözlerinde oluşan yaşları saklayacak kadar hızlı değildi.

Hunter'ın bakışları birkaç saniye onun üzerinde kaldıktan sonra odadan geriye kalanlara döndü. Boğazı kurudu, yüreğini boğucu bir hüzün kapladı. Doktor Jonathan Winston'ı on beş yılı aşkın bir süredir tanıyordu. Doktor, Hunter kendini bildi bileli Los Angeles'ın adli baştabibiydi. Tam bir işkolikti ve işinde çok başarılıydı. Ölüm koşullarının sıra dışı olduğu düşünülen cinayet kurbanlarının otopsilerinin çoğunu yapmak için her zaman elinden gelen çabayı gösterirdi. Ama hepsinden önemlisi, Hunter için Doktor Winston aileden biri gibiydi. Çok yakın arkadaşıydı. Birçok kez güvendiği biriydi. Saygı ve hayranlık duyduğu çok az kişiden biriydi. Onu gerçekten özleyecekti.

"İki kişiydiler." Doktor Hove'un sesi bir an titredi. "Doktor Winston ve yirmi bir yaşındaki adli tıp asistanı Sean Hannay."

Hunter gözlerini kapadı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Öğrenir öğrenmez aradım," dedi Doktor Hove.

Garcia'nın yüzünde tam bir şok ifadesi vardı. Kariyeri boyunca pek çok ceset görmüştü, bunların birkaçı da sadist bir katil tarafından acımasızca parçalanmıştı. Ama kurbanların hiçbirini şahsen tanımıyordu. Ayrıca Doktor Winston'la daha üç yıl önce tanışmalarına rağmen kısa sürede arkadaş olmuşlardı.

"Peki ya çocuk?" diye sordu Hunter sonunda. Garcia ilk kez Hunter'ın sesinin titrediğini duydu.

Doktor Hove başını iki yana salladı. "Maalesef. Sean Hannay UCLA'de patoloji bölümündeki üçüncü yılını bitiriyordu. Hedefi adli tıp uzmanı olmaktı. Daha altı ay önce stajına onay veren bendim." Gözleri parıldadı. "Aslında bu odada olmamalıydı bile. O sadece yardım ediyordu." Doktor duraklayıp sıradaki sözlerini dikkatle düşündü. "Ondan bunu yapmasını ben istedim. Jonathan'a benim yardım etmem gerekiyordu."

Hunter doktorun ellerinin titrediğini fark etti.

"Bu özel bir otopsiydi," diye devam etti doktor. "Jonathan böyle durumlarda her zaman benden yardım ister. Ben de edecektim zaten ama toplantım uzadı ve Sean'dan iyilik yapıp benim yerime gitmesini istedim." Gözleri dehşetle doldu. "Bugün burada ölmesi gereken o değildi. Bendim."

Beş

Hunter, Doktor Hove'un aklından neler geçtiğini anlıyordu. Patlamanın hemen ardından kendini koruma içgüdüsü devreye girmiş ve rahatladığını hissetmişti. Ucuz kurtulmuştu. Ama şimdi mantık ve suçluluk duygusu devreye giriyor, zihni onu olabilecek en kötü şekilde cezalandırıyordu. *Toplantım uzamasaydı Sean Hannay hâlâ hayatta olacaktı.*

"Bunların hiçbiri senin suçun değil, doktor," diye onu rahatlatmaya çalıştı Hunter ama bu sözlerin pek bir etkisi olmayacağını biliyordu. Herhangi bir şeyi kabul etmeden önce, hepsinin o odada neler olduğunu anlaması gerekiyordu.

Hunter otopsi odasının kapısına doğru bir adım atarken zihni önündeki sahneyi idrak etmeye çalışıyordu. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Birden gözüne bir şey takıldı ve gözlerini kıstı, sonra Doktor Hove'a döndü.

"Otopsiler kayıt altına alınıyor mu?" diye sordu Hunter yerdeki kamera ayağına benzeyen şeyi göstererek.

Doktor Hove başını iki yana salladı. "Çok nadiren. Ayrıca talebin benim tarafımdan ya da..." gözleri Hunter'dan odanın içine doğru kaydı, "... adli baştabip tarafından onaylanması gerekiyor."

"Yani Doktor Winston."

Doktor Hove tereddütle başını salladı.

"Sence bu otopsiyi kaydetmeyi tercih etmiş olabilir mi?"

Doktor Hove bunu bir an düşününce yüzü umutla parladı. "İhtimal var. Vakayı yeterince ilgi çekici bulduysa."

"E, öyle bile olsa," diye lafa girdi Garcia, "bunun bize ne faydası olacak ki? Odanın büyük bölümü gibi kameranın da mahvolduğu kesin. Şuna bir baksanıza."

"Tam olarak öyle değil," dedi doktor.

Tüm gözler ona döndü.

"Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?" diye sordu Hunter.

"Dört numaralı otopsi odası bazen konferans salonu olarak kullanılır," dedi doktor. "Video kamera bağlantı merkeziyle donatılmış tek otopsi odamız. Ve kamera doğrudan ana bilgisayara bağlı. Yani görüntüler eş zamanlı olarak ana bilgisayar sabit diskimizde depolanıyor. Bir sunumu ya da otopsiyi kayıt altına almak için bir doktorun yapması gereken tek şey bir dijital kamera kurup onu merkeze bağlamak. Hepsi bu."

"Doktor Winston'ın bunu yapıp yapmadığını öğrenebilir miyiz?"

"Beni takip edin."

Doktor Hove kararlı bir şekilde indikleri merdivene geri döndü ve zemin kata çıktı. Danışmayı geride bıraktıktan sonra bir dizi metal ikili kapıdan geçerek uzun ve boş bir koridora girdiler. Yolun dörtte üçünü geçince sağa döndüler. Koridorun sonunda küçük bir buzlu cam penceresi olan bir ahşap kapıya ulaştılar. Doktor Hove'un ofisiydi. Doktor anahtarı çevirip kapıyı açtı ve içeri girdiler.

Doktor Hove doğrudan masasına giderek bilgisayarına giriş yaptı. İki dedektif arkasına geçti.

"Ana bilgisayardaki video dizinine yalnızca benim ve Doktor Winston'ın yönetici erişim hakkı var. Bakalım bir şey bulabilecek miyiz?"

Doktor Hove bütün kayıtların depolandığı video dizinine sadece birkaç tıklamayla ulaştı. Ana klasörün içinde üç alt dizin

vardı: Yeni, Dersler ve Otopsiler. Doktor *yeni* adlı dizini açtığında sadece bir tane .mpg dosyası buldu. Üzerindeki zaman damgası bir saat önce oluşturulduğunu gösteriyordu.

"Bingo. Jonathan otopsiyi kaydetmiş." Doktor Hove durakladı ve endişeyle Hunter'a baktı. Hunter doktorun fareden elini hafifçe çektiğini fark etti.

"Sorun değil, doktor, bunu izlemek zorunda değilsin. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Doktor Hove bir an tereddüt etti. "Hayır, izlemek zorundayım." Dosyaya çift tıkladı. Ekran titredi ve bilgisayar varsayılan video oynatma uygulamasını başlattı. Hunter ve Garcia biraz daha yaklaştılar.

Görüntüler çok kaliteli değildi fakat otopsi masasının üzerinde beyaz bir kadın cesedi net şekilde görünüyordu. Görüntüler yukarıdan, belli bir açıyla çekilmişti ve masa ekranın büyük bölümünü kaplayacak şekilde kısmen yakınlaştırılmıştı. Sağ tarafta, gövdenin ortasından aşağıya doğru beyaz önlüklü iki kişi daha görülebiliyordu.

"Görüntüyü uzaklaştırabilir misin?" diye sordu Garcia.

"Görüntü bu şekilde kaydedilmiş," dedi Hunter başını iki yana sallayarak. "Burada bir kamerayı kontrol etmiyoruz. Sadece görüntü oynatıyoruz."

Ekranda masanın sağındaki iki kişiden biri cesedin başına doğru ilerledi ve incelemek için eğildi. Karede birdenbire Doktor Winston'ın yüzü belirdi.

"Ses yok mu?" diye sordu Garcia, Doktor Winston'ın sessizce hareket eden dudaklarını izlerken. "Nasıl olur da ses olmaz?"

"Otopsileri görüntülemek için kullandığımız kameraların mikrofonları çok kaliteli değil," diye açıkladı doktor. "Genellikle onları açmayız bile."

"Patologların otopsilerin her adımını dikte etme alışkanlığı olduğunu sanıyordum."

"Öyle de zaten," diye onayladı doktor. "Ama bunu kendi kişisel kayıt cihazlarımıza yaparız. Onları otopsi odalarına yanımızda götürürüz. Jonathan'ın kullandığı her ne ise o da o odada bulunan diğer her şeyle birlikte parçalanmış durumda."

"Aman ne güzel."

"*Gözler ela, cildi bakımlı, kulak memeleri hiç delinmemiş gibi görünüyor...*" dedi Hunter görüntülerde Doktor Winston yüzünü kameradan çevirmeden önce. "Kahretsin! Artık ağzını göremiyorum."

"Dudak okuyabiliyor musun?" Soru Doktor Hove'dan geldi fakat yüzündeki şaşkın ifadenin aynısından Garcia'nın yüzünde de vardı.

Hunter cevap vermedi. Dikkatini tamamen ekrana vermişti.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu Garcia.

"Kitaplardan," diye yalan söyledi Hunter. Şu anda yapmak istediği son şey geçmişi hakkında konuşmaktı.

Sonraki birkaç saniye sessizce izlediler.

"Jonathan cesedin sıradan bir dış muayenesini yapıyor," diye doğruladı Doktor Hove. "Kurbanın tüm fiziksel özellikleri ve varsa yaralara dair ilk izlenimler sıralanır. Doktor Winston kurbanın kimliğini belirlemeye yardım edebilecek fiziksel izler de arayacaktır. Kurban, kimliği belirsiz bir kadın olarak getirilmişti zira."

Ekranda Doktor Winston durakladı ve yüzünde meraklı bir ifade belirdi. Asistanı ona küçük bir el feneri uzattı. Eğilerek ışığı doğrudan kurbanın belden aşağısına atılan dikişlere doğrultan doktor, ışığı aşağı yukarı, sağa sola oynattı. Bir şey onu şaşırtmış gibiydi.

"Ne yapıyor?" Garcia daha iyi görebilmek için içgüdüsel olarak başını yana eğdi.

Video devam ediyordu. Doktor Winston metal bir çubuk kullanarak dikişleri ve kurbanın içini inceledi. Doktorun dudakları hareket edince gözler Hunter'a çevrildi.

"*Metalik bir şey,*" diye aktardı Hunter, "*ama ne olduğunu hâlâ kesin olarak söyleyemiyorum. Dikiş kesme makasını ve pensi uzatır mısın?*"

"Kadının içinde bir şey mi varmış?"

Ekranda Doktor Winston başını tekrar kameradan çevirdi ve dikişleri kesmek için makas kullanmaya başladı. Hunter toplamda beş dikiş olduğunu fark etti. Doktor sağ elini kurbanın içine soktu.

Birkaç saniye sonra Doktor Winston bir cisim çıkarmayı başardı. Döndüğünde cismin sadece kenarı kamerada bir anlık göründü.

"O da neydi?" diye sordu Garcia. "Kurbanın içine bir şey mi bırakılmıştı? Siz de gördünüz mü?"

"Emin değilim," dedi Hunter. "Biraz bekleyelim, doktor tekrar dönüp kameranın karşısına geçebilir."

Ama geçmedi.

Saniyeler içinde bir patlama oldu ve görüntüler yerini parazite bıraktı. Ekranın ortasında *Oda 4. Sinyal Başarısız* yazısı belirdi.

Altı

Odayı birkaç saniye boyunca mutlak bir sessizlik kapladı. İlk konuşan Doktor Hove oldu.

"Bomba mı? Biri cinayet kurbanının içine bomba mı koymuş? Bu da ne demek?.."

Cevap gelmedi. Hunter bilgisayarın başına geçti ve tıklayarak görüntüleri geri sarmaya başladı. Tekrar oynat tuşuna bastı, video Doktor Winston'ın tanımlanamayan metalik nesneyi kavrayan elini kurbanın içinden çıkarmasından birkaç saniye öncesine döndü. Bütün gözler yeniden ekrana çevrildi.

"Tam seçemiyorum," dedi Garcia. "Kameranın önünden çok hızlı geçiyor. Yavaşlatabilir misin?"

"Neye benzediğinin bir önemi yok," dedi Doktor Hove neredeyse katatonik bir sesle. "Bombaydı işte. Kim bir kurbanın içine bomba koyar ki? Ve neden?" Bir adım geri çekilip şakaklarına masaj yaptı. "Terörist mi acaba?"

Hunter başını iki yana salladı. "Sırf saldırının yeri bile terörün özüne aykırı. Teröristler olabildiğince fazla can kaybıyla olabildiğince fazla hasara yol açmak isterler. Hepimiz biliyoruz ki doktor, burası bir alışveriş merkezi değil, bir morg. Dahası patlama orta büyüklükte bir odayı yok edecek kadar bile güçlü değildi."

"Kaldı ki," dedi Garcia sesinde alaycılık olmadan, "buradaki bedenlerin çoğu zaten ölüydü."

"Öyleyse neden biri bir cesedin içine bomba yerleştirsin? Bu hiç mantıklı değil."

Hunter doktorla göz göze geldi. "Bu sorunun cevabını sana şu an verememem." Bir an durakladı. "Dikkatimizi toplamamız gerek. Bu görüntüleri başka kimsenin görmediğini varsayıyorum?"

Doktor Hove başıyla onayladı.

"Şimdilik öyle de kalsın," dedi Hunter. "Eğer bir katilin kurbanın içine bomba yerleştirdiği haberi yayılırsa basın başımıza bela olur. Anlamsız röportajlar vermekten ve aptalca soruları yanıtlamaktan soruşturmaya vakit ayıramayız. Ve daha fazla zaman kaybetmeyi de göze alamayız. Mevcut durumdaki duygularımız ne olursa olsun, genç bir kadını öldürecek ve vücuduna patlayıcı koyup dikişle kapatacak kadar çılgın biriyle karşı karşıyayız. Bu da yetmezmiş gibi, iki masum insanın daha canını aldı."

Doktor Hove'un gözleri yine doldu. Fakat yıllarca pek çok vakada Hunter'la birlikte çalışmıştı ve emniyet teşkilatında ondan daha fazla güvendiği kimse yoktu. Yavaşça başını salladı. Hunter yüzünde ilk kez öfke gördü.

"Sadece bana bu adi herifi yakalayacağına söz ver."

Hunter ve Garcia binadan ayrılmadan önce adli tıp laboratuvarına uğrayıp ekibin o ana kadar topladığı bütün bilgileri aldılar. Laboratuvar test sonuçlarının çıkması en az birkaç gün sürerdi. Hunter'ın cesedi olay yerinde bulunduğu haliyle görme şansı olmadığından raporlarla, notlarla ve fotoğraflarla yetinmesi gerekecekti.

Cesedin sekiz saat önce Doğu Los Angeles'ta atıl bir kasap dükkânının arka odasında bulunduğunu zaten biliyordu. İsimsiz bir telefon polise haber vermişti. Hunter kaydın bir kopyasını daha sonra alacaktı.

Doğu Los Angeles'a dönerlerken Hunter adli tıp dosyasındaki tüm bilgileri yavaşça gözden geçirdi. Olay yeri fotoğraflarında kurbanın kirli bir metal tezgâhın üzerinde sırtüstü, çıplak bir

şekilde bırakıldığı görülüyordu. Bacakları birleştirilip uzatılmış fakat bağlanmamıştı. Kollarından biri tezgâhtan aşağıya sarkarken diğeri göğsündeydi. Gözleri açıktı. Hunter bu ifadeyi daha önce pek çok defa görmüştü. Saf korku.

Fotoğrafların birinde kadının ağzı yakın çekim görülüyordu. Dudakları kalın, siyah, diken benzeri bir iplikle dikilmişti. İğne deliklerinden sızan kan çenesinden ve boynundan aşağıya akmıştı ki bu da dikiş atıldığında kadının hâlâ hayatta olduğuna işaret ediyordu. Bir başka yakın çekim fotoğrafta aynı işlemin belden aşağıya da uygulandığı gözler önüne seriliyordu. Kasıkları ve uyluklarının iç kısımları da iğne yaralarından sızan kanla kaplanmıştı. Dikişlerin etrafında bir miktar şişlik vardı ki bu da kadının iğne ve iplikle işkenceye uğradıktan saatler sonra öldüğünün bir başka göstergesiydi. Öldüğünde yaralar çoktan enfeksiyon kapmaya başlamıştı. Fakat ölüm sebebi bu olamazdı.

Hunter olay yerinin fotoğraflarına baktı. Kasap dükkânı pislik içindeydi. Zemin kokain boruları, eski şırıngalar, kullanılmış prezervatifler ve fare dışkılarıyla kaplıydı. Duvarlar grafiti ve resimlerle süslenmişti. Adli tıp o kadar çok farklı parmak izi bulmuştu ki arka odada bir parti verilmiş gibiydi. Gerçek şuydu: Şu anda vakaya sadece otopsi ışık tutabilirdi.

Yedi

Garcia, Hunter'ı bıraktığında herkes çoktan gitmişti. Olay yeri şeridi hâlâ kasap dükkânının çevresini sarıyordu. Üniformalı bir polis girişi koruyordu.

Garcia, Hunter'ın acele etmeyeceğini, dükkânın içindeki olası her ayrıntıya bakacağını biliyordu.

"Ben geri dönüp olay yeri fotoğrafları ve Kayıp Kişiler veri tabanıyla neler yapabileceğime bakacağım. Dediğin gibi, önceliğimiz kadının kim olduğunu tespit etmek."

Hunter başını sallayıp arabadan indi.

Rozetini girişteki memura gösterip o akşam ikinci kez dükkâna girerken iğrenç koku üç kat artmış gibiydi.

Kapı arkasından kapandığında Hunter zifirî karanlıkta kaldı. El fenerini yaktı, bedenini bir adrenalin dalgasının kapladığını hissetti. Her adımına cam çıtırtıları ya da ayaklarının altındaki nemli bir şeyin çıkardığı gıcırdama sesi eşlik ediyordu. Eski et teşhir tezgâhını geçerek arkadaki kapıya doğru ilerledi. Yaklaştıkça sinek vızıltılarını duydu.

Bu yeni oda genişti ve dükkânın ön tarafını arkadaki küçük dondurucu odasına bağlıyordu. Pis kokuyla boğuşan Hunter kapının yanında durdu. Midesi ona oradan gitmesi için yalvarıyor, onu her an patlamakla tehdit ediyordu ki Hunter birkaç

kez şiddetli bir şekilde öğürüp öksürdü de. Cerrahi maskenin etkisi çok azdı.

El fenerinin ışığını yavaşça odanın içinde gezdirdi. İki büyük boy metal lavabo uzaktaki duvara yaslanmıştı. Sağ taraflarında yerden tavana kadar uzanan boş bir depolama ünitesi vardı. Raflarında fareler cirit atıyordu.

Hunter yüzünü buruşturdu.

"Fareler olmazsa olmaz zaten," diye söylendi kendi kendine. Farelerden nefret ediyordu.

Bir anda zihni onu sekiz yaşına geri götürdü.

Okuldan dönerken kendinden büyük iki çocuk onu durdurup Batman beslenme çantasını elinden almıştı. Beslenme çantası bir yıl önce, kanser onu almadan birkaç ay önce annesinin ona verdiği doğum günü hediyesiydi. Onun en kıymetli eşyasıydı.

İki zorba, beslenme çantasını birbirlerine atarak Hunter'la bir süre alay ettikten sonra çantayı açık bir rögar deliğinden aşağı atmışlardı.

"Git de al, sağır çocuk."

Annesinin ölümü hem Hunter hem de babası için yıkıcı olurken sonrasında yaşananlarla başa çıkmak özellikle zor olmuştu. Annesinin hastalığı ilerledikçe Hunter birkaç hafta odasında tek başına oturup annesinin çaresiz çığlıklarını dinlemiş, acısını kendi acısıymış gibi hissetmişti. Annesi sonunda vefat ettiğinde Hunter ciddi işitme kaybı yaşamaya başlamıştı. Bu, vücudunun kederini bastırmak için başvurduğu psikosomatik bir yöntemdi. Geçici sağırlığı Hunter'ı zorbalar için daha da kolay bir hedef haline getirmişti. Daha fazla dışlanmamak için de kendi kendine dudak okumayı öğrenmişti. İki yıl içinde, kaybolan işitme duyusu kaybolduğu gibi geri gelivermişti.

"Gidip onu alsan iyi olur, sağır çocuk," diye tekrarlamıştı iki zorbadan iri olanı.

Hunter bir an bile tereddüt etmeden, sanki hayatı buna bağlıymış gibi metal merdivenden aşağıya inmişti. Zorbalar ondan tam da bunu yapmasını istemişlerdi. Kapağı rögarın üzerine itmiş, gülerek uzaklaşmışlardı.

Hunter beslenme çantasını aşağıda bulup merdivenden geri çıkmış fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın kapağı kenara itememişti. Paniğe kapılmak yerine kanalizasyon geçitlerine geri dönmüştü. Eğer girdiği yoldan çıkamıyorsa başka bir çıkış yolu bulması gerekecekti.

Yarı karanlıkta, beslenme çantasını göğsüne sıkıca bastırarak tünelde ilerlemeye başlamıştı. Pis, kokuşmuş lağım suyunun içinde sadece elli metre kadar gitmişti ki tavandan sırtına bir şeyin düştüğünü ve gömleğini çekiştirdiğini hissetmişti. Gayriihtiyari o şeye uzanıp yakalamış ve olabildiğince uzağa fırlatmıştı. Arkasındaki suya düştüğünde ciyaklayınca Hunter nihayet onun ne olduğunu görmüştü.

Beslenme çantası büyüklüğünde bir fare.

Hunter nefesini tutup yavaşça sağındaki duvara dönmüştü. Her şekil ve büyüklükte fare kaynıyordu.

Titremeye başlamıştı.

Çok dikkatli bir şekilde arkasına dönüp solundaki duvara bakmıştı. Daha da fazla fare vardı. Ve hepsinin gözlerinin kendisine kilitlendiğine yemin edebilirdi.

Hunter düşünmeden, her adımda havaya sular sıçratarak var gücüyle koşmuştu. Yüz elli metre ileride onu başka bir rögara götüren metal bir merdivene ulaşmıştı. Fakat kapak yine yerinden oynamamıştı. Tünele geri dönüp koşmaya devam etmişti. İki yüz metre sonra bir rögar daha vardı ve Hunter'ın şansı nihayet biraz olsun yaver gitmişti. Yukarıda kapak yarı açık yarı kapalıydı. Sıska vücuduyla hiç zorlanmadan boşluktan geçmeyi başarmıştı.

Hunter annesinin verdiği Batman beslenme çantasını hâlâ saklıyordu. Ve o günden beri fareler onu çok huzursuz ediyordu.

Şimdi Hunter bu anıları bir kenara iterek dikkatini kasap dükkânının arka odasına verdi. İçerideki diğer tek mobilya, kurbanın çıplak bedeninin yatırıldığı paslanmaz çelik tezgâhtı. Arka duvardaki açık dondurucu odasının kapısından yaklaşık iki metre uzaktaydı. Hunter uzun bir süre uzaktan tezgâhı inceledi. Bir tuhaflık vardı. Yerden fazla yüksekti. Zemini kontrol ettiğinde dört ayağının her birinin altına tuğlalar yerleştirildiğini, böylece tezgâhın yerden otuz kırk santim kadar yükseltildiğini gördü.

Tıpkı olay yeri fotoğraflarında görüldüğü gibi, zemin kirli bezlerle, kullanılmış prezervatiflerle ve atılmış şırıngalarla kaplıydı. Hunter küçük adımlarla içeri girdi ve her adımdan önce zemini dikkatlice kontrol etti. Odanın sıcaklığı dışarıya nazaran en az beş derece daha yüksek gibiydi ve sırtından aşağı terler aktığını hissetti. Paslanmaz çelik tezgâha yaklaştıkça sineklerden gelen vızıltı daha da arttı.

Sineklere, mide bulandırıcı kokuya ve bunaltıcı sıcağa rağmen Hunter hiç acele etmedi. Adli tıp ekibinin elinden gelenin en iyisini yaptığına emindi fakat suç mahalleri basit fiziksel kanıtlardan çok daha fazlasını sunabilirdi. Ve Hunter'ın bunları anlama konusunda doğuştan bir yeteneği vardı.

Metal tezgâhın etrafında beşinci kez döndü. Aklını kurcalayan asıl soru şuydu: Kurban acaba bu odada mı ölmüştü yoksa başka yerde öldürülüp kasap dükkânına mı bırakılmıştı?

Hunter kurbanın yerini almaya karar verdi.

Metal tezgâhın üzerine zıpladı ve tam olarak kurbanın bulunduğu pozisyonda uzanıp el fenerini söndürdü. Hiç kıpırdamadan durarak seslerin, kokunun, sıcaklığın ve odanın karanlığının kendisini sarmasına izin verdi. Terden sırılsıklam olan gömleği vücuduna yapışmıştı. Fotoğraflardan kadının gözlerindeki bakışı, yüzüne kazınan korku ifadesini hatırladı.

El fenerini yaktı fakat pozisyonunu bozmadı, tüm tavanı süsleyen duvar yazılarını süzdü.

Biraz sonra gözüne bir şey takıldı. Gözlerini kısıp yattığı yerde doğruldu. Bakışları metal tezgâhın tam üstündeki tavana kilitlendi. Farkına varması üç saniyesini aldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yüce Tanrım!"

Sekiz

Katia Kudrov küvetten çıktı ve kabarık beyaz bir havluyu omuz hizasındaki siyah saçlarına sardı. Batı Hollywood'daki seçkin bir sitenin çatı katında yer alan lüks banyosunu kokulu mumlar aydınlatıyordu. Mumlar rahatlamasına yardımcı oluyordu ve bu gece istediği tek şey biraz gevşemekti.

Katia, Los Angeles Filarmoni'nin başkemancısı olarak ilk Amerika turnesini yeni bitirmişti. Yetmiş gün içinde birçok şehirde altmış beş konser vermişti. Turne muazzam bir başarı elde etmişti fakat Katia yoğun program yüzünden bitkin düşmüştü. Bir tatili dört gözle bekliyordu.

Müzik Katia'nın hayatına çok erken yaşta, henüz dört yaşındayken girmişti. Büyükbabasının kucağında oturduğunu ve adamın onu Çaykovski'nin *Re Majör Keman Konçertosu* eşliğinde sallayarak uyutmaya çalıştığını dün gibi hatırlıyordu. Uykuya dalmak yerine duyduğu seslere âşık olmuştu. Ertesi gün büyükbabası Katia'ya ilk kemanını verdi. Fakat Katia doğuştan yetenekli değildi. Ailesi yıllarca onun uzun pratik seanslarının acı verici ve kulak tırmalayıcı seslerine katlandı. Fakat bu işe baş koyan Katia kararlı ve çalışkandı, sonunda melekleri bile gülümsetebilecek bir müzik çalmaya başladı. Avrupa'da geçirdiği uzun bir dönemin ardından, Los Angeles Filarmoni'den aldığı başkemancı pozisyonu teklifi üzerine on üç ay önce Los Angeles'a geri dönmüştü.

Katia banyodan çıktı, yatak odasındaki boy aynasının önünde durdu ve yansımasını inceledi. Yüz hatları neredeyse mükemmeldi: büyük kahverengi gözler, küçük burun, çıkık elmacık kemikleri ve kusursuz bir tebessümü şekillendiren dolgun dudaklar. Otuz yaşında olmasına karşın hâlâ liseli bir amigo kızın vücuduna sahipti. Profiline baktı, karnını birkaç saniye içine çektikten sonra hafif göbeğinin çıktığına kanaat getirdi. Muhtemelen turne sırasında katılmak zorunda kaldığı kokteyl partilerinde yediği bütün o abur cuburlar yüzündendi. Katia onaylamayarak başını iki yana salladı.

"Yarından tezi yok diyete ve spora başlıyorsun," diye fısıldadı kendine, pembe bornozuna uzanarak.

Yatağının baş ucundaki telsiz telefon çaldı, Katia cihaza şüpheyle baktı. Numarasını bilen pek fazla kimse yoktu.

"Alo," diye açtı telefonu nihayet beşinci çalıştan sonra; sanki biri çalışma odasında, oturma odasında ya da mutfakta dâhilî telefonu açmış gibi ikinci bir klik sesi duyduğuna yemin edebilirdi.

"En sevdiğim süper yıldız nasılmış bakalım?"

Katia gülümsedi. "Merhaba, baba."

"Merhaba, tatlım. Turne nasıldı?"

"Muhteşemdi ama çok da yorucuydu."

"Eminim öyledir. Eleştirileri okudum. Herkes seni seviyor."

Katia gülümsedi. "İki hafta boyunca hiçbir şey yapmamayı dört gözle bekliyorum, ne prova ne konser ne parti, hiçbir şey istemiyorum." Yatak odasından çıkıp geniş oturma odasına bakan asma kata doğru ilerledi.

"Ama babana biraz zaman ayırırsın, değil mi?"

"Turnede olmadığımda sana hep zaman ayırıyorum zaten, baba. Daima meşgul olan sensin, unuttun mu?" diye meydan okudu genç kadın.

Babası kıkırdadı. "Tamam, tamam, yüzüme vurma. Bak ne diyeceğim. Sesinden yorgun olduğun anlaşılıyor, bugün erkenden yatsan da yarın öğle yemeğinde görüşsek nasıl olur?"

Katia tereddüt etti. "Nasıl bir yemekten bahsediyoruz, baba? 'Gitmem gerek, hadi bir sandviç yiyelim' türünden hızlı bir yemekten mi yoksa cep telefonunun yasak olduğu, mükellef bir öğle yemeğinden mi?"

Leonid Kudrov, ABD'nin en ünlü film yapımcılarından biriydi. Öğle yemeği randevuları genellikle otuz dakikayı geçmezdi ve Katia bunu çok iyi biliyordu.

Küçük bir duraklama oldu, Katia bu kez hatta bir tıkırtı duyduğuna emindi. "Baba, hâlâ orada mısın?"

"Buradayım, tatlım. Ayrıca iki numaralı seçeneği alayım lütfen."

"Ben ciddiyim, baba. Eğer düzgün bir öğle yemeği yiyeceksek telefon görüşmesi ve yarım saat sonra aceleyle kalkıp gitmek yok."

"Telefon yok, söz veriyorum. Öğleden sonraki programımı boşaltacağım. Restoranı da sen seçebilirsin."

Katia'nın gülümsemesi bu kez daha coşkuluydu. "Pekâlâ. Saat birde Beverly Hills'teki Mastro'nun Biftek Evi'nde buluşmaya ne dersin?"

"Harika seçim," dedi babası. "Rezervasyonu ben yaparım."

"Geç kalmayacaksın ama, değil mi baba?"

"Tabii ki geç kalmayacağım, tatlım. Sen benim süper yıldızımsın, unuttun mu? Şimdi kapatmam gerek. Az önce önemli bir telefon geldi."

Katia başını iki yana salladı. "Aman ne şaşırdım."

"İyi uykular, bir tanem. Yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz, baba." Telefonu kapatıp ahizeyi bornozunun cebine koydu.

Merdivenlerden oturma odasına inen Katia mutfağa doğru ilerledi. Canı bir kadeh şarap içmek, rahatlamak istiyordu. Buzdo-

labından bir şişe Sancerre aldı. Tezgâhın çekmecelerinden birinde tirbuşonu ararken cebindeki telefon tekrar çaldı.

"Alo?"

"En sevdiğim süper yıldız nasılmış bakalım?"

Katia kaşlarını çattı.

Ayışığı Kitaplığı

Dokuz

"Lütfen yemeği iptal etmek için aradığını söyleme, baba." Katia hiç etkilenmemişti.

"Baba?"

Katia birden hattın diğer ucundaki sesin babasına ait olmadığını fark etti. "Kimsiniz?"

"Baban değilim."

"Phillip, sen misin?"

Phillip Stein, Los Angeles Filarmoni'nin yeni orkestra şefi ve Katia'nın son aşkıydı. Dört aydır görüşüyorlardı ama turnenin bitimine üç gün kala, hararetli bir tartışma yaşamışlardı. Katia'ya sırılsıklam âşık olan Phillip, ondan yanına taşınmasını istemişti. Katia, Phillip'ten hoşlanıyor, ilişkilerinden keyif alıyordu fakat hisleri kesinlikle onunkiler kadar yoğun değildi. Bu tür bir birlikteliğe hazır değildi, en azından şimdilik. İşlerin nasıl gelişeceğini görmek için bir süre görüşmemeyi önermişti. Bu öneriyi hoş karşılamayan Phillip sinir krizi geçirmiş ve o gece kariyerinin en kötü konçertosunu yönetmişti. O zamandan beri konuşmamışlardı.

"Phillip mi? Phillip de kim? Yoksa erkek arkadaşın mı?" dedi ses.

Katia ürperdi.

"Kimsiniz?" dedi tekrar, sesi bu kez daha sertti.

Sessizlik.

Rahatsız edici bir his sırtındaki tüyleri diken diken etti. "Bakın, galiba yanlış numarayı aradınız."

"Hiç sanmıyorum." Adam kıkırdadı. "Son iki aydır her gün bu numarayı çeviriyorum."

Katia derin bir nefes verdi, rahatlamıştı. "Gördünüz mü, işte şimdi yanlış numarayı aradığınıza eminim. Bir süredir evde değildim. Hatta daha yeni döndüm."

Bir duraklama oldu.

"Önemli değil, olur böyle şeyler," dedi Katia kibarca. "Bakın, telefonu kapatacağım, böylece tekrar arama yapabilirsiniz."

"Telefonu kapatma," dedi adam sakince. "Yanlış numarayı aramadım. Telesekreterini kontrol ettin mi, Katia?"

Katia'nın dairesinde telesekreteri olan tek telefon mutfaktaki tezgâhın en ucundaki telefondu. Eliyle ağzını kapadı ve hızla ona doğru ilerledi. O ana kadar yanıp sönen kırmızı ışığı fark etmemişti. Altmış mesaj.

Katia'nın nefesi kesildi. "Kimsiniz? Bu numarayı nereden buldunuz?"

Adam yine kıkırdadı. "Ben..." Hatta yine bir tıkırtı oldu. "... bir hayranınım diyelim."

"Hayranım mı?"

"Kaynakları olan bir hayranın. Bilgiye ulaşmayı çok kolaylaştıran türden kaynakları olan."

"Bilgi mi?"

"Harika bir müzisyen olduğunu biliyorum. Lorenzo Guadagnini kemanını dünyadaki her şeyden çok seviyorsun. Batı Hollywood'da bir çatı dairesinde yaşıyorsun. Fıstığa alerjin var. En sevdiğin besteci Çaykovski ve o meşale kırmızısı, üstü açık Mustang'ini sürmeye bayılıyorsun." Durakladı. "Ve yarın saat birde babanla Beverly Hills'teki Mastro'nun Biftek Evi'nde öğle yemeği yiyeceksin. En sevdiğin renk tıpkı şu anda giydiğin bornoz gibi pembe ve az önce bir şişe beyaz şarap açmak üzereydin."

Katia dondu kaldı.

"Ee, oldukça sıkı bir hayranınmışım, değil mi?"

Katia'nın gözleri gayriihtiyari mutfak penceresine doğru kaydı fakat birinin onu komşu binalardan gözetleyemeyeceği kadar yüksekte olduğunu biliyordu.

"Ah, seni pencereden gözetlemiyorum," dedi adam alaycı bir tavırla.

Mutfak ışığı söndü ve Katia'nın duyduğu bir sonraki ses telefondan gelmedi.

"Tam arkanda duruyorum."

On

Hunter'ın uykusuzluğu her gece en az dört saatlik uykusunu çalıyordu. Dün gece neredeyse altı saat uyanık kalmıştı.

Uyku sorunları, henüz yedi yaşındayken kanserin annesini ondan koparmasından sonra başlamıştı. Odasında tek başına, uyuyamayacak kadar üzgün, gözlerini kapatamayacak kadar korkmuş, ağlayamayacak kadar gururlu bir halde geceleri annesini özleyerek uyanık yatıyordu. Hunter, Güney Los Angeles'ın yoksul bir mahallesinde tek çocuk olarak büyüdü. Bir daha evlenmemeye karar veren babası, iki işte birden çalışmasına rağmen tek başına çocuk büyütmenin zorluklarıyla başa çıkmakta zorlanıyordu.

Hunter kötü rüyaları kovmak için zihnini farklı bir şekilde meşgul ediyordu; çılgınca okuyor, kitapları sanki ona güç veriyorlarmış gibi âdeta yutuyordu.

Hunter her zaman farklıydı. Çocukken bile beyni problemleri diğer herkesten daha hızlı çözüyor gibiydi. On iki yaşındayken, Compton'daki okulun müdürünün önerdiği bir dizi sınav ve testten sonra sekizinci sınıf öğrencisi olarak Mulholland Yolu'ndaki Mirman Üstün Yetenekliler Okulu'na kabul edildi.

Ancak özel bir okulun müfredatı bile ilerlemesini yavaşlatmaya yetmedi.

On beş yaşına geldiğinde Hunter, Mirman'da dört yıllık liseyi iki yılda bitirmiş ve bütün öğretmenlerini büyülemişti. Herkesten

aldığı tavsiye mektuplarıyla Stanford'ın Psikoloji bölümüne "özel koşullu" öğrenci olarak kabul edildi.

Üniversitedeki ilerlemesi de bir o kadar etkileyici oldu, Hunter yirmi üç yaşında Suçlu Davranışı Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktorasını tamamladı. İşte o zaman dünyası ikinci kez başına yıkıldı. O sırada Los Angeles şehir merkezindeki Bank of America'nın bir şubesinde güvenlik görevlisi olarak çalışan babası ters giden bir soygun sırasında vurularak öldürüldü. Hunter'ın kâbusları ve uykusuzluğu o zaman daha güçlü şekilde geri geldi ve bir daha da yakasını bırakmadı.

Hunter oturma odasındaki pencerenin önünde durmuş uzaktaki hiçliğe bakıyordu. Gözleri kanlanmıştı ve kafatasının arkasında başlayan baş ağrısı hızla yayılıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kurbanın yüzünün görüntüsünü bir türlü aklından çıkaramıyordu. Zavallıcığın gözleri dehşetle açılmış, birbirine yapışan dudakları şişmişti. Acaba o kasap dükkânında tek başına uyanmış ve çığlık atmaya mı çalışmıştı? İplik bu yüzden mi dudaklarının etrafındaki eti bu kadar derin kesmişti? Çaresiz bir panikle ağzını mı tırmalamıştı? Katil içine bomba yerleştirip vajinasını dikerken uyanık mıydı? Sorular gelgit dalgaları gibi üzerine geliyordu.

Hunter gözlerini kırpıştırdı ve kadının yüzünün yerini Doktor Winston'ınki ile morgdan buldukları video görüntüleri aldı. Sonunda elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu anladığında, sonunda ölümün pençesine düştüğünü ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı doktorun. Hunter gözlerini kapadı. Arkadaşı ölmüştü ve neden öldüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

Uzaktan gelen polis sireniyle Hunter içinde bulunduğu şaşkınlık halinden kurtuldu ve öfkeyle ürperdi. Dün gece kasap dükkânının tavanında gördüğü şey işin tüm rengini değiştirmişti. Bombanın hedefi orada bırakılan kadından başkası değildi. Ar-

kadaşı, aileden saydığı biri olan Doktor Winston sebepsiz yere ölmüştü. Trajik bir hataydı bu.

Hunter sağ kolunda bir ağrı hissetti. Yumruğunu çok sıktığı için koluna kan gitmediğini ancak o zaman fark edebildi. Ne olursa olsun, bu katile yaptıklarının bedelini ödeteceğine dair kendi kendine yemin etti.

On Bir

Hunter'ın soruşturmasının hassasiyeti nedeniyle, tüm operasyon Los Angeles Polis Teşkilatı'nın Kuzey Los Angeles Caddesi'ndeki Soygun ve Cinayet Birimi'nin merkezinin yer aldığı Parker Center'ın üçüncü katından beşinci katına taşındı. Yeni oda iki dedektif için yeterince genişti fakat sadece güney duvarında küçük bir pencere olduğundan klostrofobik bir his veriyordu. Hunter geldiğinde Garcia, ortağının masasının sağındaki büyük manyetik panoya yerleştirilmiş olay yeri fotoğraflarını inceliyordu.

"Kimliğini belirleme konusunda biraz tıkandık," dedi Garcia, Hunter bilgisayarını açarken. "Olay yeri ekibi kadının dudaklarındaki dikişlerin birkaç yakın plan fotoğrafını çekmiş ama yüzünün tamamını gösteren sadece bir fotoğraf var." Panoda en üstteki fotoğrafı işaret etti. "Ve gördüğün gibi, pek harika sayılmaz."

Fotoğraf belli bir açıyla çekilmişti ve kurbanın yüzünün sol yanı kısmen görünüyordu. "Video dışında otopsi odasından elimizde hiçbir fotoğraf yok," diye devam etti Garcia. "Bununla yetineceğiz. Eğer cesedinin bulunduğu mahallede yaşıyorsa insanlara gidip dudakları dikilmiş birinin fotoğrafını gösteremeyiz. Bu herkesi ürkütür. Ve şüphesiz, birileri basına konuşacaktır." Panodan bir adım geri çekildi.

"Peki Kayıp Kişiler?" diye sordu Hunter.

"Dün akşam onlarla temasa geçtim ama elimizdeki tek fotoğraf bu olduğu için ve dikişlerle dudaklarındaki şişlik çok belirgin

olduğu için kullandıkları yüz tanıma yazılımı işe yaramaz. Bu fotoğrafı veri tabanlarında aratsalar ve fotoğraf veri tabanında kayıtlı olsa bile yine bir eşleşme elde edemezler. Daha iyi bir fotoğrafa ihtiyacımız var."

"Robot resim çizenler?"

Garcia başını sallayıp saatine baktı. "Henüz gelmediler, bilgisayarcılar da öyle. Ama biliyorsun ki boyama ve rötuşlarla mucizeler yaratabiliyorlar, yani umut var. Sorun şu ki biraz zaman alabilir."

"Zamanımız yok," dedi Hunter.

Garcia çenesini kaşıdı. "Biliyorum, Robert ama otopsi raporu, DNA profili ve kimliğini tespit etmemizi sağlayabilecek belirli fiziksel özellikler olmadan elimiz kolumuz bağlı."

"Bir yerden başlamalıyız ve şu anda başlayabileceğimiz tek yer Kayıp Kişiler dosyaları ile o fotoğraflar," dedi Hunter bilgisayarında tıklamaya devam ederek. "Robot resim çizenler bir şeyler öğrenene kadar dosyalar ile fotoğrafları ikimiz tek tek karşılaştıracağız."

"İkimiz mi? Tek tek mi? Sen ciddi misin? Los Angeles'ta her hafta kaç kişi hakkında kayıp ihbarı yapılıyor haberin var mı senin?"

Hunter başını salladı. "Ortalama sekiz yüz ama bildiklerimizi kullanarak aramayı daraltabiliriz. Beyaz kadın, esmer, ela gözlü, yirmi yedi ile otuz üç yaş aralığında. Tezgâhın uzunluğuna ve cesedin bırakıldığı pozisyona bakarak boyunun bir altmış beş ile bir yetmiş iki arasında olduğunu söyleyebilirim. Aramaya son iki haftadır kayıp olan kadınlarla başlayalım. Bir şey bulamazsak daha geriye gideriz."

"Hemen ilgileniyorum."

"Peki ya parmak izleri?"

Garcia hızla başını iki yana salladı. "Adli tıpla görüştüm. Dün geceden beri Ulusal Otomatik Parmak İzi Kimlik Siste-

mi'nde aratıyorlar. Şu ana kadar eşleşme yok. Kadın sistemde görünmüyor."

Hunter da öyle düşünmüştü.

Garcia tezgâhın üzerindeki makineden kendine kahve koydu. "Kasap dükkânından ipucu çıktı mı?"

Hunter dün gece cep telefonuyla çektiği tavanın fotoğrafını kendisine e-postayla göndermişti. Dosya bilgisayara indiğinde yazdır tuşuna bastı.

"Evet, bunu buldum." Garcia'ya çıktıyı gösterdi.

"Duvar yazısı mı?" diye sordu Garcia fotoğrafı bir süre inceledikten sonra.

Hunter başıyla onayladı. "Bu fotoğrafı kurbanın bulunduğu pozisyonda tezgâhın üzerinde uzanırken çektim."

Garcia kaşını kaldırdı. "Bunun üzerine mi uzandın?" Fotoğraf panosundaki kirli metal tezgâhın fotoğrafını işaret etti fakat cevap beklemedi. "Burada tam olarak ne arıyorum?"

"Grafiti renkleriyle karıştırılmış, Carlos. Farklı harfleri ara."

Biraz sonra Garcia aradığını buldu ve bütün bedeni gerildi. "Yüce Tanrım."

Renklerin ve şekillerin arasına gizlenmiş, sprey boyayla yazılmış küçük siyah harflerden oluşan bir satır dikkat çekiyordu. Şöyle yazıyordu: O SENİN İÇİNDE.

On İki

Garcia başka bir şey soramadan Başkomiser Blake içeri girdi.

Barbara Blake, Los Angeles Soygun ve Cinayet Birimi'nin uzun süredir görev yapan başkomiseri William Bolter'ın iki yıl önce emekli olmasının ardından bu birimin başına geçmişti. Bolter uzun bir aday listesini hiçe sayarak başkomiserlik için onun adını teklif etmişti. Zarif ve çekiciydi, uzun siyah saçlarıyla ve hiçbir şeyi belli etmeyen gizemli koyu renk gözleriyle ilgi çekici bir kadındı. Birimdeki bazılarının çekincelerine rağmen kısa sürede ciddi, demir yumruklu bir başkomiser olarak ün yapmıştı. Kolay kolay gözü korkmaz, kimseye boyun eğmez ve doğru olduğuna inandığı şeylere sadık kalmak anlamına geldiği takdirde yüksek mevkideki politikacıları ya da hükümet yetkililerini karşısına almaktan çekinmezdi. Sadece birkaç ay içinde emrindeki her dedektifin güvenini ve saygısını kazanmıştı.

Başkomiser Blake ve Doktor Winston'ın dostluğu çok eskilere –yirmi yıl öncesine– dayanıyordu. Ölüm haberi karnına bir yumruk gibi inmişti ve bazı cevaplar istiyordu.

Odaya adımını attığında Garcia'dan yayılan gerginliği hemen fark etti. Kaşları havaya kalktı. "Ne oldu? Şimdiden bir şey mi bulduk?"

Garcia ona çıktıyı uzattı. "Kasap dükkânından."

Tıpkı Garcia gibi o da ilk bakışta göremedi. "Ne arıyorum bunda?"

Garcia harfleri gösterdi.

Başkomiserin bakışları Hunter'a doğru kaydı. "Bu, dükkânın duvarında mıydı?"

"Tavanındaydı. Kurbanın bırakıldığı yerin tam üstünde."

"İyi ama tavan grafitiyle kaplı. Neden bu kelimelerin kurbanımızla ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

"İki sebebi var. Birincisi, tavanın geri kalanı gibi grafiti değil, el yazısıyla yazılmış bir mesaj bu. İkincisi, boya diğer grafitilerden daha canlı, tazeydi."

Başkomiser gözlerini tekrar çıktıya çevirdi.

Hunter durakladı ve birdenbire masasını karıştırmaya başladı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu başkomiser.

"Dün morgdan aldığımız video dosyasının bulunduğu DVD'yi. Bir şeye bakmak istiyorum." Aradığını buldu ve bilgisayarın disk sürücüsüne yerleştirdi.

Garcia ve Başkomiser Blake masasının yanında Hunter'a katıldılar.

Video oynamaya başlayınca Hunter ileri sararak Doktor Winston'ın bombayı dikişli kurbanın içinden çıkardığı sahneye atladı. Hunter'ın bilgisayarındaki video oynatıcının kare kare ilerleme özelliği yoktu. Tam istediği noktaya yavaşça gitmek için sürekli oynat/duraklat düğmesine basmak zorunda kaldı. Küçük bir bölümü birkaç kez izledikten sonra Garcia ve başkomisere döndü.

"Sırtı kameraya dönük, o nedenle doğru anı tahmin etmek zorundayız," dedi Hunter, "ama tam şurada Doktor Winston'ın kol hareketine bakın."

Bütün gözler ekrana kilitlendi.

Hunter sahneyi iki kez geri sarıp oynattı.

"Ufak bir titreme var." Garcia başını salladı. "Sanki eli sıkışmış da serbest kalmış gibi."

"Kesinlikle," diye onayladı Hunter. "Kronometren var mı?"

Garcia kolunu yukarı sıyırarak saatini ortaya çıkardı. "Var."

"Zaman tut. Hazır mısın? Başla." Hunter oynat tuşuna bastı. Tam on saniye sonra ekran parazitle kaplandı.

"On saniye gecikmeli tetikleme mekanizması mı?" dedi başkomiser, Hunter'a bakarak. "El bombası gibi mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Çoğu el bombasının tetikleme mekanizması elle çalıştırılmalıdır," dedi Garcia. "Peki bunu kim çalıştırdı?"

Hunter yüzünü sıvazladı. "Kafamı kurcalayan soru da bu. Bombayı kurbanın içine her kim yerleştirdiyse, tam olarak ne zaman çıkarılacağını bilemezdi. Bu da demek oluyor ki bomba zaman ayarlı ya da uzaktan kumandalı olamaz."

Garcia başıyla onayladı.

"Peki ya bu durumda tetiği sabit tutan şey, çoğu el bombasında olduğu gibi pim değil de bombanın yerleştirildiği kapalı alansa?" diye öneride bulundu Hunter. "Kurbanın kendi vücudu tarafından sabit tutulan bir tür yaylı tetik olabilir."

Garcia ve Başkomiser Blake bir an düşündükten sonra birbirlerine baktılar.

"Yani bombayı kurbanın içinden çıkarmak tetiği serbest bırakacaktı," dedi Garcia alnını kaşıyarak. "Mümkün. Çok da yaratıcı."

"Harika," dedi başkomiser burnunun kemerini sıkarak. "Katil için bunların hepsi bir oyundan ibaret." Hunter'a çıktıyı tekrar gösterdi. "Bize bombanın kadının içinde olduğunu bile söylemiş."

Hunter başını iki yana salladı. "Katil bizi bilgilendirmiyordu, başkomiserim."

"Efendim?"

"Katil, *kurbanı* bilgilendiriyordu."

On Üç

Başkomiser Blake, Garcia'nın masasının kenarına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Anlamadım, Robert."

"Şu çıktıya bir daha bakın, başkomiserim," dedi Hunter. "Katil, 'O onun içinde' değil, 'O senin içinde' yazmış. Yani bizimle iletişim kurmuyordu."

"Katil neden bir cesetle iletişim kurmaya çalışsın ki?"

"Çünkü onu orada bıraktığında kadın henüz ölmemişti."

Başkomiser parmağını sağ kaşının üzerinde gezdirip yüzünü buruşturdu. "Şimdi kafam daha çok karıştı."

Hunter fotoğraf panosuna doğru yürüdü. "Olay yeri fotoğraflarında beni rahatsız eden birkaç şey vardı. Bu yüzden kasap dükkânına bir kez de ben kendim bakmak istedim." Fotoğraflardan birini gösterdi. "Cesedin bulunduğu pozisyona, özellikle de kollara bakın. Biri tezgâhın yanından aşağıya sarkarken diğeri tuhaf bir şekilde göğsünün üzerinde duruyor. Sağ elinin parmakları sanki bir şeyi eşelemeye çalışıyormuş gibi birbirinden ayrılmış ve yarı bükülmüş halde. Katilin kurbanı bu pozisyonda bıraktığını sanmıyorum."

"Cesede müdahale edilmiş olabilir, Robert," diye itiraz etti başkomiser. "Cesedin yerini bize isimsiz bir telefon ihbarı verdi, unuttun mu?"

Hunter başını salladı. "Evet, 911 kaydını dinledim. Bir kız sesiydi. En fazla on altı on yedi yaşlarında ve sesi histerik geli-

yordu. Bize adını söylemek istememesinin nedeni muhtemelen oraya uyuşturucu kullanmak için gitmesiydi."

"Tamam, kız cesede dokunmadı diyelim," dedi başkomiser, Hunter'ın teorisini kabul ederek. "Ama belki de bu mesajdan gereğinden fazla mana çıkarıyorsundur. Belki de katil buna o kadar kafa yormamıştır. *Onun* yerine *senin* yazmış, ne fark eder ki?"

Karşı çıkma sırası Garcia'daydı. "Ama o zaman bu, tavandaki yazının anlık bir karar olduğunu ima eder, başkomiserim." Burnundaki şişliği ovuşturdu. "Burada söz konusu olan kişi kendi patlayıcı cihazını hazırlamış ve muhtemelen tetik mekanizmasını da kendi tasarlamış. Sonra da bunu kurbanın içine, bulunup çıkarılıncaya kadar tetiklenmeyecek şekilde yerleştirmiş. Ve bütün bunları kurban hâlâ hayattayken yapmış." Başını iki yana sallayıp fotoğraf panosuna döndü. "Bu katil hiçbir şeyi anlık kararlarla yapmamış, başkomiserim. Her şeyi enine boyuna düşünmüş. Onu bu kadar tehlikeli yapan da bu."

Ayışığı Kitaplığı

On Dört

Başkomiser Blake öfkeyle nefesini verdi ve odada dolaşmaya başladı. Topuklu ayakkabıları ahşap zeminde takırdadı.

"Bu hiç mantıklı değil. Eğer kurban kasap dükkânında bırakıldığında hâlâ hayattaysa ve tavandaki mesaj da onun içinse onu bulduğumuzda neden ölmüştü? Onu kim öldürdü, fareler mi?" Panodan bir fotoğraf alıp bir süre inceledi. "Kurbana ne olduğundan bağımsız olarak, birinin onun içine bomba yerleştirip vajinasını diktiği bir gerçek. O bombayı çıkarmanın tek yolu dikişleri kesip cihazı dışarı çekmekti." Durakladı, bakışlarını iki dedektifin üzerinde gezdirdi. "Sakın bana katilin kurbanın bunu kendi başına yapmasını beklediğini söylemeyin."

Kimse cevap vermedi.

Hunter ensesine masaj yaparken parmaklarıyla oradaki yara izini ovuşturdu.

Başkomiser ona döndü. "Seni tanıyorum, Robert. Eğer mesajın bize değil de kurbana bırakıldığını düşünüyorsan bu konuda bir teorin olmalı. Seni can kulağıyla dinliyorum."

"Henüz doğru dürüst bir teorim yok, başkomiserim. Çok fazla ihtimal var."

"Beyninin içinde bir şeyler dönüyordur mutlaka," diye üsteledi başkomiser. "Anlat hadi, çünkü şu anda duyduklarım hiç hoşuma gitmedi."

Hunter derin nefes aldı. "Belki de katil kurbanın bombayla ölmesini istemişti."

Başkomiser Blake'in gözleri kısıldı. "Sence bombanın kadın hâlâ hayattayken içinde patlaması mı gerekiyordu?"

Hunter başını yana eğerek bu olasılığa kafa yordu.

Başkomiser Blake, Hunter'ın sandalyesine oturdu. "Bunun üzerine biraz çalışman gerekecek, Robert. Eğer bu katil Garcia'nın öne sürdüğü gibi her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüyse ve senin de öne sürdüğün gibi bombanın kurbanın içinde patlaması gerekiyorduysa neden patlamadı? Ne oldu? Katil hata mı yaptı? Bomba kurbanın *içindeyken* tetikleme mekanizması nasıl etkinleşecekti? Ve katil onu öldürmediyse kadın nasıl öldü?"

"Dediğim gibi, çok fazla ihtimal var, başkomiserim," dedi Hunter sakince. "Ve şu anda cevapları bilmiyorum. Yaşanan onca şeyden sonra elimizde fazla bir şey yok. Katilin hata yapıp yapmadığını bilmiyorum. Bomba neden kadının içinde patlamadı ya da nasıl etkinleştirilecekti bilmiyorum. Otopsi raporu olmadan muhtemelen gerçek ölüm sebebini asla öğrenemeyeceğiz. Bildiğimiz bir şey varsa o da ölüm sebebinin belirgin olmayışı. Kadın vurulmamış, bıçaklanmamış, boğazlanmamış. Ayrıca zehirlendiğine de inanmıyorum." Durakladı. "Ancak bir ihtimal boğulmuş olabilir."

Başkomiser Blake, Hunter'a şaşkın bir bakış attı. "Nasıl yani?"

Hunter kurbanın yüzünün büyütülmüş bir fotoğrafını işaret etti. "Boğulma, göz çevresindeki ve yanaklardaki hassas derinin altındaki kan damarlarının patlamasına neden olur. Buradaki gibi." Fotoğrafı gösterdi. "Bu tür yaşlı insan derisi görünümü, patlayan kan damarlarının bir sonucudur. Kadın büyük ihtimalle boğulmuş. Bunu Doktor Hove'la da teyit ettim. Ama yine de otopsi olmadan asla emin olamayız."

"Katil onu orada bıraktıktan sonra kadının kendi kendine boğulmuş olabileceğini düşündüğünü mü söylüyorsun yani?"

Hunter başını evet anlamında salladı.

"Peki nasıl? Mekânın berbat kokusuyla mı?"

Hunter omuz silkti. "Kendi kusmuğuyla... diliyle... kim bilir? Belki de kurbanın kalbi zayıftı. Ama o kasap dükkânında bırakıldığında hâlâ hayatta –bilinçsiz ama hâlâ hayatta– olduğunu bir düşünün. Uyanıyor, çıplak, korkuyor, acı çekiyor ve vücudunun belli bölgeleri dikilmiş. Bu, kesinlikle çoğu insanda şiddetli bir panikatağı tetiklemek için yeterli olurdu."

Başkomiser Blake, Hunter'ın önerisini düşünerek kapalı göz kapaklarına masaj yaptı. Panikatağın kolaylıkla birinin kusmasına, öğürmesine ya da aşırı nefes almasına neden olabileceğini biliyordu. Kurbanın ağzı dikilerek kapatıldığı için nefes almasının ve ciğerlerine giden oksijen akışını artırmasının hiçbir yolu yoktu. Bu da kurbanın paniğini şuursuz bir çaresizliğe dönüştürürdü. Kusmuş olsa kusmuğun gideceği bir yer yoktu. Boğulma sadece bir nefes uzaklıkta olurdu. Sonrasında da... kesin ölüm.

On Beş

Kasap dükkânının tavanında kullanılan sprey boya üzerinde yapılan kimyasal testlerin sonuçları öğleden sonra saat ikide geldi ama önemli bir sonuç çıkmadı. Boya muhtemelen ABD'deki en popüler sprey boya markası olan Montana Tarblack'in bir kutusundan geliyordu. Ülkedeki tüm grafiti sanatçıları bu boyayı kullanıyordu. El yazısı analizleri Hunter'ın zaten şüphelendiği şeyi doğruladı, katil kelimeleri tavana püskürtürken yazı yazma elini kullanmamıştı. Basit ama etkili. Hunter bütün odanın yeniden tozlanmasını ama bu kez tavanın da sürece dâhil edilmesini talep etmişti. Bulunan her parmak izi Ulusal Otomatik Parmak İzi Kimlik Sistemi'nde aratılacaktı.

Hunter sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve parmağının ucunu burnunun üzerinde usulca gezdirdi. Beyni böylesine anlamsız bir eylemi anlamlandırmaya çalışıyordu.

Eğer bomba olmasaydı, kurban sadece dikiş atılmış halde bulunsaydı Hunter daha istikrarlı bir psikolojik yol izleyebilirdi. Ağızdaki dikişler tek başına bir misilleme cinayeti olasılığını akla getirir, bir ders verildiğini düşündürürdü. Kurban –yanlış kişi hakkında, yanlış kişiye ya da hem yanlış kişi hakkında hem de yanlış kişiye– söylememesi gereken bir şey söylemiş olabilirdi. Bu eylem onu susturmayı simgelemek için yapılmış olabilirdi.

Ağzına ve vücudunun alt kısmına atılan dikişler, olası bir cinsel ihanet ya da aşk ihanetine ve bunun intikamına işaret

ediyor olabilirdi. *Ağzını ve bacaklarını kapalı tutamıyorsan ben senin yerine tutarım.* Bu durumda aldatılmış bir koca, erkek arkadaş ya da sevgili, şüpheliler listesinin en tepesine yerleşirdi. Ve bu olasılık Hunter'ın zihninde hâlâ son derece canlıydı. Fakat bomba olayını hâlâ çözememişti. Kurbanın içine neden *bomba* koymuştu acaba? Deneyimleri ona tutku cinayeti olarak kabul edilen olayların büyük çoğunluğunun, mantıksız öfke sonucunda ve kontrolün neredeyse tamamen kaybedilmesiyle ortaya çıkan anlık eylemler olduğunu söylüyordu. Çok nadiren planlı, hesaplı ve acımaz bir intikam eylemi şeklinde ortaya çıkardı.

Hunter'ın aklını kurcalayan bir diğer olasılık da bu işin arkasında birden fazla failin, daha spesifik olmak gerekirse bir çetenin olabileceğiydi. Bu tür suçlar Los Angeles'taki bazı çetelerin faaliyet alanının dışında değildi. Bazıları şiddet uygulamalarıyla ve belalı, *sakın bizimle uğraşma* tavırlarıyla bilinirdi. Diğer çetelere acımasız dayak ve cinayetler şeklinde uyarılar göndermek Los Angeles belediye başkanının kabul ettiğinden daha sık gerçekleşiyordu. Bu çetelerin silah kaçakçılığıyla da doğrudan bağlantıları vardı. Hazır bir bomba, el bombası ya da kendi bombalarını yapmak için gerekli malzemeleri temin etmek onlar için sorun olmazdı. Kurban bir çete liderine ait olabilirdi. Bazıları kadınlarını bir mal gibi görürdü. Eğer kurban ona ihanet ettiyse, özellikle de bunu rakip bir çete üyesiyle yaptıysa bu onların kurbanı başlarından savma yöntemi olabilirdi.

Bir de dikişlerin herhangi bir sembolizm taşımaması ihtimali vardı. Başkomiser Blake'in de dediği gibi, son derece sadist bir katille, insanlara sırf zevk için zarar vermekten hoşlanan biriyle karşı karşıya olabilirlerdi. Ve durum buysa Hunter başka kurbanların da sırada olduğunu biliyordu.

"Talep ettiğimiz Kayıp Kişiler dosyaları kırk beş dakika içinde elimizde olur," dedi Garcia telefonu kapatıp Hunter'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak.

"Harika. Ben burada olmazsam sen dosyaları incelemeye başlayabilirsin." Hunter ceketine uzandı. Los Angeles'ta silahlar, patlayıcılar, tetikleme mekanizmaları ve çeteler hakkında bilgi sahibi olabilecek tek bir kişi tanıyordu. Bazı iyilikler istemenin zamanı gelmişti.

On Altı

D-King muhtemelen Hollywood ve Kuzeybatı Los Angeles'ın en tanınmış torbacısıydı. Torbacı olarak bilinmesine rağmen hiç kimse, en azından Bölge Savcılığı bunu kanıtlayamıyordu. Son sekiz yıldır onu önemli bir suçtan yakalamaya çalışıyorlardı ama başarılı olamamışlardı.

D-King genç, zeki ve acımasız bir iş adamıydı ve kendisine meydan okuyacak kadar aptal olan herkes için de çok tehlikeliydi. İddialara göre sadece uyuşturucu eğil, fuhuş, çalıntı mal, silah ticareti de yapıyordu... ve liste uzayıp gidiyordu. Ayrıca gece kulübü, bar, restoran ve hatta spor salonu gibi yasal işletmeleri de vardı. Milli Gelirler İdaresi de ona dokunamıyordu.

Hunter ile D-King'in yolları ilk kez üç yıl önce meşhur Haçlı Katil soruşturması sırasında kesişmişti. Benzeri görülmemiş olaylar zinciri onları bir çatışmaya ve kanunun farklı taraflarında olmalarına rağmen birbirlerine saygı duymalarını sağlayan bir karara varmaya zorlamıştı.

Hunter polis bilgisayarında D-King'in adresini buldu. Süper ünlülerin ve süper zenginlerin evim dedikleri Malibu Sahili'nden başka neresi olabilirdi ki?

Arabasını güvenlik kameralarıyla donatılmış devasa ikili demir kapının önünde durdururken Hunter etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı. İki katlı bina görkemliydi. Her altı metrede

bir kare granit sütunları olan, sarmaşık kaplı, çift kavisli tuğla cepheli bir yapıydı.

Hunter dâhilî telefon düğmesine uzanmaya fırsat bulamadan güçlü bir erkek sesi konuştu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, patronunuzu görmeye geldim."

"Peki siz kimsiniz?"

"D-King'e Robert Hunter olduğumu söyleyin."

Dâhilî telefon kapandı ve bir dakika sonra demir kapılar aralandı.

Araba yolu milimetrik ölçülerde, mükemmel kesilmiş ağaçlarla çevriliydi. Hunter paslı Buick Lesabre'ını altı arabalık garajın hemen önüne, inci beyazı bir Lamborghini Gallardo'nun yanına park etti. Ana binanın merdivenlerini tırmandı; tepeye ulaştığında kapıyı bir seksen boyunda, yüz otuz beş kilo, kaslı, siyahi bir adam açtı. Hunter'ın arabasına kaşlarını çatarak baktı.

"Amerikan klasiği," dedi Hunter.

Kas yığınından en ufak bir tebessüm bile gelmedi.

"Lütfen beni takip edin."

Evin içi de en az dışı kadar etkileyiciydi: üç buçuk metre yüksekliğinde tavanlar, özel tasarım mobilyalar ve kimisi Hollandalı, kimisi Fransız ama hepsi çok değerli yağlı boya tablolarla kaplı duvarlar.

Hunter oturma odasının İtalyan mermerli zemininden geçerken parlak sarı bikinili, dudak uçuklatacak kadar güzel, siyahi bir kadının aşırı kabarık minderlerin arasında oturduğunu fark etti. Bakışlarını elindeki kuşe dergiden kaldıran kadın Hunter'a gülümsedi. Hunter da kibarca başını sallayıp içten içe gülümsedi. *Bu lüks, rock yıldızlarında ve spor yıldızlarında bile yok.*

Kaslı koruma Hunter'ı iki tane sürgülü cam kapıdan geçirerek arka bahçeye ve havuz alanına götürdü. Genç ve çekici üstsüz dört kadın havuzun kenarında kıkırdıyor, birbirlerine su atıyor-

lardı. Takım elbiseli üç koruma bahçenin etrafına stratejik olarak yerleştirilmişti. D-King havuz kenarında beyaz bir şemsiyenin altında ustaca eskitilmiş, tik ağacından dört masanın birinde oturuyordu. Mavi ipek gömleğinin düğmeleri açıktı, zincirlerle ve elmaslarla süslenmiş kaslı gövdesi görünüyordu. Yanında oturan sarışın kadın da üstsüzdü. Sol göğüs ucunda tek bir beyaz altın yüzük vardı.

"Dedektif Hunter?" dedi D-King gülümseyerek ama ayağa kalkmadan. "Ne var ne yok adamım? İşte bu tam bir sürpriz oldu. Ne kadar geçti, üç yıl mı?" Karşısındaki sandalyeyi gösterdi.

Hunter oturdu. "Onun gibi bir şey." Sarışın kadını başıyla selamladı, kadın da göz kırparak karşılık verdi.

"Sana bir şey ikram edebilir miyim, dedektif?" dedi D-King başını sarışın arkadaşına doğru eğerek. "Lisa sana harika bir kokteyl hazırlayabilir."

Hunter'ın gözleri muzipçe gülümseyen Lisa'ya kaydı. "Ne istersen."

Hunter başını iki yana salladı. "Şimdilik böyle iyiyim, teşekkürler."

"Pekâlâ," diye araya girdi D-King, "artık buraya muhabbet ya da içki için gelmediğini bildiğime göre, senin için ne yapabilirim, dedektif?"

Hunter'ın gözleri belli belirsiz Lisa'ya kayıp sonra tekrar D-King'e döndü. Torbacı, mesajı almıştı.

"Lisa, neden gidip diğer kızlarla oynamıyorsun?" Aslında bu bir rica değildi. Lisa belindeki eteği çıkarıp ayağa kalktı. Hunter onun çırılçıplak olduğunu ancak o zaman fark etti. Hunter'ın önünde uzun bir süre durakladığında yüzünde en ufak bir utanç belirtisi yoktu. Vücudu Hunter'ın şimdiye kadar gördüğü en mükemmel vücuttu. Lisa yavaşça dönüp uzaklaşırken kalçaları sanki podyumda yürüyormuş gibi sallanıyordu. Belindeki dövmede, *baktığını biliyorum*, yazıyordu.

"İşte bu bebeğim, işte bu," diye seslendi D-King, Hunter'a dönmeden önce. "İtiraf et, dedektif," diye takıldı, "ağzımın tadını biliyorum, değil mi? Hugh Hefner ve Larry Flynt yanımda halt etmişler. *Playboy* ve *Hustler* avucunu yalasın. Benim kızlarım daha seksi."

"Ev yapımı patlayıcılar hakkında ne biliyorsun?"

D-King'in dudaklarındaki gülümseme kayboldu. "Patladıklarını biliyorum."

Hunter tepki vermedi.

"Resmî olarak hiçbir şey bilmiyorum."

"Peki gayriresmî olarak?"

D-King, Hunter'ı süzerken serçe parmağıyla sol kaşının üstündeki küçük yara izini kaşıdı. "Madem buraya gayriresmî olarak geldin neden bir şeyler içmiyorsun?"

"Susamadım."

Birkaç saniye daha bakıştılar.

"İlk karşılaştığımızda bir süre saçmalamıştın, sonra ağzındaki baklayı çıkarmıştın. Umarım bu saçmalıkları geride bırakmışızdır. Mesele nedir, dedektif?"

Hunter öne eğildi ve kurbanın yüzünün yakın plan bir fotoğrafını önündeki masaya koyarak D-King'e bakacak şekilde çevirdi.

"Ah, yapma ama, dostum." Adam irkilerek geri çekildi. "Bana en son ölü bir kadının fotoğrafını gösterdiğinde kızılca kıyamet kopmuştu."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Her şeyi başlatan soru da tam olarak buydu." Gözleri tekrar fotoğrafa kayan D-King istemsizce parmaklarının ucuyla dudaklarını ovuşturdu. "Lanet olsun. Bu çok fena. Herifin teki kızın ağzını mı dikmiş?"

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye tekrar sordu Hunter.

"Benim kızlarımdan biri değil, eğer sorduğun buysa," diye cevapladı D-King kısa bir duraklamadan sonra.

"Sektörden biri olabilir mi?"

"Öyle görünmüyor." D-King teslim olurmuş gibi ellerini hemen havaya kaldırdı. "Affedersin, kötü şakaydı. Bugünlerde herkes kötü yola düşebilir. Yeterince çekici görünüyor. Ama onu daha önce gördüğümü sanmıyorum." Hunter'ın ifadesiz yüzünü okumaya çalıştı fakat başaramadı. "Sorun şu ki bugünlerde pek çok kız kendi başına hareket etmeye çalışıyor, internet siteleri falan kuruyor, kendi işlerini yapıyorlar, ne demek istediğimi anlıyor musun? Emin olmak zor. Ama Hollywood'da üst düzey kızlardan biri olsa bilirdim."

Havuzun kenarında oynayan diğer dört kadın, yüzen bir sandalyeye oturmuş renkli içkisini yudumlayan Lisa'ya katılmaya karar verdi.

D-King'in gözleri fotoğrafa kaydı. "Bu çok iğrenç dostum. Ayrıca senin ne tür belalarla uğraştığını bildiğimden eminim ki bunu her kim yaptıysa kadın hâlâ hayattayken yapmıştır, doğru mu?"

"Bunu bir çete yapmış olabilir mi?" dedi Hunter. "Ya da bir pezevenk?"

D-King'in yüzü asıldı. Polise yardım etmek hiçbir zaman planları arasında yoktu. "Bilmiyorum," dedi soğuk bir şekilde.

"Hadi ama, D-King, ona bir bak." Hunter masadaki fotoğrafa vurdu ama sesini yükseltmedi. Avlunun etrafındaki üç korumanın da gözlerinin onun üzerinde olduğunun farkındaydı. "Vücudunun dikişle kapatılan tek yeri ağzı değildi. Bunu her kim yaptıysa ona çok kötü davranmış. Ayrıca haklısın. Katil tüm bunları yaparken kadın hâlâ hayattaymış."

D-King koltuğunda kıpırdandı. Kadına şiddet onun içindeki bir fitili ateşliyordu. Annesi o dolapta kilitliyken sarhoş babası tarafından öldüresiye dövülmüştü. O sırada on yaşındaydı. D-King annesinin çığlıklarını ve merhamet için yalvarışlarını hiç unutmadı. Babası annesine tekrar tekrar vururken kırılan

kemiklerinin sesini hiç unutmadı. O sesleri neredeyse her gece rüyalarında duyuyordu.

D-King arkasına yaslanıp tırnaklarına baktı, başparmağıyla her birinin ucuna hafifçe vurdu. "Bu bir tür misilleme olabilir mi diyorsun yani?" Omuz silkti. "Kim bilir, belki de. Eğer kadın bir çete üyesine aitse ve ondan çalmışsa ya da onu küçük düşürmüşse şaşırmazdım. Bazı insanlar kendileriyle alay edilmesinden hoşlanmazlar. İbret olsun diye cezalandırırlar, anlıyorsun değil mi? Bazı standartlara göre bu hafif bile sayılabilir." Duraklayıp fotoğrafa tekrar baktı. "Ama eğer bu, kadının onu başka biriyle aldatmasının intikamı ise başka bir ceset daha bulacaksınız, birlikte olduğu adamın cesedini. Bu tarz intikamlarda ikişer kurban olur, dedektif." Fotoğrafı Hunter'a doğru itti. "Bunun ev yapımı patlayıcılarla ne alakası var?"

"Söyleyemem."

D-King kıkırdadı. "Hiçbir şeyi açık etmiyorsun, değil mi?" Önündeki koyu yeşil renkli içkiden bir yudum aldı. "Aslına bakarsan, son görüşmemizden bir ders çıkarmak gerekirse meselenin ne olduğunu bilmek bile istemiyorum." İşaret parmağıyla fotoğrafa dokunmadan önce Hunter'a tüm parasını ortaya koymak üzere olan bir poker oyuncusu gibi baktı. "Ama bu çok iğrenç, dostum. Ayrıca sana borçluydum zaten. Bir soruşturayım, sonra sana dönerim."

On Yedi

Garcia vantilatörü çalıştırdı ve masasına dönmeden önce bir dakika önünde durdu. Yazın o odanın ne kadar sıcak olacağını hayal bile edemiyordu.

Bilgisayarındaki olay yeri fotoğraflarını gözden geçiriyor, büyütüp inceliyor, kurbanın kimliği konusunda onlara doğru yönü gösterebilecek herhangi bir şey arıyordu. Şimdiye kadar bir şey çıkmamıştı. Dövme ya da ameliyat izi yoktu. Kollarında, karnında, boynunda ve göğüs dekoltesinde görebildiği benler ve çiller çok sıradandı ve ayırıcı işaretler olarak sınıflandırılabilecek kadar belirgin değildi. Görebildiği kadarıyla kadının kumral saçları da göğüsleri de doğaldı.

Kollarında iğne izi yoktu, vücudu da sıska ve yıpranmış değildi. Eğer bir keşse kesinlikle öyle görünmüyordu. Hunter'ın sözünü ettiği, yanaklarındaki yaşlı insan derisi görünümünü taşıyan küçük lekelere rağmen kurban en fazla otuz üç yaşındaydı. Gözlerin ruha açılan pencere olduğuna dair eski söz doğruysa, öldüğünde ruhu inanılmaz korkmuştu.

Garcia öne doğru eğildi, dirseklerini masasına dayadı, ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuşturdu. Kahve fincanına uzandı fakat çoktan soğumuştu. Kendine yeni bir tane dolduramadan bilgisayarından yeni bir e-postanın geldiğini bildiren ses geldi. Talep ettiği Kayıp Kişiler dosyalarıydı. Kırk beş dakika içinde göndereceklerine söz vermişlerdi. Ama bu, iki saat önceydi.

Garcia e-postayı okuyup tiz bir ıslık çaldı. Son iki hafta içinde ela gözlü, kumral, yaşları yirmi yedi ile otuz üç ve boyları bir altmış beş ile bir yetmiş iki arasında değişen elli iki beyaz kadının kayıp olduğu bildirilmişti. Tüm dosyaları içeren eklentiyi açtı ve önce fotoğrafların, sonra kişisel bilgi formlarının çıktılarını almaya başladı.

Kendine kahve koyup bütün çıktıları tek bir yığın halinde topladı. Fotoğraflar, kayıp olduklarını bildiren kişi tarafından Kayış Kişiler Birimi'ne getirilmiş olmalıydı. Kayıp Kişiler yeni çekilmiş bir fotoğraf istemiş olsa da Garcia bu fotoğraflardan bazılarının bir yıldan eski, bazılarınınsa daha da eski olabileceğini biliyordu. Saç uzunluğu ve tarzı, kilo kaybı ya da kilo alımı nedeniyle yüzün dolgunluğu gibi görünüşteki ince değişiklikleri hesaba katmak zorundaydı.

Garcia'nın karşılaştığı asıl sorun, elindeki tek fotoğrafın kurbanın olay yerindeki yakın çekim fotoğrafı olmasıydı. Kurbanın dudaklarındaki şişlik ve onları sıkıca birleştiren kalın siyah dikişler yüzünün alt yarısını deforme etmişti. Kayıp Kişiler'den gönderilen fotoğraflardan herhangi birini bu fotoğrafla eşleştirmek uzun ve zahmetli bir iş olacaktı. Bir saat sonra Garcia olası eşleşmeleri elli ikiden on ikiye indirmişti fakat gözleri yorulmaya başlamıştı ve fotoğraflara baktıkça daha az ayırt edici özellik görüyordu.

On iki çıktıyı masasının üzerine yaydı ve yanlarında ilgili bilgi sayfalarıyla birlikte dörderli üç sıra oluşturdu. Fotoğrafların hepsi makul kalitedeydi. Altısı pasaport tarzında vesikalıktı, üçünde kişiler bir grup fotoğrafından kırpılmıştı, birinde jet ski üzerinde oturan ıslak saçlı bir kumral görülüyordu, bir diğeri havuz kenarında gülümseyen bir kumraldı ve son fotoğrafta yemek masasında elinde bir kadeh şampanyayla oturan bir kadın göze çarpıyordu.

Garcia tüm sürece baştan başlamak üzereydi ki Hunter kapıdan içeri girdi ve onu masasının üzerine eğilmiş, itinayla düzenlenmiş bir dizi fotoğrafa dikkatle bakarken gördü.

"Bunlar Kayıp Kişiler'den mi?" diye sordu Hunter.

Garcia başıyla onayladı.

"Bir şey çıktı mı?"

"Yani, elli iki olasılıkla başladım ve yaklaşık bir saattir her birini olay yeri fotoğraflarımızla karşılaştırıyorum. Kurbanımızın yüzündeki şişlik işimizi çok daha zorlaştırıyor. Şu an elimde bunlar kaldı," dedi başıyla masanın üzerindeki on iki fotoğrafı işaret ederek, "ama gözlerim bana oyun oynamaya başladı. Artık neye bakmam gerektiğini bilemiyorum."

Garcia'nın masasının önünde duran Hunter her birine birkaç saniye bakarak gözlerini fotoğrafların üzerinde gezdirdi. Biraz sonra bakışları kimliği belirsiz kurbanın yakın plan yüz fotoğrafına takıldı. Fotoğrafların hepsini birbirine yaklaştırıp yeni bir fotoğraf dizisi oluşturduktan sonra boş bir kâğıda uzandı.

"Her yüze birkaç şekilde bakılabilir," dedi Hunter kâğıdı dizinin en üstündeki ilk fotoğrafın üzerine, üçte ikisini kaplayacak şekilde yerleştirerek. "Robot resimler bu şekilde oluşturulur. Bireysel özellikler teker teker bir araya getirilir."

Garcia yaklaştı.

"Başın ve kulakların şekli, gözlerle burnun şekli, ağız, çene hattı, çene..." Hunter her bir yüz özelliğinden bahsederken elindeki kâğıdı diğerlerinin üzerini kapatmak için kullandı. "Aynı prensibi kabaca burada da kullanabiliriz."

Birkaç dakika sonra sekiz fotoğrafı daha elemişlerdi.

"Kurbanımız muhtemelen bu dördünden biri," dedi Hunter sonunda. "Hepsi aynı fiziksel özelliklere sahip; oval surat, küçük burun, badem şeklinde gözler, kemerli kaşlar, çıkık elmacık kemikleri... tıpkı kurbanımızdaki gibi."

Garcia başıyla onayladı.

Hunter, Garcia'nın her fotoğrafın arkasına zımbaladığı kişisel bilgi formlarını kontrol etti. Hepsi de bir hafta önce kayıp olarak bildirilmişti. Ev ve iş adresleri şehrin dört bir yanına dağılmıştı. İlk bakışta dört kadın arasında görünüşlerinden başka hiçbir benzerlik yokmuş gibi görünüyordu.

Hunter saatine baktı. "Bugün hepsini kontrol etmeliyiz."

Garcia ceketine uzandı. "Ben hazırım."

Hunter ona fotoğraflardan ikisini uzattı. "Sen şunları al, ben de bu ikisini alayım."

Garcia başını salladı.

"Şansın yaver giderse beni ara."

On Sekiz

Whitney Myers telefonun gelmesinden sadece kırk beş dakika sonra Beverly Hills'teki görkemli malikânenin yüksek demir kapılarından içeri girdi. Sarı Corvette C6'sını geniş Arnavut kaldırımlı avlunun en ucuna park etti, koyu renk gözlüğünü çıkardı ve parlak, uzun siyah saçlarını geride tutmak için bir yay gibi başına yerleştirdi. Yolcu koltuğundan evrak çantasını aldı, saatine baktı ve kendi kendine gülümsedi. Los Angeles'ın öğleden sonra trafiği ve telefon geldiğinde Long Beach'te olduğu düşünüldüğünde kırk beş dakika yıldırım hızı sayılırdı.

Malikânenin ana girişine çıkan merdivenlerde onu kısa boylu, kilolu, zeki bir avukat olan Andy McKee karşıladı.

"Whitney," dedi avukat alnındaki teri silmek için beyaz bir mendil kullanarak. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi gülümseyerek avukatın elini sıkarken. "Kimin evi bu? Muhteşem gerçekten."

"Onunla içeride tanışacaksın." Avukat, kadına değerlendiren gözlerle baktı ve alnı tekrar terledi.

Otuz altı yaşındaki Whitney Myers'ın koyu renk gözleri, küçük bir burnu, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve güçlü bir çenesi vardı. Gülümsemesi, karşısındakinin dizlerinin bağını çözme gücüne sahip bir silah olarak düşünülebilirdi. Güçlü

ve etkileyici birçok erkek onun gülüşü karşısında anlamsızca saçmalamış, çocuklar gibi kıkırdamıştı. İzin günündeki bir mankene benziyordu, hatta ondan da güzeldi çünkü bu doğal haliydi.

Myers kariyerine yirmi bir yaşında polis memuru olarak başlamıştı. Görevinde yükselmek ve olabildiğince çabuk dedektif olmak için bürosundaki herkesten çok çalıştı. Zekâsı, hızlı düşünmesi ve güçlü karakteri onu ileriye taşıdı ve yirmi yedi yaşına geldiğinde nihayet dedektiflik rozetini aldı.

Başkomiseri, Myers'ın ikna konusunda yetenekli olduğunu hemen fark etti. Sakin, açık sözlü, dikkatli ve derdini anlatırken son derece ikna ediciydi. İnsanlarla da arası iyiydi. FBI'da altı ay süren yoğun ve kapsamlı bir eğitimin ardından Myers, LAPD'nin Batı ve Valley büroları ile Kayıp Kişiler Birimi'nin başmüzakerecilerinden biri oldu.

Ancak bir Los Angeles dedektifi olarak kariyeri, üç yıl önce Culver City'de on sekiz katlı gökdelenin çatısından intihara kalkışan birini vazgeçirme çabalarının olumsuz sonuçlanmasının ardından aniden sona erdi.

O gün yaşananlardan sonra Myers'ın tüm hayatı mercek altına alındı. Davranışları hakkında bir soruşturma başlatıldı ve İçişleri peşine düştü. Birkaç hafta sonra, İçişleri soruşturması sonuçsuz kaldı ve ona karşı herhangi bir suçlamada bulunulmadı fakat LAPD'deki günleri sona erdi. O zamandan beri de kendi kayıp kişi arama ajansını yönetiyordu.

Myers, McKee'yi evin içinde takip etti, merdiveni geçti ve ünlü film yıldızlarının fotoğraflarıyla kaplı bir koridorda ilerledi. Koridor oturma odasında sona eriyordu. Oda o kadar heybetliydi ki Myers'ın kemerli bir pencerenin önünde duran bir seksen sekiz boyunda, geniş omuzlu adamı fark etmesi birkaç saniye sürdü. Adamın sağ elinde neredeyse boş bir viski bardağı vardı. Ellilerinin ortalarında olmasına rağmen Myers onun çocuksu bir cazibeye sahip olduğunu görebiliyordu.

"Whitney, seni Leonid Kudrov'la tanıştırayım," dedi McKee.

Leonid kadehini bırakıp Myers'ın elini sıktı. Elini sıkarken gergindi ve yüzündeki ifade, Myers'ın onu işe alan herkeste gördüğü yüz ifadesiyle aynıydı: çaresizlik.

On Dokuz

Myers içki teklifini reddetti ve Kudrov'un olayları anlatışını dikkatle dinledi, her iki cümlede bir not aldı.

"Polisi aradınız mı?" diye sordu, Leonid kadehini tekrar doldururken.

"Evet, bilgilerimi aldılar ama söylediklerimi neredeyse hiç dinlemediler. Bana geçen süre, bağımsız yetişkin ya da onun gibi bir şey hakkında saçma sapan şeyler söyleyip beni sürekli beklemeye aldılar. İşte o zaman Andy'yi aradım ve o da seni aradı."

Myers başını salladı. "Kızınız otuz yaşında olduğundan ve kaybolduğuna inanmanızın nedenini açıklayamadığınızdan resmî olarak kayıp kişi kabul edilmesi için en az yirmi dört saat beklemek standart uygulamadır." Sesi kendinden emindi, karşısındakinde güven uyandırıyordu.

"Yirmi dört saat mi? Yirmi dört saat içinde ölmüş olabilir. Saçmalık bu."

"Bazen verilen kanıtlara bağlı olarak bu süre daha da uzayabilir."

"Bunu ona söylemeye çalıştım," diye ekledi McKee tekrar alnını silerek.

"Kızınız bir yetişkin, Bay Kudrov," diye açıkladı Myers. "Alt tarafı bir öğle yemeği randevusuna gelmeyen bir yetişkin."

Kudrov önce Myers'a, sonra da McKee'ye ters ters baktı. "Dediklerimi duymadı mı bu?"

"Duydum," dedi Myers bacak bacak üstüne atıp notlarını karıştırarak. "Öğle yemeğinize otuz dakika geç kaldı. Birkaç kez aradınız. Telefonlarınızı açmadı ve mesajlarınıza geri dönmedi. Paniklediniz ve dairesine gittiniz. Oraya vardığınızda mutfakta yerde bir havlu buldunuz ama buzdolabında olması gereken bir şişe beyaz şarap dışında her şey yerli yerinde görünüyordu. Arabasının anahtarları üst kattaki tepsideydi. Paha biçilmez kemanını çalışma odasında buldunuz ama kasada olması gerekiyordu dediniz. Görebildiğiniz kadarıyla herhangi bir boğuşma ya da zorla girme izi yoktu ve ev soyulmuş gibi de durmuyordu. Binanın kapıcısı o gece kimsenin onu ziyaret etmediğini söyledi." Not defterini sakince kapattı.

"Bu yeterli değil mi?"

"İzin verin size polisin nasıl düşüneceğini, nasıl düşünmek üzere eğitildiğini açıklayayım. Dedektif sayısından çok daha fazla kayıp vakası var. Bir numaralı kural önceliğin belirlenmesidir, yalnızca söz konusu kişinin gerçekten kaybolduğundan emin olunduğunda kaynak tahsis edilir. Eğer reşit olmasaydı ülke çapında sarı alarm verilirdi. Ancak kızınız bağımsız bir yetişkin olduğundan ve kendisine yirmi dört saatten daha kısa bir süredir ulaşılamadığından protokol, polisin önce bir kontrol listesi kullanmasını emrediyor."

"Kontrol listesi mi? Dalga geçiyorsunuz."

Myers hızlıca başını iki yana salladı. "Dalga geçmiyorum."

"Mesela?"

Myers öne doğru eğildi. "Söz konusu yetişkinin: Bir, yardıma ihtiyacı var mı? İki, bir suçun ya da cinayetin kurbanı olabilir mi? Üç, tıbbi yardıma ihtiyacı olabilir mi? Dört, kaçma ya da ortadan kaybolma alışkanlığı var mı? Beş, anne babası tarafından kaçırılmış olma ihtimali var mı? Altı, zihinsel ya da fiziksel engeli var mı?" Myers güneş gözlüğünü yanındaki sehpanın üzerine koydu. "Bu listeden sadece kaçma ya da ortadan kaybolma alış-

kanlığı var mı maddesi üzerinde durulur. Polisin ilk düşüncesi şu olacaktır: Bayan Kudrov aklı başında, bağımsız, finansal açıdan kendine yetebilen ve bekâr bir yetişkin kadın olduğu için her şeyden uzaklaşmak istediğine kanaat getirmiş olabilir. Yaptıklarıyla ilgili hesap vermesi gereken kimse yok. Dokuz-beş çalıştığı bir işi yok ve evli de değil. Los Angeles Filarmoni'yle çıktığı uzun bir turneden yeni döndüğünü söylemiştiniz."

Kudrov başıyla onayladı.

"Çok stresli olmalı. Bir uçağa atlayıp Bahamalar'a gitmiş olabilir. Dün gece barda biriyle tanışmış ve o kişiyle başka bir yerde rahatsız edilmeden birkaç gün geçirmeye karar vermiş olabilir."

Leonid kısa kesilmiş saçlarının arasından elini geçirdi. "Ama öyle bir şey yapmadı. Katia'yı tanırım. Benimle ya da başka biriyle randevusunu iptal etmek zorunda kalsa arardı. O böyle biridir. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaz, en azından beni. Harika bir ilişkimiz var. Bir tatile ihtiyacı olduğuna karar verseydi en azından nereye gideceğini bana bildirirdi."

"Peki ya annesi? Birlikte olmadığınızı varsaymakta haklı mıyım?"

"Annesi birkaç yıl önce vefat etti."

Myers gözlerini Leonid'den ayırmadı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Katia durup dururken başını alıp bir yere gitmedi. Söylüyorum bakın, bir sorun var."

Leonid odada dolaşmaya başladı. Duyguları kabarmaya başlamıştı.

"Bay Kudrov, lütfen..."

"Bana Bay Kudrov demeyi bırak," diyerek sözünü kesti. "Ben senin öğretmenin değilim. Bana Leo de."

"Pekâlâ, Leo. Senden şüphe etmiyorum. Sadece polisin neden böyle davrandığını açıklıyorum. Katia yirmi dört saat içinde ortaya çıkmazsa bu vakaya dört elle sarılırlar. Onu bulmak için

ellerindeki her kaynağı kullanırlar. Ama hazırlıklı olsan iyi olur çünkü ünlü biri olduğundan ortalık biraz karışabilir."

Leonid gözlerini kısarak McKee'ye baktıktan sonra bakışlarını Myers'a çevirdi. "Ortalık karışabilir mi?"

"LAPD elindeki bütün kaynakları kullanacaktır dediğimde ciddiydim. Buna sen ve ünlü olman da dâhil. Vakayı kişiselleştirmek için halka kendi çağrını yapmanı isteyecekler. Hatta evinde basın toplantısı yapmanı bile isteyebilirler. Katia'nın fotoğrafını televizyonda ve gazetelerde yayınlayacaklar ve tek başına çekilmiş bir fotoğraf yerine aile fotoğrafını tercih edecekler, böylesi daha... dokunaklı. Fotoğraf çoğaltılıp Los Angeles'ın her yerine, hatta belki bütün Kaliforniya'ya asılacak. Arama ekipleri kurulacak. Köpekli arama ekipleri için kıyafet isteyecekler. DNA testleri için saç ve diğer örneklerden isteyecekler. Basın kapının önünde kamp kuracak." Myers soluklanmak için durakladı. "Dediğim gibi, ortalık karışacak ama LAPD Kayıp Kişiler Birimi yaptığı işte çok iyidir." Sözlerini etkili kılmak için duraksadı. "Leo, statün ve sosyal sınıfın göz önünde bulundurulduğunda kızının fidye için kaçırılmış olma ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız. Kimse seninle iletişim kurmaya çalışmadı mı?"

Leonid başını iki yana salladı. "Bütün gün evdeydim ve bilinmeyen numaraların ev telefonuma yönlendirilmesi için ofisime özellikle talimat verdim. Arayan olmadı."

Myers başını salladı.

"Bir terslik var. Hissedebiliyorum." Leonid, Myers'a çaresizlikle baktı. "Gerçekten gerekli olmadıkça bunun haberlere çıkmasını istemiyorum. Andy bana yaptığın işte en iyisi olduğunu söyledi. LAPD Kayıp Kişiler'den bile iyiymişsin. Onu bulabilir misin?" Adam bunu sorudan çok bir yalvarış gibi dile getirdi.

Myers, McKee'ye, *gururum okşandı*, der gibi bir bakış attı.

Avukat utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Elimden geleni yapacağım." Myers başını salladı, sesi kendinden emindi.

"Yap öyleyse."

"Kızının yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafı var mı?" Kudrov hazırlıklıydı, Myers'a Katia'nın yirmiye otuz santimlik bir renkli fotoğrafını verdi.

Myers'ın gözleri fotoğrafı taradı. "Ayrıca dairesinin anahtarlarını, aklına gelen irtibat kurabileceği herkesin ismini ve telefon numarasını da istiyorum. Ve bütün bunları hemen istiyorum."

Yirmi

Hunter yanında bulunan Kayıp Kişiler bilgi formlarındaki iki kişiyi aradı. Brentwood'da kuaför salonu işleten Bay Giles Carlsen on gün önce polise başvurarak ev arkadaşı Cathy Greene'in kayıp olduğunu bildirmişti. Carlsen telefonda Hunter'a Bayan Greene'in nihayet önceki sabah ortaya çıktığını söylemişti. Dans kursunda tanıştığı yeni bir erkek arkadaşıyla kaçamak yapmıştı.

İkinci kişi olan Bay Roy Mitchell on iki gün önce polisle temasa geçmişti. Yirmi dokuz yaşındaki kızı Laura ortadan kaybolmuştu. Bay Mitchell, Hunter'dan bir saat içinde Fremont Place'teki evinde buluşmalarını istedi.

Hancock Park, tüm Güney Kaliforniya'nın en varlıklı, en gözde bölgelerinden biriydi. Los Angeles mahallelerinin çoğunun aksine Hancock Park'taki evler caddeden oldukça içeride yer alırdı, çoğu elektrik ve telefon hattı yer altındaydı ve çit çekilmesi kesinlikle önerilmezdi. Hunter, Fremont Place'e dönerken mahremiyet ihlalinin bölgenin temel kaygılarından biri olmadığı açıkça anlaşıldı.

Evin yarım ay şeklindeki araba yolu parke taşla döşenmişti ve iki otobüsün geçebileceği genişlikte bir park alanıyla birleşiyordu. Ortasında devasa bir taş çeşme duruyordu. Güneş ufka yeni ulaşıyordu ve terakota tuğlalı iki katlı evin arkasındaki gökyüzü fotoğrafik ateş kırmızısı çizgilerle boyanıyordu. Hunter arabasını park edip indi.

Ön kapıyı ellili yaşlarının ortalarında bir kadın açtı. Atkuyruğu şeklinde özenle bağlanmış uzun saçları, çekici gülümsemesi ve yarı yaşındaki çoğu kadının uğruna adam öldürmeyi göze alabileceği cildiyle tam bir zarafet timsaliydi. Kendini Denise Mitchell olarak tanıtan kadın, Hunter'ı sanat eserleri, antikalar ve deri ciltli kitaplarla dolu çalışma odasına yönlendirdi. Fotoğraflarla dolu yüksek bir maun konsolun önünde şişman sayılabilecek, tıknaz bir adam duruyordu. Hunter'dan en az on beş santim kısaydı, saçları dağınık ve kırçıldı ve bununla uyumlu bir bıyığı vardı.

"Telefonda konuştuğum dedektif olmalısınız," dedi elini uzatarak. "Ben Roy Mitchell."

Tokalaşması da gülümsemesi kadar ustacaydı, karakterinin gücünü gösterecek kadar güçlü fakat karşısındakinin gözünü korkutmayacak kadar yumuşaktı. Hunter ona kimliğini gösterince Roy Mitchell gerildi.

"Aman Tanrım."

Fısıltısı karısının duyamayacağı kadar alçak değildi. "Sorun ne?" diye sordu kadın yaklaşarak, gözleri âdeta bilgi almak için yalvarıyordu.

"Bize biraz izin verir misin, tatlım?" dedi Roy endişesini boş yere gizlemeye çalışarak.

"Hayır, size izin falan vermiyorum," dedi bakışları Hunter'ın üzerinde sabitlenen Denise. "Neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Kızım hakkında ne tür bir bilgiye sahipsiniz?"

"Denise, lütfen."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Roy." Gözleri Hunter'dan hiç ayrılmadı. "Kızımı buldunuz mu? O iyi mi?"

Roy Mitchell başını çevirdi.

"Neler oluyor, Roy? Seni bu kadar ürküten ne?"

Cevap yok.

"Biri bir şey söylesin." Sesi titriyordu.

"Ben Kayıp Kişiler Birimi'nden değilim, Bayan Mitchell," dedi Hunter sonunda, kimliğini tekrar göstererek. Kadın bu kez kimliğe kapıda baktığına kıyasla çok daha dikkatli baktı.

"Aman Tanrım, Cinayet Masası'ndan mısınız?" Gözleri yaşlarla dolarken ellerini burnuna ve ağzına götürdü.

"Yanlış evde olma ihtimalim var," dedi Hunter kararlı ama rahatlatıcı bir sesle.

"Ne?" Denise'in elleri titremeye başladı.

"Belki de otursak iyi olacak." Hunter Viktorya Dönemi'ne ait bir seksen uzunluğundaki lambaderin yanında yer alan deri Chesterfield kanepeyi işaret etti.

Mitchelllar kanepeye geçerken Hunter karşılarındaki iki koltuktan birine oturdu.

"Şu anda kızınızla benzer fiziksel özellikler taşıyan birini tespit etmeye çalışıyoruz," dedi Hunter. "Laura'nın adı olası eşleşme olarak karşımıza çıkan dört isimden biri."

"Bir cinayet kurbanıyla muhtemel eşleşme olarak mı?" Roy elini karısının dizine koydu.

"Maalesef evet."

Denise ağlamaya başladı.

Roy derin bir nefes aldı. "Diğer dedektife Laura'nın yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafını vermiştim, ondan aldınız mı?"

Hunter başıyla onayladı.

"Ve hâlâ kurbanınızın Laura olup olmadığına emin olamıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Denise, rimeli yüzünden akmaya başlamıştı. "Nasıl olur?"

Roy gözlerini bir an için kapattı ve tek bir damla gözyaşı burnunun ucuna süzüldü. Hunter onun kurbanın tanınmaz halde olma ihtimalini çoktan anladığını görebiliyordu. "Yani bizden DNA testi için kan örneği istemeye mi geldiniz?" dedi.

Roy Mitchell'ın polis prosedürleri konusunda çoğu insandan daha bilgili olduğu aşikârdı. DNA testinin kullanılmaya başlan-

masından bu yana, Hunter'ın halihazırda karşı karşıya olduğu gibi bir durumda, polisin önce örnek toplayıp bunları kurbanla eşleştirmesi çok daha kolaydı. Bu şekilde, masum insanları paniğe ve yüzü tanınmaz hale gelmiş bir kurbanın fotoğrafına bakmanın travmatik deneyimine maruz bırakmak yerine, daha sonra sadece kimliği tespit edilen aileye ulaşabilirlerdi.

Hunter başını iki yana salladı. "Ne yazık ki DNA testinin bize faydası olmaz."

Bir an için sanki odada üçüne de yetecek kadar hava kalmamış gibi oldu. "Kurbanın fotoğrafı var mı?" diye sordu Roy sonunda.

Hunter başını salladı ve yanında getirdiği dosyanın içindeki birkaç kâğıdı karıştırdı. "Bayan Mitchell," dedi Denise'le göz göze gelerek, "bu kadın sizin kızınız olmayabilir. Şu anda bu fotoğrafa bakmanız için hiçbir neden yok."

Denise donuk gözlerle Hunter'a baktı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Tatlım, lütfen." Roy tekrar denedi.

Kadın ona bakmadı bile.

Hunter bekledi fakat kadının gözlerindeki kararlılık neredeyse hissediliyordu. Hunter kurbanın yakın çekim fotoğrafını önlerindeki sehpaya koydu.

Denise Mitchell onu hemen tanıdı. "Aman Tanrım!" Titreyen elleri ağzına gitti. "Benim biricik yavruma ne yapmışlar böyle?"

Birdenbire içinde bulundukları oda farklı göründü, daha karanlık, daha küçük, havası daha yoğun. Roy Mitchell karısını teselli etmeye çalışırken Hunter birkaç dakika sessizce oturdu. Kadının gözyaşları histerik değildi, acı ve öfke doluydu. Başka koşullar altında Hunter, Mitchelllara yas tutmaları için biraz zaman tanıyarak oradan ayrılır, ertesi sabah bir dizi soruyla geri dönerdi fakat bu diğer vakalara benzemiyordu, bu katil diğer katillere benzemiyordu. Şu anda Hunter'ın seçme şansı yoktu. Laura'nın ailesi Laura hakkında Hunter'ın elindeki en iyi ve şu

anda tek bilgi kaynağıydı. Ve bilgiye, havaya ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacı vardı.

Denise Mitchell yan masadaki kutudan bir kâğıt mendil alıp gözyaşlarını sildikten sonra ayağa kalktı. Pencerenin yanındaki küçük masaya yaklaştı, masanın üzerinde Laura'nın hayatının farklı dönemlerinde çekilmiş fotoğraflarının bulunduğu birkaç fotoğraf çerçevesi vardı.

Roy peşinden gitmedi, sanki o andan bir şekilde kaçabilecekmiş gibi koltuğa daha da gömüldü. Gözyaşlarını silmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Hunter'a dönen Denise, dakikalar önce onu kapıda karşılayan kadından tamamen farklı bir kadına benziyordu. Gözleri korkunç derecede hüzünlüydü.

"Kızım ne kadar acı çekti, dedektif?" Sesi alçak ve boğuktu, kelimeleri acıyla kaplıydı.

Gözleri uzun bir süre birbirine kilitlendi, Hunter kadının içinde yanan keder ve öfke karışımını gördü.

"Gerçek şu ki bilmiyoruz," diye cevap verdi sonunda.

Denise titreyen eliyle bir tutam saçı sağ kulağının arkasına götürdü. "Nedenini biliyor musunuz, dedektif? Bir insan böyle bir şeyi bir başkasına neden yapar? Neden benim Laura'ma yapar? Dünyanın en tatlı kızıydı o."

Hunter acılı kadının bakışlarından gözlerini kaçırmadı. "İkinizin de ne tür bir acı çektiğinizi anlıyormuş gibi davranmayacağım, Bayan Mitchell. Bu kolaymış gibi de davranmayacağım. Biz de aynı soruların cevaplarının peşindeyiz ve şu anda size fazla bir şey söyleyemem çünkü elimizde fazla bir şey yok. Buraya geldim çünkü bunu yapanı yakalamak için yardımınıza ihtiyacım var. Laura'yı herkesten daha iyi tanıyorsunuz."

Denise gözlerini Hunter'ın yüzünden bir an olsun ayırmadı. Hunter daha kelimeler kadının dudaklarından dökülmeden onun bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyordu.

"Kızım..." gözyaşlarıyla mücadele ederken boğazında düğümlenen sesi boğuklaştı, "tecavüze uğramış mı?"

Roy Mitchell sonunda başını kaldırdı. Bakışları karısından Hunter'a kaydı.

Hunter'ın hayatta en çok nefret ettiği şeylerden biri yas tutan ebeveynlerden gerçeği saklamak zorunda kalmaktı fakat Laura'nın cesedine otopsi yapılmadan elinden gelen en iyi şey Denise ve Roy'a bilmediğini söylemekti. Bir psikolog olarak, böyle bir sorunun cevabını asla bilemeyecek olmanın onlara hayatları boyunca eziyet edeceğini, evliliklerini, hatta akıl sağlıklarını tehlikeye atacağını biliyordu.

"Hayır, Laura tecavüze uğramamış," dedi Hunter gözlerini kırpmadan ve en ufak bir tereddüt göstermeden. Bazı yalanlar söylemeye değerdi.

Yirmi Bir

Bu rahatsız edici an Denise, Hunter'la göz temasını kesip bakışlarını masanın üzerindeki fotoğraflara çevirene kadar sürdü. Küçük gümüş bir çerçeveyi eline aldı.

"Laura hep çok yetenekliydi, biliyor musunuz? Hep çok sanatsaldı." Hunter'ın yanına giderek çerçeveyi ona verdi. Fotoğrafta etrafı boya kalemleri ve minik sulu boya kaplarıyla çevrili sekiz yaşlarında küçük bir kız vardı. Kız o kadar mutlu görünüyordu ve gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki Hunter da gülümsemekten kendini alamadı ve bir anlığına o küçük kızın öldüğünü, hem de olabilecek en korkunç şekilde öldüğünü unuttu.

"Okulda her yıl hiç aksatmadan sanat dalında onur sertifikası alırdı," dedi Denise gururla.

Hunter dinledi.

Denise'in dudakları titrer gibi oldu ama kendini tuttu. "Profesyonel olarak resim yapmaya geç başladı ama bunu hep sevmişti. Onun tüm kötü şeylerden kaçış limanıydı. Ne zaman incinse fırçalara sığınırdı. Çocukken onu iyileştiren buydu."

"İyileştiren?" Hunter'ın ifadesi gerginleşti ve bakışları Denise ile Roy arasında gidip geldi.

"Laura sekiz yaşındayken bir gün, görünürde hiçbir sebep yokken nöbet geçirdi," dedi Denise. "Doğru dürüst kıpırdayamadı, nefes alamadı, gözleri kafasının içinde kayboldu ve az kalsın boğularak ölüyordu. Dehşete düştük."

Başını sallayan Roy sözü devraldı. "Onu dört farklı doktora götürdük. Uzmandılar sözde." Başını sinirlenmiş gibi iki yana salladı. "Ama hiçbiri ne olduğunu teşhis edemedi. Hatta hiçbir fikirleri yoktu."

"Tekrar oldu mu peki bu?"

"Evet, birkaç kez daha oldu." Söz tekrar Denise'teydi. "Bilgisayarlı tomografi de dâhil olmak üzere her tür tetkikten geçti. Hiçbir şey bulamadılar. Kimse sorunun ne olduğunu bilmiyordu. Kimse bize nöbetleri neyin tetiklediğini söyleyemedi. Son nöbetinden yaklaşık bir hafta sonra Laura ilk kez eline bir fırça aldı. Bu kadar. Nöbetler bir daha geri gelmedi." Denise parmaklarının ucuyla sağ gözünün kenarına dokunarak oluşan gözyaşının yanağından aşağıya süzülmesini engellemeye çalıştı. "Kim ne derse desin, nöbetleri bitirenin resim yapması olduğunu biliyorum. Onu iyileştiren buydu."

"Nöbetleri sırasında boğulduğunu söylediniz?"

Denise başıyla onayladı. "Her seferinde ödümüz kopuyordu. Nefes alamıyordu. Cildinin rengi değişiyordu." Durakladı ve başını çevirdi. "Pek çok defa ölümden döndü."

"Ve nöbetler aniden duruverdi, öyle mi?"

"Evet," diye devam etti Roy. "Resim yapmaya başladıktan hemen sonra."

Hunter ayağa kalkıp çerçeveyi Denise'e verdi. "Laura'nın hayatında biri var mıydı?"

Denise derin bir iç çekti. "Laura kimseyle pek derin bir ilişki kurmadı. Onun savunma mekanizmalarından biri daha." Büyük kitaplığın yanındaki bara doğru yürüdü. "Onunla ve kariyerine nasıl başladığıyla ilgili makalelerden herhangi birini okursanız nişanlısı tarafından aldatılmanın ona yaşattığı acıyı görürsünüz. Laura onu yatakta başka bir kadınla yakalamış. Bu onu içten içe mahvetti." Denise kendine bir karaftan duble viski doldurup içine iki buz attı. "İster misiniz?" Kadehini kaldırdı.

Hunter'ın en büyük tutkusu tek malt İskoç viskisiydi fakat çoğu kişinin aksine viskiyle sarhoş olmak yerine kaliteli viskinin tadını çıkarmayı biliyordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Roy?" Kadın kocasına döndü.

Adam başını iki yana salladı.

Denise omuz silkip küçük bir yudum içti ve sıvı boğazından aşağıya akarken gözlerini yumdu.

"Acısını bastırmak için Laura doğrudan resim yapmaya geri döndü. Birkaç yıldır yapmadığı bir şeydi bu. Tesadüfen bir galeri müdürü tuvallerinden birini gördü ve yeni kariyeri böyle başladı. Ama öncesinde büyük acılar çekti."

"Kalp kırıklığı yüzünden mi?" dedi Hunter.

Denise başını sallayıp diğer tarafa baktı. "Sadece dört ayın ardından birlikte yaşamaları için ısrar eden Patrick'ti," diye devam etti. "Laura'ya ondan uzak kalmaya dayanamadığını, onu her şeyden çok sevdiğini söyledi. Ağzı iyi laf yapardı. Genelde istediğini elde eden bir çapkındı. Eminim o tipleri bilirsiniz. Laura da ona inandı. Ona ve onun baştan çıkarıcı cazibesine âşık oldu."

"Adı Patrick dediniz, değil mi?"

Denise başını salladı. "Patrick Barlett."

Hunter adamın adını not defterine yazdı.

"Laura bankada çalışıyordu. Patrick büyük bir yatırımcıydı. Bu şekilde tanıştılar. Aldatıldığını da o gün öğle yemeğinden sonra kendini kötü hissettiği için öğrendi," dedi Denise. "Yediği bir şey dokunmuş. Patronu ona günün geri kalanında izin almasını söylemiş ve Laura eve gitmiş. Patrick ile o sürtük sekreteri midir asistanı mıdır artık her ne haltsa onu yataklarında bulmuş." Başını iki yana salladı. "Zeki bir insanın en azından otele falan gitmesini beklersiniz." Sinirli bir şekilde kıkırdadı. "Laura'yı her şeyden çok seviyordu sözde. Üstelik bu, birlikte

yaşamaya başlamalarından sadece üç ay sonra oldu. O günden beri Laura için ilişkiler tarihe karıştı. Kaçamakları, takıldıkları oldu ama hiçbiri ciddi değildi."

"Yakın zamanda olan var mı?"

"Laura'nın bahsetmeye değer bulduğu yok."

"Peki Laura, Patrick'ten ayrıldıktan sonra aralarındaki her şey bitti mi?"

"Laura için bitti."

"Peki Patrick için?"

"Ha!" dedi Denise küçümseyerek. "O hiç vazgeçmedi. Çiçeklerle, hediyelerle, telefonlarla ve aklınıza gelen başka her şeyle özür dilemeye çalıştı fakat Laura istemiyordu."

"Bütün bunlar ne kadar sürdü?"

"Hiç bitmedi ki."

Hunter'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Geçen ay Laura'nın sergisine gitmiş ve onu affetmesi için yalvarmış. Laura da ona cehennemin yolunu tarif etmiş sanırım."

"Peki bu peşinden gitmeler, af dilemeler, geri kazanmaya çalışmalar ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Dört yıldır," dedi Roy. "Patrick 'hayır'ı cevap olarak kabul etmeyen bir adam. Bedeli ne olursa olsun, istediğini alan türden bir adam."

Yirmi İki

Hunter'ın aklının bir köşesinde *takıntı* kelimesi belirdi. Dört yıl, çoğu insanın mesajı alıp yoluna devam etmesi için fazlasıyla yeterli bir süreydi. Denise ona Patrick'in eskiden Laura'ya karşı ne kadar sahiplenici ve kıskanç olduğunu, birlikte oldukları dönemde hiç şiddet uygulamamış olsa da öfkesiyle ilgili bir sorunu olduğunu söyledi.

"Laura'nın dairesinin sizden başka kimsede yedek anahtarı var mı biliyor musunuz?"

İçkisinden bir yudum daha içen Denise biraz düşündükten sonra Roy'a baktı.

"Bildiğimiz kadarıyla yok," dedi Roy.

"Laura anahtarları başkasına verip vermediğinden hiç bahsetmedi mi?"

Denise kararlılıkla başını iki yana salladı. "Laura dairesine ya da stüdyosuna kimsenin girmesine izin vermezdi. Çalışmaları onun için çok özeldi. Başarılı olmasına karşın bu işi asla para için yapmadı. Kendisi için resim yapıyordu. İçinde olup bitenleri ifade etmenin bir yoluydu bu. Eserlerini sergilemeyi bile o kadar sevmezdi, halbuki çoğu sanatçı bunun için yaşar. Bildiğim kadarıyla hiçbir sevgilisini dairesine götürmezdi. Ve asla ama asla duygusal bir ilişkiye girmedi."

"Peki ya yakın arkadaşları?"

"En yakın arkadaşı bendim." Sesinde hafif bir titreme oldu.

"Ailesi dışında biri var mıydı?"

"Ressamlar çok yalnız insanlardır, dedektif. Zamanlarının çoğunu tek başlarına, bir eser üzerinde çalışarak geçirirler. Tanıdıkları vardı ama yakın arkadaş diyebileceği kimse yoktu."

"Eski okul, üniversite ya da iş arkadaşlarından hiçbiriyle görüşmüyor muydu?"

Denise omuz silkti. "Belki de telefonla ya da bir şeyler içmek için görüştükleri vardır ama kim olduklarını bilmiyorum." Durakladı. "Bunun dışında aklıma gelen tek kişi Daniel Rossdale Sanat Galerisi'nin müdürü Calvin Lange. Laura'nın kariyerini başlatan kişi. İkisi de birbirini çok severdi. Telefonda konuşur, sık sık buluşurlardı."

Roy başıyla onayladı.

Hunter, Calvin Lange'in adını not etti ve gözleri ahşap masanın üzerindeki fotoğraf çerçevesine döndü. "Başarılı sanatçıların doğal olarak hayranları da olur sanırım."

Denise gururla başını salladı. "Çalışmaları pek çok kişi tarafından beğenilir ve tutulurdu."

"Laura hiç..." doğru kelimeleri aradı, "... *ısrarcı* hayranlardan bahsetti mi?"

"Yani... bir sapık gibi mi?" Acılı kadının sesi bir an titredi.

Hunter başıyla onayladı.

Denise viskisinin kalanını bir yudumda bitirdi. "Hiç aklıma gelmemişti fakat Laura birkaç ay önce bir şeyden bahsetmişti."

Hunter elindeki fotoğraf çerçevesini bıraktı ve Denise'e doğru bir adım attı. "Size tam olarak ne söyledi?"

Hafızası hatırlamakta zorlanırken Denise'in bakışları odanın ortasındaki beyaz Nepal halısının üzerinde sabit bir noktaya kaydı. "Sadece çalışmalarına âşık olduğunu söyleyen birinden bazı e-postalar almaya başladığını."

"Bu e-postalardan herhangi birini size gösterdi mi?"

"Hayır."

Hunter sorgulayan gözlerle Roy'a baktı, o da başını iki yana salladı.

"Size e-postalarda ne yazdığını söyledi mi?"

Denise başını iki yana salladı. "Laura bunu önemsemiyordu, sadece bir hayranının onun çalışmalarını övdüğünü söyledi. Ama bu konuda bir şeylerin onu ürküttüğü hissine kapıldım."

Hunter defterine tekrar yazdı.

Denise yaklaşıp Hunter'a bir kol mesafesinde durdu. Gözlerinin içine baktı. "Siz ve ekibiniz ne kadar iyisiniz, dedektif?"

Hunter soruyu anlamamış gibi kaşlarını çattı.

"Kızıma zarar veren ve onu benden alan pisliği yakalayabilecek misiniz bilmek istiyorum." Sesindeki keder gitmiş, yerine inkâr edilemez bir öfke gelmişti. "Sakın bana elinizden geleni yapacağınızı söylemeyin. Polis her zaman elinden geleni yapar zaten ama bu nadiren yeterlidir. Elinizden geleni yapacağınıza eminim. Benim sizden istediğim, gözlerimin içine bakmanız ve elinizden gelenin *yeterli* olacağını söylemeniz. Bana bu pisliği yakalayacağınızı söyleyin. Ve bana o adi herife, yaptıklarını *ödeteceğinizi* söyleyin."

Yirmi Üç

Whitney Myers, Leonid Kudrov'un kendisine verdiği küçük aleti kullanarak Katia'nın apartmanının yer altı garajının kapılarını etkinleştirdi. Arabayla içeri girer girmez Katia'nın meşale kırmızısı üstü açık V6 Mustang'inin, çatı katındaki dairesi için ayrılmış iki yerden birine park edilmiş olduğunu gördü. Myers boş olan yere park etti, araçtan indi ve sağ avucunu Mustang'in kaputuna koydu. Buz gibiydi. Camdan arabanın içini kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu. Gösterge panelindeki araba alarmının ışığı yanıp sönüyordu ki bu da aktif olduğunu gösteriyordu. Myers duraklayıp gözlerini garajın tamamında gezdirdi. Garaj iyi aydınlatılmıştı fakat birinin saklanabileceği pek çok karanlık nokta ve köşe vardı. Garajın giriş kapısına bakan tavanda sadece bir güvenlik kamerası olduğunu fark etti.

Myers arabasının arka koltuğundaki kutudan bir çift lateks eldiven aldı ve asansörle çatı katına çıktı. Orada Leonid Kudrov'un kendisine verdiği anahtarları kullanarak Katia'nın dairesine girdi. Alarm yoktu. İçeri zorla girildiğine dair bir işaret yoktu.

Kapıyı arkasından usulca kapattı ve bir an durakladı. Devasa oturma odası çok şık bir şekilde döşenmişti. Myers etrafa bakınırken acele etmedi. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Kavga ya da boğuşma izi yoktu.

Köşedeki döner merdivene doğru ilerleyip üst kata çıktı. Asma katta, aile fotoğraflarıyla dolu yüksek bir şifonyerin üstündeki tepside Katia'nın araba anahtarlarını buldu.

Koridorda ilerleyen Myers, Katia'nın yatak odasına girdi. Duvarlar pembe ile beyaza boyanmıştı ve mükemmel şekilde yapılmış büyük boy yatağın üzerinde bir kreşi haftalarca meşgul etmeye yetecek kadar pelüş oyuncak vardı. Myers yastıkları kontrol etti. Hiç koku yoktu. Dün gece o yatakta kimse yatmamıştı.

Katia'nın iki valizi yatağın ayak ucundaki koltuğun yanında duruyordu. Valizlerin ikisi de açıktı fakat anlaşılan genç kadının içlerini boşaltacak vakti olmamıştı. Yatak odasının balkon kapısı içeriden kilitliydi. Yine zorla girildiğine dair bir iz yoktu.

Myers gömme dolaba doğru ilerledi. Katia'nın elbise, ayakkabı ve çanta koleksiyonu nefesini kesti.

"Vay canına." Elini bir Giambattista Valli elbisesinin üzerinde gezdirdi. "Rüya gibi bir gardırop," diye fısıldadı. "Katia zevk sahibiymiş."

Ebeveyn banyosunda askıdaki saç havlusunun eksik olduğunu fark etti.

Myers yatak odasından çıkıp yandaki odaya, Katia'nın çalışma odasına geçti. Oda geniş ama sadeydi: ahşap bir büfe üzerinde bir müzik seti, birkaç müzik sehpası, köşede bir mini buzdolabı ve duvara dayanmış rahat bir koltuk. Katia'nın keman kutusu kapının yanındaki küçük sehpanın üzerindeydi. Paha biçilmez Lorenzo Guadagnini'si de kutunun içindeydi.

Leonid ona Katia'nın Guadagnini kemanına takıntılı olduğunu söylemişti. Eğer yanında değilse istisnasız duvardaki büyük Çaykovski tablosunun arkasındaki kasada olur demişti.

Myers tabloyu buldu, kasaya baktı. Kilitliydi. Katia'nın birkaç günlüğüne şehri terk ettiğine dair önceki şüphelerine rağmen bu konuda çok kötü hislere kapılıyordu.

Myers alt kata döndü ve mutfağa girdi. Los Angeles'taki çoğu stüdyo daire kadar büyüktü. Siyah mermer tezgâhlar ve zeminler, cilalı çelik aletler ve ortadaki adadan sarkan tencere ve tavalar küçük bir restorana taş çıkartırdı.

Myers'ın fark ettiği ilk şey, üst kattaki ebeveyn banyosunda eksik olan saç havlusuydu. Ve o havlu buzdolabının birkaç adım ötesinde yerde duruyordu. Myers havluyu yerden alıp burnuna götürdü. Katia'nın banyosundaki özel saç kremi şişesiyle eşleşen tatlı, meyvemsi bir kokuydu.

Myers etrafına bakındı. Kahvaltı masasının üzerinde bir şişe beyaz şarap vardı. Kadeh yoktu. Tirbuşon da yoktu. Fakat asıl dikkatini çeken, tezgâhın en ucundaki telesekreterin yanıp sönen kırmızı ışığıydı. Oraya doğru yürüdü ve ekrana baktı.

Altmış mesaj.

"Sanırım Katia popüler bir kadın."

Myers oynat tuşuna bastı.

"Altmış yeni mesajınız var," dedi önceden kaydedilmiş kadın sesi. "Birinci mesaj."

Mutlak sessizlik.

Myers kaşlarını çattı.

Mesajın sonunda bir bip sesi duyuldu ve makine bir sonraki mesaja geçti.

Sessizlik.

Ve bir sonraki.

Sessizlik.

Ve bir sonraki.

Sessizlik.

"Ne oluyor yahu?" Myers yanı başındaki bar taburesine oturdu. Gözleri kapının üstündeki duvarda asılı duran büyük saate takıldı.

Mesajlar çalmaya devam ediyordu fakat hiçbirinde tek bir fısıltı bile yoktu. Belki on beşinci ya da yirminci mesajdan sonra Myers tüylerini diken diken eden bir şey fark etti.

"Yok artık." Durdurma düğmesine bastı ve mesajları ilk mesaja kadar geri sardı. Tekrar baştan başladı. Gözlerini kapının üstündeki saate çevirdi ve bu kez makinenin elli dokuzuncu mesaja kadar oynatmasına izin verdi. Her bir mesajda sessizlik vardı fakat bulduğu kalıp ona bu sessizliğin tüyler ürpertici bir anlamı olduğunu söylüyordu.

"Lanet olsun."

Son mesaj çalmaya başladığında aniden sessizliğin yerini uzun bir cızırtı aldı, gafil avlanan Myers olduğu yerde sıçradı.

"Yüce Tanrım..." Bir elini küt küt atan kalbine götürdü. "O da neydi öyle?" Mesajı geri sardı, makineye doğru eğildi ve mesajı tekrar oynattı.

Küçük telesekreter hoparlöründen cızırtılar yükseldi.

Myers daha da yaklaştı.

Cızırtının ardında gizlenen sesi duyduğunda tüm vücudunu soğuk bir ürperti kapladı.

Yirmi Dört

Daha Mitchellların evinin önünden ayrılmadan Hunter arabadan merkezi aradı ve Laura'nın eski nişanlısı Patrick Barlett hakkında toplayabildikleri tüm bilgileri toplamalarını istedi. Eski sevgili, soruşturmada başşüpheli haline gelmişti.

Hunter aramayı sonlandırıp hızlı arama tuşuyla Garcia'yı aradı. Mitchelllardan öğrendiği her şeyi anlattı ve yarım saat sonra Long Beach'ten birkaç dakika uzaklıktaki Lakewood'da apartmana dönüştürülmüş eski bir deponun girişinde buluştular.

Hunter durgun görünüyordu fakat Garcia'nın sormasına gerek yoktu. Bir anne babaya kızlarının korkunç bir katilin kurbanı olduğu haberini vermenin zaten yeterince zor olduğunu biliyordu. Ama onlara kızlarını usulünce defnedemeyeceklerini çünkü cesedin paramparça olduğunu söylemek gerçekten de kâbuslara konu olacak bir şeydi.

Sessizlik içinde asansörle en üst kata çıktılar.

Laura Mitchell'ın dairesi yüz seksen beş metrekarelik şaşırtıcı bir çatı katı eviydi. Yaşam alanı siyah deri mobilyalar ve görkemli halılarla sade ama şıktı. Mutfak giriş kapısının sağında, uyuma alanı ise solundaydı; ikisi de modern, ferahtı ve zevkle döşenmişti. Ancak dairenin büyük bölümünü sanat atölyesi kaplıyordu.

Uzak uçta yer alan ve iki tavan penceresi de dâhil olmak üzere büyük pencerelerle çevrili olan bu bölüm her boyutta tuvalle doluydu. En büyüğü üç buçuk metreye bir yetmiş beşti.

"Vay canına, çatı katı dairelerini hep sevmişimdir," dedi Garcia etrafına bakarak. "Buraya dairemden dört tane sığdırabilirim." Duraklayıp kapıyı kontrol etti. "Zorla giriş yok. Ailesinin ondan en son iki buçuk hafta önce haber aldığını söylemiştin, değil mi?"

Hunter başını salladı. "Laura ile annesi yakınmış. Neredeyse iki günde bir birbirlerini arar ya da buluşurlarmış. En son bu ayın ikisinde konuşmuşlar. Çarşambaya denk geliyor. Laura'nın Batı Hollywood'daki bir galeride açtığı son serginin son gecesinden sadece birkaç gün sonraymış bu. Annesi ayın beşinde onunla tekrar iletişime geçmeye çalışmış ve işte o zaman tehlike çanları çalmaya başlamış."

"Ayın ikisi ile beşi arasında mı?" dedi Garcia gözlerini kısarak. "Yani yaklaşık iki hafta önce."

Hunter derin bir nefes aldı, ifadesi sertleşti. "Eğer katil tarafından kaçırıldıysa..." Düşüncesini tamamlamadı, imasının ağırlığının havada asılı kalmasına izin verdi.

"Kahretsin!" dedi Garcia yaşadığı aydınlanmayla. "Kadın daha dün öldürüldü. Onu öldüren ile kaçıran kişi aynıysa iki hafta boyunca rehin tutmuş demektir."

Hunter uyuma alanına doğru yürüdü.

"Kayıp Kişiler burayı inceledi mi?"

"Evet, soruşturmayı Batı Bürosu'ndan Dedektif Alex Peterson yürütüyordu," dedi Hunter, yatağın baş ucundaki masanın çekmecesini açtı; bir uyku maskesi, iki kiraz aromalı dudak kremi, küçük bir kalem fener ve bir kutu şeker çıktı. "Onunla çoktan iletişime geçtim ve olayın artık bir cinayet soruşturmasına dönüştüğünü söyledim. Elinde fazla bir şey olmadığını fakat ne varsa hepsini göndereceğini söyledi. Kurbanın dizüstü bilgisayarını oturma odasındaki kanepede bulmuş. İncelemişler ama sadece kadının parmak izlerini bulmuşlar."

"Peki ya sabit diskteki dosyalar?"

Hunter başını yana eğdi. "Şifre korumalı. Bilgisayar, Bilgi İşlem Bölümü'ndeymiş ama ben birkaç dakika önce onlarla konuşana kadar acil bir talep girilmediğinden henüz bir şey yok."

Kadının gardırobunu incelediler; birkaçı özel tasarım olan birkaç elbise, blucin, tişört, bluz, ceket ve hatırı sayılır bir ayakkabı ve çanta koleksiyonu vardı. Hunter mutfakta buzdolabına, dolaplara ve çöp kutusuna baktı. Sıra dışı bir şey yoktu. Oturma odasına geçtiler, Hunter kanepenin yanındaki raf ünitesinde bulunan fotoğraflara ve kitap isimlerine birkaç dakika baktıktan sonra stüdyoya yöneldi.

Laura Mitchell lirik soyutlamacı bir ressamdı ve çalışmaları çoğunlukla tuvallere gelişigüzel uygulanmış renk ve şekil kümelerinden oluşuyordu. Stüdyonun zemini, neredeyse başlı başına bir modern sanat eseri olan boya lekelerinden oluşan bir gökkuşağıyla kaplıydı. Bitmiş onlarca resim batı duvarının önünde sıralanmıştı. Ana çalışma alanına yayılmış üç tuval sehpası vardı, bunlardan ikisi bir zamanlar beyaz olan çarşaflarla örtülmüştü. Ortada duran üçüncüsünün üzerinde doksana altmış santim boyutlarında henüz tamamlanmamış bir tablo yer alıyordu. Hunter bu resmi birkaç saniye inceledikten sonra diğer iki sehpanın üzerindeki örtüleri kaldırdı. Her iki resim de yarım kalmış gibiydi.

Garcia duvara dayalı duran tamamlanmış tuvallerden bazılarına uzun uzun baktı.

"Modern sanatı hiç anlamadım, biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hunter.

"Şu resme bak." Hunter'ın bakabilmesi için kenara çekildi. Doksana altmış santim boyutlarında, canlı kırmızı ve bir tutam mavi ve sarıyla çevrelenmiş pastel yeşil ve turuncu renkleri yansıtan bir başka tuvaldi. Garcia'ya göre renklerin hiçbir koordinasyonu yok gibiydi.

"Ne olmuş?"

"Buna 'Dev Ağaçlar Ormanında Kayıp Adamlar' adı verilmiş."

Hunter bir kaşını kaldırdı.

"Aynen öyle. Ben hiç adam görmüyorum, orman yok, üzerindeki hiçbir şey de ağaca benzemiyor." Başını iki yana salladı. "Gel de çık işin içinden."

Hunter gülümsedi ve stüdyonun sol tarafındaki büyük pencereye doğru yürüdü. İçeriden kilitliydi. Stüdyoda şöyle bir bakındıktan sonra kaşlarını çattı ve yatak odasına dönerek Laura'nın gardırobunu tekrar kontrol etti.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu Garcia, kararlı bir şekilde banyoya doğru ilerleyen Hunter'ı izlerken.

"Henüz bulamadım." Kirli çamaşır sepetini karıştırdı.

"Ne arıyorsun?"

"Resim kıyafetlerini."

"Ne?"

"Oturma odasında Laura'nın çalışırken çekilmiş üç fotoğrafı var. Üçünde de boya lekeleriyle kaplı aynı eski yeşilimsi gömlek ve eşofmanı giyiyor." Kapının arkasına baktı. "Ayağında da eski bir çift tenis ayakkabısı var. Onları herhangi bir yerde gördün mü?"

Garcia içgüdüsel olarak etrafına bakındı. "Hayır." Kafası karışmaya başladı. "Kıyafetlerine neden ihtiyacın var?"

"İhtiyacım yok, sadece kayıp olduklarını tespit etmeye çalışıyorum." Hunter stüdyoya dönerek üstü açık, yarım kalmış tablonun bulunduğu şövaleyi işaret etti. "Görünüşe göre Laura en son bu tuval üzerinde çalışıyormuş. Şimdi şuna bir bak." Kurumuş farklı renklerin kalıntılarıyla kaplı bir boya paletini gösterdi. Palet, sehpanın yanındaki ahşap bir ünitenin üzerinde gelişigüzel duruyordu. Sağında içinde dört farklı boyda fırça bulunan bir kavanoz vardı. Kavanozun içindeki su yağlı boya kalıntılarıyla bulanıklaşmıştı. Paletin üzerinde, sanki tutkalla yapıştırılmış gibi saplanıp kalmış bir başka fırça vardı. Ucu kuruyup sertleşmiş, parlak sarı boyayla kaplanmıştı. "Şimdi şu atölyeye bir göz at," dedi Hunter. "Kurbanımız oldukça düzenli birine benziyor. Ancak

öyle olmasa bile ressamlar çalıştıkları boyalı fırçayı kuruması için öylece ortalıkta bırakmazlar. Fırçayı temizlik kavanozuna atıvermek de çok zor değil."

Garcia bir an düşündü. "Çalışırken bir şey dikkatini çekti, belki bir ses, belki kapı çalındı..." dedi Hunter'ın düşünce silsilesini takip ederek. "Fırçayı bırakıp bakmaya gitti."

"Çalışma kıyafetlerini ve ayakkabılarını bulamamamızın muhtemel nedeni de kaçırıldığında üzerinde olmaları."

Hunter arka duvara dizilmiş birkaç bitmiş tuvalin yanında durakladı. En sağdaki uzun tuvalde bir şey dikkatini çekti. Bir uçtaki sarıdan diğer uçtaki kırmızıya uzanan şaşırtıcı bir tonlama değişimi görülüyordu. Birkaç adım geri çekilip başını yana eğdi. Tuval altmış beş derecelik açıyla duvara yaslanmıştı fakat ona dikey olarak değil, yatay olarak bakılması gerekiyordu. Uzaktan bakıldığında renk kombinasyonu neredeyse hipnotize edici bir hal alıyordu. Laura'nın yetenekli olduğu ve renklerden çok iyi anladığı kesindi fakat Hunter'ın dikkatini çeken bu değildi.

Tabloya yaklaştı, yanında çömeldi ve bir süre tuvalin etrafındaki zemini inceledikten sonra arkasına baktı.

"İşte *bu* çok ilginç."

Yirmi Beş

Whitney Myers, Long Beach'teki ofisine gittiğinde asistanı ve uzman araştırmacısı Frank Cohen'i bilgisayar çıktılarını karıştırırken buldu. Myers kapıyı arkasından kapattığında yardımcısı başını kaldırdı.

"Merhaba," dedi uzun ve sivri burnuna oturan gözlüğünü yukarı iterek. "Şansın yaver gitti mi?" Myers'ın günün büyük bölümünü Katia'nın Batı Hollywood'daki çatı katı dairesini didik didik ederek geçirdiğini biliyordu.

"Birkaç ipucu buldum." Çantasını cam masasının arkasındaki sandalyeye bıraktı ve tüm ofisi kokutan yeni demlenmiş kahve demliğine uzandı. "Katia'yı her kim kaçırdıysa..." dedi kendine bir fincan kahve koyup bir çay kaşığı esmer şekerle karıştırarak, "bunu dairesinin içinden yapmış."

Cohen öne doğru eğildi.

"Tıpkı babasının dediği gibi, mutfakta bir havlu buldum. Üzerindeki koku çok hafifti fakat üst kattaki banyosunda bulduğum saç kremiyle eşleşiyordu. İki bavulu da yatağının ucundaydı."

"İki bavul mu?" Cohen kaşlarını çattı.

Myers, West Ocean Bulvarı'na bakan büyük pencereye doğru yürüdü. "Katia Kudrov, Los Angeles Filarmoni Orkestrası'yla çıktığı turneden yeni dönmüştü. İki aydır yollardaydı," dedi. "Bavulunu boşaltacak zamanı bile olmamış."

"Çantasını, cep telefonunu buldun mu?"

Myers başını iki yana salladı. "Babasının dediği gibi, sadece araba anahtarlarını bulabildim."

"İçeri zorla girildiğine dair bir iz var mı?"

"Yok. Tüm kilitler sağlam. Kapılar, pencereler, balkon."

"Boğuşma?"

"Mutfak zeminindeki havluyu ve buzdolabının dışında duran bir şişe beyaz şarabı saymazsak yok."

Cohen dudaklarını sağa sola büktü. "Bir ilişkisi var mıydı?"

"Onu dairesinde bekleyen biriyle yokmuş, eğer aklından geçen buysa. Katia, Filarmoni'nin yeni şefi Phillip Stein'la görüşmeye başlamış. Fakat görünüşe bakılırsa sadece geçici bir ilişkiymiş, ciddi bir şey değilmiş."

"Adam da aynı duyguları mı paylaşıyormuş peki?"

"Ah, adam Katia'ya gönlünü fena kaptırmış. Babası kızının sadece geçici ilişkiler yaşadığını söyledi. Katia ciddi ilişkilere girmezmiş. Onun gerçek aşkı müzikmiş."

Cohen yüzünü buruşturdu. "Çok derin."

"Katia ve şu Phillip denen adam aynı turnedeymişler ve sen sormadan söyleyeyim, o gece Katia'yla birlikte evde olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Birkaç gün önce, son konserlerinden hemen önce Katia her şeyi bitirmiş."

"Kalıbımı basarım bu, adamın hiç hoşuna gitmemiştir."

"Hem de hiç."

"Peki kendisi şimdi nerede? Ya da şöyle sorayım, Los Angeles'a döndükleri gece neredeydi?"

"Münih'te."

"Almanya Münih'te mi?"

Myers hızlıca başını salladı. "O kadar üzgünmüş. Son konserlerinden sonra Filarmoni'yle geri dönmemiş. Doğrudan Almanya'ya uçmuş. Ailesi oralıymış. O yapmış olamaz. Ne kadar sebebi olursa olsun."

Cohen durakladı ve kalemin ucunu dişlerine vurdu. "Batı Hollywood'daki o gösterişli apartmanlarda güvenlik kamerası yok mu? Kapalı devre kamera sistemleri falan? Biri Katia denen kadını evinden kaçırdıysa bir yerlerde görüntüsü yakalanmıştır."

"Öyle olmasını beklersin, değil mi? Haklısın da, asansörün içinde bir, resepsiyonda iki, çatı katı sahanlığında bir ve yer altı otoparkında yine bir kamera var. Tesadüfe bak ki Katia'nın turneden döndüğü gece ani voltaj artışı nedeniyle sigorta kutusu patlamış. Bütün kameralar bir iki saatliğine devre dışı kalmış. Yani elimizde hiç görüntü yok."

"Hiç mi?"

"Hiç. Binanın kapıcısına kameraları sormak babasının aklına gelmemiş. Bu yüzden tanıştığımızda o konudan hiç bahsetmedi."

Cohen yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum. Bu olay profesyonel adam kaçırmaya benziyor, değil mi?"

"Aileyle temasa geçen oldu mu? Fidye talebi?"

Myers başını iki yana salladı. "Hayır. Beni asıl düşündüren de bu. Şu ana kadar her şey profesyonel bir işe işaret ediyor. Profesyoneller hep paranın peşindedir. Katia kırk sekiz saattir kayıp ama hiçbir şey, hiçbir iletişim yok."

Cohen kalemi tekrar dişlerine vurdu. Myers'la uzun süredir çalıştığından profesyonel adam kaçırma olaylarında kaçıranlar ile fidye verecek taraf arasındaki iletişimin genellikle, eğer mümkünse, yetkililere haber verme olanağı tanımadan, çabucak kurulduğunu biliyordu. Kaçıran kişinin derdi para değilse Cohen bir fidyeciyle değil, bir avcıyla karşı karşıya olduklarını biliyordu.

"Ama hepsi bu kadar da değil," dedi Myers koltuğunda arkasına yaslanarak. "Adamımız oyun oynamayı seviyor."

Cohen kalemi dişlerine vurmayı bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Mutfakta bir telesekreter vardı."

"Tamam. Yani?.."

Myers gerilimin uzamasına izin verdi. "Makine tamamen doluydu. Altmış yeni mesaj vardı."

Cohen'in sol gözü seğirdi. "Altmış mı?"

Myers başıyla onayladı. "Tek tek hepsini dinledim." Duraklayıp kahvesinden bir yudum içti. "Bomboştu, sıfır, mutlak sessizlik, nefes alıp verme bile yoktu."

"*Hepsi* mi boştu?"

"Bana öyle geldi. Son mesaja gelene kadar telefonda ya da makinede bir sorun var sandım."

"Yani?.." Cohen'in istekli gözleri büyüdü.

"Kendin dinle." Myers çantasında dijital ses kayıt cihazını aradı ve Cohen'e doğru fırlattı.

Cohen cihazı hızla önündeki masaya koydu, gözlüğünü düzeltti ve oynat tuşuna bastı. Birkaç saniye sessizlikle geçti. Derken küçük hoparlörden alçak perdeden beyaz gürültü yayıldı. Birkaç saniye sürdü.

"Cızırtı mı?"

"İlk başta öyle geliyor, değil mi?" dedi Myers. "Ama tekrar dinle, bu kez daha ciddi olarak."

Cohen ses kayıt cihazına uzandı, geri sardı, kulağına yaklaştırdı ve dikkatle –can kulağıyla– bir kez daha dinledi.

Kanı dondu.

"Bu da ne?"

Cızırtı benzeri sesin örttüğü başka bir şey daha vardı, fısıltıya benzeyen bir şey. Cohen birkaç kez daha dinledi. İnkâr etmek olanaksızdı, kesinlikle anlaşılmaz bir mırıltı vardı.

"Biri bir şey mi söylüyor yoksa sadece soluklanıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok." Myers omuz silkti. "Ben de senin yaptığının aynısını yaptım. Tekrar tekrar dinledim. Hâlâ hiçbir fikrim yok. Ama sana bir şey söyleyeyim, eğer bu mesajı bırakanın niyeti Katia'yı korkutmaksa bunu başarmıştır. Sanki telefonun içinden her an bir hayalet çıkıverecek. Benim bile ödümü kopardı resmen."

"Sence bu, Katia'yı kaçıran kişinin sesi olabilir mi?"

"Ya öyle ya da çok hastalıklı mizah anlayışı olan biri."

"Ben bunu stüdyodaki Gus'a vereyim." Cohen elindeki ses kayıt cihazını salladı. "Eğer bunu ses analiz programına aktarırsak paraziti temizleyip yavaşlatabiliriz. Adamın söylediği her neyse deşifre edeceğimize eminim. Bir şey söylüyorsa tabii."

"Harika, öyle yap o zaman."

"Kadının babasının bundan haberi var mı?" Cohen, Myers'ın Leonid Kudrov'la sürekli temas halinde olduğunu biliyordu fakat elinde rapor edeceği önemli bir şey olmadığından durum hızla sinir bozucu bir hal almaya başlamıştı.

"Henüz yok. Bay Kudrov'u bir kez daha aramadan önce Gus'ın bundan bir şey çıkarıp çıkaramayacağını görmek istiyorum." Myers elini saçlarının arasından geçirdi. "Şimdi bir sonraki sürpriz için hazır mısın?"

Cohen'in gözleri Myers'a doğru kaydı. "Dahası mı var?"

"Mesajları dinlerken, ortada hiçbir sebep yokken Katia'nın mutfağındaki saate bakıp durdum."

"Tamam."

"Birden tüm mesajları birbirine bağlayan ortak bir faktör olduğunu fark ettim."

"Ne faktörü?"

"Bir zaman imzası."

"Ne?"

"Çılgınca geldiğini biliyorum ama her mesajın üzerinden iki kez geçtim. Biraz vaktimi aldı." Masasının önüne doğru ilerledi ve kenarına yaslandı. "Hepsi on iki saniye uzunluğunda."

Cohen'in gözleri kısıldı. "On iki saniye mi? Altmışı da mı?"

"Evet. Ne bir saniye fazla ne bir saniye eksik. Gürültünün ve şu ürkütücü mırıltının olduğu son mesaj bile tam on iki saniye."

"Peki bu, makineden kaynaklı bir hata değil mi?"

"Hayır."

"Biri mesaj kayıt süresini on iki saniyeye mi ayarlamış acaba?"

Myers merakla Cohen'e baktı. "Bunun yapılabildiğinden haberim bile yoktu."

"Yapılabileceğinden emin değilim, ben sadece olaya tüm açılardan bakmaya çalışıyorum."

"Bu mümkün olsa bile kim mesaj kayıt süresini sadece on iki saniyeye ayarlar ki?"

Cohen kabul etmek zorunda kaldı. "Tamam," dedi bakışları tekrar ses kayıt cihazına dönerken. "Bu iş iyice boka sardı ve benim acayip ilgimi çekti. Bunun bir anlamı olmalı. On iki saniye olayının tesadüf olmasına imkân yok."

"Kesinlikle." Myers da aynı fikirdeydi. "Şimdi tek yapmamız gereken bunun ne anlama geldiğini bulmak."

Yirmi Altı

"Ne oldu?" diye sordu Garcia, Hunter'a dönüp tuvale doğru ilerleyerek. "Ne buldun?"

"Adli tıp ekibini hemen buraya getirmeliyiz." Durakladı ve ortağına baktı. "Biri bu tuvalin arkasında saklanıyormuş."

Garcia, Hunter'ın yanına çömeldi.

"Şuna bak." Hunter tuvalin hemen arkasındaki zemini işaret etti. "Toz izlerini görüyor musun?"

Garcia gözlerini kısıp yüzünü neredeyse dudakları değecek kadar yere yaklaştırdı. Biraz sonra o da gördü.

Oraya yerleştirildiğinden beri tuvalin kenarını çevreleyen zemine normal ev tozu çökmüştü. Garcia uzun bir sürükleme izi gördü.

"Tuval öne doğru çekilmiş," diye itiraf etti sonunda.

"Birinin arkasına geçmesine yetecek kadar," diye belirtti Hunter.

Garcia alt dudağını ısırdı. "Laura'nın kendisi de öne çekmiş olabilir."

"Olabilir ama şuna bir bak." Hunter tuvalin arkasında duvara daha yakın bir noktayı gösterdi.

Garcia tekrar gözlerini kıstı. "Nereye bakmam gerekiyor?"

Hunter kalem fenerine uzandı. "Tekrar bak." Feneri ortağına verdi.

Garcia ışık hüzmesini Hunter'ın belirttiği noktaya yöneltti. Bu kez hemen gördü.

"Lanet olsun."

Duvardan sadece birkaç santim ötede, tozda bırakılmış belli belirsiz ayak izlerini saptadı. Birinin orada beklediğine dair açık işaretlerdi bunlar.

"Bir kez daha bak," dedi Hunter. "Tuhaf gelen bir şey görüyor musun?"

Garcia dikkatini tekrar ayak izlerine verdi. "Hayır ama belli ki sen görüyorsun, Robert. Neyi gözden kaçırıyorum?"

"İzlerdeki çeşitlilik miktarı."

Garcia üçüncü kez baktı. "Neredeyse hiç yok."

"Kesinlikle. Bu tuhaf değil mi?"

Sonunda taşlar yerine oturdu. Dar bir alanda az bir süre bile ayakta duran birinin kıpırdanması ve ağırlığını diğer ayağına vermesi, eski pozisyonu her rahatsızlık verdiğinde daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışması doğaldı. Teorik olarak bu yer değiştirmenin sonucunda birkaç farklı soğan kabuğu izi kalması gerekirdi. Ama hiç yoktu. Bu da sadece iki anlama gelebilirdi: ya katil fazla beklememişti ya da –Hunter'ı asıl rahatsız eden şey buydu– katil olağanüstü derecede sabırlı ve disiplinliydi.

Hunter'ın cebindeki telefon çaldı.

"Dedektif Hunter."

"Dedektif, ben merkezden Pam," dedi hattın ucundaki ses. "Patrick Barlett hakkında edindiğimiz tüm bilgileri size e-postayla gönderdim. Kendisi şu anda şehir dışında."

"Şehir dışında mı?"

"Salı akşamından beri Dallas'ta bir konferanstaymış. Yarın öğleden sonra geri dönüyormuş. Doğruluğu teyit edildi."

"Tamam, teşekkürler, Pam."

Aramayı sonlandıran Hunter dikkatini büyük tuvalin arkasındaki boşluğa ve belli belirsiz ayak izlerine verdi. Güçlü ve

çevik bir fail, bulunduğu yer ile Laura'nın durduğu yer arasındaki mesafeyi genç kadının tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde katedebilirdi. Fakat Hunter saldırganın onu bu şekilde şaşırttığına inanmıyordu. Öyle olsa bir tür boğuşma olması gerekirdi ama hiçbir yerde böyle bir işaret yoktu. Eğer biri arkasından sessizce yaklaşıp onu bir şekilde uyutmuş olsaydı Laura'nın boya paletini ve fırçasını sehpanın yanındaki ünitenin üzerine koymuş değil de yere düşürmüş olması gerekirdi. Laura'nın tuvali üzerinde çalışırken durduğu yerin çevresi küçük boya noktaları ve damlalarıyla kaplıydı, bunlar paletin yere çarpmasından kaynaklanan dağınık lekelere benzemiyordu.

"El fenerini uzatsana, Carlos."

Garcia feneri ortağına verdi, Hunter ışığı büyük tuvalin hemen arkasındaki tuğlanın üzerinde bir noktaya tuttu.

"Başka bir şey daha mı var?" diye sordu Garcia.

"Henüz emin değilim ama tuğla duvarlar, üzerlerine yaslanıldığında kumaşların liflerini çekip çıkarmalarıyla bilinir." Hunter ışığı yukarı kaldırmaya devam etti. Zeminden yaklaşık bir metre seksen santim yükseklikte bir noktaya geldiğinde durdu ve öne doğru ilerledi, tozu dağıtmamaya özen göstererek duvarın iyice dibine girdi. "Sanırım bir şey bulmuş olabiliriz."

Telefonuna uzandı ve adli tıp ekibinin numarasını tuşladı.

Yirmi Yedi

Batı Hollywood gece hayatı, magazin kültürü ve zengin atmosferiyle ünlüydü. Temalı barlar, şık restoranlar, fütüristik ve egzotik gece kulüpleri, sanat galerileri, özel tasarım butikleri, spor merkezleri ve çeşit çeşit canlı müzik mekânları insanları gece gündüz eğlendirirdi. Çoğu Angelino tarafından gayriresmî olarak "BaHo" olarak adlandırılan Batı Hollywood'da eğlenemiyorsanız muhtemelen çoktan ölmüşsünüz demekti.

Hunter ve Garcia, Wilshire Bulvarı'ndaki Daniel Rossdale Sanat Galerisi'ne vardıklarında saat 18.00'i biraz geçiyordu. Bina küçük ama şıktı. Füme cam ile beton ve metal çerçeveler başlı başına bir heykel sayılabilecek piramit tarzı bir yapı oluşturmak için kullanılmıştı.

Galerinin müdürü ve Laura Mitchell'ın en yakın arkadaşı Calvin Lange görüşmeyi kabul etmişti. Laura'nın son sergisi onun galerisinde yapılmıştı.

Hunter ve Garcia, çekici ve şık giyimli bir asistan tarafından Calvin Lange'in ofisine götürüldü.

Lange masasının arkasında oturuyordu fakat iki dedektif odaya girince ayağa kalktı. Otuzlu yaşlarının başında, sırım gibi, saman sarısı saçlı, güler yüzlü bir adamdı.

"Baylar," dedi ellerini sıkarken. "Telefonda Laura Mitchell'la ilgili görüşmek istediğinizi söylemiştiniz." Masasının önündeki iki deri koltuğu işaret etti ve iki dedektifin de oturmasını bek-

ledi. "Bu galeriden satın alınan tablolarıyla ilgili herhangi bir sorun mu yaşandı?" Durakladı ve her iki dedektifin yüz ifadesini hızla inceledi. Sonra Laura'nın annesinin iki hafta önce kendisini telefonla aradığını hatırladı. "Laura iyi mi?"

Hunter ona bilgi verdi.

Calvin Lange'in gözleri Hunter'dan Garcia'ya, sonra tekrar Hunter'a kaydı. Dudakları aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Bir an için Noel Baba'nın gerçek olmadığını öğrenen küçük bir çocuğa benzedi. Hâlâ şaşkın bir sessizlik içinde, kuzey duvarındaki uzun ahşap dolabın içine yerleştirilmiş mini bara yaklaştı ve titreyen eliyle bir bardağa uzandı. "Size bir içki ikram edebilir miyim?" Sesi titriyordu.

"Almayalım," dedi Hunter adamın tüm hareketlerini süzerek.

Lange kendine büyük bir bardak konyak doldurdu ve hızla bir yudum içti. Yüzüne sanki biraz renk geldi.

"Bayan Mitchell bana sizin Laura'nın aile dışındaki en yakın arkadaşı olduğunuzu söyledi," dedi Hunter.

"Olabilir..." Lange kafası karışmış gibi başını iki yana salladı. "Emin değilim. Laura çok kapalı bir insandı fakat iyi anlaşırdık. O... harika biriydi. Komik, yetenekli, zeki, güzel..."

"Kısa bir süre önce bu galeride sergi açmıştı, doğru mu?" diye sordu Garcia.

Lange onlara Laura'nın sergisinin 1 Şubat'tan 28 Şubat'a kadar sürdüğünü, muazzam bir başarı elde ettiğini, katılımın çok iyi olduğunu ve genç kadının sergilediği yirmi üç eserin tamamının satıldığını söyledi. Laura açılış ve kapanış gecelerinde sadece iki saat kadar sergide bulunmuştu, Lange onun her iki gecede de hiç üzgün, endişeli ya da kaygılı görünmediğini aktardı.

"Onu en son o zaman mı gördünüz?" diye sordu Hunter.

"Evet."

"Peki düzenli olarak iletişim halinde miydiniz? Telefon görüşmeleri, mesajlar falan?"

Lange başını iki yana salladı. "O kadar düzenli sayılmaz. Genellikle ayda iki ya da üç kez telefonda sohbet ederdik. Bu, gerçekten ne kadar meşgul olduğumuza bağlıydı. Bazen birlikte öğle yemeği ya da akşam yemeği yer, bir şeyler içerdik ama yine de düzenli bir şey değildi bu."

"Bayan Mitchell bana Laura'nın eski nişanlısının kapanış gecesinde burada olduğunu da söyledi," dedi Hunter.

Lange'in bakışları Hunter'a kaydı.

"Onu Laura'yla konuşurken gördünüz mü, hatırlıyor musunuz?"

Lange konyağından bir yudum daha içti, Hunter adamın ellerinin yeniden titremeye başladığını fark etti.

"Evet, onu tamamen unutmuştum. İçkiyi biraz fazla kaçırmıştı. O gece Laura'yı epey üzmüştü," dedi Lange. "Galerinin arka tarafındaki merdivenlerin yanında, ana salondan ve kalabalıktan uzaktaydılar. İsviçre'den önemli bir alıcıyla tanıştırmak istediğim için Laura'yı arıyordum. Sonunda onu bulduğumda yanına gittim ve mutsuz göründüğünü fark ettim. Yanlarına gittiğimde adam öfkeyle uzaklaştı."

"Laura size ne olduğunu anlattı mı?"

"Hayır, konuşmak istemedi. Doğruca kadınlar tuvaletine gitti ve yaklaşık on dakika sonra çıktı fakat çıkmadan önce, olay çıkarmadan onu buradan kovmamı istedi."

"Olay çıkarmak mı?" diye sordu Hunter. "Size nedenini söyledi mi?"

Lange başını iki yana salladı. "Ama ben kıskançlık yüzünden olduğunu sezdim."

Garcia boynunu uzattı. "Kimden kıskanıyordu ki? Laura'nın o gece yanında biri mi vardı?"

"Hayır ama o gecenin erken saatlerinde onu biriyle konuşurken gördüm. Ayrıca birbirlerinin telefonlarını aldıklarını da biliyorum çünkü bana söyledi."

"O kişiyi bize tarif edebilir misiniz?" diye sordu Garcia.

Lange alt dudağını ısırdı ve bir şey düşünüyormuş gibi uzaktaki bir boşluğa baktı. "Bundan daha iyisini bile yapabilirim. Sanırım elimde bir fotoğrafı var."

Yirmi Sekiz

Calvin Lange iki dedektife sağ işaret parmağını kaldırarak bir dakika müsaade istedi ve masasındaki telefona uzandı.

"Nat, Laura Mitchell'ın sergisindeki fotoğraflar duruyor mu? Harika, dizüstü bilgisayarını ofisime getirir misin lütfen?.. Evet, şimdi." Lange telefonu kapattı ve sergilerini, özellikle de sanatçı gecelerini her zaman fotoğrafladıklarını ve bazen de kameraya aldıklarını söyledi. Fotoğrafları broşürler, reklam kampanyaları ve kendi internet siteleri için kullanıyorlardı.

"Peki ya güvenlik kamerası kayıtlarınız?" diye sordu Hunter. Lange'in ofisine giderken toplam altı kamera olduğunu fark etmişti.

Lange mahcup şekilde başını iki yana salladı. "Her iki haftada bir sabit diski boşaltıyoruz."

Kapı hafifçe vuruldu ve daha önce Hunter ile Garcia'yı Lange'in ofisine yönlendiren asistan elinde beyaz bir dizüstü bilgisayarla içeri girdi.

"Nat'le tanışmıştınız," dedi Lange onu masasına doğru çağırarak.

"Tam olarak değil," diye cevap verdi Garcia asistanın daha önce onlara gülümsediği gibi gülümseyerek. Kadının gözleri Hunter'ın üzerindeydi.

"Natalie Foster benim asistanım," diye açıkladı Lange, "ama kendisi harika bir fotoğrafçıdır ve bilgisayarlarla da arası çok iyidir. Aynı zamanda ağ yöneticimizdir."

Natalie iki dedektifin de elini sıktı. "Lütfen bana Nat deyin."

"Bu dedektifler Cinayet Masası'ndan geliyorlar," dedi Lange.

Natalie'nin yüzündeki tebessüm anında silindi. "Cinayet Masası mı?"

Hunter ziyaretlerinin sebebini açıklayınca Natalie'nin bütün vücudu gerildi. Gözleri Lange'inkileri aradı, Hunter genç kadının zihnine onlarca sorunun hücum ettiğini görebiliyordu.

"Laura'nın sergisindeki fotoğraflara göz atmamız gerekiyor, Nat," dedi Lange.

Asistanın Lange'in sözlerini algılaması birkaç saniye sürdü. "Şey... evet, elbette." Dizüstü bilgisayarı Lange'in masasına koyup çalıştırdı. Bilgisayar açılırken odayı endişeli bir sessizlik kapladı. Natalie şifreyi girdi ve titreyen parmağını dizüstü bilgisayarın dokunmatik yüzeyinde gezdirerek fotoğraf dizinini aradı.

Hunter içecek dolabından küçük bir şişe su aldı. "Al, biraz iç, iyi gelir." Bir bardağa suyu koyup buz ekledi ve asistana getirdi.

"Teşekkür ederim." Genç kadın güçlükle gülümsedikten sonra iki büyük yudum içti ve dikkatini tekrar bilgisayara verdi.

Birkaç tıklamanın ardından Natalie fotoğrafı tam ekran yaptı.

"Pekâlâ, işte buradalar."

İlk fotoğraf Laura Mitchell'ın sergisinin açılış gecesinde ana galeri katının geniş açılı bir görüntüsüydü. Ağzına kadar dolu görünüyordu.

"O gece burada kaç kişi vardı?" diye sordu Hunter.

"Yaklaşık yüz elli kişi." Lange doğrulaması için Natalie'ye baktı. Asistan başıyla onayladı. "Ve dışarıda içeri girmek için bekleyen birkaç kişi daha vardı."

"Girişler sadece davetiyeyle değil miydi?" diye sordu Garcia.

"Her zaman değil, sanatçıya göre değişir," dedi Lange. "Çoğu, özellikle de daha meşhur ve benmerkezci olanlar, açılış gecelerini davetiye ve LCV ile yapmayı tercih ederler."

"Ama Laura öyle değildi."

"Değildi," diye doğruladı Lange. "O, kendini Tanrı'nın bir lütfu gibi gören çoğu sanatçıdan farklıydı. Sergilerinin herkese ve her kesime açık olması konusunda ısrarcıydı. Sanatçı gecelerinde bile."

Fotoğrafların çoğunda Laura gülümsüyor, insanlarla sohbet ediyordu. Etrafında genellikle dört beş kişilik bir güruh vardı. Fotoğrafların birkaçında bir tuvalin önünde ya da bir hayranıyla poz verirken görülüyordu. Kesinlikle çok çekici bir kadındı. Hunter gördüğü suç mahalli fotoğraflarıyla bağlantı kurmakta zorlanıyordu.

"Dur," dedi Lange yaklaşarak. Ekranda beliren fotoğrafı incelerken gözlerini kıstı. "Sanırım bu o, Laura'nın numarasını alan adam." Fotoğrafın arka tarafında duran bir adamı gösterdi. Uzun boylu, kısa siyah saçlıydı ve koyu renk bir takım elbise giymişti fakat yüzü içki taşıyan bir garson tarafından kısmen kapatılmıştı. Natalie ekranın alt tarafındaki yakınlaştırma özelliğini kullanarak görüntüyü büyüttü fakat adamın yüzü netleşmedi. Laura Mitchell'la aynı yaşlarda görünüyordu.

"Onu daha önce görmüş müydünüz?" diye sordu Hunter.

Lange başını iki yana salladı fakat Natalie kararsız görünüyordu. "Sanırım daha önceki sergilerimizden birinde görmüştüm."

"Emin misin? Hangisi olduğunu hatırlıyor musun?"

Bir an düşündü. "Hangi sergi olduğunu hatırlamıyorum ama tanıdık geliyor."

"Onu burada, galeride gördüğüne emin misin? Bir kafede, restoranda, gece kulübünde... görmüş olmayasın?"

Natalie hafızasını tekrar yokladı. "Hayır, galiba burada, galerideydi."

"Pekâlâ, onu tekrar görürsen ya da hangi sergi olduğunu hatırlarsan beni ara, tamam mı? Eğer galeriye girerse onunla konuşmaya çalışma, sadece beni ara."

Natalie başını sallayıp fotoğraflara bakmaya devam etti.

"Dur," dedi Lange birkaç fotoğraf sonra tekrar. Bu kez Laura'nın birkaç adım gerisinde duran uzun boylu, yapılı başka bir adamı gösterdi. Sanki odadaki tek kişi Laura'ymış gibi ona bakıyordu. "Bu onun eski nişanlısı. Galiba adı da..."

"Patrick Barlett," dedi Hunter tekrar fotoğrafı büyüterek. "Bu dosyaların birer kopyasını istiyoruz."

"Elbette," dedi Natalie. "Gitmeden önce onları sizin için bir CD'ye yazabilirim."

Arşivin bitmesine sadece birkaç fotoğraf kala Lange, Natalie'ye tekrar durmasını söyledi. İşte oradaydı. Laura'nın telefonunu alan uzun boylu, gizemli yabancı. Laura'nın yanı başında duruyordu. Ama bu kez doğrudan kameraya bakıyordu.

Yirmi Dokuz

Gustavo Suarez'in küçük ama çok iyi donanımlı stüdyosu Güney Los Angeles'ta, Jefferson Park'ta tek katlı bir evin bodrum katındaydı.

Yirmi yedi yıldır ses mühendisliği yapan Gus, mükemmel bir kulağa sahip olduğu için herhangi bir enstrümanın tek bir notasını bile duyduğunda onu hemen müzik skalasına yerleştirebiliyordu. Ancak onun sesler konusundaki bilgisi müzik notalarının çok ötesindeydi. Seslerin titreşimleri ve değişimleri, onları neyin ürettiği ve konum ve çevre tarafından nasıl değiştirilebildikleri onu büyülüyordu. Bir tür ses, gürültü ya da ses kaydının devam eden bir soruşturmada kritik rol oynadığı birkaç durumda LAPD, bilgisi, Tanrı vergisi kulağı ve deneyimi nedeniyle Gus'ın yardımına başvurmuştu.

Whitney Myers, Gus'la ilk kez FBI'da rehine müzakereciliği eğitimi alırken tanışmıştı. Kısa bir süre sonra LAPD'de dedektif olarak çalışmaya başladığında yolları tekrar kesişmişti. Myers özel dedektif olarak Gus'ın uzmanlığına yalnızca iki kez ihtiyaç duymuştu.

Kafası tıraşlı, kırk yedi yaşındaki Gus'ın bir Hells Angels üyesinden daha fazla dövmesi vardı. Fakat korkutucu görüntüsüne rağmen bir yavru köpek kadar uysaldı. Frank Cohen'e kapıyı açar açmaz hayal kırıklığına uğradı.

"Whitney nerede?" diye sordu Cohen'in omuzlarının üzerinden bakarak.

"Üzgünüm, Gus, sadece ben varım. Whitney meşgul."

"Kahretsin, dostum. En güzel gömleğimi giymiştim halbuki." Ellerini yeni ütülenmiş lacivert gömleğinin önünde gezdirdi. "Hatta biraz parfüm bile sıktım."

"Biraz mı sıktın?" Cohen bir adım geri çekilip burnunu kapattı. "Şişeyi boca etmişsin resmen. Bu arada ne bu, Old Spice mı?"

Gus kaşlarını çattı. "Old Spice'ı *severim* ben."

"Orası belli canım. Kokuya bakılırsa çoğu kişiden de çok üstelik."

Gus bu yorumu duymazdan gelerek onu bodruma, stüdyosuna götürdü.

"Pekâlâ, bu sefer size nasıl yardım edebilirim? Whitney telefonda bana pek bir şey anlatmadı." Tekerlekli döner koltuğuna oturup masasına yaklaştı.

Cohen ona Myers'ın dijital kayıt cihazını verdi. "Bunu bir telesekreterden aldık."

Gus cihazı sağ kulağına yaklaştırıp oynat tuşuna bastı. Tuhaf ses duyulduğunda kayıt konsolunun yanındaki şeker kâsesine uzandı. Gus'ın küçük renkli şekerlere zaafı vardı, rahatlamasına ve konsantre olmasına yardım ediyorlardı.

"Tüm o cızırtının ortasında bir ses, bir fısıltı ya da gizli bir şey olduğunu düşünüyoruz," dedi Cohen.

Gus küçük şekerlerden birkaçını ağzının içinde oynattı. "Gizli falan değil, apaçık ortada," dedi kaydı baştan tekrar dinleyerek. "Kesinlikle birinin sesi." Yerinden kalktı, dolaba doğru yürüdü ve iPod kulaklığına benzeyen ince bir kablo çıkardı. "Şunu takayım da daha iyi duyalım."

Stüdyo hoparlörlerinden gelen ses daha yüksekti, soluk soluğa fısıltı daha belirgindi ama öncesine göre daha anlaşılır değildi.

"Sesini gizlemek için bir cihaz mı kullanıyor?" diye sordu Cohen biraz daha yaklaşarak.

Gus başını iki yana salladı. "Sesi öyle gelmiyor. Bu saf cızırtı. Başka bir radyo dalgalı elektronik cihazın ya da kötü bir sinyalin yol açtığı bir cızırtı. Aramayı yapan her kimse muhtemelen bir şeyin yanında ya da sinyal düşüşünden etkilenen bir noktada duruyordu. Cızırtı sesinin kasıtlı olmadığı kanısındayım."

"Temizleyebilir misin?"

"Tabii ki." Gus kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyip solundaki bilgisayar monitörünü açtı. Kayıt tekrar çalarken ses çizgileri ekranda hareketli bir şekilde titreşti. Gus onları dikkatle izlerken ağzına bir avuç daha renkli şekerlerden attı.

"Tamam, hadi şu yavruyu biraz kurcalayalım." Birkaç düğmeye bastı ve ekranındaki uygulamada dijital ekolayzerin üzerindeki bazı ayarlarla oynadı. Cızırtı sesi en az yüzde doksan oranında azaldı. Soluk soluğa fısıltılar artık çok daha net duyuluyordu. Gus profesyonel bir kulaklığa uzanarak her şeyi tekrar dinledi. "Pekâlâ, bak *bu* kasıtlıydı işte."

"Ne kasıtlıydı?" Cohen boynunu Gus'a doğru uzattı.

"Zoraki fısıltı. Bu ses her kime aitse doğal olarak boğuk ya da yumuşak değil ve *bu* çok zekice."

"Ne bakımdan?"

"Her insan sesi, parmak izi ya da retina gibi tanımlanabilen, kişinin şahsi kimliğinin bir parçası olan belirli frekanslar boyunca hareket eder. Sesini falsetto ya da bariton gibi herhangi bir şekilde doğal olarak değiştirerek gizlemeye çalışsan bile sesler belli yüksek, alçak ve orta tonlara sahiptir. Doğru ekipmanla bu tonları tespit edebilir, birinin sesiyle eşleştirebiliriz."

"Sende o ekipman var, değil mi?" Gus gücenmiş gibiydi.

"Herhalde var. Etrafına bir baksana. Ses tanımlama için ihtiyacın olan her şey burada var."

"Öyleyse sorun ne?"

Gus koltuğunda arkasına yaslanıp uzun bir iç çekti. "Göstereyim. Parmaklarının uçlarını âdemelmasının altına yerleştir."

"Ne?"

"İşte böyle." Gus iki parmağının ucunu boğazına yerleştirdi.

Cohen yüzünü buruşturdu.

"Yapıver işte."

Cohen istemeye istemeye Gus'ın hareketini taklit etti.

"Şimdi bir şey söyle, herhangi bir şey ama bunu bir şekilde gizlemeye çalış... ister tiz ister alçak ister kalın ister çocuk sesi olsun fark etmez. Bunu yaptığında ses tellerinin titreştiğini hissedeceksin. Güven bana."

Cohen, Gus'a şaka yapıyor olmalısın der gibi bir yüz ifadesiyle baktı.

"Hadi."

Sonunda pes eden Cohen son derece tiz bir sesle *Othello*'nun ilk üç satırını ezberden okudu.

"Vay canına, çok derin. Kırk yıl düşünsem Shakespeare hayranı olduğun aklıma gelmezdi," dedi Gus gülümsemesini bastırarak. "Ses tellerinin titreştiğini hissettin mi?"

Cohen başıyla onayladı.

"Ses tellerimiz titreştiğinde sana bahsettiğim o farklı frekanslara sahip oluruz. Şimdi yine aynı satırları söyle ama bu sefer *çok* yumuşak bir fısıltıyla."

Cohen aynı üç satırı çıkarabildiği en yumuşak fısıltıyla söyledi. Gus'a bakarken gözleri kısıldı. "Titreşim yok."

"Kesinlikle," dedi Gus. "Çünkü sesler ses tellerin tarafından değil, ciğerlerinden soluduğun hava ile ağız ve dil hareketlerinin birleşimiyle oluşturuluyor."

"Islık çalmak gibi mi?"

"Islık çalmak gibi. Titreşim yok, tanımlanabilir frekanslar yok."

"Zeki puşt."

"Ben de öyle dedim."

"Peki elimizden gelenin en iyisi bu mu? Hâlâ ne söylediğini bilmiyoruz."

Gus alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bana onca parayı, ne olduğu anlaşılmayan fısıltılarla dolu kaseti öylece size geri vermem için ödemiyorsunuz, değil mi? Demek istediğim, kendi sesini yavaş, ağır bir fısıltıya dönüştürdüğü için temizleyip orijinal perdesine geri döndüremeyiz. Yani elinizde bir şüpheli olsa bile bundan bir ses eşleşmesi çıkarmak çok zor olur. Ve bunu onun da bildiğine oldukça eminim."

"Ama kaydı ne dediğini anlayabileceğimiz kadar değiştirebilirsin, değil mi?"

Gus'tan kendinden emin bir gülümseme geldi. "Sihrimi izle." Dijital ekolayzere döndü, birkaç düğmeyi çevirdi, birkaç ayar düğmesini kaydırdı ve ayrı bir ekrana bir perde değiştirici yükledi. Ses kaydının küçük bir bölümünü sabit bir döngüye alıp birkaç dakika boyunca üzerinde çalıştı. "Ah, merhaba," dedi kaşlarını çatarak.

"Ne var? Ne oldu?"

Gus gayriihtiyari küçük şekerlere uzandı. "Başka bir şey daha var. Arka planda hafif bir tıslama sesi."

"Tıslama mı?"

"Evet, kızartma tavası ya da uzaktaki bir pencereye vuran yağmur gibi bir şey." Tekrar dinledi. Bakışları monitörlerinden birine kaydı ve yüzünü buruşturdu. "Frekansı cızırtı sesine çok benzer. Bu da işleri biraz karıştırıyor."

"Bunlarla bir şey yapamaz mısın?" Cohen başıyla stüdyodaki tüm ekipmanları işaret etti.

"Bugün aptalca sorular sorma günü mü? Tabii ki yapabilirim ama bu sesi düzgün tanımlayabilmek için ses kütüphanemle karşılaştırmak gerekecek." Gus bilgisayarında bazı tuşlara basmaya başladı. "Bu işlem biraz zaman alabilir."

Cohen saatine baktı, yorgun bir nefes verdi.

"Rahatla, fısıldayan sesi temizlememi etkilemeyecek bu. Hemen hallederim." Gus tuşlarına ve ayar düğmelerine geri döndü. Bir dakika sonra işlem tamam gibiydi. "Sanırım başardım." Oynat tuşuna bastı ve koltuğunu masadan uzaklaştırdı.

Cohen ve Myers'ın deşifre etmek için akla karayı seçtikleri fısıltılı ses hoparlörlerden son derece net bir şekilde döküldü.

Gus'a bakan Cohen'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı.

"Adi herif."

Otuz

Garcia'yla birlikte Parker Center'a döndüklerinde Hunter'ın yaptığı ilk şey, Laura Mitchell'ın sergisinde çekilen tüm fotoğrafların birer kopyasını Bilgi İşlem Birimi'ndeki bilgi işlem şefi Brian Doyle'a vermek oldu. Hunter o fotoğraflardaki herkesin potansiyel birer şüpheli olduğunu biliyordu fakat onun asıl ilgilendiği Laura'nın telefon numarasını alan yabancının kimliğiydi. Hunter'ın işaretlediği fotoğrafta yabancının yüzünün yeterince net bir görüntüsü vardı, Doyle bu fotoğrafı büyütüp birleşik polis veri tabanında arattı.

"Daha önce telefonda konuştuğumuz şu dizüstü bilgisayar vardı ya," dedi Doyle bütün fotoğrafları sabit diske aktarırken, "hani yaklaşık iki hafta önce Kayıp Kişiler'in bize gönderdiği, hani şu kadına ait olan..." Dağınık masasını karıştırmaya başladı.

"Laura Mitchell," dedi Hunter. "Fotoğraflardaki kadın o."

"Ah, tamam. Her neyse, şifresini kırdık."

"Ne? Ne çabuk!"

"Ne diyebilirim ki? Harikayız." Doyle gülümsedi ve Hunter yüzünü buruşturdu. "Basit bir algoritma çalıştırdık. Şifresi soyadının ilk birkaç harfi ile doğum tarihinin birleşiminden oluşuyordu. Şimdi, e-postalarına bakmak istediğinizi mi söylemiştiniz?"

"Doğru. Annesi birkaç hayranından onu korkutan e-postalar aldığını söylemişti."

"Maalesef bu pek kolay olmayacak. Bilgisayarındaki e-posta uygulaması hiç kullanılmamış," dedi Doyle, "yani e-postaları indirmemiş, hepsini internetten okumuş. Bilgisayarın kayıt defterine baktık, en azından orada akıllı davranmış. İşletim sistemi, e-postalarına çevrim içi olarak her giriş yaptığında bilgisayarın şifresini hatırlamasını isteyip istemediğini sorduğunda hiç 'evet' dememiş. İnternet geçmişi de her on günde bir otomatik olarak silinmiş."

"E-posta şifresi bilgisayarınkiyle aynı değil mi?"

Doyle hızlıca başını iki yana salladı.

"Peki ya bilgisayarında çalıştırdığınız şu algoritma uygulaması?"

"Çevrim içi olarak çalışmaz. E-posta hesabı saldırılarına karşı internet güvenliği yıllar içinde çok arttı. Büyük e-posta hizmet sağlayıcılarının tümü, belirli sayıda hatalı şifre denemesinde seni birkaç saatliğine, bazen de süresiz olarak engelliyor." Doyle tekrar başını iki yana salladı. "Ayrıca bu kadın bu e-postaları hesabında tutmadıysa, yani okuduktan sonra sildiyse –ki korktuğunu söylediğinize göre bu çok muhtemel– o zaman mesajın tamamını kurtarma ihtimali neredeyse sıfır. Mesajın gönderildiği e-posta sağlayıcısını bulmadığınız sürece en iyi ihtimalle mesajın parçalarını elde edersiniz. Ayrıca doğrudan sağlayıcısına gitmeniz gerek, Autonet'e yani. Buradan bir halt yapamayız. Bu ne demek biliyorsunuz, değil mi? Arama emirleri, mahkeme kararları falan. Kaldı ki günlerce, haftalarca aradığınız halde... kim bilir... elinize hiçbir şey geçmeyebilir de."

Hunter yüzünü sıvazladı.

"Şu anda adamlarım bilgisayarın sabit diskindeki diğer dosyaları inceliyor. Bir şey bulursak size haber veririm."

Otuz Bir

Whitney Myers olduğu yerde kıpırdamadan bilgisayar ekranına ve elektrik verilmiş solucanlar gibi titreşen ses çizgilerine bakıyordu. Cohen, Gus'ın kendisine verdiği dijital kaydı az önce bilgisayarına yüklemişti. Bir zamanlar Katia Kudrov'un telesekreterinden aldığı karmakarışık fısıltı şimdi gün ışığı kadar netti.

"NEFESİMİ KESİYORSUN..." Duraklama. "EVİNE HOŞ GELDİN, KATIA. SENİ BEKLİYORDUM. SANIRIM SONUNDA TANIŞMA VAKTİMİZ GELDİ."

Kayıt sonsuz bir döngü halinde Cohen'in hoparlörlerinden duyuluyordu. Beşinci seferden sonra Myers nihayet gözlerini ekrandan ayırdı ve Esc tuşuna bastı.

"Gus bunun adamın gerçek sesi olduğunu, hiçbir elektronik cihazla gizlenmediğini mi söyledi?"

Cohen başını salladı. "Ama adam zekiymiş. Sesi değiştirmek için kendi fısıltısını kullanmış. Eğer yakalanırsa ses eşleştirmesi yapamazmışız. En azından bu kayıtla."

Myers, Cohen'in masasından geri çekildi, iki parmağının ucunu hafifçe üst dudağına götürdü. Düşünürken hep bunu yapardı. İki saat sonra Leonid Kudrov'la onun evinde buluştuğunda kaydı ona dinletmesi gerektiğini biliyordu. Bunun zaten dehşete düşmüş bir kalbe daha büyük korku salacağına hiç şüphesi yoktu.

"Altmış mesajın da içinde olduğu diktafonum hâlâ sende mi?" diye sordu masasına dönüp defterini karıştırarak.

"Evet, burada."

"Tamam, son mesajı bir daha oynat." Myers durakladı. "Aslına bakarsan son mesajdan *sonrasını* oynat. Benim ilgilendiğim şey, mesajın bırakıldığı saati bildiren elektronik telesekreter sesi."

"Akşam sekiz kırk iki," dedi Cohen otomatik olarak.

Myers'ın kaşları kalktı.

"O kadar çok dinledim ki beynime kazındı," dedi Cohen.

"Emin misin?"

"Evet."

Myers'ın gözleri not defterine geri döndü. "Katia'nın babasına göre, o akşam sekiz elli üçte kızını cep telefonundan aramış. Görüşme dört dakika on iki saniye sürmüş."

"O aramaya cevap vermiş, değil mi?"

Myers başıyla onayladı.

"İyi ama on bir dakika öncesinde arama telesekretere bağlanmış. Kadın dışarı mı çıkmış ki?"

Myers bir sayfayı çevirdi. "Hayır, binanın kapıcısı Katia'nın sekiz civarında geldiğini söyledi. Bavullarını çatı katına o çıkarmış." Myers'ın parmakları bir an için tekrar üst dudağına döndü. "Tabii ya. Mutfak zeminindeki havlu. Katia duştaymış herhalde." Hızlıca notlarına tekrar baktı. "Lanet olsun! Bir güç dalgalanması sigorta kutusunu patlattığı için binadaki güvenlik kameralarından hiçbir görüntü alamadığımızı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Kameralar sekizden hemen önce kapanmış."

Cohen öne doğru eğilirken boğazını temizledi. "Ve bunun bir tesadüf olmasının mümkün olmadığını zaten biliyoruz."

"Bu da demek oluyor ki adam Katia'nın eve *tam olarak* ne zaman geleceğini biliyordu." Myers duraklayıp huzursuz bir duyguyla mücadele etti. "Katia oraya vardığında adam çoktan dairesinin içinde bekliyordu. Bu yüzden evine hoş geldin diyor. Katia'nın evde olduğunu *biliyordu*."

Cohen'in tüm ifadesi değişti. "Yani adam o son aramayı dairenin *içinden* mi yapmış?"

"Öyle görünüyor."

"İyi ama neden? Zaten oradaysa neden arasın ki?"

"Emin değilim. Korku faktörü? Sadizm? Önemi yok."

Cohen vücudundaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Yüce Tanrım."

"Ne oldu?"

"Gus'ın kayıtta yakaladığı arka plandaki tıslama sesi. Stüdyoda bana bunun uzaktaki bir pencereye çarpan yağmur ya da bir yerlerde kuvvetli bir sağanak olabileceğini söylemişti." Cohen'in gözleri Myers'ınkilere kaydı. "Adam o aramayı yaptığında yatak odasındaymış. Katia'nın duş almasını izliyormuş."

Otuz İki

Ertesi sabah Başkomiser Blake, Hunter sabah 07.51'de içeri girdiğinde ofisinde onu bekliyordu.

"Carlos kurbanı teşhis ettiğini söyledi."

Hunter başıyla onayladı. "Adı Laura Mitchell." Başkomisere iki sayfalık bir rapor uzattı.

Başkomiser rapora hızlıca göz atıp durakladı. "Katil onu kendi dairesinin içinden mi takip etmiş?" Bakışları hızla iki dedektif arasında gidip geldi.

"Öyle görünüyor, başkomiserim," dedi Hunter.

"İçeri nasıl girmiş? Zorla girme izi var mı?"

Hunter başını iki yana salladı.

"Katili kendisi içeri almış olabilir," dedi Garcia.

Başkomiser başını salladı. "Bu da demek oluyor ki katil sahte kimlikle binaya girip kadının kapısını çalmış olabilir, belki de kadın onu tanıyordur, belki de koleksiyoncu veya alıcı kılığına girip randevu falan almıştır. Ama yine de neden bir tablonun arkasına saklansın ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Kesinlikle," dedi Hunter. "İşte tam da bu yüzden Laura'nın katile kapıyı açıp onu içeri davet ettiğini sanmıyorum ama katilin Laura'yı tanıyor olma ihtimali yüksek."

Başkomiser Blake bir an düşündü. "Failin kendine ait anahtarları olabilir."

Hunter başını salladı. "Ya öyle ya da adam usta bir çilingir."

"Kadının erkek arkadaşı ya da sevgilisi var mıydı?"

"Bugün ilerleyen saatlerde eski nişanlısıyla konuşacağız. Dallas'tan kalkan uçağı 14.45'te iniyor."

"Ne kadar zamandır şehir dışında?"

Hunter alnını ovuşturdu. "Salı akşamından beri."

"Bu onu şüpheli listesinden eliyor, değil mi?"

"Ben olsam o kadar acele etmezdim, başkomiserim."

Başkomiser Blake, Hunter'a döndü. "Bir bakalım. Adam salı akşamından beri Los Angeles dışında. Kurbanımızın cesedi iki gün önce bulundu. Çarşamba öğleden sonra, hatırladın mı? Kesin ölüm zamanı yok ama olay yeri inceleme raporuna göre ölüm cesedin bulunmasından en fazla üç ila altı saat önce gerçekleşmiş olmalı. Bu da kız öldüğünde eski nişanlının Los Angeles'ta olmadığı anlamına geliyor, Robert."

"Evet," dedi Hunter, "ama katilimizin onu *gerçekten öldürdüğüne* dair bir kanıtımız da yok, hatırladınız mı başkomiserim? Kurbanı o kasap dükkânına –canlı olarak– ölmeden saatler önce bırakmış olabilir. Hatta bir gece önce bile bırakmış olabilir ki bu da eski nişanlıya neredeyse mükemmel bir mazeret verebilir. Bu noktada şüphelileri elemeye başlamadan önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Tamam, bunu kabul edebilirim," dedi başkomiser. "Peki ya Carlos'un bana bahsettiği diğer adam? Laura'yı sergisinin son gecesinde tavlamaya çalışan adam?"

Hunter masasında Carlos'un bahsettiği yabancının fotoğrafının bir kopyasını aradı ve başkomisere verdi. Başkomiser fotoğrafa birkaç saniye baktı.

"Dünden beri bu fotoğrafı birleşik polis veri tabanında aratıyoruz. Henüz eşleşme yok. Ayrıca üniformalı memurlardan oluşan bir ekip her sanat galerisini, sergi salonunu, müzeyi, sanat okulunu, kafeyi, sergilerin yapıldığı her yeri kapı kapı dolaşıyor. Daniel Rossdale Sanat Galerisi'ndeki görevli onu daha önce bir

sergide gördüğüne emin olduğunu söyledi. Bu da demek oluyor ki bu adam muhtemelen gerçekten sanatla ilgileniyor. Umarım birileri bir yerlerde onu tanır."

"Laura'nın apartmanında oturanlarla yaptığımız sorgulardan bir sonuç çıkmadı," dedi Garcia. "Komşulardan herhangi birinin olağan dışı bir şey duyduğunu ya da şüpheli birini gördüğünü hatırlaması için iki üç hafta çok uzun bir süre."

"Adli tıp dairede başka bir şey buldu mu?"

Hunter kendine bir bardak su doldurdu. "Bir tuğla duvardan birkaç siyah iplik çıkardılar. Henüz bir sonuç yok ama ipucu çıkabilir."

"Nasıl bir ipucu?"

"İpliklerden birkaçı yerden yaklaşık yüz seksen santim yükseklikteki bir noktadan geldi."

"Saç teli var mı?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Yok."

"Yani orada her kim durduysa şapka ya da kar maskesi gibi bir şey takıyordu," dedi başkomiser.

"Saldırganın saklanırken sırtını tuğla duvara dayadığını varsayıyoruz," dedi Hunter. "Eğer haklıysak ve iplikler bir tür başlıktan geliyorsa adamımız bir seksen ila bir doksan boylarında olmalı."

"Peki ya iplikler başlıktan gelmiyorsa?"

"O zaman iplikler bir kazaktan geliyor olabilir ki bu da iki onluk bir devi arıyoruz demektir."

"En azından fark edilmesi kolay olur," dedi Garcia şaka yollu.

"Boğuşma izi yok mu?" diye sordu başkomiser gülümsemeden.

"Yok."

Başkomiser dönüp fotoğraf panosuna iliştirilmiş suç mahalli fotoğraflarına baktı. Onlara ne kadar sık bakarsa baksın, her seferinde içini ürpertiyorlardı. Bu şehirdeki şiddet her geçen yıl daha da kötüye gidiyor gibiydi.

"Konuş benimle, Robert çünkü bu işten hiç hoşlanmamaya başladım. Laura'nın cesedini bulalı iki gün oldu. Bu pisliğin morgda bomba patlatıp biri en iyi arkadaşlarımdan olmak üzere iki kişiyi daha öldürmesinin üzerinden de iki gün geçti ama şu ana kadar elimizde hiçbir şey yok. Kadın öldürülmeden önce neden bu kadar uzun süre rehin tutuldu? Mitchell ailesi herhangi bir fidye talebi ya da isteği almış mı?"

Hunter başını iki yana salladı. "Hayır. Eğer haklıysak bu katil her kimse fidye peşinde değil. Cinayet/adam kaçırma nadiren parayla ilgilidir."

Başkomiser Blake ensesinde bir ürperti hisseti. "Sizce kadını cinsel zevk için mi alıkoydu?"

"Mümkün. Ama otopsi raporu olmadan Laura Mitchell'ın tecavüze uğrayıp uğramadığını asla öğrenemeyeceğiz."

Başkomiser Blake derin bir iç çekti.

"Bir failin kurbanı serbest bırakmak için para talep etmeden rehin tutmasının her zaman bir nedeni vardır," dedi Hunter. "En yaygın iki neden intikam ve saldırganın bir türlü bırakamadığı kurbana karşı duyduğu saplantıdır. Her on olaydan dokuzu bir tür platonik aşk olarak başlar... ve zamanla evrilir." Hunter durakladı ve gözlerini Laura Mitchell'ın portre fotoğrafına çevirdi. "Ve neredeyse kesin olarak bu saplantı cinseldir ya da cinsel nitelik kazanır."

Başkomiser ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

"Ama burada uyuşmayan bir şeyler var," diye devam etti Hunter.

"Ne demek istiyorsun?"

"Olay yeri fotoğraflarından kesin olarak bildiğimiz bir şey varsa o da katilin Laura'ya işkence yapmadığı."

Başkomiserin alnı kırıştı.

"İşkence, aşağılama ve sadistik cinsel istismar çoğu cinayet/adam kaçırmanın büyük bir parçasıdır," dedi Hunter. "Adam

kaçırmanın ardındaki neden para olmadığında kurban bulunduğunda genellikle fiziksel işkence ve istismara dair açık belirtiler vardır." Fotoğraf panosuna doğru yürüdü. "Kurbanın kimliğini tespit etmeden önce Garcia ve ben bu fotoğrafları büyüteçle en ince ayrıntısına kadar inceledik ve bizi doğru yöne sevk edebilecek fiziksel izleri saptamaya çalıştık." Başını iki yana salladı. "Tek bir çizik bile yoktu. Laura'da dikişlerin ve kendi tırnaklarının neden olduğu morluklar dışında hiçbir morluk yoktu."

"Onu kaçıran kişi intikam peşinde olsaydı," dedi Garcia, "ona işkence yapardı, başkomiserim. Ona takıntılıysa büyük ihtimalle tecavüz ederdi. Her iki durumda da vücudunda morluklar olması gerekirdi."

"Saldırgan istediğini elde etmek için şiddet uygulamaya başladığında..." diye devam etti Hunter, "... çok hızlı bir düşüş sarmalına girer. Kadın üzerindeki hâkimiyeti, bunun ona verdiği sahte güç duygusu, onu bir uyuşturucu gibi kendine bağlar. Şiddet artar, tecavüzler daha saldırgan hale gelir, ta ki..." Cümlenin havada asılı kalmasına izin verdi.

"Ama burada gerçekleşen bu değil." Garcia sözü devraldı. "Kaçırma, kurbanı alıkoyma ve cinayet var ama şiddet yok."

Başkomiser Blake, Garcia'nın sözleri karşısında az daha nefessiz kalıyordu. "Şiddet yok mu?" Önce fotoğraf panosuna sonra da iki dedektife baktı. "Adam kadının içine bomba yerleştirmiş, hâlâ hayattayken ona dikiş atmış. Siz neyi şiddet olarak görüyorsunuz?"

"Sorun da tam olarak bu, başkomiserim," diye araya girdi Hunter. "Şiddet ancak en sonda, cinayetle birlikte gelmiş. Ve hepimiz bunun korkunç derecede sadistçe olduğu konusunda hemfikiriz. Ancak Laura'nın vücudunda morluk olmaması, katilin ona esir tutulduğu sırada şiddet uygulamadığını gösteriyor. Şiddette kademeli artış olmamış. Adam sıfır şiddetten tek bir adımda canavarlığa geçmiş."

"Peki bu bize ne anlatıyor?"

Hunter amiriyle göz göze geldi. "Son derece dengesiz, patlamaya hazır bir kişiyle karşı karşıya olduğumuzu. Öfkesine yenik düştüğünde birilerinin hayatını kaybettiğini."

Otuz Üç

Patrick Barlett, tüm Kaliforniya'nın en iyi mali danışmanlarından biriydi. Kendi şirketini meşhur 777 Tower'ın kırkıncı katından yönetiyordu.

Barlett'ın şirketinin resepsiyon ofisi etkileyici bir şekilde dekore edilmişti. Hunter, Barlett'ın "para parayı çeker" teorisine hiç şüphesiz inandığını düşünüyordu.

Yarım daire şeklindeki çelik ve yeşil camlı resepsiyon bankosunun arkasında iki resepsiyon görevlisi vardı. Bankoya yaklaşan Hunter ve Garcia'yı eş zamanlı tebessümleriyle karşıladılar. Hunter kimlik bilgilerini gösterdi fakat başparmağını *cinayet* kelimesinin üzerinde tutmaya gayret etti. Görevlilerin tebessümleri ışıltısını biraz kaybetti. İki dakika sonra Hunter ve Garcia, Patrick Barlett'ın ofisine götürüldüler.

Şirketin resepsiyonu etkileyici, Barlett'ın ofisi görkemliydi. Batı duvarının tamamı, çok az kişinin gördüğü türden panoramik Los Angeles manzaraları sunan, yerden tavana kadar uzanan devasa bir pencereydi. Zemin doğal meşe tahtalarla döşenmişti. Duvarlar beyaz ile sadece bir tutam maviye boyanmıştı. Tüm ofis keskin kenarlar ve ışıl ışıl yüzeylerle doluydu.

Barlett iki dedektifi de güçlü bir şekilde el sıkışarak karşıladı.

"Lütfen, içeri buyurun," dedi yumuşak, derin bir sesle. "Dağınıklığın kusuruna bakmayın, az önce geldim. Doğrudan havaalanından buraya."

Otuz bir yaşındaki Barlett, Garcia kadar uzun boylu fakat güçlü ve yapılıydı, ayrıca yanık tenli ve kahverengi saçlıydı. Gözleri koyu renk, neredeyse siyahtı. Yüzünün kemik yapısı herhangi bir Hollywood yıldızı kadar çekiciydi.

Hunter ziyaretlerinin sebebini açıklarken Barlett'ın gözlerinde bir şeyin değiştiğini gördü, sanki değerli bir şey parçalara ayrılmıştı.

Heybetli masasının arkasına oturan Barlett bir dakika boyunca konuşamadı. Bakışları birkaç saniye Hunter'ın üzerinde kaldıktan sonra masasındaki küçük bir fotoğraf çerçevesine kaydı. Fotoğrafta gala yemeğine benzeyen bir yerde oturan üç çift görülüyordu. Patrick ve Laura yan yana oturuyorlardı. Mutlu görünüyorlardı. Âşık görünüyorlardı.

"Bir tür hata olmalı." Sesindeki yumuşaklık yerini acı dolu bir titremeye bırakmıştı.

Hunter başını iki yana salladı. "Ne yazık ki hayır."

"Öyle olmalı. Cesedi kim teşhis etti?"

"Bay Barlett," dedi Hunter bu kez daha kararlı bir sesle, "hata falan yok."

Patrick'in bakışları bir an için fotoğraf çerçevesine döndükten sonra panoramik manzaraya sığındı. Ellerini, titrediklerini saklamaya çalışan bir çocuk gibi masadan kucağına doğru indirdi.

"Bayan Mitchell'ı en son ne zaman gördünüz, Bay Barlett?" diye sordu Garcia.

Sessizlik.

"Bay Barlett?"

Bakışları tekrar iki dedektife kaydı. "Efendim? Lütfen bana Patrick deyin."

"Bayan Mitchell'ı en son ne zaman gördün, Patrick?" diye tekrarladı Garcia bu kez bir tık daha yavaş.

"Haftalar önce, serginin son gecesinde, şeyde..." yerin adını hatırlamaya çalıştı ama bulamadı, "... Batı Hollywood'da bir yerde."

"Daniel Rossdale Galerisi'nde mi?" Hunter ona yardım etti.

"Evet, orası."

"Davet edilmiş miydin?" dedi Garcia.

"Davetli bir sergi değildi."

"Yani Bayan Mitchell geleceğini biliyor muydu? Gelmeni o mu istedi?"

Barlett'ın bütün tavrı değişti ve çok daha sert bir hal aldı.

"Beni mi suçluyorsunuz yoksa?" Yanıt beklemedi. "Bu kesinlikle çok saçma. Laura'ya zarar verebileceğimi düşünüyorsanız o zaman siz muhtemelen bu şehrin gördüğü en kötü dedektiflersiniz. Ya gerçekten böyle ya da geçmişimizi araştırma zahmetine girmemişsiniz. Laura'yla bir geçmişimiz var. Onu seviyorum. Ona zarar vermektense kendi canıma kıyarım."

Hunter, Barlett'ın Laura'nın cesedi bulunduğunda şehirde olmadığı gerçeğinden bahsetmediğini fark etti.

"Sergiden sonra onunla tekrar iletişim kurmayı denedin mi? Anlaşılan o gece pek de iyi ayrılmamışsınız."

"Ne?" Patrick, Garcia'ya ters ters baktı. "Saçmalık bu. Önce olayların gerçek yüzünü öğrenmelisiniz, dedektif. O gece biraz fazla içmiştim ve bir pislik gibi davrandım, kabul ediyorum. Ama hepsi bu kadardı. Başka bir şey değil. Ayrıca evet, ertesi gün özür dilemek için onu aramaya çalıştım ama telesekreter çıktı."

"Mesaj bıraktın mı?"

"Evet."

"Sana döndü mü peki?"

Barlett, Garcia'ya gergin bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Hayır, hiç dönmez zaten. Buna alışkınım."

"Neden bir pislik gibi davrandığını söyledin?" diye sordu Garcia. "Ne oldu?"

Barlett durakladı, konuşmaya devam edip etmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. "Beni şüpheli olarak gördüğünüz belli

olduğuna göre, sanırım bu konuşmayı avukatım gelene kadar ertelemeliyiz."

"Seni hiçbir şeyle itham etmiyoruz, Patrick," dedi Garcia. "Sadece birkaç hususu açıklığa kavuşturmaya çalışıyoruz."

"Bana beni sorguya çekiyormuşsunuz gibi geldi ama. Dolayısıyla eğer ikisi de sizin için aynı şeyse bence avukatımı yanımda bulundursam iyi olacak." Masasındaki telefona uzandı.

Koltuğunda arkasına yaslanan Garcia eliyle sakallı çenesini sıvazladı.

"Bu senin hakkın, Patrick," dedi Hunter sözü alarak, "ama bunun kimseye bir faydası olmaz. Yine de zaman kaybettireceği kesin. Bu zamanı Laura'nın katilinin peşine düşerek geçirebiliriz."

Patrick numarayı tuşlarken duraklayıp Hunter'a baktı.

"Bu sorgulamanın sana rahatsız edici gelebileceğini anlıyorum ama şu anda herkes bir şüpheli ve senin kapını çalmazsak işimizi yapmıyor oluruz. Laura'nın son sergi gecesi, Bayan Mitchell'ın canlı görüldüğü son gece gibi görünüyor. O gece onunla tartışırken görülmüşsün." Hunter öne doğru eğildi. "Sen zeki adamsın, bir düşünsene. Meşhur öfke patlamaların, Laura Mitchell'la olan geçmişin ve son dört yıldır onu geri kazanmaya çalışıp başarısız olman düşünüldüğünde bugün burada olmamız senin için şaşırtıcı mı? Bizim yerimizde olsan sen ne yapardın?"

"Laura'ya asla zarar veremem ben," dedi Barlett.

"Tamam da bunu kanıtlamanın yolu bu değil. Ne yaparsan yap, avukatla ya da avukatsız, sorularımıza cevap vermek zorundasın. Mahkeme emri çıkartırız ve bu iş biraz daha uzar." Hunter ısrarla gözlerini masanın üzerindeki fotoğrafa dikti. Barlett bakışlarını takip etti. "Laura'yı, o çok sevdiğin kadını her kim öldürdüyse hâlâ serbest. Bizimle mücadele etmek ve zamanımızı boşa harcamak sence iyi bir karar mı gerçekten?"

Barlett gözlerini fotoğraftan ayırmadı.

Hunter ve Garcia beklediler.

"Onu kıskandım, itiraf ediyorum," dedi sonunda gözleri cam gibi olurken. "O adam Laura'yı aç bir köpek gibi gittiği her yerde takip ediyordu. Sanki çıplakmış gibi sürekli ona dik dik bakıyordu. Derken onları konuşurken gördüm. Laura çok kapalı bir insandı, cilveli biri değildi, o yüzden kıskandım tabii ki. Ama o adamda farklı bir şeyler vardı."

"Nasıl farklı?" diye sordu Hunter.

"Bilmiyorum. Laura'ya baktığında gözlerindeki ifade. Dediğim gibi, onu takip ediyordu. Laura nereye gitse birkaç adım uzağındaydı hep ama oraya sanatı için gelmemişti."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bir kez olsun tablolarına bakmadı. Herkes etrafta dolaşıp sergiye hayranlıkla bakarken onun gözleri Laura'nın... *sadece* Laura'nın üzerindeydi. Sanki sergi Laura'ymış gibi."

"Bu adamı kıskanman onun hakkındaki düşüncelerini çarpıtmış olamaz mı sence?" dedi Garcia.

Barlett başını iki yana salladı. "Onu kıskandım, tamam, özellikle de Laura'yla sohbet ettiğini ve Laura'nın ona gülümsediğini gördükten sonra ama dikkatimi çekmesinin nedeni bu değildi. Birbirleriyle konuşmadan önce Laura'ya nasıl baktığını fark ettim. Size söylüyorum, adam oraya sergi için gelmemişti. Laura için gelmişti."

"Peki bunu Laura'ya söyledin mi?" diye sordu Garcia.

"Evet ama beni dinlemedi. Sinirlendi. Kıskançlık yaptığımı sandı. Oysa ben sadece onu korumaya çalışıyordum."

Hunter yanında getirdiği dosyadan bir fotoğraf çıkardı. Daniel Rossdale Galerisi'nden aldıkları fotoğraflardan biriydi. Laura'nın telefon numarasını alan uzun boylu, siyah saçlı yabancının olduğu. Laura'nın yanında durmuş, kameraya bakıyordu. Hunter fotoğrafı Patrick'in önündeki masanın üstüne koydu. "Bahsettiğin kişi bu mu?"

Patrick biraz yaklaştı. Kaşları çatıldı. "Evet, bu o."

"Peki onu daha önce hiç görmemiş miydin?"

"O geceden önce görmedim, hayır."

Hunter'ın cebindeki telefonu çaldı.

"Dedektif Hunter," dedi Hunter ve uzun bir süre dinledi. Gözleri ışıldadı, Garcia'ya döndü.

"Şaka yapıyorsun."

Otuz Dört

"Ee, tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu Garcia arabasını park yerinden çıkarırken.

"Norwalk'a," dedi Hunter telefonda kendisine verilen adresi GPS sistemine girerek.

Ellerinde Laura Mitchell'ın sergisinin son gecesinde ondan telefon numarasını alan adamın fotoğrafıyla sanat galerilerini dolaşan polis memurlarından biri turnayı gözünden vurmuştu. Manhattan Beach'teki seçkin bir galerinin sahibi fotoğraftaki kişiyi tanımıştı. Adam, dokuz ay önce bir sergi sırasında galeriden Laura Mitchell'ın bir tablosunu satın almıştı.

Çoğu sanat galerisi müşterilerinden, satın alınan eserin o sergi bitene kadar sergilenmesine izin vermelerini isterdi. Manhattan Beach Galerisi her zaman müşterilerinden isim ve iletişim numarasını almakta ısrar etmişti.

Adamın adı James Smith'ti.

Norwalk, Los Angeles şehir merkezinin yirmi beş kilometre güneydoğusunda yer alan, çoğunlukla orta sınıfın yaşadığı bir mahalleydi. Hunter ve Garcia'nın Güney Figueroa Caddesi'nden Norwalk'un yoksul kesiminde kendilerine verilen adrese gitmeleri elli beş dakika sürdü.

Adres onları eski, gri, çirkin bir binaya götürdü. Altı katlı, kirli camları olan ve acil boya isteyen bir toplu konuttu. Garcia arabasını binanın girişinin karşısına park etti. Birkaç metre ötede

basketbol oynayan beş kişilik bir grup oynamayı bıraktı. On göz birden Hunter ve Garcia'ya kilitlendi.

"*¿Que passa*,[1] aynasızlar?" diye seslendi grubun en uzun ve en güçlü olanı, iki dedektif yolun karşısına geçerken. Adamın üzerinde tişört yoktu ve kasları terden parlıyordu. Gövdesinin, kollarının ve boynunun her tarafı dövmeyle kaplıydı. Hunter bunlardan bazılarının hapishane dövmesi olduğunu fark etti. "*¿Qué quieres aquí, puercos?*"[2] Topu bırakıp meydan okurcasına kollarını kavuşturdu. Diğer dördü bir savunma hattı gibi arkasında toplandı.

"*No somos policías*,"[3] dedi Hunter spor salonu üyelik kartını göstererek. Adamların onu düzgün bir şekilde göremeyecek kadar uzakta olduğunu biliyordu. "Los Angeles Belediyesi Konut İdaresi'nden geliyorum." Başıyla Garcia'yı işaret etti. "O da Emeklilik ve Sosyal Yardım'dan."

Grubun sert tavrı bir anda kayboldu.

"Ah, dostum, gitmem gerek," dedi gözlüklü olan saatine bakarak. "Bir saat içinde iş görüşmem var."

"Evet, benim de," dedi sıska, dazlak kafalı olan.

Grup dağılırken hepsi başını sallayıp İspanyolca bir şeyler mırıldandı ve beşi de cep telefonlarına davrandı.

Garcia tebessümünü gizleyemedi.

Giriş lobisi de binanın geri kalanı kadar bakıma muhtaçtı. Metal ve telli cam kapılardan içeri girerken Hunter ve Garcia'yı kirli duvarlar, tavanlardaki su lekeleri ve bayat sigara kokusu karşıladı.

"Kaçıncı kat?" diye sordu Garcia.

"Dört."

Garcia asansör düğmesine uzandı.

---

1 (İsp.) N'aber? (yay. n.)

2 (İsp.) Ne istiyorsunuz, domuzlar? (yay. n.)

3 (İsp.) Biz polis değiliz. (yay. n.)

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye kıkırdadı Hunter. "Binanın ne durumda olduğunu fark etmedin galiba. Çok riskli." Merdivenleri işaret etti. "Bu taraf daha güvenli." Basamakları ikişer ikişer çıktılar.

Dördüncü kat koridoru uzun ve dardı, kötü aydınlatılmıştı ve kızarmış soğan ile sidik kokuyordu. Yarı açık bir kapının önünden geçtiler, içeride bir yerde bebek ağlıyordu. Oturma odasındaki televizyon açıktı ve ekranda bir tür mahkeme salonu programı vardı.

"Bir sanatseverin yaşamasını bekleyeceğin türden bir yer değil," dedi Garcia.

418 numaralı daire koridorun sonundan iki kapı önceydi. Hunter kapıyı çalıp on beş saniye bekledi.

Kapı açılmadı.

Kapıyı tekrar çalıp kulağını kapıya dayadı. On saniye sonra içeriden birinin yaklaştığını duydu. Kapı büyük bir tangırtıyla açıldı ve güvenlik zincirinin uzunluğu kadar aralandı. Dairenin içindeki ışıklar kapalıydı. Hunter'ın tek görebildiği, kapının yaklaşık bir adım gerisinden dışarı bakan bir çift gözdü. İçeriden tatlı bir yasemin kokusu yayılıyordu.

"Bay Smith?" diye sordu Hunter. "James Smith?"

Sessizlik.

Hunter botunun ucunu usulca kapının alt kısmına dayayıp rozetini kaldırdı. "Size birkaç soru sorabilir miyiz?"

İki saniye daha sessizlik oldu. Aniden kapı çaresiz bir tepkiyle ileri doğru itildi fakat Hunter'ın ayağı kapanmasını engelledi.

"James?.. Ne yapıyorsun?" diye seslendi Hunter.

Smith kapıyı bırakınca kapıdaki gerilim azaldı. Dairenin içinde ayak seslerinin kendilerinden giderek uzaklaştığını duydular. Hunter bir an için Garcia'ya şaşkınlıkla baktı. İkisinin de aynı anda kafasına dank etti.

"Yangın merdiveni..."

Otuz Beş

Hunter koridorun uzak ucunu işaret etti. "Arka sokak... koş... hemen."

Garcia topuklarının üzerinde döndü ve koridorda hızla koşmaya başladı. Hunter dairenin kapısını iterek açmaya çalıştı fakat güvenlik zinciri buna engel oldu. Sol omzuyla kapıya sertçe vurdu. Tek sefer yetti. Zincir kapının kasasından çıkarken tahta kıymıkları havada uçuştu. Hunter dairenin koridorunun sonundaki kapının çarparak kapandığını hem gördü hem de duydu. Hızla oraya koştu fakat zamanında yetişemedi. Kapıya bir adım kala kilidin döndüğünü duydu. Mekanik bir hareketle kolu yokladı. Açılmadı.

"Smith, hadi ama..." Omzuyla kapıyı itti. Kapı yerinden bile oynamadı. Bu kez daha sert, tekrar denedi. Kaya gibi sağlamdı. İki adım geri gidip botunu doğrudan kapı koluna indirdi. Bir, iki, üç kez. Kapı bir kez sarsıldı fakat hepsi bu kadardı. Devam etmenin anlamsız olduğunu biliyordu. Kapının diğer tarafında muhtemelen yüzeye monte edilmiş sürgülü kilitler vardı. Hunter menteşelere ateş edebilirdi fakat bu, aşırıya kaçmak olurdu ve bunu raporda gerekçelendirmek de çok zordu.

"Smith, hadi ama, aç şu kapıyı."

Büyük ihtimalle adam çoktan yangın merdivenini yarılamıştı.

"Lanet olsun!"

Hunter geri dönerek sağda, James'in kendini kilitlediği odayla aynı tarafta yer alan bitişikteki odaya yöneldi. Kapı kapalı ama kilitli değildi. Yavaşça iterek açtı ve içeri girdi. Oda neredeyse zifirî karanlıktı. Hunter ışık düğmesini aramadı –zaman yoktu– ve uzak duvardaki pencereye doğru koştu, az kalsın yerdeki bir şeye takılıp düşüyordu. Tıpkı James'in girdiği odadaki gibi, pencere binanın arka sokağına bakıyordu. Perde yoktu fakat cama siyah boya püskürtülmüştü. Eski tarz bir pencereydi. Çift panelli. Alttakinde parmak için yuvalar vardı. Kilit yoktu, sadece tek bir döner mandal vardı. Hunter mandalı açıp alt paneli yukarı itti. Sıkışmıştı.

"Kahretsin."

Parmakları yuvaların içindeyken pencereyi öyle bir salladı ki çerçeve takırdadı. Tekrar denedi. Panel birkaç santim yukarı kayınca ellerini çerçevenin altına sokabildi. Çok daha iyi kavramıştı. Büyük bir güçle itti, gıcırdayan panel yukarıya kadar kaydı. Hunter öne doğru eğilip dışarı baktı. James metal yangın merdiveninin son basamaklarını iniyordu.

"Lanet olsun."

Smith arkasına bakmadı. Merdivenden atladı ve koşarak yere indi. Hızlı ve çevikti.

Hunter'ın gözleri sokakta Garcia'yı aradı. Smith'in birkaç büyük çöp tenekesinin yanından zikzaklar çizerek geçtiğini, sonra da yirmi metre kadar ileride bir kapıdan içeri daldığını gördü.

Sonunda Garcia ortaya çıktı, sokağın sağdaki girişinden bir olimpiyat şampiyonu gibi koşarak geliyordu.

"Çin lokantasının arka kapısı," diye seslendi Hunter pencereden. "Sağdaki çöp tenekelerini geçince. Mutfaktan girdi."

Bir an duraksayan Garcia, geldiği yoldan geri dönüp dükkânların önünde James'in önünü kesmeye çalışsam mı diye düşündü. Geri dönmek çok uzun sürerdi. Oraya vardığında James çoktan gitmiş olurdu. İlerlemeye devam etti, çöp tenekelerinin yanından

geçerek James'in birkaç saniye önce girdiği kapıdan içeri adımını atarak gözden kayboldu.

Hunter dönüp aceleyle odadan çıktı. Eğer yeterince hızlı olabilirse Smith'in önünü sokağın başında kesebilirdi. Pencereden sadece iki adım uzaklaşmıştı ki gözleri duvarlardaki bir şeye takıldı.

Açık pencereden içeri dolan ışık karanlığı silip süpürmüştü.

Hunter gördüğü şey karşısında donakaldı.

Otuz Altı

Çin lokantasının arka kapısından hızla içeri giren Garcia kendini kalabalık bir mutfakta buldu. Öğle yemeği tüm yoğunluğuyla devam ediyordu. Üç şef, birkaç tavanın cızırdadığı on gözlü büyük bir ocağın başında duruyordu. Tutuşan tavaların birinden yarım metre yüksekliğinde alevler yükseliyordu. İki aşçı yamağı, üç garsonla birlikte taze kesilmiş sebzelerle kaplı uzun bir metal tezgâhın yanındaydı. İçlerinden birinin sırtı, sanki kenara itilmiş gibi, restoranın yemek salonuna açılan çift kanatlı kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Tam önünde metal bir tepsi yere düşmüştü. Birkaç kâse erişte ve çorba etrafa saçılmıştı. Sekiz kişi de yüksek sesle Mandarin dilinde bağırıyordu. Birbirlerine ya da dökülen yemekler yüzünden bağırmadıklarını anlamak için Garcia'nın onları anlaması gerekmiyordu. Bu, duygusal bir tepkiydi.

Garcia tepkilerinden Smith'in on on beş saniye gerisinde olduğunu anladı.

Garcia ara sokak kapısından içeri girdiğinde bütün gözler onun üzerindeydi. Herkes bir adım geri çekildi. Bir saniye sonra hepsi ona bağırıp el kol hareketleri yapmaya başladı. Garcia bir an bile duraklamadı. Yerdeki tabakların üzerinden atlayıp sallanan kapılardan geçerken tek bir kelime anlayabildi: *pislik*.

Mutfak personelinin yüzündeki şok ifadesi ana yemek salonundaki bütün müşterilerin yüzüne yansımıştı. Bazıları mutfaktan

fırlayan bu yeni çılgın adama dönüp bakarken bazıları hâlâ bir öncekinin az önce çıktığı restoranın ön kapısına bakıyordu.

Garcia lokantanın içinden koşarak geçerken yolunun üstündeki müdürden ve bir garsondan ustaca kaçmayı başardı.

Dışarıda, cadde her iki yönden gelip giden insanlarla doluydu. Garcia önce sola, sonra sağa baktı. Kimse koşmuyordu. Kimse şaşırmış görünmüyordu. Kargaşa yoktu. Garcia öne doğru iki adım attı, parmak uçlarında yükselip tekrar iki tarafa baktı. Smith'in ne giydiğini bile bilmediğini fark edince içinden küfretti. Dairesinin kapısını açtığında sadece gözleri görünmüştü. Sergi fotoğrafından Smith'in nasıl göründüğünü biliyordu fakat arkadan onu tanıyamazdı. Ondan uzaklaşan uzun boylu herhangi bir erkek Smith olabilirdi.

Garcia'nın gözleri caddede Hunter'ı aradı. O, Smith'i lokantanın içinden takip ederken Hunter'ın da sokağın başında onun önünü keseceğine emindi fakat Hunter ortalıkta görünmüyordu.

"Kahretsin, Robert, neredesin?"

Birkaç metre ötede duran üç kişiye yaklaştı. "Aranızda birkaç saniye önce şu lokantadan koşarak çıkan uzun boylu adamı gören oldu mu?"

Hepsi önce ona, sonra lokantanın kapısına, sonra tekrar ona baktı.

"Evet," dedi kısa boylu, tıknaz olan ve hepsi aynı anda başını salladı. "Şu tarafa gitti." Adamlardan biri solu, biri sağı, tıknaz olan da kasıklarını gösterdi. Üçü de kahkahayı patlattı. "Defol git buradan, aynasız. Hiçbir boook görmedik."

Garcia'nın tartışacak vakti yoktu. Bir adım geri çekilip caddenin iki tarafını tekrar kontrol etti.

Hunter yoktu.

Smith de yoktu.

Garcia adama hakkını teslim etmeliydi. Smith zekiydi. Kimsenin ona alıcı gözle bakmadığını biliyordu. Takım elbise ya da

kapüşonlu ceket giyiyor olabilirdi. Lokantanın önündeki caddeye çıkar çıkmaz koşmaya devam edip göze batmak yerine yavaşlayarak yürümeye başlamıştı. Dükkânlarla dolu bir caddede dolaşan sıradan bir adam. O da diğer herkes kadar şüpheli görünecekti.

Garcia cebinden telefonunu çıkarıp Hunter'ı aradı. "Neredesin? Onu yakaladın mı?" Gözleri hâlâ caddenin iki yanını tarıyordu.

"Hayır, hâlâ dairedeyim ben."

"Ne? Neden? Onun yolunu kesmeye çalışırsın sanıyordum."

"Anladığım kadarıyla onu sen de yakalayamadın."

"Evet. Adam zeki çıktı. Kalabalığa karıştı. Ayrıca ne giyiyordu hiçbir fikrim yok."

"Hemen arayıp hakkında arama emri çıkartacağım."

"Sen neden hâlâ onun dairesindesin?"

Kısa bir duraklama.

"Robert?"

"Gelip bu odayı görmelisin."

Otuz Yedi

Garcia küçük kare odanın kapısında hareketsiz duruyordu. Artık tamamen açık olan pencereden gün ışığı içeri giriyordu. Tavanın ortasındaki zayıf ampul de yanıyordu. Havada küflü bir eski kâğıt ve toz kokusu, bir kitapçının bodrum katındaki depodan ya da bir gazete arşivinden gelebilecek türden bir koku vardı. Hunter'ın yanında durduğu büyük ahşap masanın üzerine dergiler, günlükler, bilgisayar çıktıları ve gazeteler yığılmış, odanın dört bir yanına yığınlar halinde istiflenmişti. Smith ya bir tür koleksiyoncuydu ya da herhangi bir şeyi atmaktan korkan insanlardandı.

Garcia gözlerini odanın içinde gezdiriyor, anlamaya çalışıyordu. Her duvarın her bir santimetrekaresi bir tür çizim, makale, gazete kupürü, eskiz ya da fotoğrafla kaplıydı. Bunlar gazetelerden, dergilerden, internet sitelerinden, günlüklerden alınmıştı ve birçoğu Smith tarafından çizilmiş, yazılmış ya da çekilmişti. Kelimenin tam anlamıyla yüzlerce resim ve makale vardı. Garcia içeri girince gözleri tavana kaydı. Bu tuhaf kolaj orada da devam ediyordu. Mümkün olan her yer kaplanmıştı.

"Tanrım..." Garcia'nın midesi kasıldı. Fotoğraflardaki ve eskizlerdeki kadını anında tanıdı. Şüpheye yer yoktu. Laura Mitchell'dı bu. Fotoğraflardan birkaçının etrafına kalın kırmızı kalemle bir kalp çizilmişti. Tıpkı çocukların idollerinin fotoğraflarına yaptıkları gibi.

"Burası da ne böyle?" diye fısıldadı Garcia.

Hunter ilk kez görüyormuş gibi dönüp odaya tekrar baktı.

"Bir tür sığınak mı? Kendi özel arşivi? Belki bir araştırma odası? Kim bilir?" Omuz silkti. "Bu adam Laura hakkında yayınlanmış her şeyi toplamış gibi görünüyor. Bazı fotoğrafların ve gazete makalelerinin renginin solmuş olmasına bakılırsa bazıları oldukça eski." Bakışları etraftaki kâğıt yığınlarına kaydı.

Garcia dikkatini dergi ve gazete istiflerine çevirdi. "Bunların hepsinde Laura var mı?"

"Hepsine bakmadım. Ama tahminde bulunmam gerekirse evet derdim." Hunter istiflerden birinin dibinden bir gazete çıkardı. *San Diego Union-Tribune* gazetesiydi.

Garcia'nın sol kaşı biraz kalktı. "San Diego mu?" Tarihi fark etti. "O gazete üç yıllık."

Hunter gazeteyi karıştırmaya başladı. "Sorun şu ki gazete, dergi ya da günlüklerin hiçbiri katlanmamış, belli bir sayfa ya da makale açılmamış. Birkaçına baktım. Sanırım eğlence sayfalarındaki bir şey yüzünden onları saklamış." Gazeteyi katlayıp Garcia'ya gösterdi. "Ama gördüğün gibi hiçbir işaret yok. Hiçbir şey daire içine alınmamış, altı çizilmemiş ya da vurgulanmamış."

"Laura hakkında bir şey var mı?"

Hunter sayfayı taradı. Makalelerin çoğu müzikle alakalıydı. Konser ve albüm yorumları. Gazeteyi ters çevirip devam etti. Sayfanın alt köşesinde bir resim sergisi için yazılmış eleştiriyi görünce başını salladı. "Laura o zamanlar San Diego'da sergi açıyormuş."

Garcia kafasını uzattı. Resim yoktu. Başka bir yığının dibinden rastgele bir gazete daha çıkardı. *Sacramento Bee* gazetesiydi. "Bu bir buçuk yıl öncesine ait." Hızla eğlence bölümünü buldu ve başka bir sergi eleştirisini okudu. "Adam, Laura'yı yıllardır takip ediyormuş," dedi odaya bir kez daha bakarak. "Hakkında öğrenilebilecek her şeyi öğrenmiş. Toplanabilecek her şeyi toplamış. Adamda peygamber sabrı varmış. Hamlesini yapmak için doğru anı yıllarca beklemiş. Laura'nın hiç şansı yokmuş."

Otuz Sekiz

Hunter ve Başkomiser Blake, çok çalışan ve personeli yetersiz adli tıp birimine suç işlenmemiş bir olay yerine bu kadar çabuk iki teknisyeni göndertmek için tüm şartları zorladı. İlk izlenimlere göre dairede James'ten başka birinin bulunduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Gizli bir hücre ya da tutsak odası yoktu. Eğer katil Smith ise Laura Mitchell'ı gizli başka bir yerde rehin tutmuştu. Ve şu anda muhtemelen o gizli yere gidiyordu. Bu seferki fark ise artık polisin peşinde olduğunu biliyordu ve bu, kesinlikle eylemlerini etkileyecekti. Gergin, hatta belki de panik içinde olacaktı. Ve panik halindeki bir katil felaket demekti. Hunter bunu acı tecrübelerinden çok iyi biliyordu.

Onu hemen yakalamalıydılar. Norwalk'tan ayrılmadan. Sırra kadem basmadan.

Ama olmadı.

Hunter hemen James Smith'in fotoğrafının Parker Center'dan Norwalk'taki Los Angeles Şerif Departmanı'na gönderilmesini sağladı. Müsait olan devriye arabaları vakit kaybetmeden sokakları aramaya yollandı. Norwalk'un Metrolink İstasyonu'ndaki ve yaya devriyedeki memurlara da Smith'in fotoğrafı kısa mesaj yoluyla gönderildi. Havaalanları, tren istasyonları ve otobüs terminalleri alarma geçirildi. Ancak Hunter ve Garcia'nın Smith'in kapısını

çalmasının üzerinden altı saat geçmesine rağmen Smith hâlâ bulunamamıştı.

İki adli tıp görevlisi de son üç buçuk saattir daireyi didik didik ediyordu. Laboratuvardan teyit almaları gerekiyordu fakat gördüklerine dayanarak yaptıkları en iyi tahmine göre şu ana kadar buldukları tüm parmak izleri tek bir kişiye aitti: James Smith'e.

Smith'in yatak odasındaki ve iki banyodaki kilit noktalara luminol püskürtülmesine rağmen kan izi bulunamadı. Ayrıca tüm yatak çarşaflarına ve oturma odasındaki kumaş kanepeye ve halıya UV ışık testi uygulandı. Sperm lekesine dair bir bulguya da rastlanmadı.

Hunter ve Garcia görevlilerin işine engel olmamak için kolaj odasında kaldılar. Orada koca bir bölüğü bir hafta boyunca meşgul edecek kadar çok şey vardı. İlk başta, her şeyi didik didik etmek Hunter'ı pek düşündürmemişti. O sayfalardaki bilgiler James Smith'le değil, Laura Mitchell'la alakalı gibi görünüyordu. Hunter'ın aradığı, bir tür şahsi günlük ya da defterdi. Smith'in nereye gitmiş olabileceğine ya da kim olduğuna dair ipucu verebilecek herhangi bir şey.

Hiçbir şey bulamadılar. Ne belge ne pasaport ne ehliyet. Fatura bile yoktu.

"Bize herhangi bir ipucu verebilecek bir şey var mı, çocuklar?" diye sordu Hunter bir süre sonra adli tıpçılardan birine.

"Evet, tahminimce bir temizlik manyağı arıyorsunuz," dedi eğilip işaret parmağını süpürgeliğin üstünde gezdirdikten sonra sonucu Hunter'a göstererek. "Bir gram toz yok. Karım temizlik konusunda epey titizdir ama o bile her temizlik yaptığında süpürgeliklerin tozunu almaz. Toz olan tek yer sizin olduğunuz o tuhaf oda. Mutfakta temizlik malzemeleriyle dolu bir dolap var. Bir jakuziyi doldurmaya yetecek kadar çamaşır suyu çıktı. Bu adam ya temizlikle kafayı bozmuş ya da bizi bekliyormuş."

Komşularla yapılan görüşmelerden de kayda değer bir bilgi çıkmadı. Çoğu apartman sakini 418 numaralı dairede yaşayan kişiyi hiç görmediğini söyledi. Görenler de zaten onunla hiç konuşmamıştı. Altmışlı yaşlarında, kurşungeçirmez cam kadar kalın gözlüklü, ufak tefek, kırılgan bir adam olan yan komşusu, Smith'in koridorda ne zaman karşılaşsalar kendisine selam verdiğini söyledi. Smith'in hep çok kibar olduğunu, bazen takım elbiseyle dışarı çıktığını aktardı. Ve o binada ondan başka kimse takım elbise giymezdi. Ayrıca binanın duvarları kalın da değildi. Smith'in sık sık temizlik yaptığını, evi süpürdüğünü, yerleri fırçaladığını ve içeride gezindiğini duyardı ki dediğine göre Smith bunları sık sık yapan bir adamdı.

Adli tıp görevlileri Smith'in gardırobundan ayakkabı ve iç çamaşırı, banyosundan ise tıraş bıçağı, tarak, diş fırçası ve sprey deodorant aldılar. DNA izi söz konusu olduğunda işi şansa bırakmak istemiyorlardı.

Hunter'a merkezden telefon geldiğinde hava kararmıştı.

"Dedektif Hunter? Ben merkezden Pam."

"Ne buldun, Pam?"

"Bir dahaki sefere birinin peşine düşmeye karar verdiğinizde lütfen daha eşsiz bir ismi olan birini seçin. James, ABD'deki en yaygın isim. Smith de Birleşik Devletler'deki en yaygın soyadı. Bu ikisini bir araya getirdiğimizde ABD'de James Smith adında yaklaşık üç buçuk milyon erkek karşımıza çıkıyor."

"Aman ne güzel."

"Sadece Los Angeles bölgesinde yaklaşık beş yüz kişi var. Ama ilginç olan şu ki bunlardan hiçbiri bana verdiğiniz Norwalk adresine kayıtlı değil."

Otuz Dokuz

Göz kapakları hızla titredi ama gözlerini açamadı. Sahile vuran dalgalar gibi, bilinci yerine geliyordu. Fakat zihni ne zaman berraklaşmaya başlasa bir karanlık dalgası onu tekrar hiçliğin içine çekiyordu.

O anda emin olduğu tek şey kokuydu. Naftalin ve güçlü dezenfektan karışımı bir şey. Sanki bu iğrenç koku burnundan girip boğazından geçerek midesine inmiş ve önüne çıkan her şeyi yakmıştı. Bağırsakları vücudundan çıkmaya çalışan kıvrılan yılanlar gibiydi.

Göz kapakları tekrar titredi, bu sefer biraz daha uzun sürdü ve büyük bir çabayla gözlerini açmayı başardı. Etrafındaki ışık loş ve zayıftı fakat yine de retinalarını şimşek gibi yakıyordu. Yavaş yavaş çevresini tanımaya başladı. Sıcak ve nemli bir yerde, sert ve rahatsız bir yüzeyin üzerinde sırtüstü yatıyordu. Eski ve paslı metal borular tavan boyunca her yöne uzanıyor, küf tutmuş cüruf duvarlara ulaştıklarında gözden kayboluyordu.

Başını kaldırmayı denedi fakat bu hareket midesini bulandırdı.

Vücudunu kontrol eden uyuşukluk yavaş yavaş azalmaya başladı ve azaldıkça yerini dayanılmaz bir acıya bıraktı. Dudakları sanki aynı anda birkaç pense tarafından koparılıyormuş gibi hissediyordu. Çenesi sanki kırılmış gibi acıyordu. Ağzını açmaya çalıştı fakat bu esnada duyduğu acı az kalsın bilincini tekrar kaybettirecekti. Beynini çalışmaya ve ona ne yapması gerektiğini

söylemeye zorlarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Kollarını kımıldatmayı denedi, şaşırtıcı şekilde acı hissetmedi. Daha da şaşırtıcı olan ise kollarının bağlı olmamasıydı.

Titreyerek ellerini yüzüne götürdü ve parmaklarının ucuyla dudaklarına dokundu. Dudaklarını neden hareket ettiremediğini fark ettiğinde titremesi kontrol edilemez korku çırpınışlarına dönüştü.

Ağzı dikişle kapatılmıştı.

Çaresizlik onu ele geçirdi.

Robot gibi, hiçbir gerçeklik hissi olmadan, titreyen parmakları çılgın bir piyanist misali dudaklarındaki dikişlere vuruyordu. Feryatları ve canhıraş, boğuk çığlıkları odada yankılanıyordu fakat onları duyacak kimse yoktu. Dudaklarını tekrar hareket ettirmeye çalıştıkça ağzında kullanılan iplik derisine daha da batıyordu. Kan tadı aldı.

Birdenbire, sanki kafasının içinde bir düğmeye basılmış gibi, çok daha yoğun ve korkunç bir acının farkına vardı. Bacaklarının arasından geliyordu. Acı vücuduna öyle şiddetli saplandı ki içine şeytan girmiş gibi hissetti.

İçgüdüsel olarak elleri acının kaynağına doğru gitti, vücuduna ve diğer dikişlere dokunduğunda ise tüm kuvvetinin onu terk ettiğini hissetti.

Paniğe kapıldı ve vücudunun savunma mekanizması kan dolaşımına adrenalin pompalayarak hareket edebilmesine yetecek kadar acıyı uyuşturdu. Artık saf hayatta kalma içgüdüsünün rehberliğinde, kendini yattığı yerde doğrulmaya zorladı.

Sesler kesildi, zaman yavaşladı, dünya gözlerinin önünde siyah beyaza dönüştü. Ancak o zaman çıplak olduğunu ve bir tür paslanmaz çelik masanın üzerinde yattığını fark etti. Tuhaftır ki masa yerden normalden daha yüksekte gibiydi. En azından bir otuz santim kadar.

Çıplak ayaklarına baktı ve aniden kafasına dank etti. Bacakları da serbestti. Dehşete kapılmış gözleri telaşla odada gezindi; büyük, kare şeklinde bir beton zemin ve tam önünde de metal bir kapı vardı. Kapı kilitli görünmüyordu. Duvarlar boş ahşap raflarla kaplıydı.

Daha fazla vakit kaybetmeden ya da bunun acımasız bir tuzak olup olmadığını umursamadan yere atladı. Ayaklarının yere çarpmasıyla sırtında bir ürperti hissetti. Bir milisaniye sonra içinde hayal bile edemeyeceği bir acı peyda oldu. Bacakları bütün gücünü yitirdi ve titreyerek dizlerinin üstüne çöktü. Yere bakınca gördüğü tek şey kandı.

Kırk

Laura Mitchell'ın cesedinin bulunmasının üzerinden tam üç gün geçmesine rağmen pek bir şey ortaya çıkmamıştı. James Smith –ya da gerçekte her kimse– sırra kadem basmıştı. Adli tıp görevlileri haklıydı: Dairede bulunan tüm parmak izleri tek bir kişiye aitti. Parmak izleri birkaç saattir Ulusal Otomatik Parmak İzi Kimlik Sistemi'nde aratılmaktaydı. Şu ana kadar bir eşleşme çıkmamıştı. James Smith sisteme hiç girmemiş gibi görünüyordu.

DNA sonucunun çıkması en az bir gün daha sürerdi. James Smith her kimse zeki biriydi.

Adamın en yaygın Amerikalı erkek ismini seçmesi yüzünden iş samanlıkta iğne aramaya benziyordu. Hunter, merkezden Los Angeles'taki James Smithlerin listesini yaşa ve yaklaşık boya göre filtreleyerek daraltmasını istese bile eldeki liste yine çok uzun olacaktı. Ayrıca James Smith'in adamın gerçek adı olmadığı da belliydi.

Norwalk'taki dairenin bir yıllık kirası peşin verilmişti. Hunter ev sahibi Bay Richards'la konuştu. Adam emekli dükkân sahibiydi ve Palmdale'da ikamet ediyordu. Hunter'a James Smith'i sadece iki kez gördüğünü söyledi. İlki daireyi iki yıl önce ilk kez kiraladığında ve ikincisi on iki ay sonra kira sözleşmesini yenileyip sonraki yılın kira bedelini ekstralarıyla birlikte –tüm faturaları karşılamaya yetecek şekilde– peşin ödediğindeydi. Demek dairede fatura bulunamamasının nedeni buydu.

Bay Richards, Hunter'a Bay Smith'in, dairesini kiraladığı iki yıl boyunca harika bir kiracı olduğunu ve daha iyisine rastlamadığını söyledi.

"Hiç sorun çıkarmaz," dedi Bay Richards, Hunter'a. "Ayrıca önceki kiracılarımın çoğunun aksine başka hiçbir şey talep etmedi. Diğerleri beni sürekli arayıp yeni buzdolabı, ocak, yatak, elektrikli duş ya da başka şeyler istiyordu. Sürekli dairede bir sorun olduğundan yakınıyorlardı fakat James öyle değildi. Hiç şikâyet etmezdi."

"Bay Smith dairenizi tuttuğunda herhangi bir belge kontrolü yaptınız mı?" diye sordu Hunter. "Bilirsiniz işte, sabıka kaydı, referans ya da bunun gibi şeyler?"

Bay Richards başını iki yana salladı. "Gerek yoktu ki. Tüm yılın kirasını peşin verdiğinden borçlarını ödememesi söz konusu değildi."

Hunter, Los Angeles'ın parayı verenin sorgusuz sualsiz düdüğü çaldığı bir şehir olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

"Bay Smith size ne iş yaptığını söyledi mi?"

Richards yine başını iki yana salladı.

Hunter'ın elindeki James Smith fotoğrafı hemen basına dağıtıldı. Fotoğraf kesinlikle mükemmel değildi. Yüzünün en az yüzde otuzu belirsizdi fakat ellerindekinin en iyisi buydu. Şansları biraz yaver giderse onun kim olduğunu bilen birileri çıkabilirdi. Bununla bağlantılı aramalar için özel bir telefon hattı kurulmuştu. Şimdiye kadar bir yığın isimsiz telefon gelmiş ve kendilerinin James Smith olduğunu iddia eden insanlar polise gelip kendilerini almaları için meydan okumuşlardı.

Ayrıca dairesinde Smith'in dokuz ay önce satın aldığı tabloyla birlikte birkaç DVD bulunmuştu. Hepsi ev yapımıydı. Hepsi Laura Mitchell'a aitti. Görünüşe göre hepsi bizzat Smith tarafından çekilmişti. Laura'nın sergilerde, akşam yemeği partilerinde, sanat stüdyosuna geliş ve gidişlerinde, spor salonuna girişlerinde, alışveriş

merkezlerinde gezinmelerinde ve benzeri durumlarda çekilmiş saatlar süren görüntüleri. Görüntülerin hiçbirinde zaman etiketi yoktu fakat farklı saç stillerine ve kilosundaki küçük farklılıklara bakılırsa birkaç yıllık bir zaman diliminde kaydedilmişlerdi. Kaçırmaya hazırlık amaçlı gözetleme ya da saplantılı bir takip olarak görülebilirlerdi. Hunter daha fazla kanıt elde edene kadar herhangi bir çıkarım yapmak istemiyordu.

"Pekâlâ," dedi Başkomiser Blake okuduğu on sayfalık raporu masasına koyarak. "Kafamı karıştıran şey şu... Bu James Smith denen adam katilimiz ise ve birkaç yıldır Laura Mitchell hakkında bilgi topluyorsa ne oldu da şimdi saldırmaya karar verdi?"

"Bu alışılmadık bir durum değil, başkomiserim," dedi Hunter başkomiserin ofisindeki pencereye doğru yürüyerek. "Çok az insan bir gecede katil olabilecek zihinsel güce sahiptir. Seri katillerin ya da seri katil olma eğilimi gösterenlerin büyük çoğunluğu aylarca, yıllarca, hatta bazen onlarca yıl eylemlerinin hayalini kurmuşlardır. Çoğu için sadece hayalini kurmak yeterince tatmin edicidir. Bazıları bütün hazırlıkları, araştırmaları, takipleri, gözetlemeleri, bilgi toplamayı, hatta belki de kurbanı yakalama işini bile yapar ama son anda vazgeçer. Belki de James sonunda fantezisini hayata geçirecek cesareti ancak bu kadar yıldan sonra toplayabilmiştir."

"Kaldı ki katilimizin beklemeyi dert etmediğini de biliyoruz," dedi Garcia.

Başkomiser Blake'in masasındaki telefon çaldı. Başkomiser üçüncü çalışta açtı.

"Ne?" diye bağırdı.

Dinlerken gözleri Hunter'a kaydı.

"Kahretsin! Olay yerini tamamen kapatın ve o binaya kimseyi yaklaştırmayın, beni duydunuz mu? Oraya *hiç kimse* girmeyecek. Hemen geliyoruz."

Kırk Bir

Metruk anaokulu, Los Angeles'ın kuzeydoğusundaki Glassell Park'ta yer alıyordu. Bir zamanlar cıvıl cıvıl olan tek katlı binadan geriye çatlak duvarlar, kırık camlar, çökmekte olan zemin, örümcek ağları ve ufalanan ahşap kapı çerçeveleri kalmıştı. Hem içerideki hem dışarıdaki duvarları artık çizgi film karakterleri yerine çetelerin grafitileri süslüyordu. Birkaç polis aracı ve bir olay yeri inceleme minibüsü okulun sağındaki otoparkı işgal ediyordu. Basın mensupları her yere dağılmıştı. Muhabirler ve fotoğrafçılar, giderek artan meraklı kalabalıkla birlikte, sarı olay yeri şeridi ile çok sayıda polis memurunun oluşturduğu yirmi beş metrelik güvenlik hattının gerisinde bekletiliyordu.

Hunter, Garcia ve Başkomiser Blake arabadan inerek kalabalığın arasından sıyrıldılar, hızla şeridin altından geçerek ana binanın girişinde bekleyen iki polis memuruna yaklaştılar. İkisi de sessizdi.

"Üzgünüm, efendim ama şimdilik kimsenin içeri alınmaması için emir aldım," dedi iki memurdan daha kıdemli olanı, iki dedektifin rozetlerine bakarak.

"O emri ben verdim," dedi Başkomiser Blake kararlılıkla, kimliğini göstererek.

İki polis memuru da hemen hazır ola geçti.

"Başkomiserim," diye seslendi kısa boylu, kilolu, kalın gözlüklü ve kelini gizlemek için epey çaba harcayan bir erkek muhabir.

"Neler oluyor? Kurban kim? Neden buradasınız? Los Angeles halkına biraz bilgi vermek ister misiniz?" Adamın soruları herkesin çılgınca bağırmasına yol açtı.

Los Angeles'taki tüm suç muhabirleri, hangi birimden ya da bürodan olurlarsa olsunlar LAPD başkomiserlerinin genellikle olay yerlerine gitmediklerini bilirlerdi. Gittiklerinde bunun daima iyi bir nedeni olurdu ve bu hiçbir zaman hayra alamet olmazdı. LAPD Soygun ve Cinayet Birimi'nin başkomiseri bir suç mahalline geldiğinde ise kesinlikle bir terslik var demekti.

Başkomiser Blake soruları duymazdan gelerek dikkatini memura verdi. "Olay yerine ilk gelen siz miydiniz?"

Memur başını salladı fakat gözlerini kaçırdı.

"Hadi ama, başkomiserim, bize bir şeyler söyleyin. Neden buradasınız? İçeride neler oluyor?" Kel muhabir ısrar ediyordu.

Başkomiser Blake hâlâ aldırış etmiyordu. "Adli tıp dışında cesedi kim gördü?"

"Sadece ben ve ortağım, efendim, Memur Gutierrez." Başıyla arkasındaki binayı işaret etti. "Kendisi içeride, bodrumun girişini koruyor."

"Başka kimse yok mu?" diye sordu başkomiser.

"Yok, efendim. Merkezden bir 911 çağrısını araştırmamız için buraya gönderildik. Biri ceset bulduğunu iddia etmiş. O odaya girer girmez telsizle Cinayet Masası'na ve adli tıp ekibine haber verdik. Neredeyse hemen arkasından içeri kimseyi sokmamak için emir aldık. Sadece adli tıbbın girmesine izin verdik."

"Ceset bodrumda mı?" diye sordu Hunter.

"Evet, koridorun sonunda sola döndüğünüzde eski mutfağa ulaşacaksınız. Arka tarafında sizi bir depoya götürecek birkaç basamak göreceksiniz. Ceset orada." Sonraki sözleri bir fısıltıdan halliceydi. "Tanrım, ne korkunç..."

Birkaç dakika sonra Hunter, Garcia ve Başkomiser Blake, Memur Gutierrez'i eski mutfağın arka tarafında, ortağının söylediği gibi depoya giden merdivenlerin başında beklerken buldular.

Genç suratı, o odada gördüklerinin şokunu gizleyemiyordu.

Üst sahanlığın tepesindeki su sızmış tavandan sarkan tek bir ampulle aydınlatılan bodruma inen dar ve dik beton merdiven yıpranmıştı. Attıkları her adımda dezenfektan kokusu daha da güçleniyordu. Aşağıdaki paslı metal kapıdan parlak adli tıp ışığı sızıyordu. Kapıya yaklaştıklarında Hunter kanının hızlandığını ve teninin kavurucu güneşe çıkmış gibi ısındığını hissetti. Kapıyı açınca gördüğü tek şey kandı.

Kırk İki

Doktor Hove uzak duvarın dibinde durmuş, baş adli tıp uzmanı Mike Brindle'la konuşuyordu. İkisi de beyaz tulum giymişti. Paslanmaz çelikten bir masa büyük odanın ortasını işgal ediyordu. Beton zemin yapışkan, pıhtılaşmış kanla kaplıydı. Sıçramış ya da damlamış kan değildi bu, koyu kıvamlı bir kan gölüydü resmen. Küçük ve narin birkaç kanlı el izi, masadan başlayıp kapıdan sadece birkaç adım ötede sırtüstü yatan kumral bir kadının hayalet gibi solgun, çıplak bedenine doğru kısa bir yol izliyordu. Kolları vücudunun yanına özenle konmuş kadının bacakları iki yana açılmıştı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Başkomiser Blake midesinin bulandığını hissedince elini ağzına götürerek.

Kadının dudakları dikilerek kapatılmıştı, gövdesi ve bacakları kanla kaplanmış olsa da vücudunun alt kısmındaki siyah, dikensi dikişler rahatlıkla görülebiliyordu.

Doktor Hove sessizce yanlarına geldi. Hunter ona sorgulayan bir bakış attı.

Doktor onaylarcasına başını salladı. "Bu odada bulduklarımıza bakarak aynı katil olduğunu söyleyebilirim," dedi kısık bir sesle.

Hunter ve Garcia kan gölüne basmamak için ellerinden geleni yaparak yerdeki cesede yaklaştılar. Başkomiser Blake kapının yanında kaldı. Hunter çömeldi ve kadını dokunmadan inceledi. Garcia da aynısını yaptı fakat sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş

gibi gözleri kadının vaktiyle çekici olan yüzüne dönüp duruyordu. Birkaç saniye sonra kaşlarını çatarak Hunter'a baktı. "Tanrım, Laura Mitchell'ın karbon kopyası sanki. Kardeşler desen kimse itiraz etmez."

Hunter başını salladı. Esrarengiz benzerliği daha kapıda fark etmişti.

Başkomiser Blake burnunun kemerini sıktı, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Hunter, Doktor Hove'a döndü. "Cesedi bu şekilde mi buldunuz?"

"Hayır," dedi Mike Brindle yaklaşarak. "Her şeyin fotoğrafını çektikten sonra onu ters çevirdik. Sağ yanağının üzerinde yüzüstü yatıyor, sola, duvara bakıyordu. Sol kolu sanki bir şeye uzanıyormuş gibi açılmıştı. Pozisyonu bize muhtemelen kapıya doğru süründüğü ama oraya ulaşacak gücü olmadığı izlenimini verdi."

Hunter'ın gözleri odada tekrar gezinerek olay yerini inceledi. "El izleri?"

"Kurbana ait," dedi Brindle. "Dışarıda yerde ve yukarı çıkan basamaklarda gördüğünüz kanlı spor ayakkabı izleri henüz doğrulanmadı. Fakat bazılarındaki dağınık leke yapısına bakılırsa 911'i arayan korkmuş gence ait olduklarını söyleyebilirim. İsim ve adres bırakmamış." Durakladı ve bakışları yerdeki kadına döndü. "Ölüm sertliği kısa süre önce başlamış ancak bu odadaki sıcaklık ve nem bunu beş saat kadar, belki biraz daha fazla geciktirmiş olabilir."

"Yani kesin bugün mü ölmüş?" diye sordu başkomiser.

Brindle başıyla onayladı.

Garcia'nın dikkati cesetten yerdeki büyük kan birikintisine yöneldi. "Dikişleri dışında görebildiğim hiçbir yarası yok. Bu kadar kan nereden gelmiş?"

Doktor Hove ile Mike Brindle huzursuzca bakıştılar. "Otopsi ile tam olarak teyit edeceğim," dedi doktor, "ama şu anda tüm bunlar bir tür iç kanamayı işaret ediyor."

Başkomiser Blake'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bunca kan..." Doktor Hove doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyormuş gibi başını iki yana salladı, "... dikişlerin arasından akmış."

"Lanet olsun." Garcia sağ eliyle yüzünü sıvazladı.

"Ayrıca her iki elinde ve dizlerinde küçük sıyrıklar var," diye devam etti Doktor Hove. "O masadan kalkıp yere yığıldığını düşünüyoruz. Belki başı döndüğü ya da çok acı çektiği için ama hâlâ hayattaymış. Sıyrıklara muhtemelen düşme ve kapıya doğru sürünmesi yol açmış. Masada parmak izleri var, bu yüzden katil tarafından oraya bırakıldığı sonucuna vardık ama masanın üzerinde tek bir kan lekesi bile yok. Yere inene kadar kanamaya başlamamış."

"Bir de bu var," dedi Brindle, Başkomiser Blake'in durduğu yere doğru yürüyerek. "Affedersiniz, başkomiserim."

Başkomiser Blake kaşlarını çatıp sağına doğru bir adım attı.

Brindle, başkomiserin durduğu yerin tam arkasındaki duvarı işaret etti. Sprey boyayla yazılmış siyah harfleri ancak o zaman gördüler: O SENİN İÇİNDE.

Kırk Üç

Başkomiser Blake'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. Bunlar Hunter'ın Laura Mitchell'ın cesedinin bulunduğu kasap dükkânının tavanına sprey boyayla yazılmış olarak bulduğu sözlerin aynısıydı. Başkomiserin bakışları bir an için tekrar yerdeki cesede odaklandıktan sonra Doktor Hove'a döndü.

"Pekâlâ, elimizde sadece şüphe ve varsayım var sanmıştım. Belli ki yanılmışım. Ama bunun aynı katil olduğunu biliyorsanız, ilk kurbanın içine yerleştirdiği bombayla otopsi odalarınızdan birinde iki kişinin daha canını aldığı düşünülürse..." duvardaki harfleri işaret etti, "... ve yine bize burada da aynısını yaptığını söylüyorsa bu odada ne işimiz var? Bomba imha ekibi nerede? Ve neden cesedi ters çevirme riskine girdiniz?"

"Çünkü katil bu sefer kadının içine her ne yerleştirdiyse," diye cevap verdi Hunter kaşlarının arasını hafifçe ovuşturarak, "çoktan kadının içinde patlamış."

"Kanamanın kaynağına bakılırsa," diye ekledi doktor, "biz de tam olarak böyle düşünüyoruz. Dediğimiz gibi, her şey bir iç kanamaya işaret ediyor ama böylesini daha önce hiç görmedik."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Başkomiser Blake.

"İç kanamalar genellikle travmatik yaralanmalardan, damar yırtılmasından ya da bazı spesifik hastalıklardan kaynaklanır ki kanser de bunlardan biridir. Ancak kan vücudun içinde birikir ki *iç* kanama denmesinin nedeni de budur. Ve söz konusu miktar

burada gördüğünüzden çok daha azdır. Bu kadından ise sanki içi parçalanmış gibi kan akmış. Buna sebep olan her ne ise kadının içindeymiş."

Bir an kimse konuşmadı.

"Bu odada, gördüklerinizin dışında hiçbir şey yoktu," diye söze girdi Brindle. "Sadece ceset, duvarlardaki şu eski raflar ve şu paslanmaz çelik masa vardı." Eliyle masayı gösterdi. "Zincir, ip ya da herhangi bir bağ yoktu. Kurbanın el ve ayak bileklerine yakından bakıldığında herhangi bir sıyrık ya da iz göze çarpmıyor. Kadın bağlanmamış. Ayrıca buraya kilitlenmiş de olamaz çünkü kapıda kilit yok." Bunu düşünürken başını iki yana salladı. "Gerçek şu ki buradan elini kolunu sallayarak neden çıkıp gitmediğini gösteren hiçbir şey bulamadık. Şu ana kadar, öldüğünde yanında başka birinin olduğuna dair hiçbir belirti yok. Görünüşe göre, katil onu masanın üzerine bırakıp gitmiş. Ve dediğimiz gibi, o sırada kanaması yokmuş. Ancak katil bir şekilde onun bu odadan canlı çıkamayacağını biliyormuş."

Hunter odadaki masanın yerden normalden daha yüksekte olduğunu fark etmişti. "Bu size de garip gelmiyor mu?" Masanın dört ayağının altındaki tahta blokları işaret etti.

Herkes kaşlarını çattı.

"İlk kurban, Laura Mitchell," diye devam etti, "Doğu Los Angeles'ta bir kasap dükkânının içindeki paslanmaz çelik tezgâhın üzerine bırakılmıştı. O tezgâh da tuğlalarla yerden yükseltilmişti. Önce oradaki yaşlı kasabın bir tür dev olabileceğini düşündüm ama değilmiş, kontrol ettim. Boyu bir yetmiş ikiymiş."

"Yani katilin bunu bilerek yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordu başkomiser. "Neden ki?"

"Henüz emin değilim."

Merdivenlerden inen ağır ayak seslerini duyduklarında hepsi durakladı. Birkaç saniye sonra beyaz tulumlu bir suç laboratuvarı

görevlisi kapıyı açtı. Yanında büyük, siyah plastik bir alet kutusu getirmişti.

"Sorun değil, Tom," dedi Brindle kutuya uzanarak. "Nasıl kullanıldığını biliyorum."

Çantayı Brindle'a bırakan görevli odadan ayrıldı.

"Cesedi bu yüzden ters çevirmek zorunda kaldık," diye açıkladı Doktor Hove, Brindle çantanın kilidini açıp içindekileri boşaltırken. "Bu taşınabilir bir röntgen ünitesi. Genellikle koli, kutu ve valiz gibi küçük ve orta büyüklükteki nesnelerin incelenmesinde kullanılır. Verdiği görüntü, gerçek bir hastane röntgen cihazından alacağınızla aynı kalitede olmaz ama burada işimizi görecektir. Robert'ın dediği gibi, kadının içine yerleştirilen şeyin patladığına ve onu bunun öldürdüğüne oldukça eminiz. Ancak bu katilin neler yapabileceğini hepimiz biliyoruz." Başkomiser Blake'e baktı. "Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında fikir sahibi olmadan onu hareket ettirmek istemiyorum."

Brindle cihazı kurarken hepsi izledi. "Üçayağımız olmadığına göre biri kamerayı kurbanın üzerinde tutabilir mi?" dedi.

"Ben tutarım," dedi Garcia cesedin yanına dönerek ve bir kez daha kan birikintilerinden dikkatle kaçınarak. Küçük dijital kamerayı Brindle'dan aldı.

"Kamerayı kurbanın karnına doğru tutuver. Altmış yetmiş santim uzaklık yeterli olacaktır," diye açıkladı Brindle siyah plastik alet kutusunun üzerine yerleştirdiği dizüstü bilgisayara yaklaşmadan önce. "Hepsi bu kadar. Kamera kablosuz olarak bilgisayara bağlanıyor ve bir röntgen görüntüsü çıkarıyor. Şimdi çalıştır düğmesine basabilirsin, Carlos."

Garcia denileni yaptı ve tüm gözler bilgisayar ekranında beliren görüntüye çevrildi.

Gözleri hayret ve şaşkınlıkla irileşen Brindle ve Doktor Hove kafalarını ekrana biraz daha yaklaştırdılar.

Hunter gözlerini kısarak neye baktığını anlamaya çalıştı.

Başkomiser Blake'in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve anında dili damağı kurudu fakat herkesin aklındaki soruyu sormayı başaran tek kişi oydu.

"Tanrı aşkına... kurbanın... içindeki... o *şey* de... ne?"

Kırk Dört

Hunter beynini kurcalayan onca şey varken uyku tutmayacağını biliyordu. Ayrıca herhangi bir cevap için sabaha kadar beklemek zorundaydı. Adli tıp, eski anaokulunun bodrum katındaki odayı hâlâ inceliyordu fakat bir şey çıkacağına dair fazla umut beslemiyordu. Doktor Hove otopsiyi hızlandıracaktı fakat bu da ancak sabahın ilk ışıklarıyla mümkündü.

Hunter ofisinden bazı dosyaları alıp evinin yolunu tuttu, ardından da dairesinden sadece iki blok ötedeki Jay's Rock Bar'a gitti. Burası en sevdiği içki mekânlarından biriydi. Harika viski, muhteşem rock müzik ve güler yüzlü çalışanlar. Tek bir küp buzla bir duble Glenturret 1997 söyledi ve arka taraftaki küçük bir masaya oturdu.

Bir dakika boyunca içkisini yavaş yavaş yudumlayan Hunter güçlü aromanın damağını kaplamasına izin verdi. Kayıp Kişiler'den aldıkları bütün fotoğraflar önünde, masanın üzerinde serili duruyordu. Hepsini dikkatle inceledi, yeni kurbanın yüzündeki kaba dikişlerin neden olduğu bozulmaya rağmen kadının o kişilerin arasında olmadığını biliyordu.

Kayıp Kişiler Birimi'nin veri tabanında tekrar arama yapması, dört, belki de beş hafta geriye gitmesi gerekiyordu fakat daha önce olduğu gibi dikişler ve şişlikler yüzünden yüz tanıma yazılımı çalışmayacaktı. Fotoğraflara elle bakmak ise çok uzun sürerdi. Hunter'ın otopsinin sonuna kadar beklemesi ve kurba-

nın ağzındaki dikişlerin alındıktan sonra yüzünün yakın çekim fotoğraflarını kullanması gerekecekti.

İçkisini bitirdi, bir tane daha içsem mi diye düşündü. Gözleri ona en yakın duvara, duvardaki resimlere ve süslemelere takıldı. Bir süre onları dikkatle süzdü. İşte tam o sırada aklına yeni bir fikir geldi.

"Olamaz..." diye fısıldadı başını iki yana sallayarak.

Hunter tüm dosyaları toplayıp aceleyle dairesine geri döndü.

Oturma odasındaki masaya oturup bilgisayarını çalıştırdı ve Kayıp Kişiler Birimi'nin veri tabanına erişti. Yeni arama için kullandığı kriterlerin, sonucu önemli ölçüde daraltacağını biliyordu. Üç, belki de beş eşleşmeden fazlasını beklemiyordu.

Yanılmıştı.

Saniyeler sonra ekran titredi ve görüntülenen tabloda aramasının sonucunda tek bir eşleşme çıktığını gördü. Hunter çift tıklayıp dosyanın yüklenmesini bekledi.

Yeni fotoğraf ekranında belirdiğinde Hunter derin bir nefes verdi.

Kırk Beş

Bir numaralı özel otopsi odası farklı bir koridorda, diğer tüm odalardan ayrı bir yerde bulunuyordu. Genellikle hâlâ –son derece bulaşıcı viral hastalıklar, radyoaktif maddelere maruz kalma vb.– bir tür bulaşıcılık tehdidi oluşturabilecek cesetlerin otopsileri için kullanılırdı. Kendi soğuk hava deposuna ve ayrı veri tabanı sistemine sahip olan bu oda bazen –hassas bilgileri daha iyi muhafaza etmek için bir güvenlik önlemi olarak– birkaç yıl önceki Haçlı Katil soruşturması gibi yüksek profilli seri katil vakalarında da kullanılıyordu.

Glassell Park'ta atıl durumdaki anaokulunun bodrumunda portatif röntgen cihazından aldıkları görüntüden net bir şey anlaşılamamıştı fakat katilin ikinci kurbanın içine yerleştirdiği cisim her neyse bunun bir bomba olmadığı kesindi, Doktor Hove'un bundan hiç şüphesi yoktu. Fotoğrafta yuvarlak tabanlı, üçgen şeklinde katı bir cisim görülüyordu. Büyük ama çok ince bir pizza dilimine benzeyen bir şeydi. Doktor Hove daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve daha fazla bilgi edinmesinin tek yolu o cismin cesetten çıkarılmasıydı.

Neredeyse gözüne uyku girmeyen Doktor Hove, Los Angeles Adli Tıp Kurumu'na daha şafak bile sökmeden geldi. Sadece işinin başına geçmek istiyordu. Sabahın o saatinde yeni kurbanın otopsisini tek başına yapmak zorundaydı, yardımcısı yoktu. Yani işi her zamankinden uzun sürecekti.

Doktor Hove, Hunter'ın cep telefonunu aradığında saat yediyi biraz geçiyordu.

Hunter dairesinden morga yaptığı kısa yolculuk sırasında polis telsizinden Boyle Heights'ta silah sesleri duyulduğunu ve Silver Lake'te de silahlı bir soygun yapıldığını öğrendi. Işıkları yanıp sönen, sirenler çalan üç polis arabası ile iki ambulansın yanından geçti. Gün daha yeni başlamıştı. Böylesine inanılmaz bir şehir nasıl olur da bu kadar deliliğe bulanmış olabilirdi?

Los Angeles Adli Tıp Kurumu'ndaki ana adli tıp binası, Rönesans stilinin izlerini taşıyan ilgi çekici bir mimari eserdi. Terakota tuğlalar ve açık gri lentolar binaya bir Oxford Üniversitesi havası katıyordu. Çalışma saatleri diğer devlet daireleriyle aynıydı, pazartesiden cumaya, sekizden beşe. Özel talepler dışında, akşamları ya da hafta sonları otopsi yapılmazdı. Bu ise kesinlikle o özel taleplerden biriydi.

Hunter arabadan Garcia'yı aramış, onu boş otoparkta beklerken görünce şaşırmamıştı. "Çabuk gelmişsin," dedi Hunter eski Buick marka arabasından inerek.

"Uyku tutmadı. Aramanı bekliyordum."

Hunter ona şüpheyle baktı. "Peki ya Anna?"

Garcia başını iki yana salladı. "O da uyumadı. Bana eşlik etmekte ısrar etti. Son zamanlarda birbirimize pek vakit ayıramadığımızdan en azından birlikte birkaç saat geçirebileceğimizi söyledi. Ama onun ne kadar zeki olduğunu biliyorsun. Üzerinde çalıştığımız vakanın sıradan bir vaka olmadığını çoktan anladı. Hiçbir şey söylemiyor ama yüzündeki endişeyi görebiliyorsun."

Hunter anlayışla başını salladı. Garcia, Anna'ya çok düşkündü. Ortağının arkasındaki görünmeyen güçtü o. Çoğu polisin karısı kocalarını Anna gibi anlamaz ya da yanlarında durmazdı. Los Angeles'ta polisler arasında boşanma oranları yüzde yetmiş civarındaydı. Fakat Hunter bunun Anna ile Garcia'nın başına

geleceğini hayal bile edemiyordu. Onlar birbirleri için yaratılmışlardı.

Öte yandan Hunter hiç evlenmemişti. Yıllar içinde yaşadığı birkaç ilişki de yürümemişti. Her zaman iyi başlıyorlardı. Fakat işinin getirdiği baskılar ve yükümlülükler bir şekilde aşk hayatına zarar veriyordu.

Hunter durakladı ve otoparka giren başka bir arabanın sesini duyunca arkasına döndü.

Başkomiser Blake gümüş metalik Dodge Challenger'ını Garcia'nın Honda Civic'inin yanına park etti.

"Bunu kendi gözlerimle görmek istiyorum," dedi başkomiser arabasının kapısını kapatıp anahtarda bir düğmeye basarken. Arabanın farları iki kez yanıp söndü, ardından boğuk bir klik sesi duyuldu. "Kiminle uğraştığımız hakkında daha iyi bir fikir edinmek istiyorum. Ne tür bir ucube şimdiye kadar şehrimde dört kişinin canını aldı bilmek istiyorum."

Sessiz ve bitkin görünen Doktor Hove onları binaya aldı. Işıklarının çoğu kapalıyken ve insanlar, hademeler ve patologlar etrafta dolaşıp koşuşturmazken burası bir korku filmi mozolesini andırıyor, o hissi veriyordu. Onlara çok tanıdık gelen soğuk, antiseptik koku sabahın bu erken saatinde daha keskin geliyordu. Her adımlarını takip eden gizli çürüme ve ölüm kokusu burun deliklerinin içini tırmalıyordu. Garcia boş danışma alanının önünden geçip ıssız bir koridora döndüklerinde sırtında hissettiği ürpertiyle mücadele etti. Hunter'la birlikte bu koridorlarda kaç kere yürümüş olurlarsa olsunlar, her seferinde içini kaplayan o boşluk hissine asla alışamayacaktı.

"Kendi gözlerinizle görene kadar açıklamanın bir anlamı yok," dedi Doktor Hove özel otopsi odasının kapısının yanındaki metal tuş takımına şifreyi girerek. "Ve eğer ilk kurbanın içine konan bombanın çılgınca olduğunu düşünüyorsanız bunu görene kadar bekleyin."

Ayışığı Kitaplığı

Kırk Altı

Tavanı boydan boya kaplayan iki sıra floresan ışıkla aydınlatılan oda geniş ve aydınlıktı. Biri sabit, biri tekerlekli iki çelik masa, zeminin büyük bölümünü kaplıyordu.

Kapıdan içeri adımlarını atar atmaz soğuk bir hava dalgası ve iliklerini donduran muazzam bir hüzün hissiyle karşılaştılar. Kumral kadının cesedi sabit masanın üzerinde çıplak şekilde yatıyordu. Ağzındaki ve vücudundaki dikişler sökülmüş, yerlerine Y kesisini belirginleştiren yeni dikişler atılmıştı. Garip bir şekilde huzurlu görünüyordu. Sadece birkaç saat önce yüzüne kazınmış olan o tarifsiz acı yok olmuş gibiydi, sanki vücudundan o korkunç dikişleri söküp attığı için birine minnettardı.

Hepsi lateks eldivenlerini giydi ve sessizce masaya yaklaştı. Beyaz laboratuvar önlüğünü ilikleyen Doktor Hove cesedin öbür tarafına geçti.

Hunter kadının yüzüne uzun uzun baktı. Aklında çok az şüphe vardı.

"Sanırım adı Kelly Jensen," dedi sessizce, yanında getirdiği dosyadan siyah beyaz bir çıktı alıp doktora uzattı.

Başkomiser Blake ve Garcia kafalarını masanın diğer tarafına uzattılar. Doktor Hove kâğıdı inceledikten sonra kadının yüzüne yaklaştırdı. Dudaklarındaki dikişler sökülüp kandan arındırıldığında ortaya çıkan benzerlik inkâr edilemezdi.

Doktor başıyla onayladı. "Sadece yüzüne bakarak haklı olduğunu söyleyebilirim, Robert."

"Dosyasında genç bir kızken okulda ayağının takılıp cam bir pencereden düştüğü yazıyor," diye devam etti Hunter dosyadan okuyarak. "İki büyük cam parçası sol omzunun arkasını delerek V şeklinde bir yara izi bırakmış. Sağ dirseği de kesilmiş ve eklem yerinin hemen altında yarım daire şeklinde bir yara izi olması lazım."

Doktor Hove kadının sağ kolunu kaldırdı ve dirseğine bakmak için hep birlikte eğildiler. Eski ve yarım daire şeklinde silik bir yara izi eklem yerinin birkaç santim altında görülüyordu. Hepsi hızlıca masanın etrafında yeniden konumlandı. Doktorun kadının üst bedenini fazla kaldırması gerekmedi, birkaç santim yetti. Kurbanın sol omzunun arkasında eski dikişlerin izini taşıyan yara dokusu yana doğru bir V şekli oluşturuyordu.

"Artık pek şüphe kaldığını sanmıyorum, herkes hemfikir mi?" Doktor Hove kurbanın bedenini tekrar masaya yatırdı.

"Kim bu kadın?" diye sordu başkomiser.

"Şu anda elimde fazla bilgi yok, sadece Kayıp Kişiler'e aktarılanlar var. Otuz yaşında. Montana, Great Fallslu. Yirmi bir gün önce kaybolduğu bildirilmiş." Hunter boğazını temizlemek için durakladı. "Şimdi de asıl can alıcı nokta geliyor. Kayıp ihbarını yapan kişi onun menajeriymiş."

"Menajeri mi?" dedi Garcia.

Hunter başıyla onayladı. "Kelly Jensen bir ressammış."

Kırk Yedi

Herkes nefesini tuttu. Sessizliği bozan Başkomiser Blake oldu.

"İlk kurban kaç yaşındaydı?"

"Laura Mitchell otuz yaşındaydı," dedi Garcia.

"Peki ne zaman ortadan kaybolmuştu?"

Garcia, Hunter'a baktı.

"On beş gün önce kaybolduğu bildirilmişti," dedi Hunter.

Başkomiser Blake bir an için gözlerini yumdu. "Aman ne harika," dedi. "Güzel, kumral, otuz yaşında ressamların peşinde olan ve vücutlarını dikerek kapatmaktan zevk alan psikopat bir katille mi karşı karşıyayız yani?"

Hunter cevap vermedi.

"Kayıp olan başka otuz yaşında kumral ressam var mı?"

"On hafta öncesine kadar arattım, başkomiserim. Laura Mitchell ve Kelly Jensen'dan başka yoktu."

Başkomiserin bakışları masanın üstündeki cesede döndü. "Eh, bu da bir şeydir sanırım." Hunter ve Garcia'ya döndü. "Bu konuyu Parker Center'a dönünce konuşacağız. Seni dinliyoruz, doktor," dedi Doktor Hove'a.

Doktor otopsi masasına biraz daha yaklaştı.

"Tıpkı ilk kurbandaki gibi, katilin ikinci kurbanına attığı dikişler de en hafif tabirle acemi işi."

Doktor, Kelly Jensen'ın ağzını işaret etti. "Aslında dikişten çok düğüm gibiydiler. İki organa da beşer taneden toplam on tane."

"İlkiyle aynı," dedi Hunter.

Doktor Hove başını salladı.

"Tıp bilgisi olmayan birini arıyoruz diyorsun yani?" diye sordu başkomiser.

"Varsa bile belli etmemiş. Ayrıca kullanılan iplik de çok kalın. Tıbbi dikişte biz buna altı ya da yedi numara deriz. İplik boyutları Birleşik Devletler Farmakopesi tarafından belirlenir," dedi. "Yedi numara en kalın olanıdır. Karşılaştırma yapacak olursak, dört numara bir iplik aşağı yukarı bir tenis raketi telinin çapı kadardır. Burada kullanılan iplik ayrıntılı analiz için bugün laboratuvara gidecek ama katilin bir tür naylon kullandığına şüphe yok." Doktor Hove dönüp arkasından bir dosya aldı. "Organları sağlıklıydı ama susuz kalmışlardı. Ayrıca hafif de yetersiz beslenme belirtileri vardı."

Başkomiser ayaklarının üzerinde kımıldadı. "Katil onu aç mı bırakmış?"

"Muhtemelen ama uzun süre değil. Belirtiler bir ya da en fazla iki günlük açlıkla uyumlu. Ya öldüğü gün ya da ölmeden bir gün önce ne yemek ne su verilmiş." Bekleyin dercesine sağ elini kaldırdı. "Siz sormadan ben söyleyeyim, ağzındaki dikişler yeniydi, muhtemelen ölmeden birkaç saat önce atılmıştı. Dolayısıyla yiyip içmemesinin nedeni bu değildi."

"Bir tahmininiz var mı?" diye sordu Başkomiser Blake kaşlarını kaldırarak.

Doktor Hove koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Pek çok nedeni olabilir. Katilin bir tür ritüeli, kurbanın bir meydan okuma eylemi olarak yemek yemeyi reddetmesi, kendini hasta, öfkeli hissetmesi ya da herhangi bir şey olabilir." Belli belirsiz omuz silkti.

"Kurbanın vücudunda herhangi bir ize rastladın mı, doktor?" dedi Hunter.

Hunter milyon dolarlık soruyu sormuş gibi doktorun yüzü değişti.

"İşte şimdi işler ilginçleşmeye başlıyor." Sağına doğru bir adım attı ve gözlerinin Kelly Jensen'ın hayalet gibi beyaz yüzüne yeniden odaklanmasına izin verdi. "Üzerinde tek bir çiziğe bile rastlamadım."

Başkomiser Blake şaşkın görünüyordu. "Hiçbir şey mi yok?"

"Hiçbir şey yok," dedi Doktor Hove. "Daha önce dediğimiz gibi, el ve ayak bileklerinde hiçbir iz ve sıyrık yok. Anaokulunun mutfak bodrumundaki o masaya bağlanmadığını biliyoruz. Ancak rehin tutulduğu süre boyunca herhangi bir şekilde bağlandığını gösteren bir şey de bulamıyorum." Doktor durakladı. "Ağzının içi ve çevresindeki deride yaptığım incelemelerde de ağzının bağlandığına dair bir bulguya rastlamadım."

"Bu da demek oluyor ki katil kurbanın herhangi bir ses çıkarmasından korkmuyordu," diye belirtti Garcia.

Doktor Hove başını salladı. "Ya tamamen uyuşturulmuştu ya da çok güvenli ve ses geçirmez bir odaya kilitlenmişti. Ya da her ikisi birden. Toksikoloji sonuçlarının çıkması birkaç günü bulur."

"İğne izi?" diye sordu Hunter.

"Küçük bir nokta bile yok. Yere düştüğünde avuç içlerinde ve dizlerinde oluşan küçük sıyrıklar dışında tek bir çizik bile yok. Dikişleri saymazsak katilin ona dokunduğuna dair en ufak bir kanıt yok."

Herkes bir an sessizliğe büründü.

Hunter, Laura Mitchell'ın olay yeri fotoğraflarının her santimini incelemek için ne kadar zaman harcadığını düşündü. Tıpkı Kelly Jensen gibi onda da en ufak bir sıyrık bile yoktu.

Hunter'ın dikkati Kelly'nin ellerine kayınca kaşları çatıldı. Tırnaklarının her biri törpülenmişti. Bir cadınınki gibi olabildiğince sivri ve keskin.

"Tırnaklarının altında bir şey buldun mu doktor? Neden böyle... pençe gibiler?"

"İyi yakaladın, Robert," dedi doktor. "Cevap ise, nedeninden emin değilim. Ama tırnakların altında bir şey buldum, evet. Bir tür koyu bakır renginde toz. Kil ya da tuğla tozu olabilir, hatta belki de kuru topraktır. Yine de emin olmak için laboratuvar sonuçlarını beklemeliyiz."

Hunter eğildi ve Jensen'ın ellerini daha yakından inceledi.

"Bu vakayla ilgili laboratuvara gönderilen her şeye acil etiketi koyacağım," diyerek yanındakileri rahatlattı doktor. "Umarım bir iki güne sonuçları almaya başlarız. Ancak ne yazık ki iç yaralanmaların şiddetinden ve akan kan miktarından dolayı tecavüze uğrayıp uğramadığını kesin olarak tespit edemeyeceğiz. Eğer tecavüze dair bir iz varsa bile kendi kanıyla birlikte akıp gitmiştir."

Bu sözlerle birlikte tüm oda gerilmiş gibiydi.

Doktor Hove metal tezgâha doğru yürüdü ve plastik tepsiden bir şey aldı. "İşte her şeyin nedeni bu ve zekice olduğu kadar ürkütücü de," dedi otopsi masasına geri dönerek. Elindeki tuhaf metalik nesne yirmi santim uzunluğunda, altı buçuk milim genişliğinde ve beş santim kalınlığındaydı. İlk bakışta, iskambil destesi gibi üst üste dizilmiş birkaç uzun ve dar metal parçasına benziyordu.

Etrafta meraklı bakışlar vardı.

"Katilin kurbanın içine yerleştirdiği cisim bu," dedi doktor, sesi öncekinden biraz daha hüzünlüydü.

Meraklı bakışların yerini çatılan kaşlar aldı.

"Ne?" Önce Başkomiser Blake konuştu. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum, doktor ama röntgen cihazında gördüğümüz şeyin bu olmadığı kesin."

"Bu durumda değildi, evet," dedi doktor.

"Bu da ne demek?"

Doktor Hove otopsi masasının diğer tarafına geçerek kendisiyle diğerlerinin arasına biraz mesafe koydu.

"Bu daha önce hiç görmediğim bir silah. Burada çok güçlü ve etkili bir yay mekanizmasıyla bir arada tutulan altı buçuk milim genişliğinde on iki adet jilet var. Bu jiletler lazer keskinliğinde. Ve lazer keskinliğinde derken bunlarla kıyaslandığında bir samuray kılıcının beyzbol sopası gibi kesmesinden bahsediyorum."

Hunter gözlerini ovuşturup huzursuzca kıpırdandı.

"Anlamıyorum," dedi Garcia başını iki yana sallayarak. "Başkomiserimin dediği gibi, gördüğümüz şey bu değildi. O yüzden bu durumda değildi derken ne demek istedin, doktor?"

"Röntgen cihazını kullandığımızda kurbanın vücudunun içinde ne gördüğümüzü hatırlıyorsunuz, değil mi?" dedi Doktor Hove. "Yuvarlak tabanlı, büyük, üçgen şeklindeydi, değil mi? Büyük bir açıölçer gibi bir şey?" Cevap beklemedi. "Pekâlâ, katil onu kadının içine sokmayı nasıl başardı sizce? Yuvarlak tabanının vücuda kolayca sokulamayacak kadar geniş olduğunu kabul edersiniz herhalde."

Hunter derin ve ağır bir nefes verdi, gözleri tekrar doktorun elindeki nesneye kaydı. "Bir tür yaylı bıçak." Başkomiser Blake'in dikkati Hunter'a yöneldi. "Bir tür ne?"

"Tam olarak öyle," dedi doktor uzun ve ince metal nesneyi tekrar herkese göstererek. "Bu şekilde kapalıyken katil kurbanı dikmeden önce bu şeyi onun içine sokmakta hiçbir sorun yaşamazdı."

Garcia'nın binaya girerken mücadele ettiği ürperti geri döndü fakat bu kez karşı koyacak gücü yoktu.

"Cisim içeri girdikten sonra," diye devam etti doktor, "şu oldu." Sadece başparmağını ve işaret parmağını kullanarak nesneyi bir ucundan tuttu. Diğer elinin işaret parmağıyla nesnenin tepesindeki neredeyse görünmez bir düğmeye bastı.

ŞAK.

Kırk Sekiz

Tamamen hazırlıksız yakalanan herkes geri sıçradı.

"Kahretsin!" Başkomiser Blake elini ağzına götürerek tiz bir sesle haykırdı.

"Lanet olsun, bu da ne?" Garcia'nın elleri koruma refleksiyle yüzüne doğru fırladı.

Bir saniyeden kısa süre içinde, yüksek bir metalik sesle Doktor Hove'un elindeki nesnenin üzerindeki bıçaklar tıpkı bir Çin el yelpazesi gibi açılıvermişti. Odadaki tüm şaşkın gözler bu cismin üzerindeydi ve herkesin ağzı bir karış açık olmasına rağmen kimse tek kelime etmedi. Doktor Hove nesneyi, daha dar ucu kasık kemiğine dokunacak şekilde, dikkatle Kelly'nin karnının üzerine koydu.

"Burada mesele bu şeyin kurbanın içindeki pozisyonu," dedi sonunda, sesi daha alçak ve karamsardı. "Gördüğünüz gibi, kurbanın karnını enlemesine neredeyse tamamen kaplıyor."

Başkomiser Blake son bir dakikadır tuttuğu nefesini bıraktı.

"Dediğim gibi," diye devam etti doktor, "bu jiletlerin iki tarafı da lazer gibi keskin. Onları açmak için kullanılan yaylar küçük ama çok güçlü. Birkaç kiloluk basınç üretebiliyorlar. Muhtemelen birinin satırla vurmasına eş değer. Bu alet önüne çıkan her şeyi doğrayıp geçmiştir."

Arkasındaki duvarda asılı olan büyük bir kadın bedenine ait organ şemasını gösterdi.

"Üretrası, mesanesi, rahmi, yumurtalığı, vajinal boşluğu, üreme sistemindeki her şey anında parçalanmış. Jiletler ayrıca kasları, apandisiti ve kalın bağırsağın bir kısmını da parçalamış. Leğen kemiği çatlamış. Bundan sağ kurtulmasının imkânı yoktu. Yaşadığı iç kanama... akla hayale sığmazdı ama hemen ölmemiştir. Böyle bir işkence, şeytanın bile aklına gelmezdi herhalde."

Hunter elini ağzına götürdü. "Ne kadar süre?"

"Ne kadar süre acı mı çekti?" Doktor omuz silkti. "Ne kadar güçlü olduğuna bağlı. Muhtemelen birkaç dakika. Ama eminim ona birkaç gün gibi gelmiştir."

Tüm gözler doktorun Kelly'nin karnına koyduğu nesneye çevrildi.

"Peki bu şey nasıl çalışıyor?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Çok basit," dedi doktor nesneyi eline alarak. "Bıçaklar kimsenin dokunamayacağı kadar keskin, o yüzden onları başlangıçtaki pozisyonlarına getirmek sorun yaratabilir ama içine yerleştirilmiş bir geri çekme mekanizması var." Doktor nesnenin tabanından –bıçakların uçlarından birini bir arada tutan taraftan– sadece birkaç santim ötedeki yuvarlak bir vidayı gösterdi. Cam kapaklı bir dolaptan aldığı tornavidayı kullanarak vidayı yavaşça çevirmeye başladı. Çevirdikçe bıçaklar birbirlerinin arkalarına doğru çekilmeye başladı ve yelpazeyi andıran bıçak kapandı. Bir dakikadan kısa süre sonra jiletlerin hepsi tıpkı daha önce olduğu gibi iskambil destesine benzer şekilde üst üste dizilmişti.

"Tetik bu düğme," dedi doktor parmağıyla işaret ederek, "tıklamalı kalemlerde gördüklerinize çok benziyor."

Daha iyi görebilmek için hepsi yaklaştı.

"Peki bu şey kurbanın içinde açıldıysa tetiği kim çalıştırdı?" diye sordu başkomiser.

"Tetiğin tıklamalı kalem mekanizmasına çok benzediğini söyledim, aynı demedim. Aradaki fark bunun çok daha hassas olması. Ayrıca bunun dâhiyane bir buluş olduğunu da söyledim.

Şuna bir bakın." Geri çekildi, garip bıçağı tıpkı birkaç dakika önce olduğu gibi tutuyordu. Bu kez tetiğe parmağıyla basmak yerine, sanki bir kokteyl karıştırıcıyı sallar gibi bıçağı yaklaşık on santim aşağı doğru savurdu ama bunu sadece bir kez yaptı.

ŞAK. Bıçak bir kez daha metalik bir sesle açıldı.

"Alet kendi kendini aktifleştiriyor," dedi doktor. "Tek gereken küçük bir darbe."

Hunter'ın zihnindeki çarklar dönmeye başladı. "Kahretsin! Masa... ve tezgâh... sebebi buymuş demek... darbe."

Başkomiser Blake ona bakıp hafifçe başını iki yana salladı, anlamamıştı.

"Sence Laura Mitchell'ın içine yerleştirilen bombayı patlatmak için de tıpkı bunun gibi bir tıklama tetik mekanizması kullanılmış olabilir mi?" Hunter doktora döndü.

Doktor bir an düşündü ve durumun farkına varmasıyla yüzündeki ifade değişti. "Bombaya da kolayca uyarlanabilirdi, evet. O kadar hassas bir mekanizma ki Doktor Winston bombayı kurbandan çıkarırken farkına bile varmadan yanlışlıkla mekanizmayı harekete geçirmiş olabilir."

"Boyu ne kadardı?" diye sordu Hunter, Kelly Jensen'ın cesedini başıyla göstererek.

"Bir altmış yedi," dedi doktor.

Hunter, Başkomiser Blake'e döndü. "Eski anaokulundaki masa ve Doğu Los Angeles'taki kasap tezgâhı tahta bloklar ya da tuğlalarla yerden otuz santim kadar yükseltilmişti. Kurbanların ikisi de uzun değildi. Laura Mitchell bir yetmişti. Katil kurbanlarının uyandıklarında bulundukları yerden normal şekilde inmek yerine *atlayarak* inmelerini sağlamaya çalışıyordu. Tıpkı ranzadan inen bir çocuk gibi."

"Yüce Tanrım!" Doktor Hove'un gözleri bıçağa döndü. "Böylece ayakları yere çarptığında oluşan darbe içlerindeki nesneyi sarsmış olacaktı."

"Tetik mekanizmasını harekete geçirmeye yeter miydi peki bu?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Kesinlikle," dedi Doktor Hove. Biraz sonra tüm bunların ne anlama geldiğini anlayınca elini ağzına götürdü. "Tanrım! Katil onlara farkında olmadan kendilerini öldürtmeye çalışıyormuş."

Ayışığı Kitaplığı

Kırk Dokuz

"Pekâlâ," dedi Başkomiser Blake, Parker Center'a döndükten birkaç dakika sonra Hunter ve Garcia'nın ofisinin kapısını kapatırken. "Neler oluyor böyle? Bir psikopatın ressamlara takıntılı olmasını az çok anlayabiliyorum. İkisi de kumral. İkisi de otuzlarında. İkisi de çekici. Bu şehirde bu türden takıntı *normal delilik* sayılır. Ama kurbanların içine... bomba kadar saçma bir şey ya da..." kelimeler ağzından dökülürken başını iki yana salladı, "... yelpazeymişçesine açılan bıçak gibi lanet bir şey yerleştirmek... sonra da kurbanların vücutlarını dikerek kapatmak, delilikte yepyeni bir seviye bu." Hunter'a baktı. "Ama karşı karşıya olduğumuz şey bu değil, öyle değil mi? Bu adam deli değil. Kafasının içinde şeytanın sesini de duymuyor, kendi idrarını da içmiyor, öyle değil mi?"

Hunter başını yavaşça iki yana salladı. "Sanmıyorum."

"İdollerinin peşinden giden takıntılı bir sapık o zaman?"

Hunter başını iki yana salladı. "İlk izlenimler... o yönde fakat delillere yakından bakarsanız bu cinayetlerin ardında takıntılı bir hayranın olma ihtimalinin delillerle örtüşmediğini görürsünüz."

"Nasıl yani? Hangi delillerden bahsediyorsun?"

"Morarma olmamasından."

Başkomiser Blake'in alnı o kadar kırıştı ki neredeyse kaşları birbirine değecekti.

"İki kurban," dedi Hunter parmaklarıyla göstererek. "İkisi de kaçırılıp iki hafta boyunca rehin tutulmuş. Doktor Hove'un

dediklerini hatırlıyorsunuz, değil mi? Dikişlerdeki vahşeti ve ölüm şekillerini bir kenara bırakırsak iki kurbana da hiç dokunulmamıştı. Çizik bile yoktu. Esir oldukları süre boyunca katil onlara elini sürmemiş."

"Tamam," dedi başkomiser. "Peki bunun takıntılı hayran teorisiyle nasıl bir ilgisi var?"

"Takıntılı hayranlar, kafalarında idolleriyle ilgili fanteziler yaratmak için çok zaman harcarlar, başkomiserim," dedi Hunter. "Zaten bu yüzden takıntılı hale geliyorlar. Bu fantezilerin çoğu cinsellik, bazıları şiddet içerir ama hiçbirinde idollerini sıcak süt ve çörek eşliğinde haftalarca sohbet edebilmek için kaçırmak yoktur. Bu adam idolünü kaçıracak kadar takıntılı bir hayran olsaydı büyük ihtimalle fantezilerinden en az birini gerçekleştirmekten kendini alamazdı. Özellikle de onları her türlü öldürmeye hazırsa. Ve eğer bunu yapsaydı kurbanların vücutlarının bir yerinde bir çeşit morluk olurdu."

Başkomiser Blake dalgın görünüyordu. Kurbanların tecavüze uğrayıp uğramadığını asla öğrenemeyeceklerdi. Ama Hunter haklıydı, kurbanların ikisinde de morluk olmaması katilin amacının farklı olduğunu gösteriyordu. Takıntılı hayran teorisi kulağa pek muhtemel gelmemeye başlamıştı.

"Peki böyle bir şeyi kim yapabilir?" diye sordu başkomiser. "Bölünmüş kişilikli biri olabilir mi?"

"Olabilir elbette fakat elimizdeki mevcut bilgilerle bunu söylemek zor."

"Neden?" diyerek karşı çıktı başkomiser. "Katil bir anda pasiflikten saçmalık derecesinde şiddete yöneldi diye kendin söyledin. Bu, aşırı ruh hali değişimlerinin bir işareti değil mi? Kişilikte ciddi bir değişimin?"

Hunter başıyla onayladı. "Evet ama şiddeti uygulama şekli teoriyle çelişiyor."

"Nasıl yani?"

"Her iki cinayetin de ardında çok fazla emek ve hazırlık var."

"Biraz yavaşla, zeki çocuk, seni anlamıyorum," dedi başkomiser.

Hunter devam etti. "Ruh hali değişimleri ve aşırı kişilik değişiklikleri genellikle –öfke, aşk ya da kıskançlık gibi– çok güçlü bir duygu tarafından tetiklenmelidir. Birdenbire ortaya çıkmazlar. Yeni ruh hali ya da kişilik devreye girer ve bir süre devam eder ancak o öfke ya da onu tetikleyen duygu her ne ise ortadan kalkar kalkmaz kişilik de kaybolur. Kişi doğrudan eski haline geri döner." Parmaklarını şıklattı. "Transa girdikten sonra uyanmak gibi. Sizce bu trans hali ne kadar sürer, başkomiserim?"

Başkomiser Blake anlamaya başlıyordu. "Yeterince uzun değil."

"Yeterince uzun değil," dedi Hunter. "Katil bombayı ve o korkunç bıçağı kendi yapmış, kendi kendine harekete geçen benzersiz tetik mekanizmasından bahsetmiyorum bile. Ayrıca kurbanların bırakıldığı yerleri hazırlamak için epey zaman harcamış ve sonra sakin bir şekilde organlarını dikmiş. Bütün bunlar çok zaman alır. Hem hazırlık hem uygulama olarak."

"Bu da katilin günlerce, belki de haftalarca farklı bir ruh halinde olması gerektiği anlamına gelir," diye ekledi Garcia. "Pek olası değil."

Hunter başıyla onayladı. "Bir de modern psikolojinin kabul ettiği, Çoklu Kişilik Sendromu diye bir şeyin gerçekte var olmadığı görüşü var. Bu, televizyon programlarının, romanların ve kötü kurgulanmış Hollywood filmlerinin hiç bitmeyen bombardımanıyla sürüp giden, terapist kaynaklı bir bozukluk."

"Ne?"

"Temelde, modern psikoloji Çoklu Kişilik Sendromu'nun tamamen saçmalık olduğuna inanıyor."

Başkomiser Blake, Hunter'ın masasına yaslanıp ceketinin iki düğmesini açtı. "Ne yaptığını gayet iyi bilen biriyle karşı karşıyayız yani?"

"Öyle diyebilirim, evet."

"Yaratıcılığı da bunun kanıtı," diye ekledi Garcia.

Hunter başıyla onayladı. "Aynı zamanda sabırlı ve disiplinli ki bugünlerde en sakin insanlarda bile nadir görülen bir erdem bu. Şu ana kadar gösterdiği ustalık düzeyine bunu da eklersek bir saatçi ya da hatta bir sanatçı çıkması beni şaşırtmaz. Bir çeşit heykeltıraş falan bile olabilir."

Başkomiserin gözleri irileşti. "*Başarısız* bir heykeltıraş mı? Kurbanları kadar başarılı olamamış biri mi? Sence bu bir intikam olabilir mi?"

Hunter ağırlığını sol ayağına verdi. "Hayır. Bunun intikam için yapıldığını sanmıyorum."

"Nasıl emin olabiliyorsun? Kıskançlık güçlü bir duygudur."

"Katil kendini gösteremediği için intikam peşinde koşan başarısız bir sanatçı olsaydı diğer sanatçıları hedef almazdı. Bu hiç mantıklı olmaz. Onun başarısızlığının sebebi onlar değil."

Alt dudağını ısıran Garcia onaylarcasına başını salladı. "İntikam almak istese menajerleri, galeri müdürlerini, sanat eleştirmenlerini ve gazetecileri ya da hepsini hedef alırdı. Diğer sanatçıları değil, bir sanatçının kariyerini şahlandırabilecek ya da mahvedebilecek kişileri yani."

Hunter başıyla onayladı. "Kaldı ki Laura Mitchell ile Kelly Jensen'ın birbirlerine olan benzerliği bir tesadüf değil, başkomiserim. Kurbanları onun için bir intikam aracından çok daha fazlasını ifade ediyor."

"Katil ayrıca aynı yöntemi kullanmış ama her kurbanına farklı bir öldürme aleti yerleştirmiş," diye ekledi Garcia. "Ben bunun gelişigüzel yapıldığını düşünmüyorum. Bence bunun arkasında bir anlam var."

"Ne?" dedi Başkomiser Blake. Pencereye doğru ilerlerken ses tonuna bir miktar kızgınlık karışmıştı. "Birkaç gün öncesine kadar yeryüzünde var olmayan bir bomba ile bir bıçağın iki ressamla nasıl bir ilişkisi olabilir?"

Kimse cevap vermedi. Takip eden sessizlik her biri için farklı bir anlam taşıyordu.

"Bu durumda yeni kurban şu James Smith denen adamla ilgili ipucumuzu çöpe atıyor, değil mi?" dedi başkomiser. "Dairesinde bulduğumuz her şey Laura Mitchell'la ilgiliydi, Kelly Jensen'la değil."

"Belki farklı bir durum söz konusudur?" diye karşı çıktı Garcia. Elindeki ataşla oynamaya başladı.

"Nasıl yani?"

"Belki de başka bir yerde başka bir odası daha vardır. Ya da belki başka bir dairesi falan," dedi Garcia.

"Ne?" Başkomiser Blake ona ters ters baktı.

"Belki de adam o kadar zekidir, başkomiserim. İki kurbanla yakalanırsa ve odalardan yalnızca biri bulunursa kurtulma şansının yüksek olduğunu biliyordur." Artık şekli bozulmuş olan ataşı masasının üzerine koydu. "Bildiğimiz gibi, bir şey olursa yalnızca adının bile onu bir insan kalabalığının içinde saklayacağını bildiği için James Smith adını seçti." Başkomisere sağ işaret parmağını gösterdi. "Kirasını peşin ödemiş." Şimdi de orta parmağını. "Faturalarını da peşin ödemiş. Gerçekten adamımız oysa başka bir yerde en az bir tane daha evi, kurbanlarını tuttuğu yer olduğuna eminiz çünkü onları o dairede tutmadığını biliyoruz. Eğer durum buysa başka bir yerde kiralık bir dairesi daha olabilir. Belki tamamen başka bir isimle. Ve onu bu yüzden bulamıyoruz."

Başkomiser Blake pencere pervazına yaslandı. "Pek olası değil."

Garcia parmaklarını kütletti. "Birinin kendi bombasını, kendi çılgın bıçağını, kendi tetikleme mekanizmasını yaratması ve onu kurbanının içine yerleştirip sonra da vücudunu dikmesi de pek olası değil." Sözlerinin etkisini göstermesi için durakladı. "Hadi ama, başkomiserim, kanıtlar bu adamın öngörülemez olduğunu söylüyor. Zeki, kurnaz ve çok sabırlı. Başka bir yerde başka bir

kolaj odası olması sizi gerçekten şaşırtır mı? Bu ona suçunu inkâr etme olanağı verir."

"Garcia haklı, başkomiserim," dedi Hunter masasının kenarına oturarak. "Bulduğumuz odada Kelly Jensen'la ilgili bir şey yok diye James Smith'i bir çırpıda silip atamayız."

"Peki onu gören eden var mı? Telefon hatları işe yarar bir ipucu verdi mi?"

"Şimdilik hayır."

"Aman ne harika, değil mi?" Dışarıdaki caddeyi gösterdi. "Bu şehirde dört milyondan fazla insan yaşıyor ama kimse James Smith'in gerçekte kim olduğunu bilmiyor. Adam yer yarıldı da içine girdi sanki." Gidip kapıyı açtı. "Lanet olası bir hayaletin peşindeyiz."

Elli

Hunter ofisine döndüğünde adli tıptan Mike Brindle'dan bir e-posta geldiğini gördü. Laura Mitchell'ın dairesindeki büyük tuvalin arkasındaki duvarda bulunan ipliklerin laboratuvar sonuçları çıkmıştı. Varsayımlarında haklı çıkmışlardı. İplikler sıradan bir yün şapkaya aitti. Bu da tuvalin arkasında saklanan kişinin bir seksen üç ile bir doksan üç arasında bir boyda olduğu anlamına geliyordu.

Silik ayak izlerinin sonuçları da çıkmıştı fakat ev tozunun üzerinde bırakıldıkları ve dolayısıyla da dağıldıkları için yüzde yüz doğru değillerdi. Sonuç muhtemelen kırk dört ya da kırk beş numara ayakkabıya ait oldukları yönündeydi ki bu da boy teorisiyle tutarlıydı. İşin ilginç yanı, hiçbir taban izine rastlanmamış olmasıydı. Ne marka izi ne oluk ne de başka bir şey vardı. Dümdüz bir tabandı. Mike Brindle'a göre, Laura'nın dairesinde bekleyen kişi bir çeşit ayakkabı kılıfı kullanmıştı, muhtemelen el yapımıydı. Muhtemelen yumuşak kauçuk ya da sentetik köpüktendi. Bu, hiç kuşkusuz failin ayak seslerini de bastırırdı.

Brindle stüdyonun tüm zemininde kırk dört ya da kırk beş numara başka ayak izi olup olmadığını araştırdıktan sonra Hunter ve Garcia'yla aynı sonuca varmıştı. Laura Mitchell'ın saldırganı, arka duvara yaslanmış büyük tuvalin arkasına saklandıktan sonra bir şekilde kadının dikkatini başka yöne çekmiş ve muhtemelen

damardan verilen güçlü bir yatıştırıcıyla çok hızlı bir şekilde ona ulaşmıştı.

"Araştırma biriminden, Kelly Jensen hakkında kişisel bilgiler edindim," dedi Garcia elinde yeşil plastik bir dosyayla kapıdan içeri girerken.

"Elimizde ne var?" diye sordu Hunter bilgisayardan başını kaldırarak.

Garcia masasının arkasına oturup dosyayı açtı. "Pekâlâ, Kelly Jensen otuz yıl önce Montana, Great Falls'ta doğmuş. Ailesine henüz haber verilmemiş."

Hunter başını salladı.

Garcia devam etti. "Resim yapmaya lisede başlamış... Yirmi yaşındayken ailesi istemediği halde buraya, Los Angeles'a taşınmış... Birkaç yılını zorlanarak, sektördeki bütün menajer ve sanat galerileri tarafından reddedilerek geçirmiş... vesaire vesaire, bildiğin Los Angeles hikâyesi işte. Tek bir farkla: oyuncu değil, ressam olarak."

"Nasıl fark edilmiş?" dedi Hunter.

"Eskiden eserlerini okyanus kıyısında bir sokak tezgâhında satıyormuş. New York'un en iyi sanat eleştirmeni Julie Glenn tarafından fark edilmiş. Bir hafta sonra Kelly'nin Lucas Laurent adında bir sanat menajeri olmuş. Kayıp ihbarını yapan kişi de oymuş." Garcia duraklayıp kollarını başının üstünde esnetti. "Kelly'nin kariyeri ondan sonra hızla yükselmeye başlamış. Julie Glenn onun hakkında *New York Times*'ta bir yazı yazmış ve bir ay içinde, Kelly'nin plajda alıcı bulamayan eserleri binlerce dolara satılmaya başlamış."

Hunter saatine baktıktan sonra ceketini aldı. "Tamam, hadi gidelim."

"Nereye?"

"Kayıp ihbarını yapan kişiyi görmeye."

Elli Bir

Trafik, dinî bir tören alayı gibi ilerliyordu; Garcia, Parker Center ile Long Beach arasındaki otuz beş kilometrelik yolu neredeyse iki saatte katetti.

Kelly Jensen'ın menajeri Lucas Laurent'ın ofisi Doğu Broadway Caddesi 246 numaranın beşinci katındaydı.

Otuzlu yaşlarındaki Laurent, yanık tenli, koyu kahverengi gözlüydü ve ağarmaya başlayan saçları düzgün kesilmişti. Hunter'ın tahminine göre, dudaklarını çevreleyen kırışıklar çok sigara içmekten kaynaklanıyordu. Lacivert takım elbisesi üzerine tam oturuyordu fakat kravatı tam bir zevksizlik abidesiydi. Kalın renkli parçalardan oluşan Picasso tarzı, çirkin bir kravattı. Bunu sadece kendine çok güvenen biri takabilirdi ki Laurent kesinlikle öz güvenli biriydi. Zenginlik ve başarıyla gelen gizli bir öz güvene sahipti.

Çift ayaklı masasının arkasından kalkıp Hunter ve Garcia'yı kapıda karşıladı. Büyük bir anlaşma yapmaya hazırlanan bir iş insanı gibi kararlılıkla el sıkıştı.

"Joan bana LAPD'de dedektif olduğunuzu söyledi," dedi Laurent, Hunter'ı süzerken. "Umarım ofisime randevusuz girebilmek için numara yapan sanatçılar değilsinizdir." Gülümsedi ve gözlerinin kenarlarında derin kırışıklar belirdi. "Ama öyleyseniz de bu kesinlikle ikinizin de yaratıcı ve hırslı olduğunu gösterir."

"Maalesef gerçek dedektifleriz," dedi Hunter, Laurent'a kimliğini göstererek. Menajerin gülümsemesi hemen soldu. Birkaç hafta önce Kelly için kayıp ihbarında bulunduğunu ancak o zaman hatırladı.

Hunter ona sadece bilmesi gerekenleri anlatırken adamın yüzünün bütün rengi çekildi. Sandalyesine yığıldı, gözleri katatonik bir şekilde Hunter'a bakıyordu.

"Ama bu çok saçma... öldürüldü mü? Kim tarafından? Ve neden? Kelly bir sanatçıydı, uyuşturucu satıcısı değildi ki."

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz."

"İyi ama iki aydan kısa süre içinde Paris'te sergisi olacaktı... Bu bize bir milyona yakın para kazandırabilirdi."

Hunter ve Garcia hızlıca, düşünceli bir tavırla birbirlerine baktılar. *Parayı düşünmek için garip bir zaman.*

Laurent masasının üst çekmecesini karıştırıp sigara aradı. "Genelde ofisimde sigara içmem," dedi, "ama buna gerçekten ihtiyacım var. Sakıncası var mı?"

İki dedektif de omuz silkti.

Laurent sigarayı dudaklarına götürdü, titreyen eliyle yaktı ve hayatı buna bağlıymış gibi bir nefes çekti.

Hunter ve Garcia, Laurent'ın masasının önündeki somon rengi iki koltuğa oturdular ve ona Kelly'yle ilişkisine ve genç kadının özel hayatına dair sorular sormaya başladılar. Yanıtlarından, tıpkı biraz önce milyon dolar kazanmakla ilgili yorumunda olduğu gibi, Laurent'ın Kelly'yle ilişkisinin neredeyse tamamen iş temelli olduğunu hemen anladılar.

"Sizde dairesinin anahtarı var mıydı?" diye sordu Garcia.

"Tanrım, hayır." Laurent sigarasından son bir nefes çekip pencereye doğru yürüdü, sigarayı pervazda söndürdükten sonra camdan aşağıya fırlattı. "Kelly dairesinde ya da stüdyosunda insanların bulunmasından hoşlanmazdı. Hatta eserleri tamamen bitene kadar görmeme izin vermezdi, o zaman bile bana göster-

mesi için neredeyse yalvarmak zorunda kalırdım. Sanatçılar çok benmerkezci ve tuhaf insanlar."

"Dairesi Santa Monica'da, stüdyosu ise Culver City'de, doğru mu?" diye sordu Garcia.

Laurent endişeyle başını evet anlamında salladı.

"Bayan Jensen'la sizin bazı sosyal etkinliklere katıldığınızı düşünmekte haklı mıyım? Akşam yemekleri... resepsiyonlar, sergiler... ödül törenleri, bunun gibi şeyler?"

"Doğru, onu temsil ettiğim üç yıl boyunca epey etkinliğe katıldık."

"Görüştüğü biriyle tanıştınız mı hiç? Bu etkinliklere yanında birini götürdü mü?"

"Kelly mi?" Laurent gergin bir şekilde güldü. "İlişki onun aklından geçebilecek en son şeydi. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Elini sallasa ellisiydi fakat o istemiyordu."

"Gerçekten mi?" dedi Hunter. "Bunun bir nedeni var mı?"

Laurent omuz silkti. "Hiç sormadım ancak birkaç yıl önce büyük bir aşk acısı yaşadığını biliyorum. Hani şu unutamadığınız türden. O günden sonra her ilişkiye temkinli yaklaşmanıza neden olan türden. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Ciddi olmayan ilişkileri de mi yoktu?" dedi Garcia.

Adam yine omuz silkti. "Muhtemelen vardı, dediğim gibi, çok güzel bir kadındı ama görüştüğü biriyle hiç tanışmadım. O da hiç kimseden bahsetmedi."

"Size hiç e-postalardan söz etti mi? Son zamanlarda onu korkutan ya da üzen bir şeyden?" Hunter sözü devralmıştı.

Laurent kaşlarını çatıp hatırlamak için birkaç saniye düşündü. "Öyle özel bir şey yoktu. Korkutucu ya da üzücü bir e-posta alıp almadığını bilmiyorum ama tutkulu hayranlarından birkaç tuhaf e-posta gelmiştir. Sandığınızdan da fazla oluyor böyle şeyler. Ben sanatçılarıma onları dikkate almamalarını salık veriyorum."

"Dikkate almamalarını mı?"

"Hayranlar da şöhretle birlikte gelir, dedektif, bu işin vazgeçilmez parçasıdır. Maalesef bazıları gerçekten tuhaf oluyor ama genellikle zararsızlar. Temsil ettiğim bütün sanatçılara arada musallat olan biri çıkıyor." Gözleri masasında duran sigara paketine kaydı ve bir tane daha yaksam mı diye düşündü hemen. Onun yerine siyah ve altın rengi Mont Blanc kalemle oynamaya başladı. "Üç yıldır Kelly'nin menajerliğini yapıyorum, bu süre zarfında onu hiç mutsuz ya da endişeli görmedim. Sanki dudaklarına kazınmış gibi, yüzünde hep bir gülümseme vardı. Kelly'yi hiç mutsuz gördüğümü hatırlamıyorum."

"Bayan Jensen'la en son ne zaman konuştunuz?" diye sordu Garcia.

"Öğle yemeğinde buluşacaktık..." masasının üzerindeki deri ciltli günlüğü açıp hızlıca karıştırdı, "... 25 Şubat'ta, Kelly'nin Paris'te açacağı sergiyi konuşacaktık. Kelly aylardır bu seyahatin hayalini kuruyordu fakat ne buluşmaya geldi ne de iptal etmek için aradı. Ona ulaşmaya çalıştığımda hep telesekreteri çıktı. İki gün sonra denemekten vazgeçip polise başvurdum."

"Uyuşturucu, kumar ya da o türden kötü bir şeye bulaşmış mıydı?" Bu kez soran Garcia'ydı.

Laurent'ın gözleri bir an için büyüdü. "Tanrım, hayır. En azından bildiğim kadarıyla. Neredeyse hiç içki içmezdi. Kelly tipik iyi kızlardan biriydi."

"Maddi sıkıntıları var mıydı?"

"Kazandığı o paralarla mümkün değil. Tablolarının her biri binlerce dolara satılıyordu. Hatta şimdi daha da fazladır."

Hunter pencereden dışarı yüz dolar fırlatsa Laurent arkasından atlar mı acaba diye düşündü.

Hunter çıkmadan önce ofisin kapısında durup tekrar Laurent'a döndü. "Bayan Jensen, Los Angeleslı başka bir ressam olan Laura Mitchell'la arkadaş mıydı, biliyor musunuz?"

Laurent ona meraklı gözlerle baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Laura Mitchell mı? Emin değilim. Tarzları çok farklı."

Hunter menajere meraklı gözlerle baktı.

"İster inanın ister inanmayın," dedi Laurent, "birçok ressam bu bakımdan epey tuhaftır. Bazıları farklı tarzdaki sanatçılarla bir araya gelmez." Gayriihtiyari yüzünü buruşturdu. "Bazıları diğer sanatçılarla tarzları aynı olsa da görüşmez. Neden sordunuz?"

"Hiç, öylesine." Hunter, Laurent'a kartını verdi. "Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen..."

"Durun!" Laurent, Hunter'ın sözünü kesti. "Laura Mitchell ve Kelly tanışıyorlardı. Birkaç yıl önceydi. Tamamen unutmuşum. Kelly'nin kariyerinin hemen başında. Onu temsil etmeye daha yeni başlamıştım. Bir kablolu TV belgeseli için röportaj veriyordu. Batı Yakası'ndan yükselen yeni Amerikalı sanatçı dalgasıyla ilgili bir programdı sanırım ya da öyle bir şeyler işte. Birkaç sanatçı katılmıştı. Sanırım röportajın çekildiği yer de..." gözleri duvardaki boş bir noktaya kaydı, "... Getty Müzesi ya da Moca Müzesi'ydi, emin değilim. Ama Laura Mitchell'ın o gün orada bulunan sanatçılardan biri olduğuna hiç şüphem yok."

Elli İki

Hunter ve Garcia, Parker Center'a döndüklerinde hava çoktan kararmıştı. İkisi de yorgunluktan ölüyordu.

"Eve git, Carlos," dedi Hunter gözlerini ovuşturarak. "Geceyi Anna'yla geçir. Onu yemeğe veya sinemaya filan götür. Şu anda bilgileri gözden geçirmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok ve beyinlerimiz durmak üzere."

Garcia, Hunter'ın haklı olduğunu biliyordu. Ayrıca Anna kocasının bütün bir akşamı yanında geçirmesine çok sevinirdi. Ceketine uzandı.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordu Garcia, Hunter bilgisayarını açarken.

"Beş dakika," dedi Hunter başını sallayarak. "Sadece internette bir şeye bakacağım."

Kelly Jensen'ın menajerinin bahsettiği belgeselle ilgili herhangi bir referans bulmak Hunter'ın beklediğinden çok daha uzun sürdü. Sanat ve Eğlence adlı kablolu TV kanalının düşük bütçeli bir yapımı olan belgeselin adı *Tuvalin Güzelleri, Batı Yakası'nın Genç Yetenekleri*'ydi. Program sadece bir kez, üç sene önce yayınlanmıştı. Hunter, Sanat ve Eğlence kanalının Los Angeles ofisini aradı ama akşamın o saatinde ona yardımcı olabilecek kimse yoktu. Sabah tekrar araması gerekecekti.

Ofisten çıktıktan sonra doğrudan eve gitmedi. Zihni, yalnızlık dolu dairesine katlanamayacağı kadar fazla düşünceyle doluydu.

Katil gerçekten de kurbanlarını bir tetik mekanizmasını harekete geçirerek kendilerini öldürmeye zorluyorsa o zaman ilk kurban Laura Mitchell konusunda haklıydılar. Onun o kasap tezgâhında ölmemesi gerekiyordu. Tezgâhtan aşağı atlaması gerekiyordu. Bombanın onun içinde patlaması gerekiyordu. Ama tetik hiç harekete geçmemiş, Laura boğularak ölmüştü. Annesi Hunter'a Laura'nın küçükken boğulma nöbetleri geçirdiğini söylemişti. Muhtemelen resim yapmaya başladıktan sonra kaybolan psikolojik bir durumdu. Hunter bu tür durumların şiddetli panik gibi travmatik bir deneyimle kolayca hortlayabileceğini biliyordu. O karanlık arka odada tek başına, ağzı ve vücudu dikişle kapatılmışken yaşayacağı türden bir panikti.

Hunter arabayla bir süre amaçsızca dolaştıktan sonra Santa Monica Plajı'ndaki okyanus kıyısına vardı.

Geceleri denizi izlemeyi seviyordu. Kuma vuran dalgaların sesi ve dinginlik onu sakinleştiriyordu. Ona ailesini ve küçük bir çocuk olduğu zamanları hatırlatıyordu.

Babası haftada yetmiş saat çalışır, berbat maaşlı iki iş arasında mekik dokurdu. Annesi önüne gelen her işi kabul ederdi: temizlik, ütü, çamaşır, ne olursa. Hunter babasının çalışmadığı bir hafta sonu hatırlamıyordu ki o zaman bile tüm faturalarını ödemekte zorlanırlardı. Ama Hunter'ın annesiyle babası hiç şikâyet etmezdi. Kendilerine dağıtılan kartlarla oynarlardı sadece. Ve elleri ne kadar kötü gelirse gelsin, yüzlerindeki gülümseme asla kaybolmazdı.

Her pazar, Hunter'ın babası işten eve döndükten sonra sahile giderlerdi. Çoğu zaman herkes toplanıp dönmeye hazırlanırken onlar oraya varırlardı. Bazen güneş çoktan batmış olurdu. Ama Hunter buna aldırmazdı. Hatta böylesini tercih ederdi. Sanki tüm plaj ona ve ailesine aitmiş gibi. Hunter'ın annesi öldükten

sonra babası onu pazar günleri plaja götürmeyi hiç bırakmadı. Hunter bazen kıyıya vuran dalgaları izleyen babasını gözyaşlarını silerken yakalardı.

Her yerde turistler vardı, özellikle de Third Street Promenade'de ve okyanus kıyısı boyunca sıralanmış birçok sahil barında. Paten kayan bir çocuk yanından geçti, hemen ardından tekniğiyle ilgili sorunlar yaşadığı belli olan genç bir kız onu takip etti.

"Yavaşla, Tim," diye seslendi kız oğlanın arkasından yalvarırcasına. Çocuk arkasına bile bakmadı.

Hunter bir süre kumların üzerinde oturup dalgaları izledi ve deniz esintisini içine çekti. Uzakta bir grup gece sörfçüsü gördü. İkisi kadın, toplam beş kişiydiler. Çok eğleniyorlardı. Suya yakın bir yerde bir oğlan top sektirme becerilerini geliştirmeye çalışıyordu. Oldukça da başarılıydı. El ele tutuşan bir çift sessizce yanından geçerken samimi bir şekilde Hunter'a selam verdi, o da karşılık verdi. Hunter onların uzaklaşmasını izlerken hatırladığı bir anının içinde kayboldu. Onun hakkında çok az kişinin bildiği bir şey vardı: Uzun zaman önce o da âşık olmuştu.

Farkında olmadan dudakları yayıldı ve yüzünde melankolik bir tebessüm belirdi. Anı derinleştikçe gülümsemesi soldu ve midesini boş bir çukur kapladı. Gözünün kenarında tek bir damla yaş oluşmak üzereydi. Ancak cebindeki telefonun çalmasıyla anı yarıda kesildi. Ekranda bilinmeyen numara yazıyordu.

"Dedektif Hunter."

"*N'aber, adamım?*" D-King sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. Arka planda gürültülü bir hiphop müziği çalıyordu.

"Bildiğin gibi," dedi Hunter.

D-King lafı dolandırmayı sevmezdi. "Kusura bakma, dostum, kulağıma hiçbir fısıltı gelmedi, anlarsın ya. Meksikalılar, Jamaikalılar, Ruslar, Çinliler, İtalyanlar, her kimse işte... dikiş atılan kızla ilgili kimse bir şey bilmiyor. Çete cinayeti değilmiş, en azından bilinen bir çete değilmiş."

"Evet, son konuştuğumuzdan bu yana bunu anlamıştım zaten."

"Kim olduğunu öğrendin mi?"

"Evet."

D-King bekledi fakat Hunter devam etmedi.

"Dur tahmin edeyim, fahişe değilmiş."

"Doğru."

"Sana söylemiştim, dostum. Öyle olsa bilirdim." Tereddütlü bir duraklama oldu. "Dinle, kapatmam gerek ama soruşturmaya devam edeceğim. Bir şey duyarsam sana haber veririm."

Hunter görüşmeyi sonlandırdı, ellerini birbirine sürterek kumları temizledi ve ceketini kaptığı gibi arabasına doğru yürümeye başladı. Barların etrafındaki insan kalabalığı azalmaya başlamıştı, Hunter bir an için içeri girmeyi düşündü. Bir iki kadeh tek malt içebilirdi. Belki *bu* zihnini tamamen açardı.

Dışarıdaki masalardan birinde oturan bir kadın yüksek sesle gülerek Hunter'ın dikkatini çekti. Kısa kumral saçları ve muhteşem gülümsemesiyle çekici bir kadındı. Bir an için göz göze geldiler ve Hunter, Kelly Jensen'ın dairesinin Santa Monica'da olduğunu hatırladı. Sanat stüdyosu da uzakta değildi. Culver City komşu mahalle sayılırdı.

Hunter'ın Kayıp Kişiler'den aldığı dosyada soruşturmayı yapan polisin her iki yere de gittiği ama önemli bir ipucuna ulaşamadığı yazıyordu. Kelly'nin arabasını park edip apartmana gittiği sırada evinden kaçırıldığından şüpheleniliyordu. Görgü tanığı ve güvenlik kamerası görüntüsü yoktu.

Hunter saatine baktı. Garcia'yla birlikte yarın her iki yere de bakacaklardı ama ne fark ederdi ki? Zaten oradaydı ve yakın zamanda uyumasına imkân yoktu.

Elli Üç

Kelly Jensen'ın dairesi, Santa Monica Plajı'nın batı ucundan iki adım uzaklıkta, seçkin San Vicente Bulvarı üzerindeki lüks bir binanın ikinci katında yer alıyordu.

Hunter arabasını apartmanın hemen önüne park edip bir süre trafiği izledi. Arabalar her on-on beş saniyede bir gelip gidiyordu. Arabadan inip kapıyı arkasından kapatırken Kelly'nin arabasını gördü, tıpkı Kayıp Kişiler'den aldığı bilgi formunda tarif edildiği gibiydi: 1989 model, üstü yarı açık, şeker beyazı bir Pontiac Trans-Am. Kendi arabasını park ettiği yerin birkaç adım ötesinde duruyordu. Hunter bir çift lateks eldiven taktıktan sonra mekanik bir şekilde çevre binalara baktı. Birkaç ışık yanıyordu. Kelly'nin arabasına yaklaşıp ellerini sürücü camının üzerine koydu. Arabanın içi tertemiz görünüyordu.

Hunter'da Kelly'nin dairesinin anahtarları zaten vardı. Anahtarlar Kayıp Kişiler Birimi vaka dosyalarıyla birlikte Parker Center'a gönderilmişti ve dosyalar arabasının arka koltuğundaydı. Binaya girdi, ikinci kata çıktı. Doğru anahtarı bulmak için biraz uğraştıktan sonra Kelly'nin dairesinin kapısını açtı, içeri girdi ve girişte bir an duraklayıp ışık düğmesine bastı. Işık yanmadı.

"Aman ne harika." El fenerini yaktı.

Oturma odası genişti ve güzel dekore edilmişti. Hunter hiç acele etmeden etrafa bakındı. Kelly kaybolduğundan beri biriken

toz dışında her yere takıntı derecesinde bir düzenlilik hâkimdi. Her nesnenin bir yeri var gibiydi.

Duvarlardan birine dayalı uzun cam büfenin üzerinde birkaç fotoğraf çerçevesi vardı, fotoğrafların çoğu Kelly'ye ve ailesine aitti.

Oturma odasının batı tarafında yer alan mutfak açık plandı. Oradaki ışıklar da yanmıyordu. Hunter buzdolabını açınca hemen yüzüne sıcak, kokuşmuş bir hava çarptı.

"Kahretsin!" Geri sıçrayıp buzdolabının kapağını kapadı. Elektrikler birkaç gündür kesikti muhtemelen. Mutfaktan çıkıp dairenin içlerine doğru ilerledi.

Devasa yatak odası, muhtemelen Hunter'ın tek odalı dairesinin tamamından daha büyüktü. Ebeveyn banyosunda geniş bir makyaj malzemeleri koleksiyonu ile birkaç şişe yüz, el ve vücut kremi buldu. Yatak mükemmel şekilde toplanmıştı. Şifonyerin üstünde Hunter genç kadının anne babasının bir başka fotoğrafını, birkaç kolye, bir bilezik ve birkaç parfüm buldu. Çekmeceler iç çamaşırı ve yazlık giysilerle dolup taşıyordu.

Hunter dikkatini Kelly'nin anne babasının fotoğrafına kaydırdı. Babasından çok annesine benziyordu. Hunter, Great Falls'taki şerif kapılarını çaldığında yaşayacakları acıyı düşünmekten kendini alamadı. Bu bir anne babanın alabileceği en kötü haberdi. Kendisi de hatırlamak istemediği kadar çok kez böyle bir haberi vermek zorunda kalmıştı.

Fotoğrafı şifonyerin üzerine geri koyarken el fenerinin ışığı gümüş çerçeveden yansıdı ve Hunter'ın vücudu kasıldı. Ayna görevi gören çerçevede arkasında duran karanlık bir figürün görüntüsünü yakaladı.

Elli Dört

Klik.

Hunter başının arkasından birkaç santim ötede yarı otomatik bir tabancanın horozunun çekildiğini duydu. Ancak orada duran kişi bir şey söylemeye ya da yapmaya fırsat bulamadan topuklarının üzerinde döndü ve kolunu bilinçli bir şekilde savurdu. El feneri, davetsiz misafirin tabanca tutan koluna büyük bir gürültüyle çarptı.

Silah ve el feneri odanın bir ucundan diğerine uçarak gardırobun kapısına çarptı ve yere düştü. Yatağın altına giden el feneri duvara dönük bir şekilde duruyordu ve ışığı artık sadece odanın tamamen karanlığa gömülmesini engelleyecek kadar güçlüydü.

Hunter'ın sol eli çoktan omuz kılıfına gitmişti. Parmakları tam silahın kabzasını kavramıştı ki davetsiz misafir Hunter'ın karnına iyi oturan bir tekme savurdu. Ciğerlerindeki hava patlamış bir balon gibi ağzından çıkan Hunter geriye doğru sendeleyip nefessiz kaldı. Birazdan bir tekme daha geleceğini biliyordu. Bu kez darbe vücudunun sağ tarafına, ilkiyle yaklaşık aynı yükseklikte bir yan tekme şeklinde geldi ama Hunter hazırlıklıydı. Kolunun dışıyla darbeyi engelledi ve sol yumruğuyla davetsiz misafirin göğsüne sert bir şekilde vurdu. Hunter yakaladığı ivmeyi kullanarak bir adım öne çıktı ve bir yumruk da karşıdakinin yüzüne vurmaya çalıştı. Ancak karşıdaki, dövüş sanatları ustalığıyla darbeyi engelledi. Hunter vazgeçmedi, bir sol yumruk da gövdenin yan

tarafına savurdu. Yine engellendi. Göğse sağ yumruk denedi. Engellendi. Surata sol dirsek. Yine engellendi.

Ne oluyor yahu, diye düşündü Hunter. *Bu adam karanlıkta görebiliyor mu yoksa?*

Davetsiz misafirden yeni, daha yüksek ve daha güçlü bir uçan tekme geldi. Hunter bunu geç fark etti fakat yine de verdiği hızlı tepki sayesinde kafasını kaçırmayı başardı. Davetsiz misafirin çizmesinin ucu Hunter'ın sağ kaşını sıyırarak çizdi. Hunter hız kazanmak için savrulma hareketini kullandı ve kendi etrafında üç yüz altmış derece döndü. Bu hareket sadece bir saniye sürdü, ardından Hunter sol yumruğunu doğrudan davetsiz misafirin göğüs kafesine indirdi. Ama son anda içinden bir ses yumruğun şiddetini azaltmasını söyledi. Yine de karşı taraf bu kez yumruğu engelleyemedi. İki büklüm olan davetsiz misafir tökezleyerek geri çekildi. Hunter göz açıp kapayıncaya kadar hareketini tersine çevirdi ve vücudunu ters yönde döndürdü. Tekrar saldırganla yüz yüze geldiğinde silahı elinde, kolunu uzatmıştı. Silahının namlusu saldırganın yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

"Kımıldarsan Elvis'le akşam yemeği yersin."

"Kahretsin, çok hızlıymışsın."

Hunter kaşlarını çattı. Bir kadın sesiydi bu.

"Sen de kimsin?" diye sordu kadın.

"Ben mi kimim?" Hunter silahın horozunu kaldırdı. "Asıl sen kimsin?"

"Önce ben sordum."

"Ama benim silahım var."

"Öyle mi? Benim de vardı."

"Bil bakalım ne oldu? Benimki hâlâ elimde ve suratına doğrultulmuş durumda."

Kısa bir duraksama oldu.

"Tamam, anlaşıldı." Kadın ellerini kaldırdı ama tek kelime etmedi.

"Unuttuysan diye tekrar soruyorum, kimsin sen?"

"Adım Whitney Myers." Sesi sakindi.

Hunter bekledi ama Myers başka bir şey söylemedi. "Yani?.. Adının bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

"Kayıp kişileri arayan bir özel dedektifim. Hareket etmeme izin verirsen kimliğimi gösterebilirim."

"Ellerini şimdilik kıpırdatmıyorsun, tatlım."

Hunter karşısındaki kadına şüpheyle baktı. Yatağın altından gelen ışık zayıf olmasına karşın Hunter, Myers'ın koyu renk pantolonla gömlek ve düz tabanlı ayakkabılar giydiğini, bel kemerinde küçük bir kese taşıdığını ve siyah bir bere taktığını seçebiliyordu.

"Bir dedektiften çok hırsız gibi giyinmişsin."

"Senin de polis gibi giyindiğin pek söylenemez," diye karşılık verdi genç kadın.

"Polis olduğumu nereden biliyorsun?"

Myers başıyla gardırobun olduğu yönü işaret etti. "Standart LAPD el feneri." Kısa bir duraklama oldu. "Silahının tam aksine. Onun standart bir yanı yok. HK USP taktik tabanca. Deniz piyadelerinin favorisi. Belli ki özel bir birimin parçasısın ya da büyük bir silah hastasısın. Bence ikisi birden."

Hunter'ın silahı hâlâ Myers'ın gözlerine doğrultulmuştu. "Madem polis olduğumu biliyordun neden bana saldırdın?"

"Bana konuşma fırsatı vermedin ki. Senden yavaşça arkana dönmeni rica edecektim ki birden Kaptan Amerika gibi davranmaya başladın. Ben sadece kendimi savunuyordum."

Hunter düşündü. "Eğer özel dedektifsen seni kim tuttu?"

"Bunu söyleyemem, biliyorsun. Gizli bilgi."

Hunter'ın bakışları önce silahına, sonra tekrar Myers'a kaydı. "Mevcut şartlar altında başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

"İkimiz de beni vurmayacağını biliyoruz."

Hunter güldü. "Yerinde olsam o kadar emin olmazdım. Tek ihtiyacım olan bir sebep."

Myers cevap vermedi.

"Dahası, seni haneye tecavüzden tutuklayabilirim. Bu işleri bilirsin. Avukatını karakola getirteceksin, sonra sorguya çekileceksin... vesaire vesaire... sonunda nasılsa öğreneceğiz. O nedenle bana bir şeyler söylesen iyi edersin, yoksa bu gece senin için çok uzun olacak." Hunter kaşının hemen üstündeki kesikten yüzünün sağ tarafına ince çizgiler halinde kan aktığını hissedebiliyordu. Hiç kıpırdamadan duruyordu.

Myers, Hunter'a gözlerini kırpmadan bakıyor, gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu. Gitmesine kolay kolay izin vermeyecekti. Ama Myers'ın da Hunter'a Katia ve Leonid hakkındaki gerçeği söylemeye niyeti yoktu. Hunter'a sırlarını ya da –hem alışkanlıktan hem de potansiyel müşterilerinin kimler olabileceği konusunda onu güncel tutmanın bir yolu olarak– kendisine her gün Kayıp Kişiler Birimi veri tabanına yeni eklenen isimlerin fotoğraflarıyla birlikte bir listesinin gönderildiğini söylemeye hazır değildi. Liste, LAPD'deki muhbiri Carl O'Connor tarafından derlenip filtreleniyordu.

O'Connor, Kayıp Kişiler Birimi'nde görev almıyordu. Kendisi bir bilgisayar kurdu, eski bir dost ve LAPD'nin Valley Bürosu'nda görevli veri tabanı yöneticisiydi. Kayıp kişilerle ilgili temel bilgilere olan sınırsız erişimi Myers'a birçok vakada ihtiyaç duyduğu avantajı sağlamıştı. Kelly Jensen'ın fotoğrafı eline geçtiğinde Myers onun Katia Kudrov'a olan benzerliğini hemen fark etmişti ve o anda Kelly Jensen'ın dairesinde bulunmasının nedeni de buydu. İpucu arıyordu.

Hunter'a tüm bunları anlatmasına imkân yoktu. Ama Myers ona bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Olabildiğince hızlı bir şekilde doğaçlama yaptı.

"Tamam. Eski bir erkek arkadaş adına çalışıyorum," diye yalan söyledi kararlı bir yüz ifadesiyle.

Hunter kaşlarını çattı. "Adı?"

Myers gülümsedi. "Sana onun adını söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Onun rızası ya da mahkeme emri olmadan olmaz. Ve sende ikisi de yok."

"Kayıp Kişiler Birimi yerine sana mı geldi?"

"Ne diyebilirim ki? Bazı insanlar LAPD'ye güvenmiyor."

Myers sağ kolunu esnetti.

"Hey, hey, hey," diye seslendi Hunter sesinde hafif bir tınıyla. "Yavaş ol bakalım, tatlım. Ne yapıyorsun?"

Myers elini vücudunun yan tarafına götürüp ovuştururken derin bir nefes aldı. "Sanırım birkaç kaburgamı kırdın."

Hunter kıpırdamadı. "Hayır, kırmadım. En azından kanaman da yok."

Myers, Hunter'ın kaşının üstündeki kesiğe baktı. "Hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemiştim. Seni tam hedefime almıştım. Şu an baygın yatıyor olmalıydın."

"Şanslıyım ki kaçmayı başardım öyleyse," dedi Hunter hafifçe boynunu esneterek. "İçeri nasıl girdin? Zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu."

Myers, Hunter'a çekici bir şekilde gülümsedi. İşler karışmaya başlamıştı. Geri adım atmadı.

"Burada sadece ben konuşuyorum, sen bana hâlâ ne adını söyledin ne de polis kimliğini gösterdin. Kaldı ki LAPD'den olduğuna *emin* bile değilim. Kayıp Kişiler'den olmadığını biliyorum. Kimsin o halde?"

"Kayıp Kişiler Birimi'nden olmadığımı nereden biliyorsun?"

Yüzü ölümcül bir ciddiyete büründü. "Çünkü eskiden orada çalışıyordum."

Elli Beş

Hunter bakışlarını birkaç saniye boyunca Myers'ın üzerinde tuttu. Myers da aynı kararlılıkla ona baktı.

"Pekâlâ," dedi Hunter sonunda, "şu sözünü ettiğin özel dedektif kimliğini bir göster bakalım. Ama çok yavaş bir şekilde."

"Sen de şu sözünü ettiğin polis rozetini göster o zaman," diye meydan okudu Myers.

Hunter deri ceketinin sol tarafını açtı. Rozeti kemerine iliştirilmişti.

Myers başıyla onayladı, belindeki çantasının fermuarını açtı ve Hunter'a siyah deri bir cüzdan uzattı.

Hunter kimliği inceledikten sonra dikkatini Myers'a çevirdi. Koyu renk gözler, küçük bir burun, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudaklar, kusursuz bir cilt ve atletik bir vücut.

Hunter sonunda silahını kılıfına soktu ve el feneriyle birlikte Myers'ın silahını –Sig Sauer P226 X-5 yarı otomatik tabanca– aldı.

"Özel dedektiflik iyi kazandırıyor galiba," dedi Hunter şarjörü çıkarıp mermi yatağında mermi olup olmadığını kontrol ettikten sonra boş silahı Myers'a vererek. "İki bin beş yüz dolarlık bir silah bu." Şarjörü cebine koydu.

"Neden sordun? Yeni bir iş mi arıyorsun? Senin gibi biri çok işime yarardı. İyi sosyal haklar ve sağlık sigortası."

Hunter şifonyerin üstünden kâğıt mendil alıp yüzündeki kanın bir kısmını temizledi. "Öyle mi? Ama ben senin gibi bir patron istemezdim."

Myers gülümsedi. "Ah, pek hazır cevapmışsın. Sanırım kızlar bundan hoşlanıyor."

Hunter yorumu duymazdan geldi.

"Artık bana kim olduğunu söyleyecek misin yoksa sana sadece Bay Dedektif mi diyeyim?" dedi Myers kollarını kavuşturarak.

"Adım Robert Hunter." Cüzdanını genç kadına geri verdi. "LAPD'de dedektifim."

"Hangi bölümde?" Başıyla rozeti işaret etti. "Dediğim gibi, Kayıp Kişiler'de olmadığını biliyorum."

Hunter el fenerini şifonyerin üstüne koydu. "Cinayet Özel Büro."

Myers'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Bir an ne diyeceğini bilemedi. "Ne zaman?"

"Ne ne zaman?"

"Aptal numarası yapma. Öyle birine benzemiyorsun, kaldı ki boş muhabbetlerden sıkıldım artık. Jensen'ın ne zaman öldüğünü biliyor musun?"

Myers'ın yüzünü inceleyen Hunter bir çaresizlik belirtisi gördü. Mekanik bir şekilde saatine baktıktan sonra cevap verdi. "Dün."

"Dün cesedi mi bulundu yoksa öldürüldü mü?"

"İkisi de. Onu bulduğumuzda öleli sadece birkaç saat olmuştu."

"Onu her kim kaçırdıysa öldürmeden önce neredeyse üç hafta boyunca elinde mi tutmuş?"

Hunter cevap vermedi. Gerek yoktu. Myers adam kaçıran ya da öldüren birinin bu tarz bir eyleminin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"Nasıl öldürülmüş?" diye sordu.

Sessizlik.

"Hadi ama, soruşturmaya dair öyle çok büyük sırlar istemiyorum. Protokolü biliyorum, neyi açıklayıp neyi açıklayamayacağının farkındayım. Sen söylemesen bile bu bilgiyi öğrenmem sence ne kadar sürer? Bir iki telefon görüşmesi, belki. Teşkilatta hâlâ tanıdıklarım ve bağlantılarım var."

Hunter hâlâ bir şey demedi.

"Pekâlâ. O zaman ben de kendi yöntemimle öğrenirim."

"Katil bıçak kullanmış."

Myers parmaklarının ucunu üst dudağında gezdirdi.

"Kaç kurban var?"

Hunter merakla ona baktı.

Myers devam etti. "Şimdiye kadar kaç kurban buldunuz? Eğer Cinayet Özel Büro'dansan bu adam ya daha önce cinayet işlemiş ya da Kelly Jensen çok korkunç bir şekilde öldürülmüş demektir... ya da ikisi de. Bir tahminde bulunmam gerekirse ikisi de derim."

Hunter sessiz kaldı.

"Bir seri katil arıyorsunuz, değil mi?"

"Eskiden polis olan birine göre çok hızlı hüküm veriyorsun."

Myers gözlerini Hunter'dan kaçırdı.

"Tamam, paylaşma sırası sende," dedi Hunter. "Kimmiş bakalım bu adına çalıştığın eski erkek arkadaş?"

Myers yalanına daha fazla gömülmek istemiyordu. "Benden bilgi mi istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Yine oyun mu oynuyoruz, tatlım?" dedi Hunter meydan okuyarak. "Oyun oynamaktan sıkıldın sanıyordum."

Myers, Hunter'a tekrar ters ters baktı.

"Kelly Jensen öldü. Hem de kâbuslarında bile göremeyeceğin bir şekilde. Kayıp Kişiler'deki dosyası kapandı. Bilmen gereken tek şey bu."

"Müşteri/soruşturmacı gizliliği dosya kapanınca sona ermez. Bunu biliyorsun."

"Eski erkek arkadaş şüpheli olabilir."

Bir saniyelik tereddüdün ardından, "Değil," dedi Myers kendinden emin bir şekilde. "İşi kabul etmeden önce onu iyice araştırmadığımı mı sanıyorsun? Ayrıca Kelly'nin dün öldürüldüğünü söyledin. Kendisi beş gündür ülke dışındaydı."

"Masum olduğuna bu kadar eminsen neden bana adını vermiyorsun? Ben de bir araştırmak istiyorum."

Aralarında uzun, rahatsız edici bir sahne yaşandıktan sonra Myers avuç içi yukarı bakacak şekilde sağ elini uzattı. Gözleri doğrudan Hunter'ınkilere bakıyordu. "Şarjörümü geri alabilir miyim?"

Hunter onun bir güven göstergesi istediğini biliyordu. Bir şey almak istiyorsan karşılığında bir şey vermelisin gibi. Yavaşça şarjörü cebinden çıkarıp genç kadının eline koydu. Myers onu silahına yerleştirmedi, bunun yerine uzun uzun baktı. Yalanı her geçen saniye kontrolden çıkıyordu. Hata yapmadan önce oradan çıkıp gitmeliydi.

"Sana onun adını veremeyeceğimi biliyorsun. Eğer verirsem bir daha asla müşteri bulamam. Ama vakayla ilgili elimdeki her şeyi sana verebilirim. Belki orada bir şeyler bulursun."

Hunter, Myers'ın sağ gözünün hafifçe seğirdiğini gördü.

Myers başını eğip saatine baktı. "Elimdekileri toparlamam için bana birkaç saat ver, sonra hepsini alabilirsin."

Hunter onu gözlemlemeyi sürdürdü.

"Seni nerede bulacağımı biliyorum."

Hunter, Myers'ın odadan çıkmasını izlerken elini cebine attı. Özel dedektifin deri cüzdanından aşırdığı kimliğine baktı.

"Ben de seni nerede bulacağımı biliyorum," diye kendi kendine fısıldadı.

Elli Altı

Kelly Jensen'ın sanat stüdyosu Culver City'de, bir dizi dükkânın arkasında yer alan yeniden düzenlenmiş eski bir tamirhaneydi. Sokak dardı ve ana yollardan uzakta, küçük bir tepenin zirvesinde gizlenmişti. Stüdyosunun sağ tarafında, tüm dükkân sahiplerinin gün boyu araçlarını koydukları küçük bir park yeri vardı. Gecenin o saatinde in cin top oynuyordu. Tek ışık kaynağı, ampulü eskiyip sararmış, köşedeki elektrik direğiydi. Hunter etrafta güvenlik kamerası aradı. Bulamadı.

Stüdyo genişti ve son derece düzenliydi. Her farklı boya rengi, fırça türü, palet ve tuval boyutu için raflar ve çekmeceler vardı. Bitmiş tüm resimler kuzey duvarının tamamını kaplayan büyük bir ahşap rafın üzerine yerleştirilmişti. Tek bir şövale vardı, batıya bakan büyük pencereden sadece birkaç adım uzağa yerleştirilmişti. Boya lekeli bir bez, şövaledeki tabloyu örtüyordu. Laura Mitchell'ın aksine Kelly aynı anda sadece bir tuval üzerinde çalışıyor gibiydi.

Hunter lekeli bezi kaldırıp altındaki tabloya baktı: dik, eğimli bir tepenin üzerindeki eski bir binanın kalıntılarını çevreleyen durgun bir gölün arkasında karanlık, gölgeli bir gökyüzü. Hunter daha iyi görebilmek için bir adım geri çekildi.

Kelly realist bir ressamdı ve bu tuvalde yarattığı etki o kadar gerçekçiydi ki insan sanki kıyıda durup ufka bakıyormuş gibi hissediyordu. Fakat Kelly, Hunter'ın daha önce hiç görmediği bir şey yapmıştı. Sanki bütün manzara dumanlı bir camın arkasından görü-

lüyordu. Hava bir intikam duygusuyla üzerinize çökmek üzereymiş gibi her şey hüzünlü, gri bir tona sahipti. Resim o kadar gerçekçiydi ki Hunter üşüdüğünü hissetti ve ceketinin yakasını kaldırdı.

Kelly'nin çalışma alanı derli topluydu. Etraftaki tek mobilya, duvara dayalı raflarla çekmeceler, depolama rafı ve pencereden birkaç metre uzakta, şövaleye bakan eski, yıpranmış bir koltuktu. Ne bir seksenlik tuval ne bölme ne de başka bir şey vardı. Birinin arkasına saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Bir köşede derme çatma bir mutfak, karşı köşede de küçük bir banyo vardı. Hunter her yere baktı. Katilin orada bekleyip fark edilmeden Kelly'ye sinsice yaklaşmış olmasına imkân yoktu.

Hunter pencereye doğru yürüyüp geceye baktı. Stüdyo bir tepenin zirvesinde olduğundan manzaranın önü açık ve oldukça etkileyiciydi. Kelly'nin bu manzaraya bakarak resim yapmasına şaşmamalıydı. Bütün kilitleri kontrol etti. Hepsi oldukça yeni ve son derece güvenliydi. Küçük otopark soldaydı ama pencereden sadece bir kısmı görünüyordu.

Birdenbire, bulunduğu yerden sadece birkaç metre ötede, pencerenin dışında bir şey inanılmaz bir çeviklikle hareket etti.

"Kahretsin!" Hunter geriye sıçradı, eli silahına gitti.

Kara kedi sadece bir saniye içinde pencere pervazını boydan boya geçti. Hunter hareketsiz duruyordu, iki kolunu da uzatmıştı, tabancasının kabzasını sıkıca kavramıştı, nabzı deli gibi atıyordu.

"Lanet olsun! Bir gecede iki kere de olmaz ki," dedi soluğunu vererek. Kediyi nasıl fark etmemişti? Pencereye yaklaşıp tekrar baktı. Dışarıda ışık olmaması pencerenin neredeyse çift yönlü bir ayna gibi işlev görmesini sağlıyordu. Geceleyin, simsiyah giyinen biri Kelly'yi fark edilmeden gözlemleyebilirdi. Hunter pencerenin kilidini açıp itti, yüzünü öpen esintiyi memnuniyetle karşıladı. Öne doğru eğilip dışarı baktı, önce sağa, sonra da sola, otoparkın bulunduğu tarafa. İşte o zaman uzak duvarda bir şeyin ona göz kırptığını fark etti.

Elli Yedi

Televizyondan gelen çığlık Jessica Black'in irkilerek uyanmasına yol açtı. Kanepede uyuyakalmış, televizyonda başlayan eski, siyah beyaz, düşük bütçeli korku filmini fark etmemişti bile.

Uykulu gözlerini ovuşturdu, oturur pozisyona geçti ve oturma odasında bakınarak erkek arkadaşı Mark'ı aradı. Ortalıkta görünmüyordu.

Ekrandaki kadın tekrar çığlık attı ve Jessica uyku sersemi bacaklarının arasına düşen kumandaya uzanıp televizyonu kapadı. Daha önce yaktığı kokulu mum yarıya kadar yanmış, elma ve tarçının o tatlı kokusu bütün odaya yayılmıştı. Jessica bir dakika kadar yanan alevi izledi. Wechter marka akustik gitarı yanındaki kanepenin kenarında duruyordu. Hâlâ alevi izlerken elini tellerin üzerinde gezdirip kendini anıların kucağına bıraktı.

Jessica ilk akustik gitarını onuncu yaş gününde almıştı. Babası gitarı bir hediyelik eşya satışında bulmuştu. Bir müzik aletinden çok ölmekte olan bir köpeğin sesine benzeyen, telleri paslı ve dışı çiziklerle kaplı bir tahta parçasıydı. Ama Jessica daha o yaşta babasının sırf onu mutlu etmek için olmayan parasını harcadığını biliyordu. Ve çok da mutlu olmuştu.

Gitara olan hayranlığı iki yıl önce başlamıştı. Hastalanmadan önce her öğleden sonra olduğu gibi, annesi Jessica'yı yaşadıkları yere yakın bir parka götürmüştü. O gün annesinin oturmayı sevdiği bankın birkaç metre ötesinde gitar çalan yaşlı, siyahi bir

adam vardı. O gün Jessica diğer çocuklarla koşturup oynamak yerine yaşlı adamın önündeki çimlere oturmuş ve bütün öğleden sonra onun sadece altı telden çıkarabildiği seslerle büyülenmiş bir şekilde gitar çalmasını izlemişti.

Yaşlı adam bir daha parka dönmedi ama Jessica onu hiç unutmadı. Bir hafta sonra annesi kimsenin teşhis koyamadığı bir hastalığa yakalandı. Hızla ilerleyen hastalığı onu içten içe yiyip bitirdi ve güler yüzlü, hayat dolu bir kadından tanınmaz halde, bir deri bir kemik kalmış bir kadına dönüştürdü. Jessica'nın babası da karısıyla birlikte eriyip gitti. Hastalık ilerledikçe babasının depresyonu da arttı. Bir süpermarkette kasiyer olarak aldığı maaş ancak geçimlerini sağlamaya yeterken karısının hastalanmasından iki ay sonra işini kaybedince ekonomik olarak hepten göçtüler.

Jessica'nın annesi, doktorların nadir görülen bir karsinoid tümör geliştirdiğini öğrenmesinden bir gün sonra öldü.

Jessica'nın annesine dair son mutlu anısı, o gün parkta ikisinin de yaşlı gitaristi dinlemeleriydi.

Jessica gitara sanki çaldığı her notada o anı yaşıyormuş gibi sarıldı. Ders, dergi ya da müzik kitabı alacak parası yoktu fakat mümkün olan her saniyesini çok sevdiği enstrümanıyla geçiriyordu. Çok geçmeden tellere vurma ve parmakla çalma konusunda kendine özgü bir stil geliştirmiş, enstrümanın ona verebileceği her sesi keşfetmişti. Gitarı daha önce kimsenin duymadığı şekilde çalabiliyordu. On dokuz yaşındayken Güney Los Angeles'ta bulunan küçük bir bağımsız plak şirketi tarafından kendisine bir plak anlaşması teklif edildi. Onlar vasıtasıyla altı albüm yayınladı ve yıllar içinde sayısız turneye çıktı. Jessica caz müzik çevrelerinde adını duyurmuştu ve saygı görüyordu fakat müziği en popüler radyo istasyonları tarafından çalınacak kadar ana akım değildi.

Üç yıl önce, plak şirketinin sahibi özüne inip Jessica'nın kendi başına çaldığı birkaç video kaydederek YouTube'a yüklemeye karar verdi. Yeteneğinin yanı sıra güzelliğine de güveniyordu.

Jessica'nın sade bir güzelliği vardı. Bir altmış yedi boyundaydı, omuz hizasında düz siyah saçları, çekici koyu kahverengi gözleri, dolgun dudakları ve kusursuz teniyle bir dansçının zarif bedenine sahipti. Gittiği her yerde tüm bakışları üzerine çekiyordu.

Oynanan kumar sonuç vermişti ama plak şirketinin sahibi bile bu kadar başarılı olacağını tahmin etmemişti. Kulaktan kulağa yayılan bilgiler ve sosyal paylaşımlar sayesinde Jessica'nın YouTube videoları hızla popülerleşti. Sadece ilk ayında dünya çapında bir milyondan fazla izlenirken YouTube'un açılış sayfasında en çok izlenen klip olarak kendine yer buldu. Bugün Jessica'nın albümleri ana akım, dünyaca ünlü pop gruplarının albümleri kadar çok satılıyor ve indiriliyordu.

Jessica'nın dikkati oturma odasına yöneldi. Önündeki küçük cam masanın üzerinde tek bir boş yemek tabağı ve yarısı içilmiş bir şişe kırmızı şarap duruyordu. Bunları görünce tek başına yemek yediğini hatırladı ve sonunda gerçekle yüzleşti. Mark evde değildi ve yakın zamanda geri gelmeyecekti.

Jessica ve Mark iki yıl önce, konserlerinden birinin ardından Sunset Bulvarı'ndaki Catalina Caz Kulübü'nde tanışmışlardı. O gece barda oturmuş, etrafı hayranları ve birkaç müzik muhabiriyle çevriliyken sahnenin yanında takılan birini fark etmişti. Adam uzun boylu, geniş omuzluydu ve güçlü bir fiziği vardı. Uzun, gece yarısı gibi kapkara saçları Viking tarzında arkadan bağlanmıştı. Fakat Jessica'nın dikkatini çeken yakışıklılığı değildi. Jessica'nın dikkatini çeken, ilgiyle gitarını inceleme şekliydi.

Jessica kalabalığın arasından sıyrılıp adama yaklaşmış, enstrümanında bu kadar ilginç olan şeyin ne olduğunu sormuştu. Bir müddet sohbet ettikten sonra Mark'ın da gitarist olduğunu öğrenmişti. Klasik gitar eğitimi almıştı fakat o yolu izlemek yerine kendi hard rock grubunu kurmuştu. Grubun adı Dust'tı ve ilk albüm anlaşmalarını birkaç gün önce imzalamışlardı.

Sohbet, Sunset Bulvarı'nda bir yerde akşam yemeğine dönüşmüştü. Mark komik, zeki ve çekiciydi. Birkaç randevuya daha çıktıktan sonra sekiz ayın ardından birlikte Burbank'te büyük bir depodan dönüştürülmüş bir çatı katı kiralamışlardı.

İnternetin ve müzik video kanallarının yardımıyla Dust'ın ilk albümü dünya çapında ses getirmişti. İkinci albümün düzenlemesi henüz tamamlanmıştı ve bir ay içinde piyasaya sürülmesi planlanıyordu. Yorucu turne programları yeniden başlamak üzereydi. Turne öncesi ısınma olarak Kaliforniya'nın dört bir yanında küçük mekânlarda sekiz gizli konser vereceklerdi. İlki de bu gece Fortuna'da olacaktı. Mark ve grubu o sabah yola çıkmıştı.

Jessica bağdaş kurup saatine baktı: 01.18. Tuhaf bir pozisyonda uyuyakalmış, boynunun sol tarafı tutulmuştu. Ağrısını hafifletmeye çalışarak orada bir süre daha oturdu, tek başına yatağa girmek istemiyordu. Ama geceyi oturma odasında geçirmek muhtemelen Mark'ı daha da çok özlemesine neden olacaktı. Şarabından son bir yudum içti ve yatağa gitmeden önce kokulu mumu söndürdü.

Jessica pek iyi uyuyan biri değildi ve bazen hafif bir uykuya dalmadan önce uzun süre dönüp dururdu. Ama bu gece, şarabın da yardımıyla neredeyse hemen uyuklamaya başladı.

Tık, tık.

Gözlerini birkaç kez kırpıştırıp açtı. Gerçekten bir şey duymuş muydu yoksa zihni ona oyun mu oynuyordu? Yatak odasının perdeleri kapalı değildi ve dolunay içerisinin zifirî karanlık olmasını engelliyordu. Jessica gözlerini yavaşça odada gezdirdi, hiçbir şey yoktu. Kıpırdamadan bekleyip kulak kabarttı ama ses kendini tekrar etmedi. Bir dakika sonra tekrar uykuya dalmaya başladı.

Tık, tık.

Bu kez gözleri birden açıldı. Aklında hiç şüphe yoktu. Bir şey duymuştu. Ses dairenin içinden geliyordu. Jessica yatağında doğruldu ve parmaklarını komodinin üzerindeki dokunmatik

lambaya değdirdi. Gözleri hafifçe kısıldı. Musluk falan mı açık kalmıştı acaba? İyi ama musluktan geliyorsa ses neden sürekli değildi?

Tık, tık.

Jessica nefesini tuttu, nabzı hızlandı. Yine o sesti. Yatak odasının hemen dışından geliyordu. Koridorun ahşap zeminine hafifçe vuran bir ayakkabı topuğunun sesine benziyordu.

"Mark?" diye seslendi ama bunu yaptığı için anında kendini aptal gibi hissetti. Mark birkaç hafta daha dönmeyecekti.

Jessica bir an tereddüt ederek ne yapacağını düşündü. Başka ne yapabilirdi ki? Bütün gece yatakta kalıp endişelenecek miydi? Muhtemelen önemli bir şey değildi fakat gidip kontrol etmesi gerekiyordu. Yavaşça yataktan çıktı. Üzerinde kısacık bir şort ile tişörtten başka bir şey yoktu.

Odasından dışarı çıktı ve koridorun ışıklarını açtı. Hiçbir şey yoktu. Biraz bekledi. Ses yoktu. Mark'ın eski beyzbol sopasını dolaptan alıp koridorda dikkatle ilerledi. Çıplak ayakları banyonun soğuk fayanslarına dokunduğunda içini rahatsız edici bir ürperti kapladı. Bütün musluklar kapalıydı. Hiç damlama yoktu. Geri dönüp oturma odasını, mutfağı, Mark'ın oyun odasını ve kendi çalışma odasını kontrol etti. Mutfaktaki tik tak sesi dışında tüm daireye mutlak bir sessizlik hâkimdi. Pencereleri tekrar kontrol etti, hepsi kapalıydı, kapıların da hepsi kilitliydi.

Jessica başını iki yana sallayıp gözleri elindeki beyzbol sopasında, kıkırdadı.

"Evet, ne de beyzbol oynarım ya." Durakladı. "Ama her ihtimale karşı seni yatağın yanında tutacağım."

Odasına dönen Jessica son bir kez daha etrafa bakındıktan sonra beyzbol sopasını komodine dayayıp yatağa döndü. Işığı söndürüp bir kez daha yorganın altına girdi. Gözleri kapanırken tüyleri diken diken oldu. İçindeki gizli bir içgüdü ansızın harekete geçti. Bir çeşit tehlike sensörü. Ve hissedebildiği tek şey o odada

yalnız olmadığıydı. Orada onunla birlikte başka biri daha vardı. İşte tam o zaman duydu. Dışarıdan gelen bir tıklama sesi değil, bakmadığı tek yerden gelen boğuk bir fısıltıydı.

"Yatağın altına bakmayı unuttun."

Elli Sekiz

Hunter gecenin geri kalanını bilgisayar başında Whitney Myers'ın gerçekte kim olduğunu araştırarak geçirdi.

Sabah bir fincan sade kahvenin ardından Culver City'nin ve Kelly Jensen'ın stüdyosunun yolunu tuttu. Dün gece genç kadının penceresinden gördüğü yanıp sönen kırmızı ışık, duvardaki bir oyuğa gizlenmiş kablosuz bir kapalı devre kameraydı. Kamera doğrudan küçük otoparka bakıyordu. Kelly'nin stüdyosunda bilgisayar olmadığından kamera ona ait olamazdı.

Sabah saat altıda Kelly'nin stüdyosuyla aynı otoparkı paylaşan dükkânlardan sadece biri açıktı. Bay Wang'in marketi. Hunter'ın şansı yaver gitmişti; kablosuz kamera yaşlı, narin Çinli adama aitti.

Bay Wang'in kırışık yüzü ve dikkatli gözleri ne kadar çok yaşadığını, neler gördüğünü ve bunca yıl boyunca biriktirdiği muazzam bilgiyi ele veriyordu.

Hunter'a, eski Ford kamyonetine birçok kez hırsız girdikten sonra oğlu Fang Li'den kamerayı arka tarafa kurmasını istediğini söyledi.

Hunter adama elinde kaç haftalık kayıt olduğunu sordu.

"Bir yıllık," dedi Bay Wang hiç solmazmış gibi görünen geniş bir gülümsemeyle.

Hunter'ın yüzü şaşkınlıkla aydınlandı. "Elinizde son bir yılın kayıtları mı var?"

"Evet. Hem de her dakikası." Sesi fısıltı gibiydi fakat sanki söylemek istedikleri için zamanı tükenmek üzereymiş gibi kelimeler ağzından hızla dökülüyordu. Telaffuzu mükemmeldi, bu da uzun yıllardır Amerika'da olduğu anlamına geliyordu fakat cümleler kesik kesikti. "Fang Li çok zeki. Bilgisayarla ara iyi. Dosyalar saklayan program yaptı. On iki ay, dosyalar otomatik siliniyor. Bir şey yapma gerek yok."

Hunter başını salladı. "Zekice. Onlara bir göz atabilir miyim?"

Bay Wang'in gözleri kısılarak öyle ince bir çizgi halini aldı ki Hunter onun gözlerini kapattığını sandı. "Mağazanın bilgisayar bakmak istersiniz?"

Hunter hemen başını salladı. "Evet. Birkaç hafta öncesinin görüntülerini görmek isterim."

Bay Wang eğildi ve gülümsemesi daha da genişledi. "Tamam, sorun değil ama ben anlamam. Fang Li'yle konuşun. O burada değil. Telefon edeyim." Bay Wang tezgâhın arkasındaki telefona uzandı. Mandarin dilinde konuştu. Konuşma birkaç saniyeden fazla sürmedi. "Fang Li geliyor," dedi telefonu yerine koyarak. "Hemen gelir. Uzakta değil." Saatine baktı. "Daha işe gitmedi. Çok erken."

Hunter, Bay Wang'e Kelly Jensen'ı sordu. Adam genç kadının buralardayken hemen her gün dükkâna uğradığını fakat bazen haftalarca ortadan kaybolduğunu söyledi. Kelly'yi çok seviyordu. Daima kibar, hep neşeli ve çok güzel olduğunu ekledi.

"Benim ülkemde olsa bütün köy ona evlenme teklif eder."

Hunter gülümsedi ve beklerken dükkânda etrafa bakındı. Bir fincan mikrodalgada pişirilmiş kahve ile bir paket teriyaki soslu kurutulmuş et satın aldı. Birkaç dakika sonra Fang Li geldi. Yirmilerinin sonlarındaydı, şampuan reklamlarındaki gibi parlayan uzun siyah saçları vardı. Yüz hatları çarpıcıydı, babasının gençlik halinin bir kopyasıydı muhtemelen ama çok daha uzun

boylu ve yapılıydı. Babasıyla hızlıca konuştuktan sonra Hunter'a dönerek elini uzattı.

"Adım Fang Li ama herkes bana Li der."

Hunter kendini tanıtıp ziyaretinin amacını söyledi.

"Tamam, benimle gelin, size göstereyim." Li, Hunter'ı arka kapıdan geçirerek büyük ve epey düzenli bir depoya götürdü. İçerideki egzotik baharatlar, çeşniler, sabunlar, meyveler ve yanmamış tütsülerin karışımından oluşan tatlı ve hoş koku mekânın her yerine hâkimdi. Odanın en ucunda, bir dizi ahşap merdivenden yukarı çıkıldığında dükkânın ofisi yer alıyordu. Duvarlarda yüzlerce Çin takvimi asılıydı, Hunter daha önce bu kadar çok takvimi bir arada görmemişti. Sanki onları duvar kâğıdı olarak kullanıyorlardı. Takvimlerin yanı sıra birkaç eski metal dosya dolabı, ahşap bir raf, bir su soğutucu ve üzerinde bilgisayar monitörü olan büyük bir masa vardı. Ekranda Çince karakterler dans ediyordu.

Li onları okurken kıkırdadı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Hunter.

"Kendin ol. Bu iş için daha uygun kimse yok."

Hunter gülümsedi. "Çok doğru."

"Babam bu tür şeyleri sever. Atasözlerini falan. Ama o kendi atasözlerini bulmayı tercih eder, o yüzden onun için küçük bir ekran koruyucu programladım. Onun hikmetli sözlerinden oluşan bir listeden seçip ekrana yansıtıyor."

"Yani yaptığınız iş bu mu? Bilgisayar programcısı mısınız?"

"Sayılır."

"Babanız bir yıllık görüntüyü saklayabildiğinizi söyledi."

"Doğru. Babam organizasyon konusunda oldukça takıntılıdır." Pencereden dışarıyı, depo odasını işaret etti. "Onun olduğu yerde her şey yerli yerinde olmalıdır."

Başını salladı.

"Güvenlik konusuna da çok önem verir. Günde yirmi dört saat kayıt yapan beş kameramız var. Biri ön kapıyı, biri arka taraftaki otoparkı, üçü de dükkânın içini görüyor. Devasa boyutlarda sabit disk alanı olmadan ya da görüntüleri sıkıştırmadan bu kadar çok veriyi arşivlememiz mümkün değil. Bu yüzden üç günden eski dosyaları otomatik olarak sıkıştıran ve daha sonra bunları harici, yüksek kapasiteli sabit disklere arşivleyen küçük bir program yazdım." Li sandalyesini geriye doğru itip masanın altındaki dört küçük siyah kutuyu işaret etti. "On iki ayın sonunda, bu dosyalar alan açmak için otomatik olarak siliniyor." Duraklayıp Hunter'a döndü. "Ee, neye ihtiyacınız var, dedektif?"

Hunter bir kâğıda bir şeyler yazıp Li'nin önündeki masanın üzerine koydu. "Bu tarihler arasında elinizde bulunan tüm görüntülerin bir kopyasına ihtiyacım var."

Li kâğıda baktı. "Bütün bir haftanın mı? Beş kameranın hepsinden mi?"

"Olabilir ama otoparktaki kameranın görüntüleriyle başlayalım."

Li öksürdü. "Bu yüz altmış sekiz saatlik görüntü demek. Sıkıştırıldığında bile..." gözlerini kıstı ve dudakları sessizce kımıldadı, "... yaklaşık otuz DVD'ye ancak sığar. Belki de daha fazlasına. Onları ne zaman istiyorsunuz?"

"Hemen."

Li'nin beti benzi attı. Saatine baktı. "Profesyonel bir multi-DVD kopyalayıcım olsa bile –ki yok– bu iş neredeyse bütün gün sürer."

Hunter biraz düşündü. "Durun bir saniye. Eski dosyaların o harici sabit disklerde saklandığını söylemiştiniz, değil mi?" Siyah kutuları gösterdi. "O tarihlerdeki dosyalar bunlardan birinde olabilir mi?"

Hunter'ın ne demek istediğini hemen anlayan Li'nin dudakları bir gülümseme halini aldı. "Olabilir, evet. Çok iyi fikir. İçlerinde arşivlenmiş güvenlik kamerası görüntülerinden başka

bir şey yok. Babamın ihtiyaç duyacağı bir şey de yok. Diski herhangi bir bilgisayara kolayca bağlayabilirsiniz. Bu size dünya kadar zaman kazandıracaktır ama yine de sıkıştırılmış dosyaları kendi tarafınızda açmanız gerekecek."

"Bunu yapabiliriz."

Li başını salladı. "Size onları nasıl bulacağınızı göstereyim."

Elli Dokuz

Parker Center'a yarım saatten kısa sürede giden Hunter doğruca Bilgi İşlem Birimi'nin yolunu tuttu. Brian Doyle masasında oturmuş, bir yığın kâğıdı hızla okuyordu. Üzerinde dünkü kıyafetleri vardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yüzü tıraşsızdı. Masanın kenarında boş bir pizza kutusu duruyordu ve köşedeki kahve makinesi neredeyse boştu.

"Bütün gece burada mıydın?" diye sordu Hunter.

Doyle başını kaldırdı ama bir şey demedi. Bakışları Hunter'ı delip geçiyordu.

"İyi misin?"

Doyle'un bakışları sonunda odaklandı. "Hı? Evet, affedersin, iyiyim." Okumakta olduğu kâğıdı masaya bıraktı. "Sadece yetersiz personel ve aşırı iş yükü. Herkes her şeyi her zaman hemen istiyor. Her yerde vakalar birikiyor. Bu öğleden sonra da büyük bir operasyon var." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir süre Hunter'ı süzdü. "Yüzüne ne oldu?" Kaşının üstündeki kesiği işaret etti.

Hunter başını iki yana salladı. "Kapıya çarptım."

"Tabii tabii. Umarım o kapı teşkilatı dava etmez."

"Etmez o kadın."

"Kadın mı? Bunu sana bir *kadın* mı yaptı?"

"Uzun hikâye."

"Eminim öyledir." Masasının kenarında bir alan açtı ve oraya yaslandı. "Pekâlâ, Robert, sen buraya geldiğine göre acil bir şey olmalı."

Hunter başını salladı. "Sadece üç dakikanı alacağım, Jack. Sonra buradan gideceğim."

"Doktor Winston'ı bombayla öldüren şu psikopatla mı ilgili?"

Hunter neredeyse belli belirsiz başını salladı. Eski dostunu bir daha asla göremeyeceğini hatırlayınca göğsünün sıkıştığını hissetti.

"İyi bir adamdı. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım." Doyle saatine baktı. "Ne istiyorsun?"

Hunter yüksek kapasiteli sabit diski uzattı ve Doyle onu bilgisayarına bağlarken bekledi. Beklendiği gibi, sabit diskteki tüm dizinler mükemmel bir şekilde düzenlenmişti, önce kameranın bulunduğu yere, sonra da tarihe göre.

"Bu dosyalar toplu olarak açılabilir mi?" diye sordu Hunter.

"Aynı anda olmaz. Çok büyükler. İşlemciyi çok yorar ve makineyi çökertir ama..." Doyle işaret parmağını kaldırdı, "onları bir uygulamanın içinde sıralayabilirsin. Bir dosyanın açılması biter bitmez otomatik olarak listedeki bir sonrakine geçer. Bu şekilde orada bulunmak zorunda bile kalmazsın. Çalıştırır gider, sonra da bitince geri gelirsin."

"Bana uyar."

Doyle gülümsedi. "Lütfen bana bu dosyaların hepsine ihtiyacın olmadığını söyle. Burada yüzlercesi var. Günler sürer."

"Hepsine ihtiyacım yok." Hunter başını iki yana salladı. "Sadece birkaçı lazım. Başlangıç olarak yani."

"Tamam, bu durumda sana yapılacak en kolay şeyi söyleyeyim. Bu bir harici disk olduğundan ofisindeki makineyi meşgul etmek yerine onu boştaki bir dizüstü bilgisayara bağlayabilirim. Bu şekilde, ihtiyacın olduğunda kendi makinende çalışabilirsin ve dizüstü bilgisayar da kenarda kendi işini halleder. Bana beş dakika verirsen hemen ayarlarım."

Altmış

Hunter'ın masasındaki telefon neredeyse o içeri adımını atar atmaz çaldı. Arayan Doktor Hove'du.

"Robert, sana Jensen'la ilgili bazı laboratuvar sonuçlarını göndermek üzereyim. Ekibime ellerinden geldiğince hızlanmalarını söyledim."

"Teşekkürler, doktor. Elimizde ne var?" Az önce içeri giren Garcia'ya telefonu alıp dinlemesini işaret etti.

"Pekâlâ, beklediğimiz gibi kurban uyutulmuş. Kanında estazolam adında bir ilacın izlerine rastladık. Bir uyku ilacı."

"Genellikle uykusuzluğun kısa süreli tedavisi için reçete edilir, değil mi?" dedi Hunter.

Doktor Hove, Hunter'ın uykusuzluk konusunda çoğu doktordan daha bilgili olduğunu unutmuştu.

"Doğru. Şimdi, nispeten yüksek konsantrasyonu göz önüne alındığında katilin, öldüğü gün kurbanı sakinleştirmek için ona bundan verdiğini düşündük. Onu o bodruma bırakmadan önce. Yine de aşırıya kaçmamış. Kadını sadece birkaç saatliğine bayıltacak kadar kullanmış."

Hunter sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Ama ilginç olan şu: Zayıf da olsa başka bir ilacın daha izlerine rastladık. Mexitil diye bir şey. Antiaritmik bir ilaç."

"Anti ne?" diye ağzından çıkıverdi Garcia'nın.

"Ventriküler aritmi adı verilen bir kalp rahatsızlığını tedavi etmek için kullanılan yaygın bir ilaç."

Hunter masasındaki kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Tıbbi kayıtlarını arıyorsan hiç zahmet etme, Robert," dedi doktor sayfaların çevrilme sesini tanıyarak. "Kalbi bir yarış atınınki kadar güçlüymüş. Öyle bir rahatsızlığı yokmuş."

Hunter durup bir an için düşündü. "Bu Mexitil'in yan etkileri neler, doktor?"

"Güzel soru, Robert. Mexitil farmakolojik olarak lokal bir anestezik olan lidokeyne benziyor. Başlıca yan etkisi hafif uyuşukluk ve sersemlik. Fakat ventriküler aritmisi olmayan biri tarafından alınırsa o hafif uyuşukluk orta ila çok şiddetli hale gelebilir. Buna neden olmak için öyle yüksek dozlara falan da gerek yok. Ama tek fonksiyonu bu. Seni bayıltmaz. Uyutmaz bile."

Hunter bunu düşündü. Akla yatkındı. Muhtemelen bu yüzden kurbanların hiçbirinde bağlanma izi yoktu. Katil onları sürekli bir sersemlik ve uyuşukluk halinde tuttuysa onları hareketsiz duruma getirmesine gerek yoktu.

"Katilin Mexitil kullanmayı seçmesinin başka bir nedeni olabilir mi?" diye sordu Hunter. "Sadece kafalarının güzel olmasını isteseydi başka ilaçlar da kullanabilirdi."

"İnternetten temin etmesi kolay bir ilaç."

"Bugünlerde çoğu ilaç öyle, doktor," diye karşı çıktı Garcia.

"Doğru." Kısa bir duraklama oldu. "İlaca aşina olma ihtimali var. Kendisi de aynı rahatsızlıktan muzdarip olabilir."

Hunter bilgisayarında tıklamaya başlamıştı bile, internette ilaç hakkında daha fazla bilgi arıyordu. "Veri tabanına bakabilir misin, doktor? Beş... hayır, on yıl geriye git. Mexitil'in bir cinayet kurbanının kanında bulunduğu herhangi bir vaka var mı bak bakalım."

"Sorun değil." Bu kez sayfaların çevrilme sesi Doktor Hove'un tarafından geldi. "Kurbanın tırnaklarının altından alınan koyu bakır renkli tozla ilgili sonuç da çıktı. Tuğla tozuymuş."

Hunter'ın kaşları kalktı.

"Tam olarak ne tür bir tuğla olduğunu tespit edebiliriz belki. Edebilirsek haber veririm." Doktor boğazını temizlemek için öksürdü. "Başta belki de tutulduğu yerden tırmalayarak çıkmaya çalıştığını düşündüm. Tuğla duvarlı bir yerden. Ama sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, öyle olsaydı tırnakları kesinlikle çatlamış ve kırılmış olurdu... hatta belki de birkaçını kaybetmiş bile olabilirdi. Ama hiçbirinde çizik bile yoktu. Pençe şeklinde törpülenmişlerdi, hatırladınız mı? Belki de katilin sivri tırnaklara karşı tuhaf bir fetişi vardır."

Hunter'ın gözleri hemen bilgisayardan fotoğraf panosuna kaydı. "Tırnaklarının altında başka bir şey bulunmadı mı?"

"Bulundu, kendi derisinden parçalar," dedi doktor. "Ölmeden önce ağzını, kasıklarını ve dikişlerini tırmalamış."

"Sadece *onun* derisi mi?"

"Evet."

Hunter kendi kendine başını salladı. "Pekâlâ, doktor. Bir şey bulursan beni ararsın." Telefonu yerine koyup bir süre kendi tırnaklarına baktı. "Bir silah," diye fısıldadı.

"Bir ne?" diye sordu Garcia sandalyesini masadan uzaklaştırarak.

"Bir silah. Bu yüzden tırnakları pençe gibiydi." Hunter ayağa kalktı ve fotoğraf panosuna yaklaştı. "İlk kurbanımızın olay yeri fotoğraflarına baksana." Laura Mitchell'ın ellerinin fotoğraflarını işaret etti. Tırnaklarında hiçbir tuhaflık yoktu.

"Törpüleme yok," dedi Garcia.

"Sivri tırnaklar doktorun dediği gibi katilin eseri değildi. Kelly onları sivriltmek için bir tuğla duvar kullanmış. Sanırım

kendisini kaçırana saldırmak istiyordu. Boş bir hücrede aklına gelen tek silah buydu."

Garcia eliyle alt dudağını sıktı. "Ama tırnaklarının altında tuğla tozu ve kendi derisi dışında bir şeye rastlanmamış. Yani onları kullanma fırsatı bulamamış."

"Doğru." Hunter masasına dönmüş defterinin sayfalarını karıştırıyordu. "Doktor, Kelly'nin organlarında hafif sıvı kaybı ve yetersiz beslenme belirtileri olduğunu söylemişti, değil mi? Bence kendini aç bıraktı."

Garcia kaşlarını çattı.

"Mexitil. Kelly'nin üzerinde iğne izi yoktu, hatırladın mı?"

"Katil ilacı ona yemeğin içinde veriyordu."

Hunter masasına yaslandı. "Büyük ihtimalle. Kelly de yemeğin ilaçlı olduğunu anladı."

"Baş dönmesinden kurtulmak için de yemeyi bıraktı." Garcia, Hunter'ın düşünce akışını kavradı. "İyi de o zaman mücadele edemeyecek kadar zayıf düşmez miydi?"

"Birkaç gün aç kalsaydı düşerdi ama durum öyle değildi."

"Sadece bir gün. Doktor Hove öyle demişti, değil mi?"

Hunter başıyla onayladı. "Mexitil güçlü bir yatıştırıcı değil. Kelly'nin ilacı vücuduna sadece birkaç saatliğine almaması yeterli olurdu."

"Böylelikle hem baş dönmesinden kurtulabilir hem de tamamen güçten düşmemiş olurdu. İyi ama bunu nasıl bilebilirdi ki?"

"Bilmiyordu zaten. Kumar oynadı."

"Yani törpüleyerek tırnaklarını aklına gelen tek silaha dönüştürdü." Garcia nefesini verirken elini saçlarının arasından geçirdi. "Oradan çıkmak istiyordu. Kendi başına bir şeyler yapmaya çalışıyordu çünkü zamanının tükendiğini biliyordu ve umudu tükenmişti. Bizim onu kurtarmamızı beklemekten yorulmuştu."

Hunter'ın cep telefonu çalmaya başladı.

"Dedektif Hunter," dedi kapaklı telefonu kulağına götürerek.

"Dedektif, ben Özel Operasyonlar santralinden Tracy. Aradığınız şüpheli James Smith'le ilgili ihbar hattını yönetiyorum."

"Evet?"

"Hatta Smith'in kendisi olduğunu iddia eden biri var."

Hunter yüzünü buruşturdu. "Evet, şimdiye kadar onlardan yaklaşık elli tanesiyle konuştuk. Numarasını alıp..."

"Dedektif," diye sözünü böldü Tracy, "bence onunla konuşmalısınız."

Altmış Bir

Hunter dikkatini çekmek için ortağına parmaklarını şıklattı. Aslında gerek yoktu; Garcia, Hunter'ın ifadesindeki değişimi çoktan fark etmişti.

"İzini sürüyor muyuz?" dedi Hunter, Tracy'ye.

"Biz hazırız, dedektif."

Hunter kendi kendine başını salladı. "Tamam, bağlayın."

Hatta bir tık sesi duyuldu, ardından da bir saniyelik bir cızırtı.

Hunter bekledi.

Hattın diğer ucundaki kişi de bekledi.

"Ben Dedektif Hunter." Sonunda sessizliği bozdu. Oyun oynayacak havada değildi.

"Neden peşimdesiniz?" Adam soruyu sakin, telaşsız bir tonda sormuştu. Telefonun ahizesi birkaç kumaş katmanına sarılmışçasına sesi boğuk bir fısıltı gibi geliyordu.

"James Smith?"

Kısa bir duraklama oldu. "Neden peşimdesiniz?" diye tekrarladı adam aynı sakin tonda.

"Neden peşinde olduğumuzu biliyorsun." Hunter'ın sakin sesi Smith'inkiyle aynıydı. "Bu yüzden kaçtın zaten, öyle değil mi?"

"Şehrin dört bir yanındaki gazetelerde fotoğrafım var. Polisin devam eden bir soruşturmayla ilgili benimle konuşmak istediği yazıyor ama başka hiçbir ayrıntı verilmemiş. O yüzden bana

söylemenizi istiyorum, neden peşimdesiniz? Devam eden bir soruşturmayla ne ilgim var?"

"Neden teslim olmuyorsun, James? Oturup konuşabiliriz. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatırım."

Buruk bir gülüş duyuldu. "Maalesef şu anda bunu yapamam, dedektif."

"Şu anda elindeki en iyi seçenek bu. Başka ne yapabilirsin ki? Sonsuza kadar kaçıp saklanamazsın. Dediğin gibi, bütün gazetelerde fotoğrafın var. Öyle olmaya da devam edecek. Sokakta, dükkânda, arabayla dolaşırken, er ya da geç biri seni tanıyacak. Görünmez olmadığını biliyorsun. Teslim ol da konuşalım."

"Gazetelerdeki fotoğraf beş para etmez; bulanık, net değil, kısmen silik ve bunu siz de biliyorsunuz. Çaresiz bir girişim. Ben bile kendimi zor tanıdım. Gazeteler o fotoğrafı sonsuza kadar yayınlamaya devam etmeyecektir, özellikle de bundan bir sonuç alamazsanız. Bir hafta sonra Sunset Bulvarı'nda çıplak dans etsem benim kimse tanımaz."

Hunter cevap vermedi. Bunun doğru olduğunu biliyordu.

"O yüzden size bir kez daha soracağım, dedektif. Neden peşimdesiniz? Ayrıca devam eden büyük bir soruşturmayla ne ilgim var?"

"Neden peşinde olduğumuzu bilmiyorsan *büyük* bir soruşturma yürüttüğümüzü nereden biliyorsun? Gazetelerde bundan bahsedilmiyor."

"O kadar aptal değilim, dedektif. Eğer LAPD gazetelere konuşmak istediği her kişinin fotoğrafını yayınlatsaydı Kaliforniya'da tüm fotoğraflara yetecek kadar kâğıt bulunamazdı. Gazetede yayınlananlar her zaman büyük bir soruşturmayla ilgilidir. Büyük bir şeyler oluyor ve bir şekilde benim de işin içinde olduğumu düşünüyorsunuz."

Smith haklı, diye düşündü Hunter. Adam aptal değildi.

"Yani bana tüm bunları kendi başına anladığını ama kapına neden geldiğimizi bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle söylüyorum."

Smith'in sesindeki bir şey Hunter'ın ilgisini çekti. "O zaman teslim olsana, böylece her şeyi açıklığa kavuşturabiliriz."

"Hoşça kalın, dedektif."

"Bekle." Hunter, Smith'i telefonu kapatmadan durdurdu. "LAPD'nin hangi biriminden olduğumu biliyor musun?"

Garcia ortağına bakıp kaşlarını çattı.

Smith bir an için tereddüt etti.

"Dolandırıcılık mı?"

Garcia'nın alnı daha da kırıştı.

Takip eden duraklama birkaç saniye sürdü.

"Hayır, Dolandırıcılık Birimi'nden değilim."

Sessizlik.

"James? Orada mısın?"

"Hangi birimdensiniz?"

Hunter, Smith'in sesinde farklı bir gerginlik sezdi.

"Cinayet."

"*Cinayet* mi? Bakın, santral aracılığıyla konuşmayı sevmiyorum. Bana size doğrudan ulaşabileceğim bir numara verin." Sesindeki gerginlik kaygıya dönüşmüştü.

"Neden sen bana numaranı vermiyorsun?"

"Oyun oynamak istiyorsanız siz bilirsiniz. Hoşça kalın, dedektif."

"Tamam." Hunter onu tekrar durdurdu. "Senin dediğin gibi olsun." Numarasını Smith'e verdi ve hat kesildi. Hunter hemen cep telefonunda bir tuşa basarak Özel Operasyonlar santraline bağlandı. "Tracy, orada mısın?"

"Buradayım, dedektif."

"Bana yerini bulduğunuzu söyle."

"Üzgünüm, dedektif, bu adam her kimse, gerçekten aptal değil. Kontörlü telefon kullanıyor. Ya GPS çipi olmayan çok ucuz bir telefon bu ya da GPS çipini nasıl devre dışı bırakacağını biliyor."

Hunter GPS çipli telefonların çalışma mantığını biliyordu. Uçakların kullandıklarına benzer şekilde her on beş saniyede bir yer belirleme sinyali yayıyorlardı. GPS uyduları da çok hızlı bir şekilde telefonun yerini beş altı metre yakınına kadar tespit edebiliyordu. James Smith'in de bunu bildiği açıktı.

"Peki ya üçgenleme?" diye sordu Hunter.

"Daha önce de söylediğim gibi, bu adam aptal değil, dedektif. Görüşme sırasında hareket halindeydi. Çok da hızlı hareket ediyordu. Aramayı sonlandırır sonlandırmaz telefon kapandı."

"Kahretsin!" Hunter elini saçlarının arasından geçirdi. Konum sinyali göndermeyen bir cep telefonunun yerini tespit etmenin en doğru yönteminin üçgenleme olduğunu biliyordu. Aktif bir cep telefonu, mevcut en iyi sinyali alabilmek için çevresindeki baz istasyonlarıyla sürekli iletişim halinde olurdu. Üçgenleme, telefondan en güçlü sinyali alan üç kuleyi belirleyerek ve kapsama yarıçaplarını tespit ederek çalışırdı. Üç kulenin kesiştiği nokta, telefonun bulunduğu yerdi. Doğruluğu, sinyal alan üç kulenin birbirine ne kadar yakın olduğuna bağlıydı. Los Angeles gibi yüzlerce cep telefonu kulesinin bulunduğu bir şehirde, doğruluk derecesi neredeyse bir GPS çipi kadar hassas olabilirdi. Hareket halinde olma sorunu da buradan kaynaklanıyordu. Los Angeles'ta cep telefonu kuleleri birbirine nispeten yakındı. Üçgenleme işlemi on ila on beş dakika kadar sürebilirdi. Bu işlem sırasında söz konusu cep telefonu üçgenleme yapan üç kuleden birinin kapsama alanından çıkıp yeni bir tanesinin kapsama alanına girerse tüm işlem başarısız olurdu ve en baştan başlanması gerekirdi. Eğer James Smith hareket halindeki bir arabadan ya da otobüsten aramışsa sinyali dakikalar içinde sürekli bir kuleden diğerine atlamış olurdu. Üçgenleme neredeyse imkânsız hale gelirdi. Tracy haklıydı. James Smith bu işte acemi değildi.

"Tamam, Tracy, senden yapmanı istediğim şey..."

Altmış İki

İnsanları yaşadıklarına sevindiren o Los Angeles baharı sabahlarından biriydi: masmavi gökyüzü, hafif rüzgâr ve yirmi iki dereceyi geçmeyen sıcaklık. İnsanlar gülümsemekten kendilerini alamıyorlardı. Böyle günlerde teşkilattaki her dedektif LAPD'nin kendisine üstü açık arabalar tahsis etmesini dilerdi. Onların yokluğunda ise Garcia'nın Honda Civic'i de iş görürdü. En azından kliması vardı, Hunter'ın emektar Buick'inde olmayan bir şeydi bu.

Century City ve A&E TV stüdyolarına giderken Garcia üstü açık kırmızı bir BMW ile yan yana geldi. Kaşları incecik bir çizgi halinde alınmış, kısa saçlı, kumral bir kadın başını sürücünün omzuna yaslamıştı. Mermi gibi parlayan kafasıyla kaslı bir adam olan sürücü, üzerine iki beden küçük gelen bir spor yeleği giymişti. Hunter onları bir dakika boyunca gözlemledi. Kadın mutluluktan uçuyor gibiydi. Parmaklarını saçlarında öylesine gezdirirken bir an için Hunter'a Garcia'nın karısı Anna'yı hatırlattı.

"Anna'yı hiç incitir miydin?" diye sordu Hunter birden Garcia'ya dönerek.

Bu soru o kadar şaşırtıcı ve beklenmedikti ki Garcia bir an afalladı, az kalsın direksiyonu kırıyordu. "*Ne?*"

"Anna'yı fiziksel olarak hiç incitir miydin?"

"Ben de öyle dedin sandım. Ne oluyor, Robert? Bu soru gerçek mi?"

Birkaç saniye geçti. Hunter şaka yapıyorsa bile hiç belli etmiyordu.

"Sanırım bu *hayır* demek," dedi Hunter.

"*Kesinlikle hayır* demek. Anna'yı neden inciteyim ki? Fiziksel olarak ya da başka şekilde?"

Garcia, Anna Preston'la lisede tanışmıştı. Anna sıra dışı bir güzelliğe sahip, tatlı bir kızdı. Garcia ona anında âşık olmuştu. Yine de çıkma teklif edecek cesareti toplaması on ayını almıştı. İkinci sınıfta çıkmaya başlamışlar, Garcia mezuniyetten hemen sonra evlenme teklif etmişti. Hunter birbirini bu kadar seven ve birbirine bu kadar bağlı başka bir çift tanımıyordu.

"Ne olursa olsun, ne derse desin," diye üsteledi Hunter, "onu hiçbir şekilde incitmezsin, değil mi?"

Garcia'nın yüzüne damga vuran şaşkınlık daha da arttı. "Sen aklını mı kaçırdın? Beni dinle. Ne yaparsa yapsın, ne derse desin, ne olursa olsun, Anna'yı *asla* incitmem. O benim her şeyim. Onsuz yaşayamam. Ne demeye çalışıyorsun, Robert?"

"Neden?" Hunter'ın sesi sakindi. "*Neden* onu incitmezsin? Ne yaparsa yapsın... ya da ne derse desin... ya da ne olursa olsun?"

Garcia, SCB'ye katıldığından beri, neredeyse dört yıldır Hunter'ın ortağıydı. Hunter'ın alışılagelmiş dedektiflerden biri olmadığını biliyordu. Olayları Garcia'nın tanıdığı herkesten daha hızlı çözebiliyordu. Çoğu zaman, o açıklayana kadar kimse nasıl çözdüğünü bile anlamazdı; sonra her şey çok basit görünürdü. Hunter konuştuğundan çok daha fazlasını dinlerdi. Konuştuğundaysa söylediği her şey başta mantıklı gelmezdi ama sonunda her şey bir yapbozun parçaları gibi yerli yerine otururdu. Ama Garcia bazen Hunter'ın bu gezegendeki herkesten farklı bir boyutta yaşadığını kabul etmek zorunda kalırdı. Bu da o zamanlardan biriydi.

"Çünkü onu seviyorum." Garcia'nın sözleri farkında olmadan şefkat yüklenmişti. "Bu dünyadaki herkesten ve her şeyden daha çok."

"Kesinlikle." Hunter'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım katilimiz de öyle."

Altmış Üç

Trafik açılmaya başlamıştı ama Garcia hâlâ Hunter'ın sözlerinin etkisindeydi. Gergin sürücüler arkalarından korna çalmaya başlamıştı. Daha sabırsız olanlar camlarından küfürler savuruyorlardı. Garcia onlara aldırmayıp yavaşça ilerledi. Dikkati hâlâ Hunter'ın üzerindeydi.

"Lütfen bana bu çılgınlığın ardında bir mantık olduğunu söyle. Ne demeye çalışıyorsun, Robert? Katilin karıma âşık olduğunu mu?"

"Hayır, Anna'ya değil," dedi Hunter. "Ama ya katil tüm kurbanlarına âşık olduğunu sanıyorsa?"

Garcia bunu düşünürken gözleri kısıldı. "Ne, *ikisine* de mi?"

"Evet."

"Aynı anda mı?"

"Evet."

"Takıntılı hayran aşkı söz konusu değil mi peki?"

"Hayır."

Gözleri daha da kısıldı. "Onlara gerçekten âşıksa neden onları böyle acımasızca öldürsün ki?"

"Onlara *âşık* demedim," dedi Hunter. "Onlara âşık olduğunu *sanıyor* dedim. Ama aslında âşık olduğu şey onların imajı. Temsil ettikleri kişi, kendileri değil."

Sessizlik.

Jeton birkaç saniye sonra düştü.

"Vay adi herif! Her iki kurban da ona birini hatırlatıyor." Garcia sonunda anladı. "Sevdiği birini. O yüzden birbirlerine çok benziyorlar."

Hunter başıyla onayladı. "Onun istediği aslında onlar değil. Ona hatırlattıkları kişi." Üstü açık BMW'nin uzaklaşmasını izledi. "Her iki kurbanda da dikişten önce morluk olmaması başından beri zihnimi kurcalıyordu. Onları fidye için kaçırmadığına göre hemen öldürmek yerine saklamasının bir nedeni olmalı fakat daha da önemlisi, son dakikaya kadar onlara hiç dokunmamasının da bir nedeni olmalı diye düşünüp duruyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Hangi yolu izlersem izleyeyim, neden morluk olmadığını anlayamıyordum. Katil bu kadınları cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için tutuyor olsa morarma olurdu... İntikam için olsa morarma olurdu... Kadınlara, hatta kumral ressamlara karşı geçmişteki bir travmanın neden olduğu genel nefret olsa morarma olurdu... Takıntılı bir hayran olsa morarma olurdu... Sadistik paranoya olsa morarma olurdu... Saf cinayet saplantısı olsa morarma olurdu... Parçalar birbirine uymuyordu."

Garcia kaşlarını kaldırdı.

"Bunu ilk kez birkaç gün önce Patrick Barlett'la görüşürken duymuştum ama sanırım bilinçaltıma yerleşmiş."

"Patrick Barlett mı?" Garcia kaşlarını çattı. "Laura Mitchell'ın eski nişanlısı mı?"

Hunter trafiğin akışını izlerken başını salladı. Sağ taraflarında beyaz bir Peugeot kullanan siyahi bir kadın belli bir şarkıya eşlik ederken başını sallıyor, el kol hareketleri yapıyordu. Hunter'ın ona baktığını fark edince utanarak gülümsedi. Hunter da ona gülümsedi.

"Patrick ne olursa olsun Laura'yı asla incitmeyeceğini söylemişti. Onu çok seviyordu."

"Evet, bunu hatırlıyorum."

"Ne yazık ki o gün her şeyden çok Patrick'in tepkilerini gözlemlemekle ilgileniyordum. Gözümden kaçmış. Ama bu, sandığından daha sık olur. Bu, *aktarım* ve *yansıtma* olarak bilinen iki durumun birleşiminin bir sonucu."

Garcia kaşlarını çattı.

"Bazı kocalar kendilerine karılarını hatırlatan fahişeler ararlar," dedi Hunter. "Bazı insanlar eski lise aşklarına ya da öğretmenlerine, hatta kendi annelerine ya da babalarına benzeyen kız ya da erkek arkadaş ararlar."

Garcia dördüncü sınıftayken tarih öğretmenine âşık olan bir çocukluk arkadaşını düşündü. Biriyle çıkabilecek yaşa geldiğinde, yıllar sonra evleneceği kız da dâhil olmak üzere, sahip olduğu her kız arkadaşı o öğretmenin tıpatıp aynısıydı.

"Her neyse," diye devam etti Hunter, "birine benzeme fikri, aktarım ve yansıtmayla bağlantılı olarak daha yeni aklıma geldi."

"Kahretsin!" Garcia sıkılı dişlerinin arasından soluğunu yavaşça verdi, kafasındaki karışıklık nihayet netleşmeye başlamıştı. "Kaçırdığı kadınlara baktığında zihni başka birini görüyor çünkü onların *başka biri* olmasını istiyor. *Gerçekten* âşık olduğu biri. Ne olursa olsun asla incitmeyeceği biri. Bu yüzden hiç morluk yok."

Hunter hızla başını salladı. "Bu, olayın yansıtma tarafı."

"Ama dur biraz." Garcia başını iki yana salladı. "Onları yine de öldürüyor... hem de acımasızca. Bu teoriye aykırı değil mi bu?"

"Bilakis, teoriyi güçlendiriyor. Aktarım ve yansıtma ne kadar güçlüyse katilin hayal kırıklığına uğraması da o kadar kolay olur. Kurbanlar, olmasını istediği kişiyle aynı görünüşe sahip olabilirler ama aynı şekilde davranmaz, konuşmaz ya da başka bir şey yapmazlar. Katil ne kadar isterse istesin, asla olmasını istediği kişi gibi olmazlar."

Garcia bunu bir süre düşündü. "Ve bunu fark ettiği anda, onları neden tutayım ki diyor, değil mi?"

"Doğru. Ama yine de onları doğrudan öldürmeye kıyamıyor. Bu yüzden onları bıraktığında hâlâ hayatta oluyorlar. Bu yüzden ölmeleri gerektiğinde o orada bile olmuyor. Öldüklerini görmeye dayanamıyor. İşte bu yüzden kendi kendini harekete geçiren tetik mekanizmasını geliştirdi."

"Orada olmak zorunda kalmamak için."

"Kesinlikle," dedi Hunter.

Garcia hâlâ düşünceliydi. "Peki onun bu gerçek aşkı, ölmüş müdür?"

"Muhtemelen," dedi Hunter. "Katilin kendini kaybetmesinin nedeni bu olabilir. Onu bir türlü aklından çıkaramıyor."

Garcia yanaklarını şişirip yavaşça üfledi. "Sence o da kurbanların öldüğü gibi, dikişli şekilde mi öldü? Sence katilimiz onu da öldürdü mü?"

Hunter pencereden dışarı, bulutsuz, masmavi gökyüzüne baktı ve düşüncelerinin de bu kadar berrak olmasını diledi. "Bunu öğrenmemizin tek bir yolu var."

Telefona uzandı.

Ayışığı Kitaplığı

Altmış Dört

A&E TV'nin Los Angeles şubesi, Century City'de yer alıyordu. Ünlü Twin Century Plaza Kuleleri'nin ikinci binasının dokuzuncu katında on beş ofisi bulunuyordu. Binaların 2001 yılında Manhattan'daki Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan terörist saldırısı sırasında yıkılan ikiz kulelere benzemesi tesadüf değildi. Aynı mimar tarafından tasarlanmışlardı.

A&E TV'nin giriş lobisindeki resepsiyon bankosunun arkasındaki kızıl saçlı kadın güzel olmaktan ziyade dikkat çekiciydi.

Hunter ve Garcia bankoya yaklaşırken kibarca gülümsedi ve işaret parmağını kaldırarak bir dakika beklemelerini rica etti.

Birkaç saniye sonra kulaklığına dokundu ve yanıp sönen mavi ışık kayboldu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, baylar?" Bakışları iki dedektif arasında gidip geldikten sonra Hunter'da karar kıldı. Gülümsemesi biraz daha parlaklık kazandı. Hunter stüdyolarının hazırladığı eski bir belgesel hakkında biriyle konuşmaları gerektiğini söyledi. Resepsiyon görevlisi rozetlerine bakınca tavrı değişti. Dâhilî telefondan yapılan hızlı bir görüşmenin ardından iki dakika içinde Hunter ve Garcia uzun bir koridorun sonundaki bir ofise yönlendirildiler. Kapıdaki levhada "Bryan Coleman - Yayın Yönetmeni" yazıyordu.

Masanın arkasında oturan adam, Hunter ve Garcia kapıda belirince gülümsedi. Onda da kablosuz kulaklık vardı. Mavi

ışık yanıp sönüyordu. İki dedektife de içeri girmelerini işaret etti, ayağa kalktı ve masasının önüne geçti. Hunter'dan en az beş santim daha uzundu, koyu renk saçları kısa kesilmişti ve kemik çerçeveli gözlüğünün ardında birbirine yakın duran delici kahverengi gözleri vardı.

Hunter kapıyı arkasından kapatıp bekledi. Coleman'ın masasının önündeki iki sandalyenin üzerini kutular kaplıyordu. İki dedektif de ayakta kaldı.

"Onu bugün yeniden teslim etmemiz gerek..." dedi Coleman kablosuz telefona, Hunter ve Garcia'ya başını sallarken. Konuştuğu kişiyi sadece yarım saniye dinledikten sonra sözünü kesti. "Dinle, bugün teslim etmezsek hesabımızı başka bir şirkete aktaracağız, beni anlıyor musun?" Bir duraklama daha oldu. "Evet, bugün öğleden sonra olur, saat üçten önce olursa daha da iyi olur... Bekliyorum." Kablosuz kulaklığı sağ kulağından çıkarıp masasına fırlattı.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi Coleman iki dedektifin de elini sıktıktan sonra sandalyelerin üzerindeki kutuları alarak. "Genişliyoruz da. Başka bir binaya taşınacaktık ama koridorun karşısındaki şirket birkaç ay önce iflas etti." Kayıtsızca omuz silkti. "Resesyon, anlarsınız ya. Biz de onların ofislerine yerleşmeye karar verdik. Daha kolay ama bir o kadar stresli." Masasındaki telefonu gösterdi. "Teslimat şirketleri çok düzenbazlar. Boş bulduları mı tepenize çıkıverirler."

Hunter ve Garcia kibarca başlarını salladılar.

"Ee?" Coleman ellerini birbirine vurdu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Batı Yakası sanatçıları hakkında sizin stüdyonuzun yapımcılığını üstlendiği bir belgeseli arıyoruz," dedi Hunter oturarak.

"Bu belgeselin adını biliyor musunuz?"

Hunter defterine baktı. "Evet, adı *Tuvalin Güzelleri, Batı Yakası'nın Genç Yetenekleri.*"

Coleman başını geriye doğru yatırdı. "*Tuvalin Güzelleri* mi?" dedi şaşkınlık dolu bir kıkırdamayla. "Vay canına. Bu üç ya da dört yıl önceydi."

"Üç yıl önce," dedi Hunter.

"Ben o belgeselin yapım ekibindeydim. Çok düşük bütçeli bir yapımdı." Coleman gözlüğünü çıkarıp bir bez parçasıyla silmeye başladı. "O belgesel öylesine çekilmişti. Bir tanıtım oyunuydu. İstediğinizin o olduğuna emin misiniz?"

Hunter sol dirseğini sandalyesinin koluna, çenesini de eline dayadı. "Öylesine çekildi derken neyi kastediyorsunuz?"

"En başta çekilmesinin tek sebebi o zamanki bölge müdürümüzdü," dedi Coleman. "Kızı bir sanatçı, bir ressamdı. Bir süredir sektörde kendine yer bulmaya çalışıyordu fakat pek başarılı olamamıştı. Derken birdenbire yeni bir belgesel senaryosu programımızın en üst sırasına yerleşti. Nasıldır bilirsiniz, gerçekten yetenekli, gelecek vadeden birkaç sanatçı koyarsınız, onların arasında müdürün kızını ön plana çıkarırsınız ve beklersiniz."

"İşe yaradı mı peki?"

Coleman tereddütle başını salladı. "Sanırım yaradı. Kız fark edildi ve galiba sanatıyla iyi işler yapıyor. O bölge müdürü birkaç yıl önce bizden ayrıldı, o yüzden tam olarak bilemiyorum."

"Adı neydi?" diye sordu Garcia. "Bölge müdürünün kızının?"

"Şey..." Coleman pilot kalemle oynamaya başladı. "Martina," diye hatırladı. "Evet, Martina Greene. Neden bu belgeselle ilgilendiğinizi sorabilir miyim?"

"Sadece bir göz atmak ve başka hangi sanatçıların belgeselde yer aldığını öğrenmek istiyoruz," dedi Hunter. "Çekimler ayrı ayrı mı yapılmıştı? Yani farklı yerlerde, farklı günlerde mi?"

Coleman tekrar güldü. "Hayır. Dediğim gibi, *çok* düşük bütçeli bir yapımdı. Bu iş için gerçek para harcamayı yönetmenimiz bile haklı gösteremezdi. O yüzden biz de her şeyi bir günlük çekime sıkıştırdık. Tüm sanatçıları bir öğleden sonra bir araya

getirdik..." hatırlamakta zorlanıyormuş gibi bir an için başını çevirdi, "... Güney Grand Avenue'daki Moca Müzesi'nde."

"Hepsi kadın mıydı?"

Coleman kaşlarını çatıp bir an düşündü. "O belgeselde evet."

"Peki tekrar yayınlanıp yayınlanmadığını biliyor musunuz? Belki yakın zamanda?"

"Kontrol edebilirim ama sanmam. Dediğim gibi, çok iyi bir yapım değildi." Kendini bilgisayarına yaklaştırdı ve klavyeyle bir şeyler yazdı.

Birkaç saniye sonra sonuç çıktığında Hunter ve Garcia'nın da bakabilmesi için bilgisayarın monitörünü çevirdi. "Hayır, çekimler tamamlandıktan iki hafta sonra bir kez yayınlanmış, o kadar."

"Bununla aynı çizgide yeni bir belgeseliniz ya da röportajınız var mı?" diye sordu Garcia. "Yani Los Angeleslı kadın ressamları konu alan?"

Coleman'ın yüzünde bir ilgi ifadesi belirdi. "Belirli biri var mı?"

"Elinizde olanları bize gösterebilirseniz minnettar oluruz," dedi Hunter hızlıca. Coleman'ın merakını daha fazla uyandırmak istemiyordu.

Ama çok geçti. Adamın gazetecilik damarı kabarmıştı bile.

Coleman sandalyesinde kıpırdandıktan sonra bilgisayarına döndü. "'Yakın zamanda' derken ne kadar yakın zamandan bahsediyoruz?"

"Bir, bilemedin iki yıl."

Bu kez arama biraz daha uzun sürdü.

"Pekâlâ, geçtiğimiz iki yılda ressamlar hakkında üç program yapmışız," dedi Coleman, "ama sadece Los Angeles ya da Kaliforniyalı sanatçılar hakkında değilmiş."

Garcia kaşlarını çattı. "Bu kadar mı, iki yılda üç programcık mı?"

"Çok az insan resim sanatıyla ya da modern ressamların hayatıyla ilgileniyor," dedi Coleman koltuğunda arkasına yaslanarak. "Paranın hüküm sürdüğü kapitalist bir dünyada yaşıyoruz, dedektif ve bize para kazandıran şey izlenme sayıları, yani reklam süresidir. Eğer hiphop, rap ya da listelerde fırtına gibi esen yeni şarkıcılarla ilgili bir belgesel yayınlarsak izlenme oranlarımız tavan yapar. Ressamlar ya da sanatın daha az popüler herhangi bir dalıyla ilgili bir belgesel yayınlarsak bu oran *prime time*'da bile üçte birin altına düşer. Anladınız mı?"

"Üçünün de birer kopyasını alabilir miyiz?" dedi Hunter, "*Tuvalin Güzelleri* ile birlikte?"

"Elbette."

"Ayrıca *Tuvalin Güzelleri* belgeselinin çalışma kayıtlarının da bir kopyasına ihtiyacımız olacak. Yapımda görev alan herkesin isimlerini istiyoruz: kameraman, makyözler, yapım ve kurgu ekibi... hepsinin."

"Sorun değil. Sizi arşivcimiz Tom'a yönlendireceğim. İhtiyacınız olan her şeyi o size temin edecektir."

Hunter kapıyı arkasından kapatırken Coleman telefona uzanıp çok yakın bir arkadaşının şahsi numarasını çevirdi: *LA Times*'ın suç başmuhabiri Donald Robbins.

Altmış Beş

Bay Wang'in marketindeki güvenlik kamerası dosyaları açılmıştı. Görüntülerde ne bulmayı umduğunu bilmiyordu fakat Kayıp Kişiler dedektifinin Kelly Jensen'ın Santa Monica'da arabasını park ederken ya da arabasından apartmana yürürken kaçırıldığı varsayımı aklına yatmıyordu. Gecenin köründe bile San Vicente Bulvarı çok kalabalıktı. Her on saniyede bir arabalar geçiyordu. Birisi her an pencereden dışarı bakabilirdi. Fazla riskliydi. Katil, Kelly'yi Culver City'deki çok daha sakin stüdyosundan kaçırarak bu riskten kolayca kurtulabilirdi. Kaldı ki arkadaki küçük otopark adam kaçırma için biçilmiş kaftandı. Gözlerden uzak ve kötü aydınlatılmıştı. Kelly'yi kaçırmayı planlayan Hunter olsaydı bunu orada yapardı.

Hunter saatine baktı. Geç olmuştu. Ofisten ayrılmadan önce Kayıt ve Kimlik Bölümü'nden iyi bir arkadaşı olan Jenkins'ten aldığı e-postayı hızlıca okudu. E-postada Whitney Myers ve teşkilatta geçirdiği zaman hakkında istediği tüm bilgiler vardı fakat Hunter konsantre olmakta zorlanıyordu. Son iki saattir beynini kemiren baş ağrısı giderek şiddetleniyordu. Yemek yemeye ihtiyacı vardı. Fakat evindeki dolaplar ve buzdolabı günlerdir erzak yüzü görmemişti. Dahası, yapmayı bildiği tek şey patlamış mısırdı ve bu ay ondan payına düşeni fazlasıyla almıştı. Biraz daha sağlıklı bir şey yemeye karar verdi. Jenkins'in e-postasındaki ek

dosyanın içeriğinin çıktısını aldı, dizüstü bilgisayarını kaptığı gibi arabasının yolunu tuttu.

Baldwin Hills'te küçük bir Hawaii restoranı olan Uncle Kelome's, Los Angeles'taki en iyi Aloha usulü karidesleri yapıyordu. Hunter buradaki yemekleri ve rahat atmosferi seviyordu. Ve şu anda en sevdiği Volkan Karides Tabağı'nı yerken birkaç dakikalığına da olsa rahatlamaktan daha fazla ihtiyaç duyduğu bir şey yoktu. Aynı zamanda mekânın barında saygın bir tek malt viski stoku bulunması da hoş bir artıydı.

Hunter siparişini verdikten sonra yemek salonunun en ucunda, genellikle gürültülü olan bardan uzakta bir masayı seçti. Oturup başını ellerinin arasına gömdü. Baş ağrısı o kadar şiddetliydi ki beyni kafasının içinde patlayacakmış gibi hissediyordu.

Bir garson içkisini getirip önündeki masaya koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Hunter başını kaldırmadan.

"Sorun değil ama sana şu sözünü verdiğim dosyaları istiyorsan kimliğimi geri vermen gerek."

Hunter başını fazla hızlı kaldırınca bir an için gözlerinin önü bulanık noktalarla doldu. Bakışları hızla Whitney Myers'ın yüzüne odaklandı.

Kadın gülümsedi.

Ama Hunter gülümsemedi.

"Oturabilir miyim?" dedi Myers ama sandalyeyi çoktan çekmeye başlamıştı.

Hunter elinde olmadan Myers'ı süzdü. Bu gece farklı görünüyordu. Salık saçları omuzlarına dökülüyordu. Koyu mavi bir kalem etekli takım giymişti. Ceketinin üst düğmesi açıktı ve altındaki ipek beyaz bluz seçilebiliyordu. Makyajı o kadar hafifti ki neredeyse görünmüyor fakat yüz hatlarını ustalıkla vurguluyordu. Hunter sağındaki masada oturan erkeklerin hepsinin dönüp ona baktığını fark etti, hatta içlerinden ikisinin neredeyse ağzının

suyu akıyordu. Hunter'ın gözleri önce önündeki kadehe, sonra tekrar Myers'a kaydı.

"Balvenie, 12 yıllık tek malt," dedi Myers kadehini Hunter'ınkine değdirmeden önce. Aynısından içiyordu. "Düzgün bir içkinin değerini bilen başka birini bulmak her zaman bir zevktir."

Hunter ellerini masaya koydu ama konuşmadı.

"Vay canına, berbat görünüyorsun," diye devam etti genç kadın. "Ve buna üzüldüm." Hunter'ın kaşının üstündeki kesiği gösterdikten sonra avucunu gövdesinin sol tarafına koydu. "Haklıydın, kaburgalarım kırılmamış ama çok kötü morarmış."

Hunter sessizliğini koruyordu fakat bu, Myers'ı rahatsız etmişe benzemiyordu.

"İtiraf etmeliyim ki dosyan oldukça ilginç. Dâhi çocuk. Gerçekten mi?" Yüzünü buruşturdu. "Prestijli Mirman Üstün Zekâlılar Okulu'nda burslu okumuş, bütün müfredatı iki yılda bitirmişsin. Sonrasında yine burslu olarak Stanford'a girmişsin. Yirmi üç yaşında Suçlu Davranışı Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktora yapmışsın. Etkileyici."

Hunter tek kelime etmedi. Myers devam etti.

"Çok kısa sürede dedektif olup hemen SCB'ye katılmak istemişsin... işte bu çok etkileyici. Ya çok iyi yalakalık yapmışsın ya da bazı önemli kişileri fena etkilemiş olmalısın."

Hunter'dan hâlâ ses yoktu.

"Şimdilerde meşhur Cinayet Özel Büro'da dedektifsin ve teşkilattaki çoğu kişi tarafından tek kişilik zombi ekibi olarak adlandırılıyorsun." Gülümsedi. "Hoş bir takma ad. Bunu kendin mi buldun?"

Hunter'ın cevap vermemesine aldırmadan devam etti.

"Uzmanlık alanın aşırı şiddet içeren suçlar ve etkileyici bir tutuklama kaydın var. Kitabın hâlâ FBI Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezi'nde zorunlu olarak okutuluyor. Atladığım bir şey var mı?"

Hunter aslında kitap yazmamıştı fakat üniversitedeki profesörlerinden biri suçlu davranışları üzerine yazdığı tez çalışmasından o kadar etkilenmişti ki tezi Virginia'da bulunan FBI akademisindeki arkadaşına göndermiş, o arkadaşı da akademi müdürüne iletmişti. Birkaç hafta sonra genç Robert Hunter, deneyimli polisler ve eğitmenlerden oluşan bir sınıfa konuşma yapmak üzere Quantico'ya davet edilmişti. Bir günlük konuşma bir haftalık seminere dönüşmüştü ve bitiminde akademi müdürü, Hunter'dan tezini tüm saha ajanları için zorunlu okuma materyali olarak kullanmak için izin istemişti. Artık kimse bu tezi okumadan Quantico'dan mezun olamıyordu.

"Demek hayat hikâyemi okudun," dedi Hunter sonunda. "Oldukça sıkıcı birkaç dakika olmuştur senin için."

"Bilakis. Bence oldukça renkliydi." Myers tekrar gülümsedi. "Yine de tuhaf bir boşluk var. Birkaç yıl boyunca yer yarılmış da içine girmişsin gibi. Hiçbir yerde senin hakkında en ufak bir bilgi yok. Kaldı ki araştırma ekibimin eline kimse su dökemez."

Hunter konuşmadı.

"Sana bunu sormak zorundayım: Neden polis oldun? Böyle bir öz geçmişle FBI'da, NSA'de, CIA'de, hangisinde istersen çalışabilirdin."

"Bana yeni bir iş bulmak gibi bir takıntın mı var senin?"

Myers gülümsedi.

Garson kız Hunter'a karides tabağını getirdi. O uzaklaşırken Hunter'ın gözleri kadehinden Myers'a kaydı. "Ben portakal suyu sipariş etmiştim."

"Biliyorum," dedi genç kadın kayıtsızca. "Ama zaten viski sipariş edecektin. Sana biraz zaman kazandırayım dedim." Durakladı. "Acıkmış olmalısın. Şu tabağın büyüklüğüne bak."

"Birazını ister misin?"

Myers başını iki yana salladı. "Almayayım, sağ ol. Sana afiyet olsun."

Hunter bir büyük boy karidesi acı sosa daldırıp ısırdı.

Myers birkaç saniye bekledi. "Dosyanda yazdığı kadar iyiysen hakkımda araştırma yapmış ve yalan söylediğimi de anlamışsındır."

Hunter başını salladı. "Eski erkek arkadaş falan yok."

Myers bir an Hunter'ın yüzünü inceledi. "Ama sen bunu dün de biliyordun zaten, değil mi?"

Hunter yine başını salladı.

"Yalan söylediğimi biliyordun madem, neden beni tutuklamadın?"

"Bir anlamı olmazdı. Eskiden polistin. Müşterinin kim olduğunu söyletmek için sana yapabileceğimiz bir şey olmadığını biliyordun. İş birliği yapmak istemezsen bir dünya zaman kaybetmiş olurduk. Ve zaman benim için çok kıymetli. Profesyonel nezaket deyip geçelim."

Myers gülümsedi. "Saçmalık. Kimin için çalıştığımı kendi başına bulabileceğini sanıyordun. Ama o kadar kolay olmadı, değil mi?"

Bir süre bakıştılar.

"Dün gece Kelly Jensen'ın dairesine girmemin nedeni önsezime kulak vermemdi," diye itiraf etti sonunda Myers içkisinden bir yudum içerek.

"Peki neymiş bu önsezi?.."

"Kelly'nin ortadan kaybolması ile benim aradığım kadının ortadan kaybolması arasında bir bağlantı olduğu."

Hunter çatalını bıraktı.

"Dairede bu önsezimi doğrulayacak bir şey bulamadım. Kadın oradan kaçırılmamış. Ancak göz ardı etmesi zor başka benzerlikler var."

"Hangi başka özellikler?"

"Kaç kurban var?" diye karşılık verdi Myers. "Şu ana kadar kaç kurban var? Bu kez cidden oyun oynamıyorum. Bildiklerimi öğrenmek istiyorsan benimle konuşmalısın."

Hunter arkasına yaslandı ve kâğıt peçeteyle ağzını sildi. "Kelly Jensen ikinci kurbandı."

Myers başını sallayıp masanın üstüne çekici bir kumralın fotoğrafını koydu. "İlk kurban bu muydu?" Nefesini tuttu.

Hunter'ın gözleri fotoğrafa kaydı. Görünüşe bakılırsa fotoğraftaki kadın Laura ya da Kelly'nin kız kardeşi olabilirdi. Başını iki yana salladı. "Hayır, bu o değil... Kim bu?"

Myers nefesini boşalttı. "Kayıp Kişiler listesinde adı yok," diye devam etti. "Babası onu kayıp olarak bildirmeye çalışmış ama Kayıp Kişiler her zamanki altı maddelik kontrol listesini uygulamış. Sadece bir şart tuttuğu için ona zaman ayırmamaya karar vermişler."

"Kim o peki?" dedi Hunter.

Myers arkasına yaslandı. "Adı Katia Kudrov. Los Angeles Filarmoni'nin başkemancısı."

"Bir müzisyen mi?"

"Evet." Myers durakladı. "İlk kurbanın adı Laura Mitchell mıydı?"

Hunter arkasına yaslandı. Kayıp kişiler söz konusu olduğunda Myers'ın ödevini yaptığı aşikârdı.

Myers bekledi.

"Evet, Laura Mitchell bulduğumuz ilk kurbandı."

Myers'ın parmaklarının uçları doğrudan üst dudağına gitti. "O da ressamdı. Bu katil sanatçıların peşinde."

"Dur biraz, bu sonuca varmak için çok erken. Ayrıca *sanatçı* çok geniş bir kavram. Eğer bu yola gireceksek dansçıları, aktrisleri, heykeltıraşları, sihirbazları, hokkabazları ve daha nicelerini de dâhil etmemiz gerekir. Şimdiye kadar iki ressamı kaçırıp öldürdü ve elimizde sadece bu var. Katia'nın mesleğinin sanatçı gibi *geniş kapsamlı* bir kategoriye girmesi bu noktada basit bir tesadüf." Hunter masadaki fotoğrafa hafifçe vurdu. "Katia ne zaman ortadan kayboldu?"

"Dört gün önce. Laura, Kelly'den yaklaşık bir hafta sonra kaybolmuştu, değil mi?"

"İsimlerle ve tarihlerle aran iyi."

"Evet, isimlerle ve tarihlerle aram *çok* iyidir. Bu durumda elimizde kaçırılma ile cinayet arasında belirli bir zaman imzası yok, değil mi?"

"*Elimizde*?"

Myers, Hunter'a ters ters baktı. "Katia Kudrov hâlâ benim *özel* vakam. Şu anda kayıp bir kişi, cinayet kurbanı değil. Bugünün çoğunu Katia'nın geçmişini Kelly'ninkiyle karşılaştırarak geçirdim." Masanın üzerine bir dosya koydu. "Aynı yaşta olmaları ve bazı fiziksel özelliklerinin aynı olması dışında kesinlikle başka hiçbir ortak noktaları yok. Kayda değer hiçbir bağlantı yok."

Hunter yeniden sessizliğe büründü.

Myers öne doğru eğildi. "İnan bana, Robert, yapmak istediğim son şey LAPD ile çalışmak. Ama değerli vaktimizi boşa harcamadan sizin psikopatın Katia'yı gerçekten kaçırıp kaçırmadığına dair daha iyi bir fikir edinebilmemizin tek yolu, bildiklerimizi paylaşmak." Az önce masanın üzerine koyduğu dosyaya vurdu. "Ve buradaki anahtar kelime *paylaşmak*. Yani ben sana bildiklerimi anlatırsam sen de bana bildiklerini anlatacaksın. Ve gizli bilgi saçmalığını bahane etmeyi aklından bile geçirme. Ben gazeteci değilim. Bu vakayla ilgili herhangi bir bilgi sızarsa ben de en az senin kadar zararlı çıkarım. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Bu pisliği yakalamak. Senin kurbanların çoktan öldü. Katia hâlâ hayatta olabilir. Gerçekten zaman kaybetmek istiyor musun?"

Jenkins'in kendisine gönderdiği Whitney Myers dosyasını okuduktan sonra Hunter genç kadının soruşturmaya dair hiçbir bilgiyi karşılıksız vermeye hazır olmamasına şaşırmamıştı.

Uzun bir süre sessizce bakıştılar. Myers, Hunter'ın ifadesini okumak için çok uğraşıyordu. Ama bir sonraki sorusunu kesinlikle beklemiyordu.

"Onları *sen* mi öldürdün?"

Altmış Altı

Aralarındaki rahatsız edici sessizlik uzayıp gitti. Hunter da Myers da kımıldamadı. İkisi de göz temasını bozmadı. Ama Myers'ın bakışlarındaki bütün sıcaklık kaybolmuştu.

Hunter, Jenkins'in Myers'ın LAPD'deki son vakasıyla ilgili olarak kendisine gönderdiği tüm bilgileri okumuştu.

Myers birkaç yıl önce Culver City'deki bir apartmanda meydana gelen bir olayı çözmek için çağrılmıştı. On yaşında bir çocuk bir apartmanın çatısına çıkmayı başarmıştı ve yerden on sekiz kat yukarıda, çatının kenarında oturuyordu. Herkesin Billy adıyla tanıdığı çocuk kimseye tepki vermiyordu ve kimse ona yaklaşmak istemiyordu ki bu anlaşılır bir şeydi. Ailesi o daha beş yaşındayken bir araba kazasında ölmüştü ve o günden beri yasal vasileri olan teyzesi ve eniştesiyle birlikte yaşıyordu. Öğleden sonra dışarı çıkan çift, Billy'yi evde yalnız bırakmıştı.

Billy'nin akıl hastalığı geçmişi yoktu fakat onu tanıyan birkaç komşusu her zaman çok üzgün olduğunu, hiç gülmediğini ve diğer çocuklarla hiç oynamadığını söylüyordu.

Myers protokolü çiğnemekten ve uygun destek ekibini beklemeyip çatıya çıkmaktan başka bir yol görmemişti.

Hunter'ın okuduğu raporda, Myers'ın Billy'yi ikna etmek için sadece on dakika uğraşabildikten sonra Billy'nin bir anda ayaklanıp atladığı yazıyordu.

Myers o kadar sarsılmıştı ki işten izin almak zorunda kalmış ama polis psikiyatrına gitmeyi reddetmişti. Olaydan iki gün sonra Billy'nin enişteşiyle teyzesi de Billy'nin atladığı yerden atlamıştı. Bilekleri birbirine plastik kelepçeyle bağlanmıştı. Üç komşu, Angela ve Peter yere düştükten dakikalar sonra Myers'ın eşkâline uyan bir kadının binadan çıktığını görmeseydi kederli iki vasinin bir intihar anlaşması yaptığı sonucuna varılabilirdi.

"Peter ve Angela Fairfax," dedi Hunter.

"Evet, kimi kastettiğini biliyorum." Sesi sertti.

"Onları o çatıdan sen mi ittin?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Hunter sonunda viskisinden bir yudum içti. "Devam eden bir soruşturmadaki bilgileri yeni tanıştığım biriyle paylaşmamı istedin benden. Eskiden polistin, yani bunun protokole aykırı olduğunu biliyorsun. Ama bu, adamı yakalamaya bir adım daha yaklaşacağım anlamına geliyorsa protokolü çiğnemeyi umursamıyorum. Sorun şu: Hakkında okuduğum dosyaya göre iki masum insanı birbirine kelepçeleyip on sekiz katlı bir binanın çatısından aşağı itmiş olma ihtimalin çok yüksek. Eğer gerçekten serseri mayınsan bu konuşma burada biter." Cebinden Myers'ın özel dedektif kimliğini çıkarıp önündeki masaya koydu. Myers kimliğine uzanmadı. Bakışları Hunter'ın yüzünde bir delik açabilirdi.

"Sen ne düşünüyorsun?" dedi Myers.

Hunter'ın sol kaşı hafifçe kalktı.

"*Benim* okuduğum dosyada insan sarrafı olduğun yazıyor. O yüzden bilmek istiyorum: Sence iki masum insanı çatıdan aşağı itmiş olabilir miyim?"

"Seni yargılamak için burada değilim. Ama gerçeği senden duymak istiyorum, bir İçişleri müfettişi ve bir polis psikiyatrı tarafından yazılmış bir dosyadan değil."

"Ben de senin fikrini duymak istiyorum." Sesinde meydan okuma vardı. "İki masum insanı çatıdan ittim mi sence?"

Myers'ın çatı olayından önceki sicili kusursuzdu. Dedektif olmak için çok emek vermişti ve dedektif olmaktan gurur duyuyordu. İşini iyi yapıyordu, hatta en iyilerden biriydi. Geçmiş performansı bunun kanıtıydı. Teşkilattan ayrılıp özel dedektif olduktan sonra bile başarı oranı etkileyiciydi. Hunter onun gibi insanların durup dururken aklını kaçırmadığını biliyordu. Ona bir süre daha baktıktan sonra öne doğru eğildi.

"Bence o vakaya duygularını karıştırdın," dedi Hunter sakin bir sesle. "Ama deneyimli bir dedektiftin, bu yüzden bir şey seni epey sarsmış olmalı. Tahminimce o ailede çok kötü şeyler olduğundan şüpheleniyordun. Özellikle de Billy'ye. Ama bunu ispatlayacak yeterli kanıtın yoktu. Bence Billy'nin vasilerinden bir açıklama almak için geri gittin ama işler kötü gitti."

Myers'tan tepki yoktu.

"Eğer haklıysam... muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım."

Myers içkisini yavaşça yudumlarken hâlâ Hunter'ın yüzüne bakıyordu. Kadehi tekrar masaya koydu. Hunter bakışlarını ondan ayırmadı.

"Atladı," dedi Myers sakince. "Angela Fairfax atladı."

Hunter bekledi.

"O gün potansiyel bir atlama vakasında olay yerine ilk giden bendim," diye başladı. "Oraya iki dakikada vardım ve anında protokolü çiğnemeye başladım. Başka seçeneğim yoktu. Destek bekleyecek zamanım yoktu. Çocuk hakkında istihbaratım neredeyse sıfırdı. Çatıya çıktığımda çocuğu bacaklarını binanın kenarından aşağı sarkıtmış otururken buldum. Oyuncak ayısıyla orada oturmuş, kâğıda bir şeyler çiziyordu. Billy ufak tefekti. O kadar kırılgan... o kadar korkmuş görünüyordu ki. İşte bu yüzden destek için beklemedim. Güçlü bir rüzgâr çıksa uçurtma gibi havalanıverecekti."

Bir tutam saçını kulağının arkasına attı.

"Ağlıyordu," diye devam etti Myers. "Ona çatının kenarında oturmuş ne yaptığını sordum. Çizim yaptığını söyledi." İçkisinden uzun bir yudum daha içti. "Ona oranın oturup resim çizmek için pek güvenli bir yer olmadığını söyledim. Ne dedi biliyor musun?"

Hunter bir şey demedi.

"Eniştesi evdeyken dairede olmaktan daha güvenli olduğunu söyledi. Annesiyle babasını çok özlediğini söyledi. Kendisinin değil de onların bir araba kazasında ölmesinin haksızlık olduğunu, eniştesi Peter'ın yaptığı gibi ona zarar vermediklerini söyledi."

Hunter boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Çocuğun acı çektiğini görebiliyordum," diye devam etti Myers, "ama önceliğim onu bulunduğu yerden uzaklaştırmaktı. Onunla konuşmayı sürdürdüm, bir yandan da küçük adımlarla ilerledim, olur da ona uzanmam gerekirse diye giderek yaklaştım. Ona ne çizdiğini sordum. Kâğıdı defterden koparıp bana gösterdi." Gözleri ilk kez Hunter'ın yüzünden masanın üstünde boş bir noktaya kaydı. "Kâğıda odasını çizmişti. Çok sıradandı, çizgiler ve çarpık yüzlü çöp adam figürleri kullanılarak çizilmişti. Üzerinde küçük bir çöp çocuğun yattığı bir yatak vardı." Myers durup yutkundu. "Daha büyük bir çöp adam ise onun üzerinde yatıyordu."

Hunter dinledi.

"Ve işte asıl vurucu darbe geliyor: Yatağın hemen yanında da bir çöp kadın duruyordu."

"Teyzesi biliyordu." Bu bir soru değildi.

Myers başını salladı, gözleri buğulandı. "Onlar onun vasileriydi. Onu korumaları gerekiyordu. Onun yerine onun ruhuna tecavüz ediyorlardı." Viskisini tek yudumda bitirdi. "Tam o anda ona benimle gelirse, o çatıdan inerse eniştesinin bir daha ona asla zarar veremeyeceğine söz verdim. Bana inanmadı. Yemin etmemi istedi. Ben de ettim." Samimi bir duraklama. "Gereken tek şey buydu. O zaman bana inandığını söyledi çünkü ben bir

polis memuruydum ve polis memurları yalan söylemez, insanlara yardım ederdi. Billy kalkıp bana doğru döndü. Ona elimi uzattım, o da o küçücük kolunu bana uzattı. İşte tam o sırada ayağı kaydı."

"Yani raporda yazdığı gibi atlamadı mı?"

Myers başını iki yana salladı.

Birkaç dakika ikisi de konuşmadı.

Garson kız masaya geri geldi ve Hunter'ın yenmemiş tabağını görünce kaşlarını çattı. "Yemekte bir sorun mu var?"

"Efendim?" Hunter başını iki yana salladı. "Ah, hayır, hayır. Yemek harika. Daha bitirmedim. Bana birkaç dakika daha verin."

"Ben bundan bir tane daha istiyorum." Myers boş kadehini gösterdi. "Balvenie, 12 yıllık."

Garson kız başını salladı ve yoluna gitti.

"Ona doğru atıldım," diye devam etti Myers. "Parmaklarım o minicik eline değdi. Ama kavrayamadım. O kadar narindi ki yere düştüğünde bedeni neredeyse paramparça oldu."

Hunter elini saçlarının arasından geçirdi.

"Billy'nin binasına geri dönecek cesareti toplamam iki günümü aldı." Kelimeleri bulmak için durakladı. "Aslında içimde biriken şey galiba cesaret değil, saf nefretti. İtiraf istemiyordum. Onlara bir ders vermek istiyordum. Billy'nin hissettiği korkunun en azından bir parçasını hissetmelerini istiyordum." Sesi aniden öfkeyle kaplandı. "On yaşında bir çocuktu, o kadar incinmiş ve korkmuştu ki onu sevmesi gereken ailesine geri dönmektense bir binanın tepesinden atlamayı tercih etti. Sen bir psikologsun. On yaşındaki çocukların intihar etmemesi gerektiğini biliyorsun. Hatta bu kavramı anlamamaları bile gerekir."

Garson kız Myers'ın içkisini getirip masaya koydu.

"Dairelerine gidip onlarla yüzleştim. Angela ağlamaya başladı fakat Peter buz gibi soğuktu. Umurunda bile değildi. O anda beni bir şey ele geçirdi. Onları birbirlerini kelepçelemeye zor-

ladım ve çatıya çıkardım. Billy'nin düştüğü yere. Ve ne olduysa o zaman oldu."

Hunter öne doğru eğildi fakat bir şey söylemedi, Myers'ın kendi hızında devam etmesine izin verdi.

"Angela kontrol edilemez bir şekilde ağlamaya başladı fakat korktuğu için değildi bu. İçindeki suçluluk duygusu birden dışarı taştı ve her şeyi anlattı. Kendisinden çok utandığını ama birine anlatırsa Peter'ın kendisine ve Billy'ye yapacaklarından çok korktuğunu söyledi. Peter ona da tecavüz ediyor, dövüyormuş. Billy'yi alıp kaçmayı düşündüğünü ama gidecek hiçbir yeri olmadığını söyledi. Parası da arkadaşı da yokmuş ve ailesi onu umursamıyormuş. İşte o zaman Peter kendini kaybetti. Ona çenesini kapamasını söyleyip suratına bir tokat attı. Bunun için onu az kalsın vuracaktım."

Myers duraklayıp bir yudum daha içti.

"Ama Angela benden önce davrandı. Tokat onu korkutmamıştı. Korkmaktan bıktığını söyledi. Ona karşı çaresiz olmaktan bıkmıştı, bu duruma daha fazla devam etmeyecekti. Bana baktı, gözleri kararlılıkla parlıyordu. 'Sonunda bana bir şeyler yapma şansı verdiğin için teşekkür ederim. Billy için çok üzgünüm,' dedi. Sonra birdenbire kendini çatıdan aşağı attı. Hâlâ Peter'a kelepçeliydi."

Hunter, Myers'ı süzüyor, hızlı yüz hareketleri, göz kırpıştırma gibi yalan söyleme belirtileri arıyordu. Fakat sadece kederli bir sakinlik gördü.

"Angela iri yapılı bir kadındı. Peter uzun ve zayıftı. Gafil avlandı. Angela'nın ağırlığı onu bir vinç gibi çekti fakat Peter onu birkaç saniye tutmayı başardı. Korku dolu gözlerinin bana bakmasına yetecek kadar uzun bir süre. Benden yardım istemesine yetecek kadar uzun bir süre." Durakladı. "Arkamı dönüp oradan uzaklaştım."

Hunter hikâyeyi sindirirken sessizce bir süre oturdular.

"Ee, ne diyorsun? Sence yalan mı söylüyorum?" diye sordu Myers sonunda.

Myers'ın yıllar önce vakasını soruşturan hiç kimseye bu olayları anlatmamasının nedeni buydu demek. Hunter hiçbir İçişleri müfettişinin ona inanmayacağını biliyordu. Aksine, intikam peşinde koştuğu için onu linç ederlerdi.

"Dediğim gibi," dedi Hunter, "ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Altmış Yedi

Hunter ve Myers bir saatten fazla konuştular. Bilgi paylaştılar. Myers topladığı kanıtların Katia Kudrov'un Batı Hollywood'daki dairesinden kaçırıldığına işaret ettiğini söyledi. Katia'nın telesekreterindeki altmış mesajdan ve bunların hepsinin tam on iki saniye uzunluğunda olduğundan bahsetti. Son mesajdaki ses analizlerini, boğuk fısıltı sesinin –"NEFESİMİ KESİYORSUN... EVİNE HOŞ GELDİN, KATIA. SENİ BEKLİYORDUM. SANIRIM SONUNDA TANIŞMA VAKTİMİZ GELDİ."– çözümlenmesini ve neden saldırganın son aramayı yatak odasından, muhtemelen Katia'yı duşta izlerken yaptığına inandıklarını anlattı.

Myers, Hunter'a birkaç dosyayla birlikte, deşifre edilen son kayıt da dâhil olmak üzere tüm kayıtların birer kopyasını verdi. Myers'ın araştırmacılığı söylediği kadar iyiydi.

Hunter anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirdi fakat Myers'a sadece gerçekten bilmesi gerekenleri anlattı. Ona kurbanların ağızlarına atılan dikişlerden bahsetti ama vücutlarının alt kısmındaki dikişlerden söz etmedi. Katilin kurbanların içinde herhangi bir cihaz bıraktığına hiç değinmedi. Bomba ve sprey boyalı mesajlar hakkında da bir şey söylemedi. Katilin bir bıçak kullandığını söyleyip ayrıntıya girmedi.

Hunter karides tabağını bitirdikten sonra sonunda Uncle Kelome's'tan ayrıldı. Baş ağrısı geçmemişti fakat artık dayanılabilir

durumdaydı. Hunter merkezle temasa geçerek hemen Katia Kudrov hakkında bir dosya üzerinde çalışmaya başlamalarını istedi.

Dairesine döndüğünde oturma odasında oturdu, yeni bir kadeh tek malt içti. Işıkları yakma zahmetine bile girmemişti. Karanlık ona gayet iyi geliyordu. Beyni Myers'ın söylediği her şeyi irdelemeye devam ediyordu. Laura Mitchell ve Kelly Jensen'ı kaçıran kişinin Katia Kudrov'u da kaçırdığına dair somut bir kanıt yoktu fakat Hunter'ın zihni ortadan kaybolma şekilleri arasında bağlantılar bulmaya başlamıştı bile.

Katia kendi dairesinin içinden kaçırılmıştı. Bu, ilk kurban olan Laura Mitchell'ın kaçırılma şekliyle tutarlıydı. Hunter şüphelerine rağmen Kelly Jensen'ın nereden kaçırıldığını henüz öğrenememişti.

Katia Kudrov'un telesekreterine bırakılan mesajlar da onu rahatsız ediyordu. Hepsinin on iki saniye sürmesi aynı kişi tarafından bırakıldıklarına dair yeterli kanıttı. Altmış gün boyunca günde bir mesaj. Bu da yine sabırlı ve disiplinli biriyle karşı karşıya olduklarını gösteriyordu. Beklemeyi dert etmeyen biriyle. Kurbanlarıyla âdeta bir oyun oynuyordu. İyi ama neden on iki saniyeydi? Bunun rastgele bir seçim olmadığına emindi.

Hunter, Myers'ın kendisine verdiği kayıtların kopyasını oynattı. Saldırganın boğuk fısıltısını önce bir yığın parazit, sonra da deşifre edilmiş ses olarak dinledi. Geri sarıp tekrar oynattı. Tekrar tekrar.

Hunter yıpranmış siyah deri koltuğunda arkasına yaslanıp başını arkalığa dayadı. Kelly'nin stüdyosunun otoparkındaki kamera görüntülerini izlemesi gerekiyordu fakat çok yorgundu. Göz kapakları ağırlaşmaya başlıyordu. Ve uykusu geldi mi Hunter ona her zaman dört elle sarılırdı.

Oturma odasında uyuyakaldı. Aralıksız beş saat boyunca rüya görmeden uyumuştu ki bu, nadiren olan bir şeydi. Uyandığında boynu tutulmuştu ve ağzında sanki çöp tenekesinden

yemek yemiş gibi bir tat vardı, neyse ki başının ağrısı geçmişti. Uzun bir duş aldı, sıcak ve tazyikli suyun boyun kaslarına masaj yapmasına izin verdi. Yüzündeki kılları kesmek yerine âdeta koparan eski bir jiletle tıraş oldu. Lanet okudu. Bir ara markete gitmesi gerekiyordu.

Hunter kendine bir fincan sade kahve yaptıktan sonra oturma odasına ve yanında getirdiği dizüstü bilgisayarına döndü.

Bay Wang'in gizli otopark kamerası günün yirmi dört saati kayıt yapacak şekilde ayarlanmıştı fakat Hunter sadece gece görüntülerini izlemesinin yeterli olacağını hissediyordu. Bu katil ona gün ortasında, herkesin gözü önünde bir kaçırma mahallinin çevresinde dolanmayı göze alacak biri gibi gelmiyordu. Kelly Jensen gerçekten stüdyosundan kaçırılmışsa bunun gece yapılmış olma ihtimali yüksekti.

Otopark ıssızdı ve çoğunlukla dükkân sahipleri tarafından kullanıldığı için araba ve insan hareketliliği çok azdı. Sıra dışı herhangi bir şey göze batardı. Hunter'ın, elindeki elli altı saatlik gece görüntülerinin her dakikasını izlemesine gerek yoktu. Hızlı bir deneme yaptıktan sonra, oynatmayı orijinal oynatma hızının altı katına çıkarabileceğini ve yine de şüpheli herhangi bir şeyi fark edebileceğini anladı. Bu da sekiz saatin tamamını izlemesinin bir saatten biraz fazla süreceği anlamına geliyordu. Hunter saatine baktı. 06.22'ydi. Parker Center'a gitmeden önce, kaydedilen ilk geceye göz atmak için yeterli zamanı vardı.

Uzun süre izlemesi gerekmedi.

Ekranın sağ alt köşesindeki zaman etiketi 20.36'yı gösterdiğinde eski bir Ford Fiesta otoparka girerek Kelly'nin aracının hemen arkasında durdu. Hunter oturduğu yerde doğrulup görüntüyü yavaşlatarak normal oynatma hızına aldı. Birkaç saniye sonra arabadan biri indi; uzun boylu, iri yapılı bir erkekti. Sürücü kapısına yaslandı ve civarda biri var mı diye kontrol edercesine endişeyle etrafa baktı. Sigarasını yakarken rahatsız görünüyordu.

Hunter videoyu durdurdu ve görüntüyü yakınlaştırarak büyüttü fakat dizüstü bilgisayarın görüntüleme uygulamasının kalitesi pek iyi değildi, görüntü çok pikselli ve bulanıktı, bu nedenle Hunter adamın yüzünü tam seçemedi. LAPD'deki bilgisayarcıların görüntüyü temizleyebileceklerine emindi. Hunter tekrar oynat tuşuna bastı. Otuz saniye sonra yolcu kapısı açıldı ve uzun bacaklı bir sarışın indi. Gergin adamın durduğu yere doğru yürüdü, önünde diz çöktü, kemerini çözdü, pantolonunu indirdi ve onu ağzına aldı.

Hunter gülümseyip çenesini ovuşturdu. Heyecan peşinde sıradan bir çiftti. Görüntüyü tekrar hızlandırdı. Çift olayı ileri götürerek kaputun üzerinde ve sürücü kapısına yaslanarak bir sonraki aşamaya geçti. Otuz sekiz dakika boyunca oradaydılar.

Hunter devam etti. 21.49'da Bay Wang kamyonetine atladı ve otoparkta sadece Kelly'nin arabasını bırakarak oradan ayrıldı. 22.26'da Hunter görüntüyü bir kez daha yavaşlattı.

"Bu da ne?"

Ekrana yaklaştı ve biraz sonra gerçekleşen olayları izlerken ağzı bir karış açık kaldı.

"Vay adi herif."

Altmış Sekiz

Zifirî karanlıkta bir top gibi kıvrılmış, titreyerek oturuyordu. Başı dönüyor, midesi bulanıyor ve vücudundaki bütün kaslar şiddetli biçimde ağrıyordu. Boğazı sanki dikenli tel yumağı yutmuş gibi kaşınıyordu.

O hücrede ne kadar süredir kilitli olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Birkaç gün olduğunu tahmin ediyordu. Emin olması imkânsızdı. Odada pencere yoktu ve tavandaki metal kafesin içindeki zayıf ampul her seferinde sadece birkaç dakikalığına yanıyordu. Aralıklar düzensizdi. Bazen günde dört, bazen beş kez oluyordu. Ancak ışık her zaman yemek verilmeden hemen önce yanıyordu. Tıpkı bir laboratuvar faresini eğitir gibi.

Günde dört öğün verilen yemek, hücrenin ağır ahşap kapısının altındaki özel bir kapaktan plastik bir tepsi içinde ona doğru uzatılıyordu. Hücre küçük, on adım uzunluğunda ve sekiz adım genişliğindeydi; çıplak tuğla duvarlar, beton zemin, metal çerçeveli yatak ve köşede günde bir kez boşaltılan bir kova vardı.

Başını hareket ettirdi ve odanın tekrar döndüğünü hissetti. Baş dönmesi hiç geçmiyor gibiydi. Uyanık mı yoksa uykuda mı olduğundan bile emin değildi. Kendini iki durum arasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordu. Emin olduğu tek şey korktuğuydu. Hem de çok korktuğu.

Adam kadının ellerini yüzüne götürüp hiç dinmeyecekmiş gibi görünen gözyaşlarını silmesini izledi. Bir ses çıkarsa kadının

daha ne kadar korkacağını merak etti. Ona aslında yalnız olmadığını hissettirse. Kadın adamın tam orada, karanlığın içinde, kendisinden sadece üç adım ötede saklandığını bilse. Elini uzatıp tenine, saçlarına dokunsa nasıl tepki verirdi acaba? Kulağına bir şey fısıldasa ne kadar korkardı?

Kadının bir kez daha ürpermesini izlerken gülümsedi. Belki de bunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

Altmış Dokuz

Hunter duraklatıp ileri sararak Kelly Jensen'ın stüdyosunun otoparkındaki güvenlik kamerası görüntülerini incelemek için yarım saat daha harcadı. İlgisini çeken üç ana bölüm vardı. Birincisi 22.26 ile 22.31 arasında kaydedilmişti. İkincisi 23.07 ile 23.09 arasında ve sonuncusu 23.11 ile 23.14 arasındaydı.

Hunter'ın Huntingdon Park'taki evinden Parker Center'a gitmesi yirmi beş dakika sürdü. Doğruca Bilgi İşlem Birimi'ne gitti fakat sabahın o saatinde orada ekibe yeni katılmış, hevesli bir acemi çalışandan başka kimse yoktu. Yeni ütülenmiş beyaz bir gömlek giymiş ve gösterişsiz gri bir kravat takmıştı. Üstündekilerle uyumlu takım ceketi sandalyesinin arkasında duruyordu. Bilgi işlemde hiç kimse bırak takım elbiseyi, gömlek bile giymiyor, kravat takmıyordu.

Genç eleman, Hunter'a Brian Doyle'un muhtemelen geç geleceğini söyledi. Gece kutlama yapmak için dışarı çıkmıştı. Uzun süredir devam eden ve bizzat içinde yer aldığı soruşturma nihayet sona ermişti. Bütün gün süren gizli bir operasyonun ardından bir seri pedofili yakalamayı başarmışlardı.

"Yakaladıkları adam..." dedi genç acemi, Hunter'a, "evli ve biri on, diğeri on iki yaşında iki çocuğu var. İnternette taciz ettiği çocuklarla aynı yaşta yani." Sanki tüm dünya aklını yitirmiş gibi başını iki yana salladı. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var

mı, dedektif?" diye sordu genç eleman başını Hunter'ın kolunun altındaki dizüstü bilgisayara doğru sallayarak.

"Adın ne evlat?"

"Garry, efendim." Garry elini uzattı. "Garry Cameron."

Hunter gencin elini sıktı. "Ben Robert ve bana bir daha efendim dersen seni hakaretten tutuklarım."

Cameron gülümseyip başını salladı.

"Jack'le konuşmam gerek, Garry. Birkaç video görüntüsünü onun şu süper uygulamalarından birinde incelemesini istiyorum."

Cameron'ın gülümsemesi genişledi. "Eh, bu benim uzmanlık alanım. Video ve ses analizi. Buraya atanmamın temel nedeni de buydu zaten."

Hunter şaşkınlıkla güldü. "Vay canına. Sanırım tam da ihtiyacım olan adamsın öyleyse." Dizüstü bilgisayarı Cameron'ın masasına koydu ve bilgisayar açılırken ikisi de sessizce beklediler. Hunter video oynatma uygulamasını açtı ve önceden seçilmiş bölümleri sıraya koydu. "Bu, özel bir güvenlik kamerasından alınmış orijinal görüntü," dedi oynat tuşuna basmadan önce.

Bilgisayar gözlüğünü takan Cameron öne doğru eğildi. Görüntüler, koyu renkli arka camları olan şeker beyazı bir Trans-Am üstü açık araba dışında boş bir otoparkla başlıyordu. Görüntü kalitesi iyi değildi ve yetersiz ışık durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Güzel araba," dedi Cameron.

Sadece birkaç saniye izledikten sonra gizemli bir erkek figürü sağdan yürüyerek otoparka yaklaştı. Uzun boyluydu, bir seksen sekiz ile bir doksan üç arasındaki boyuyla güçlü bir futbolcu fiziğine sahipti. Koyu renk giysiler giymişti: ayakkabı, pantolon, eldiven, bere ve yakası kaldırılmış bir ceket. Sorun şuydu: Bay Wang'in otoparkın doğu tarafındaki kamerası batıya bakıyordu ve yabancı da batıya bakıyordu. Şimdilik sadece arkadan görülebiliyordu. Trans-Am'in sürücü kapısının yanında durdu, ceketinin içine uzandı ve okul cetveline benzeyen uzun, düz bir metal

parçası çıkardı. Adam profesyonel bir araba hırsızı gibi metal çubuğu cam yuvasından arabanın içine doğru indirdi. Hızlı bir hareketle çubuğu yukarı çekti. Kolu denedi ve kapı sanki anahtar kullanmış gibi açılıverdi.

"OHBA'da görevli birine benzemiyorsun, dedektif," dedi Cameron dikkatini ekrandan ayırmadan, Oto Hırsızlık Büro Amirliği'ne atıfta bulunarak.

"Değilim zaten."

Ekrandaki adam eğildi, elini arabanın içine soktu ve kaputu açtı.

Cameron kaşlarını çattı.

Adam hızlıca otoparkın girişini tekrar kontrol etti, kimse gelmiyordu. Hiç doğuya bakmadan arabanın önüne doğru ilerleyip kaputu kaldırdıktan sonra motorun üzerine eğildi ve ana bloktaki bir şeye uzandı. Tam olarak ne yaptığını görmek mümkün olmasa da her ne yaptıysa sadece üç saniye sürmüştü. Kaputu kapattı ve sürücü tarafına geri döndü. Etrafı bir kez daha kolaçan ettikten sonra kapıyı açıp arabaya bindi ve arka koltukta gözden kayboldu.

"Tuhaf," diye yorumladı Cameron. "Nedir bu?"

"Göreceksin."

Video uygulaması doğrudan Hunter'ın sıraya koyduğu bir sonraki bölüme atladı. Cameron ekranın sağ alt köşesindeki zaman etiketine bakınca görüntünün otuz altı dakika ileri atladığını fark etti.

"Sanırım gizemli adamımız hâlâ arabanın içinde?" dedi Cameron.

"Hiç kımıldamadı."

İzlemeye devam ettiler. Bu kez adamın daha önce geldiği yönde ince, kumral bir kadın belirdi: Kelly Jensen'dı bu. Saçları atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı. Mavi kot pantolon, düz ayakkabılar ve soluk kahverengi bir deri ceket giymişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Cameron, olacakları tahmin ederek.

Arabaya yaklaşan Kelly çantasında arabanın anahtarlarını aradı. İçeride onu bekleyen biri olduğundan habersiz, kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdu. Karanlık, arabanın konumu ve Bay Wang'in kamerasının ayarlandığı açı, Hunter ve Cameron'ın ön camdan içeriyi görmesini imkânsız kılıyordu. Görüntüyü yakınlaştırmak da işe yaramadı.

Cameron gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu.

Sonraki iki dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Ekranın altındaki zaman etiketi 23.11'i gösterdiğinde yolcu kapısı açıldı ve adam arabadan indi. Durakladı ve hâlâ yalnız olup olmadığını kontrol etmek için yavaşça etrafına bakındı. Tatmin olmuş bir şekilde diğer tarafa doğru yürüdü, sürücü kapısını açtı, kontaktan anahtarı aldı ve bagajı açtı. Sanki alışveriş torbasını kaldırır gibi Kelly'yi iki koluyla kaldırdı. Genç kadın kendinde değildi fakat hâlâ hayatta olduğu rahatlıkla anlaşılıyordu.

Adam genç kadını dikkatlice bagaja yerleştirdikten sonra uzun bir süre kıpırdamadan durup ona hayranlıkla baktı. Sonunda arabanın önüne doğru yürüdü, kaputu açtı ve motor blokundaki bir şeyi tekrar kurcaladı. Biraz sonra sürücü koltuğuna oturup oradan uzaklaştı.

"Kahretsin," dedi Cameron beti benzi atmış olan Hunter'a bakarak. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bu görüntülere birkaç kez baktım," dedi Hunter. "Adam bir kez bile kameraya bakmıyor ama birkaç kez etrafı kolaçan ediyor."

Cameron başını salladı. "Evet, ben de fark ettim."

"Pekâlâ, şunu merak ediyorum, bu videoyu tamamen yavaşlatırsak ve sonra kare kare ilerlersek en azından bir yerlerde kısmi bir yüz görüntüsü yakalayabilir miyiz?"

"Mümkün," dedi Cameron saatine bakarak. "Hemen üzerinde çalışmaya başlayabilirim. Görüntüleri bilgisayarıma aktarmam ve

profesyonel bir yazılım kullanarak tekrar analiz etmem gerekecek ama bu bir, bilemedin iki saatimi alır."

Hunter masanın üstüne bir kart bıraktı. "Bir şey bulur bulmaz beni ara."

Hunter gitmek üzere dönerken Cameron onu durdurdu.

"Dedektif, kadının hâlâ hayatta olma ihtimali var mı?"

Hunter bir şey söylemedi. Gerek de yoktu.

Yetmiş

"Adi herif!"

Garcia, Hunter'ın Bilgi İşlem'deki Cameron'a bıraktığı görüntülerin bir kopyasını izlerken haykırdı. Ekrandaki zaman etiketi Kelly Jensen'ın 24 Şubat'ta kaçırıldığını gösteriyordu. İlk kurban Laura Mitchell'ın ise 2 Mart ile 5 Mart tarihleri arasında kaçırılmış olduğundan şüpheleniyorlardı.

"Yani önce Kelly'yi kaçırmış ama onu ikinci olarak öldürmüş," dedi Garcia.

Hunter başını salladı.

"Neden ki?"

"Eğer katilin kurbanlarına olmalarını istediği kişinin görüntüsünü yansıttığı konusunda haklıysak o zaman büyüyü bozacak bir şey yapmaları ya da söylemeleri an meselesi ki bu da katilin onları gerçekte oldukları gibi görmesini sağlayacaktır."

"Büyüyü ilk Laura bozdu o zaman."

"Öyle görünüyor, evet."

Garcia dikkatini Hunter'ın Bay Wang'in dükkânından aldığı görüntülere verdi. "Yüzünün görüntüsü var mı?"

"Henüz yok ama Bilgi İşlem üzerinde çalışıyor."

Garcia gözlerini tekrar bilgisayar ekranına ve görüntülere çevirdi. "Sabırlı biriyle karşı karşıya olduğumuzu söylerken haklıymışsın."

"Sadece sabırlı değil," dedi Hunter. "Sakin, soğukkanlı ve kendinden emin de. Hamlesini yapmadan önce Kelly'nin stüdyosunu birkaç gece gözetlediğine şüphe yok. Ve hamlesini yaptığında da hatasızdı. Ne zaman kaybı ne boğuşma ne de genç kadına tepki verme fırsatı. Bu adam farklı, Carlos. Kurbanlarını kendilerini güvende hissettikleri yerlerden alıyor, evlerinden... atölyelerinden... arabalarından..."

Garcia başını salladı. "Bu görüntülere bakarak ne dersin?.. Bir seksen sekiz, bir doksan boylarında?.. Yüz kilo ağırlığında?.."

"Aşağı yukarı. Ve bu, Laura'nın stüdyosundaki tuğla duvardan alınan şapka ipliklerinden elde edilen failin boy teorisiyle de uyuşuyor. Adli tıptakileri arayıp Kelly'nin aracını Santa Monica'dan almalarını ve ön kısmı ile bagajını didik didik etmelerini söyledim."

Garcia görüntüleri sessizce bir kez daha izledi.

Hunter ayrıca büroların trafik birimleriyle de temasa geçmişti. Katil, Kelly'nin arabasını stüdyonun otoparkından çıkarıp Los Angeles sokaklarında dolaşmıştı ve şehrin dört bir yanına yayılmış binlerce trafik ve mobese kamerası vardı. Kelly'nin Trans-Am'i kolaylıkla fark edilebilecek bir araç olduğundan katil muhtemelen mümkün olan en kısa sürede araç değiştirmek isteyecekti. Büyük ihtimalle yakınlarda gitmeye hazır bir minibüs onu bekliyordu fakat adam zekiydi, aracı ortalık yerde bırakıp gitmezdi. Bir ara sokakta terk edilmiş klasik bir Trans-Am fazla dikkat çekerdi. Bu da polisi Kelly'yi aramaya başlamaları için hemen harekete geçirirdi. Katil ayrıca Kelly'nin arabasını stüdyonun otoparkına geri götürmemesi gerektiğini de biliyordu. Yaptığı gözetlemeden Kelly'nin arabayı gece orada bırakmadığını biliyordu. Dükkân sahiplerinden birinin aracı görüp polisi araması riskini göze alamazdı. Bunun yerine arabayı Santa Monica'ya geri götürmüş, Kelly'nin her zaman park ettiği yere, tam apartmanın önüne

park etmişti. *Suçlu olmanın birinci kuralı: Olabildiğince az şüphe uyandır.* Bu kuralı bu adam yazmıştı sanki.

Hunter bir yerlerde bir trafik kamerasının o yolculuğun bir kısmını yakalamış olduğunu umuyordu. Düşük bir ihtimaldi fakat şu anda her ihtimali değerlendirmeye değerdi.

"Merkezden dikişli kurbanlarla ilgili haber var mı? Ülkenin herhangi bir yerinde herhangi bir şey?" diye sordu Garcia.

Hunter merkez ofisten ülke çapında bir araştırma başlatmasını istemişti. Kumral bir kadın kurbanın ağzında, cinsel organında ya da her ikisinde dikiş bulunan tüm ölümler. Eğer katil gerçekten duygularını aktarıyor ve bir zamanlar sevdiği kişinin imgesini kurbanlarına yansıtıyorsa o kişinin de benzer şekilde ölmüş olma ihtimali yüksekti.

"Şimdiye kadar bir şey yok."

"Kaç yıl öncesine kadar gidiyoruz?"

"Yirmi beş."

"Sahi mi? O kadar uzun mu?"

Hunter masasına yaslandı. "Her olasılığı hesaplasak iyi olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya aşk teorisi konusunda haklıysak ama kurbanların katile hatırlattığı kişi eski karısı, kız arkadaşı ya da hayatı boyunca âşık olduğu birisi değilse? Ya başka biriyse? Onun da sevdiği biriyse? Ne olursa olsun asla incitmeyeceği biriyse?"

Garcia kısa bir süre düşündü. "Annesi mi?"

Hunter başını salladı. "Olasılık dâhilinde. Ya annesi ya da vasisi, teyzesi, ablası ya da kuzeni gibi bir şey." Hunter duraklayıp masasının üzerindeki bir dosyaya uzandı. "Katia Kudrov ismini duydun mu hiç?"

Garcia kaşlarını çatıp aynı anda başını iki yana salladı. "Kim o?"

Hunter zarfın içinden bir fotoğraf çıkardı.

Garcia'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Vay anasını. Laura ve Kelly'nin neredeyse tıpatıp aynısı. Kim bu?"

Hunter, Whitney Myers'la tanıştığından beri olan her şeyi Garcia'ya anlattı.

"Bu, Whitney'nin soruşturma dosyasının bir kopyası. Olayı her yönüyle araştırmış. Kendi adli tıp uzmanı bile var."

"Sonuç?.." Garcia sayfaları karıştırmaya başladı.

"Önemli bir şey yok. Bulunan parmak izleri Katia'nın kendisine, babasına ya da o sırada görüştüğü kişiye aitmiş."

Garcia'nın kaşları kalktı.

"Adam şüpheli değil. Kaçırılma sırasında ülkede bile değilmiş. Dosyada hepsi yazıyor, sonra bir göz atarsın."

"Babası kayıp ihbarında bulunmamış mı yani?"

Hunter başını iki yana salladı. "Resmî olarak bulunmamış. Bu yüzden Kayıp Kişiler'in bize gönderdiği listelerin hiçbirinde yoktu. Adını ilk kez dün gece duydum."

"Sence katilimiz onu da mı kaçırdı?"

"Emin değilim. Bazen zihnimin hayaletleri kovaladığını düşünüyorum."

"Ne tür hayaletler?"

Hunter omuz silkip kaşının üstündeki kesikte oluşan kabuğu kaşımaya başladı.

"Bence Katia, Laura ve Kelly'nin kaçırılma şekillerinde bazı benzerlikler var. Öte yandan birini kaç *farklı* şekilde kaçırabilirsin ki zaten? Bu yüzden zaman kaybetmekten ve olmayan bir bağlantının peşine düşmekten korkuyorum. Whitney'nin dediği gibi, hakkında kayıp ihbarı yapılmadığından Katia Kudrov resmî olarak bir kayıp vakası bile değil." Yaranın kabuğunu biraz sert kaşıyınca küçük bir kan damlası oluşmaya başladı. Hunter bunu elinin topuğuyla sildi. "Araştırma ekibimiz Laura ve Kelly'nin geçmişini araştırmaya başladı, görünüş ve meslek dışında bağ-

lantılar arıyorlar. Onlardan Katia'yı da bu araştırmaya dâhil etmelerini istedim."

Hunter'ın cep telefonu çaldı ve el yordamıyla telefonu ceketinin cebinde aradı. "Dedektif Hunter."

"Dedektif, ben Bilgi İşlem'den Garry Cameron."

"Garry... bana bir şey bulduğunu söyle." Gözleri beklentiyle Garcia'ya kaydı.

"Üzgünüm, dedektif, yüz görüntüsü falan yok." Garry'nin sesi yılgın geliyordu. "Bana verdiğin görüntülerin her bir karesini elimden geldiğince iyileştirerek tek tek inceledim. Adam kendini açıkta bırakacak açıya asla girmiyor." Küçük bir duraklama oldu. "Birkaç karede bir parça deri görünüyor ama hepsi bu. Gördüklerin dışında sana söyleyebileceğim tek şey adamın beyaz olduğu. Gerçekten üzgünüm, dedektif."

Hunter görüşmeyi sonlandırıp gözlerini yumdu. Soruşturmada bir tür ipucuna ihtiyacı vardı. Dört kişi ölmüştü. James Smith o tuhaf telefon görüşmesinden sonra hâlâ kayıptı ve Katia Kudrov, Laura ve Kelly'yi kaçıran kişi tarafından kaçırılmışsa zamanı hızla tükeniyordu.

Yetmiş Bir

Hunter'ın kötü talihi, bulaşıcı bir hastalık gibi soruşturmanın her alanına sirayet etmişti sanki. Garcia'yla birlikte A&E TV kanalından aldıkları belgesellerden hiçbir şey çıkmamıştı. Bryan Coleman, *Tuvalin Güzelleri* adlı yapım konusunda haklıydı: Daha başlangıç jeneriğinden itibaren düşük bütçeli izlenimi veriyordu. Laura Mitchell ve Kelly Jensen yapımda boy gösteriyordu fakat ikisinin de süresi birkaç dakikayı geçmiyordu. Genelde Batı Yakası'nda yaşamanın resim yapma biçimlerini nasıl etkilediğinden bahsediyorlardı.

Coleman'ın dediği gibi, programın büyük bölümü eski A&E TV bölge müdürünün kızı Martina Greene'e odaklanıyordu. Program her şeyden çok bir reklama benziyordu. Dahası Martina, Laura ve Kelly'nin yanı sıra belgeselde sadece iki kadın ressam daha yer alıyordu ve bunlardan biri tıpkı Martina gibi doğal sarışındı. Diğeri çok daha yaşlı, ellilerindeydi. Hunter ikisiyle görüşmüştü fakat o zamandan beri ikisi de ne Laura'yı ne Kelly'yi görmüş ya da onlarla konuşmuştu. Hunter'ın gösterdiği fotoğraftaki James Smith'i ikisi de tanımıyordu.

Hunter'ın ekibi *Tuvalin Güzelleri* belgeselinde görev alan herkesin geçmişini araştırıyordu. Şimdiye kadar herkes kontrol edilmişti fakat liste uzundu.

Hunter ve Garcia'nın A&E TV kanalından temin ettiği diğer üç belgeselde ülkenin dört bir yanından birçok ressam yer alıyordu ve bunların hiçbiri otuzlarındaki kumral kadınlar değildi.

Doktor Hove'un laboratuvarı Kelly Jensen'ın tırnaklarının altından çıkan tozun harç ve kırmızı kil karışımından oluştuğunu, bunun da sıradan duvar tuğlalarıyla uyuştuğunu doğrulamıştı. Bu da demek oluyordu ki Kelly, katilin kendi inşa ettiği bir yer altı sığınağından bir iç odaya ya da bir dış garaja kadar her yerde tutulmuş olabilirdi.

Hunter'ın trafik kamerası kumarı da işe yaramamıştı. Kelly Jensen'ın sanat atölyesine en yakın trafik kamerası birkaç kilometre uzaktaydı. Arabası kaçırıldığı gece hiç görülmemişti. Güney Bürosu Trafik Şubesi'nin amiri şehir içi kameralarının çoğunun sadece kırmızı ışıkta geçmek ya da hız sınırını aşmak gibi ihlallere karşı devreye girdiğini söylemişti. Kameralar günün yirmi dört saati görüntü almıyordu. Yirmi dört saat görüntü alanlar ana yol, ana cadde ve otoyol gibi stratejik noktalara yerleştirilmişti. Asıl işlevleri Trafik Şube Müdürlükleri'ni trafik sıkışıklığı yaşanan noktalar ve kazalar konusunda uyarmaktı.

Kelly'nin ortadan kaybolmasından sonraki sabahın erken saatlerinde, Santa Monica'daki bir kamera, San Vicente Bulvarı'ndan batıya, genç kadının apartmanının bulunduğu yöne doğru ilerleyen arabasını görüntülemişti. Ancak kameralar bulvarın tamamını izlemiyordu. Araç sahile giden son kısma yaklaştığında gözden kayboluyordu.

Hunter'ın istediği gibi, adli tıp ekibi arabayı Santa Monica'dan almış, içini ve bagajını didik didik etmişti. Bulunan saç telleri Kelly Jensen'a aitti. Sürücü koltuğundan alınan birkaç koyu renkli iplik Laura Mitchell'ın dairesindeki büyük tuvalin arkasındaki duvarda bulunanlarla eşleşiyordu. Aynı şapkadan geliyorlardı. Parmak izi yoktu.

• • •

Vakit gece yarısına yakındı ve baharın başlangıcından beri ilk kez gökyüzü bulutlanmıştı. Tehditkâr yağmur bulutları ve güçlü rüzgârlar kuzeyden yaklaşıyor, beraberinde ıslak çimenlerin ve otların eşsiz kokusunu getiriyordu. Hunter oturma odasında oturmuş, araştırma ekibinin Laura, Kelly ve Katia'nın iş ve özel hayatlarıyla ilgili raporlarını okuyordu. Geçmişleri birbirinden tamamen farklıydı. Fiziksel olarak benzer görünüşe sahip olmaları ve hepsinin sanatçı olması dışında ekip üç kadın arasında başka hiçbir bağlantı bulamamıştı.

Laura başarı öyküsü olan bir aileden geliyordu. Babası Roy Mitchell hayata sefalet içinde başlamıştı. Küçükken şiddet ve kötü muamele görerek ailesinden kaçan Roy'un ilk yıllarında yediği yemeklerin çoğu otel ve restoranların arka sokaklarındaki çöp tenekelerinden gelmişti. Otel çalışanlarından aldığı, kullanılmayan ikinci el kitapları satmaya başladığında henüz on dört yaşındaydı. On sekiz yaşına geldiğinde ilk kitap dükkânını açmış ve o günden sonra işler hızla büyümüştü. Otobiyografi kitabı olan *Arka Sokak Kitapları*, ABD kurgu dışı kitaplar listesinde on iki hafta zirvede kalmış, otuz üç hafta boyunca da ilk yirmi beşte kendine yer bulmayı başarmıştı. Kitap işini kurmasına yardımcı olan genç avukat Denise'le yirmi yaşında evlenmişti. Laura iki çocuğundan küçük olanıydı.

Öte yandan Kelly'nin maceradan fazlasıyla uzak bir hayatı olmuştu. Montana'da küçük, dindar bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Kelly'nin kaderinde kocası, çocukları ve bahçesiyle ilgilenen sıradan bir ev kadını olmak vardı. Onun resim konusundaki yeteneğini fark eden resim öğretmeni ona yıllarca yeteneğine yüz çevirmemesi gerektiğini söyleyip durmuştu.

Katia üç aile arasında en zengin olanından geliyordu fakat hiçbir zaman buna güvenerek hareket etmemişti. Kendi isteğiyle kemancı olmuştu ve ailesinin ne kadar parası olursa olsun, yetenek

ve özveri satın alınamazdı. Başardığı her şeyi kendi emeğiyle elde etmişti.

Hunter raporu bırakıp kollarını başının üzerinde esnetti. Mini barından kendine bir duble daha tek malt doldurdu. Bu kez damağında rahatlatıcı ve yoğun bir tada ihtiyacı vardı. Gözleri Balblair 1997 şişesine takıldığında kararını vermişti. Kadehine tek bir buz attı ve bal rengindeki yoğun sıvıya temas ettiğinde buzun çatırdadığını duydu. Kadehi burnuna götürdü ve bir an için tatlı, vanilyalı meşe buharını içine çekti. Küçük bir yudum aldı ve alkolün ağzının her köşesine ulaşmasına izin verdikten sonra yuttu. Cennetin bir tadı olsaydı bu ona epey yakın olurdu.

Hunter pencereden dışarı, asla gerçekten anlamadığı ve gün geçtikçe daha da çılgınlaşan şehre baktı. Bu şehirde yaşanan çılgınlığı kim nasıl anlayabilirdi ki?

İnceden yağmur yağmaya başlamıştı. Hunter'ın bakışları sehpanın üzerine dağılmış dosyalara ve fotoğraflara kaydı. Laura ve Kelly dehşete kapılmış, yalvaran gözlerle, kaba dikişler ve siyah iplikle tuhaf bir şekilde çizilmiş bez bebek gülümsemeleriyle ona bakıyorlardı.

Tık, tık.

Kaşlarını çatan Hunter'ın gözleri önce ön odasının kapısına, sonra da hızla saatine gitti. Ziyaretçi için çok geçti, kaldı ki en son ne zaman birinin kapısını çaldığını bile hatırlamıyordu.

Tık, tık, tık. Bu seferki çok daha aceleciydi.

Yetmiş İki

Hunter kadehini bıraktı, bir sandalyenin arkasında asılı duran silahını kılıfından alıp ön kapıya yaklaştı. Gözetleme deliği yoktu. Saldırganlara çok kolay bir öldürme fırsatı sunduklarından Hunter onlardan nefret ederdi. *Mercek kararana kadar bekle ve bir mermi sık, işte bu kadar.* Aldığı eğitim ve içgüdüleri ona kapı çerçevesinin sağında, kapı salınımının ulaşamayacağı bir yerde durmasını söylüyordu. Bu, kilidi açarken biri kapıyı tekmelerse kapının suratına çarpmasını önleyecekti. Ayrıca kapıda bir delik açmak için bekleyen biri olursa da Hunter'ı güçlü bir silahın doğrudan isabet menzilinden uzaklaştıracaktı.

Ana kilidi açtı, kapıyı geri çekerek güvenlik zincirinin el verdiği ölçüde araladı. Dışarıdan bakıldığında boşluktan yüzünün sadece bir kısmı görünüyordu.

"Kötü adamları mı bekliyordun?" diye sordu Whitney Myers sırıtarak.

Üzerinde kısa, siyah, deri motorcu ceketi ve altında AC/DC tişörtü vardı. Kot pantolonunun rengi soluk, dizleri yırtıktı ve gümüş uçlu kovboy çizmeleri bu görünümü mükemmel şekilde tamamlıyordu. Hunter onu tepeden tırnağa süzdü. Hiç hoşuna gitmemişti.

"Beni içeri davet edecek misin, yoksa arkanda tuttuğun o silahla vuracak mısın?"

Hunter kapıyı kapattı, güvenlik zincirini çıkardı ve kapıyı tekrar açtı. O da solmuş kot pantolon giyiyordu –tek farkla, onunki yırtık değildi– ama üzerinde bir şey yoktu.

Tepeden tırnağa süzme sırası Myers'taydı. "Bak sen, birileri spor salonu kuşuymuş." Bakışları sıkı karın kaslarında durakladı, sonra yavaşça göğsüne doğru ilerledi, pazılarına iyice baktığına emin olduktan sonra nihayet tekrar yüzüne kaydı.

"Rock konserine giderken yolda kayboldun herhalde?" Hunter kapı eşiğinde duruyordu, silahı hâlâ sağ elindeydi. "Burada ne arıyorsun... üstelik gecenin bu saatinde?"

Bakışları Hunter'ın yanından geçip dairesinin içine yöneldiğinde Myers'ın ifadesi değişti. "Özür dilerim. Biriyle mi... birlikteydin?"

Hunter utanç verici anın birkaç saniye uzamasına izin verdikten sonra başını iki yana salladı.

"Hayır."

Hunter bir adım geri gidip kapıyı ardına kadar açtı ve Myers'ı sessizce içeri davet etti.

Hunter'ın ön odası, Kurtuluş Ordusu'na aitmiş gibi görünen mobilyalarıyla tuhaf bir şekle sahipti. Bilgisayar masası olarak kullandığı kare şeklindeki ahşap masanın etrafında birbiriyle uyumsuz dört sandalye vardı. Masanın üzerine bir dizüstü bilgisayar, bir yazıcı ve küçük bir masa lambası konmuştu. Uzak duvardan birkaç adım ötede eski püskü, siyah bir kanepe vardı. Önündeki sehpa fotoğraflarla ve polis raporlarıyla dolup taşıyordu. Myers odanın öbür ucunda, içinde etkileyici bir tek malt viski koleksiyonu bulunan cam bir bar gördü.

"Abartılı dekorasyona önem veren bir adam olmadığını görebiliyorum."

Hunter sehpadaki fotoğrafları ve kâğıtları bir yığın haline getirip ayakaltından kaldırdı. Sandalyelerden birinin arkasında duran beyaz bir tişörte uzanıp giydi.

Myers hayal kırıklığını gizleyerek başını çevirdi. Cam barın sağındaki koyu ahşap büfeye yaklaştı, burada birkaç fotoğraf çerçevesi diziliydi. Fotoğraflardan ikisi siyah beyazdı ve eski görünüyordu. İkisi de aynı gülümseyen çifte aitti. Hunter babasına benziyordu fakat annesinin anlayışlı gözlerini almıştı. Diğer fotoğrafların çoğunda Hunter ile daha kilolu ve ondan yaklaşık beş santim daha uzun olan başka bir adam görülüyordu. Myers yaptığı araştırmalarda bu kişinin Hunter'ın birkaç yıl önce bir tekne kazasında ölen eski SCB ortağı Scott Wilson olduğunu öğrenmişti. Diğer iki fotoğrafta Hunter'ın Los Angeles Belediye Başkanı ve Kaliforniya Valisi'nden takdirnameler aldığı göze çarpıyordu. Hemen arkada saklı olan son fotoğraf, mezuniyet cübbesi giymiş ve elinde bir üniversite diploması tutan daha genç görünümlü Hunter'a aitti. Az önce dünyayı fethetmiş gibi görünüyordu. Babası gururla yanında duruyordu. Gülümsemesi karanlık bir günü aydınlatabilirdi.

Hunter kollarını kavuşturmuş, pencerenin yanında bekliyordu.

Myers'ın gözleri fotoğraflardan cam bara ve özenle dizilmiş şişelere kaydı. "Bir içki alabilir miyim?"

"Bana neden burada olduğunu söyleyeceğine söz verirsen elbette, buyur."

Myers kendine duble bir Balblair 1997 doldurup içine tek bir buz attı.

Hunter, yüzü değişmese de etkilenmişti. "İyi seçim."

Myers içkisinden bir yudum aldı. "CD çaların var mı?"

Hunter'ın gözleri kısıldı. "Neden? Birden *Back in Black* dinleyesin mi geldi?"

Myers gülümsedi ve bakışları bir an için tişörtüne kaydı. "En sevdiğim AC/DC albümü, istersen daha sonra dinleyebiliriz. Ama şimdi bunu dinlemelisin." Myers çantasından bir CD kutusu çıkardı. "Çünkü anlatsam inanmazsın."

Yetmiş Üç

Şiddetini artıran yağmur Hunter'ın hemen arkasındaki cama vuruyordu. Rüzgâr da hızlanmıştı.

"Bana bir saniye ver," dedi küçük bir koridorda gözden kaybolmadan önce. Birkaç saniye sonra elinde taşınabilir bir müzik setiyle geri döndü.

"Bunu internette buldum, tamamen şans eseri," dedi Myers, Hunter masayı temizleyip üzerine müzik setini koyduktan sonra fişe takarken.

"Nedir o?"

"Bir röportaj."

Hunter duraklayıp başını kaldırdı. "Katia'yla mı?"

Myers başını sallayıp dedektife CD'yi verdi. "İlk olarak Radyo KUSC tarafından yayınlanmış. Sadece klasik müzik çalan bir FM istasyonu."

Hunter başını salladı. "Evet, biliyorum. Güney Kaliforniya Üniversitesi'nin bünyesinde."

Myers yüzünü buruşturdu. "Klasik müzikle ilgilendiğini bilmiyordum."

"İlgilenmiyorum ama çok okurum."

Myers konuşmaya devam etti.

"Röportajın tamamı yaklaşık bir saat sürüyor ve program sırf konuşmadan ibaret olmasın diye araya birkaç parça klasik parça sıkıştırılmış. İlk yarıda Katia radyonun DJ'iyle konuşuyor,

kendisine yönelttiği soruları yanıtlıyor. İkinci yarıda ise dinleyicilerin telefonla ya da e-postayla sorduğu soruları yanıtlıyor." Başını yana eğdi. "O kadar zalim değilim, o yüzden röportajın tamamını dinletmeyeceğim. Sadece önemli kısımları kopyaladım."

Hunter CD'yi yerleştirdi, çalma tuşuna bastı ve sesi ayarladı.

"Tekrar hoş geldiniz. Burası Los Angeles ve Kaliforniya'nın en iyi klasik müzik istasyonu Radyo KUSC." DJ'in sesi tam da çoğu insanın bir klasik müzik istasyonu DJ'inin sesinden beklediği üzere kadifemsi ve dinlendiriciydi. "Bu öğleden sonra özel konuğumuzla tekrar birlikteyiz, çoğunuzun zaten tanıdığı biri. Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nın başkemancısı Katia Kudrov."

Bir keman solosunun küçük bir bölümü birkaç saniyeliğine duyulup sonra tekrar kayboldu.

"Pekâlâ, aradan önce müziğe ilk başladığınız zamanlardan ve enstrümanınıza söz geçirmekte ne kadar zorlandığınızdan bahsetmiştik ama şimdi biraz daha kişisel bir konuya geçiyoruz. Aşk ve romantizm. Sorun olur mu?"

Katia bir şey düşünüyormuş gibi biraz durakladı.

"Olmaz tabii, yüzümü kızartmadığınız sürece." Sesi narindi ama kırılgan değildi. Ses tonunda kendine güven vardı.

"Söz veriyorum, kızartmayacağım. Pekâlâ, kendinizi iflah olmaz bir romantik olarak nitelendiriyorsunuz. Neden?"

Çekingen bir kıkırdama duyuldu. "Çünkü gerçekten öyleyim. A, kızardım bile. En sevdiğim film *Özel Bir Kadın*." Tekrar gülüşmeler duyuldu.

"Evet, bence de bu kızarmak için yeterli bir neden," diye güldü DJ.

"Konu aşk olduğunda küçük bir kızdan farkım yok. Kulağa safça gelebilir ama bu türden bir peri masalının var olmasını çok isterdim."

"'Gerçek aşk' peri masalı mı?"

"Evet. Hani şu ayaklarınızı yerden kesen türden büyülü aşk. Birini ilk kez gördüğünüzde kıvılcımlar çakar da birbiriniz için yaratıldığınızı anlarsınız ya."

"Hiç bu kadar âşık oldunuz mu?"

Yine güldü. "Hayır, henüz olmadım. Ama acelem yok, müziğim var. Ve o, ayaklarımı gerçekten yerden kesiyor."

"Müziğinizin hepimizin ayaklarını yerden kestiğini söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim." Kısa bir duraklama oldu. "Şimdi gerçekten kızarıyorum işte."

"Yani birini ilk kez gördüğünüzde kıvılcımlar çakar dediniz ya, bu ilk görüşte aşka inandığınız anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle."

"Peki birinin dikkatinizi çekmesi için ne söylemesi ya da ne yapması gerekir?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey. Aşkın kelimelerden ya da görüntüden çok daha fazlası olduğuna inanıyorum. Size çarpan ve sonra hiçbir uyarı vermeden sizi ele geçiren bir şeydir. Bana göre, ömrünüzün geri kalanını birlikte geçireceğiniz kişi..."

"Şu meşhur 'ruh eşi' mi?" diye araya girdi DJ.

"Evet, ruh eşiniz. Bence o kişiyle karşılaştığımızda anlarız. Sessiz bir anda bile. Karşı taraf başta tek kelime etmese bile."

"Tamam, ne demek istediğinizi anlıyorum sanırım ama sonsuza kadar da sessiz kalamaz. Eninde sonunda bir şey söyleyecek. Peki bu ne olmalı? Dikkatinizi nasıl çeker?"

"Özel bir şey yapması ya da söylemesi gerekmez ama izin verirseniz size en sevdiğim romantik hikâyeyi anlatayım."

"Olur."

"Genç bir kızken büyükannemin ilk işi, eski Sovyetler Birliği'nde, Perm'de bir sokak pazarında çiçek satmakmış. Büyük-

babam da pazardan birkaç sokak ötede bir terzide çalışıyormuş. Büyükannemin işteki ilk günü, büyükbabam onu ilk kez görmüş ve hemen gönlünü kaptırmış. Büyükbabam çekici bir adam olmasına rağmen çok ama çok çekingenmiş. Sonunda büyükanneme bir şey söyleyecek cesareti toplaması tam altmış gününü almış."

"Altmış mı?" dedi DJ.

"Her sabah işe giderken büyükannemin tezgâhının önünden geçermiş. Her sabah kendine onunla bugün konuşacağım diye söz verirmiş. Ve her sabah onu gördüğünde çok heyecanlanırmış. Onunla konuşmak yerine sessizce yürümeye devam edermiş."

"Tamam, peki sonra ne olmuş?"

"Büyükbabamın bilmediği şey ise büyükannemin de onu gördüğü ilk günden itibaren ona âşık olduğuymuş. Her gün onun çiçek tezgâhının önünden geçişini izler ve her gün durup ona çıkma teklif etmesini umarmış. Sonra bir gün büyükbabam cesaretini toplamış, büyükannemin yanına gitmiş, gözlerinin içine bakıp şu iki kelimeyi fısıldamış: 'Nefesimi kesiyorsun.'"

Myers uzanıp durdur düğmesine bastı.

Hunter'ın zihni, Myers'ın birkaç gün önce kendisine verdiği deşifre edilmiş telesekreter kaydına gitti. Katia'yı kaçıran saldırganın söylediği ilk sözler tam olarak bunlardı. NEFESİMİ KESİYORSUN...

Myers'ın kendisine bakışından Hunter daha fazlasının geleceğini anlamıştı.

Yetmiş Dört

"Elli dokuz gün boyunca çiçek tezgâhının önünden sessizce geçmiş," dedi Myers bakışlarını Hunter'dan ayırmadan. "Katia'nın telesekreterine elli dokuz sessiz mesaj bırakılmıştı. Ve eminim altmışıncı mesajdaki ilk iki kelimeyi hatırlıyorsundur."

Hunter başıyla onayladı ama konuşmadı.

"Şimdi, röportajın bundan sonraki kısmı birkaç reklam arasından sonra geliyor. DJ, Katia'ya dinleyicilerin telefonla ya da e-postayla gönderdiği soruları yöneltiyor." Tekrar durdur düğmesine bastı ve röportaj devam etti. Neşeli bir kahkahayla başladı.

"Pekâlâ," dedi DJ, "dinleyicilerimizden bir soru daha var. Bu soru, sizin iflah olmaz bir romantik olmanız ve beyaz atlı prensinizi bulmanızla ilgili."

"Tamam..." dedi Katia tereddütle.

"Soru şöyle: Aşkın kelimelerden ya da görüntüden çok daha fazlası olduğuna inandığınızı söylediniz. Ayrıca doğru kişiyle, 'ruh eşinizle' karşılaştığınızda bunu hemen anlayacağınızı söylediniz. Tıpkı büyükanneniz ve büyükbabanız gibi sessiz bir anda bile. Benim bilmek istediğim şey o anın ne kadar uzun olduğu? Anlamak için ne kadar sessizliğe ihtiyacınız var?"

"Hımm."

DJ kahkahayı bastı. "Fena soru değil. Peki o an ne kadar sürer? Doğru kişiyle karşılaştığınızı ne kadar zamanda anlayabilirsiniz sizce?"

Katia bunu düşünürken bir duraksama oldu. "On iki saniye," dedi sonunda.

Hunter, Myers'la göz göze geldi fakat ikisi de tek kelime etmedi.

"On iki saniye mi?" diye sordu DJ. "Bu tuhaf bir sayı. Neden on iki?"

"Yani muhtemelen on saniye içinde anlarım ama emin olmak için bir iki saniye daha verirdim." Katia ve DJ güldüler.

"Bu çok iyi bir cevap," dedi DJ.

Myers uzanıp durdurma düğmesine bastı. "Sen sormadan ben söyleyeyim," dedi, "kontrol ettim, kanalda bu soruyu kimin gönderdiğine dair bir kayıt yok."

"Bu programın ne zaman yayınlandığını söylesene bana."

"Sekiz ay önce ama bu kayıt diğer radyo istasyonlarına da gönderilmiş." Çantasından not defterini çıkardı. "Northridge'deki KCSN'e, Santa Barbara'daki KQSC ve KDB'ye, Thousand Oaks'taki KDSC ve hatta bir caz istasyonu olan KTMV'ye. Eyaletin dört bir yanında yayınlanmış. Bunu KUSC'nin internet sitesinden aldım. İsteyen herkes internetten dinleyebilir ya da indirebilir. Soruyu soran kişi saldırgan değilse bile röportajı dinleyip fikri oradan almış olabilir." Viskisinden bir yudum daha içti. "Mesajlardaki o on iki saniyelik sessizliklerin tesadüf olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Hunter konuşmadı.

"Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?" Myers'ın sesinde heyecan vardı. "Katia'nın kaçırılması nefretle değil, *aşkla* ilgili. Onu kaçıran her kimse ona delicesine *âşık* ki bu durumda onu kaçıranın sizin sadist katiliniz olma ihtimali büyük ölçüde ortadan kalkıyor."

Hunter sessiz kaldı. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Katia son dört aydır Los Angeles Filarmoni'nin yeni şefi Phillip Stein'la görüşüyordu. Adam Katia'ya kafayı takmıştı, hâlâ

da takık. Ama Katia turne bitmeden sadece birkaç gün önce her şeyi bitirmiş. Adam bunu hiç iyi karşılamamış."

"Ama o yapmış olamaz. Şikago'daki son konserlerinden sonra doğrudan Münih'e uçmuş. Raporunu okudum."

"Ve bunu sırf emin olmak için iki kez kontrol ettin, değil mi?"

Hunter başıyla onayladı. "Başka âşığı ya da eski erkek arkadaşı var mı?.."

"Önceki erkek arkadaşı Fransa'da yaşıyor, ABD'ye dönmeden önce oradaymış. Başka âşığı varsa da onları çok iyi saklamış. Ama onu kaçıranın, bir sevgilisi olduğunu sanmıyorum." Bir an durdu. "Bence saplantılı bir hayranla karşı karşıyayız. Ona o kadar âşık ki gerçeklikle bağını yitirmiş. Bu yüzden de Katia'nın o röportajda söylediklerini çarpıtarak kendine yontmuş. Katia'ya peri masalı gibi bir aşk hikâyesi vermek istiyor."

Hunter'ın telefonu masanın üzerinde titreyerek çalmaya başlayınca Myers'ın az kalsın korkudan ödü kopuyordu. Arayanın kimliğinde *Gizli Numara* yazıyordu.

Hunter'ın, gecesinin çok daha karanlık bir hal alacağını anlaması için cevap vermesine bile gerek yoktu.

Yetmiş Beş

Hunter Los Angeles'ın kuzeydoğusundaki Cypress Park'a vardığında hâlâ yağmur yağıyordu. Telefon görüşmesini sonlandırdığından beri tek kelime etmemişti. Gerçi görüşme sırasında da bir şey dememişti. Sadece dinlemişti. Fakat gözlerini bir an için de olsa kapattığı sırada Myers o yenilgi ifadesini yakalamıştı. Yeni bir kurban daha vardı.

Cypress Park, Los Angeles'ın ilk banliyölerindendi. Yirminci yüzyılın başlarında şehir merkezinin hemen dışında gelişen bu mahalle, ana cazibesi tren bakım istasyonlarına yakınlığı olan bir işçi sınıfı mahallesi olarak kurulmuştu. Kurbanın cesedi de burada, raylar boyunca uzanan terk edilmiş binalardan birinin içinde bulunmuştu.

Eski tren bakım istasyonları hâlâ geniş bir alanı kaplıyordu fakat büyük bir kısmı artık sadece boş araziydi. Bu boş arazilerden biri de Rio de Los Angeles Eyalet Parkı'nın hemen arkasında yer alıyordu. Oradan yaklaşık bir kilometre kuzeyde, yine bu metruk alanın içinde yer alan ve tren rayları ile Los Angeles Nehri'nin arasına sıkışmış eski bir bakım deposu vardı. Yağmurlu ve aysız bir gecede yanıp sönen polis ışıkları çok uzaktan dahi görülebiliyordu.

Adli tıp çoktan gelmişti.

Hunter, Garcia'nın arabasının yanına park etti. Standart bir LAPD yağmurluğu giyen ve elinde çocuk şemsiyesi denebilecek

bir şey tutan genç bir polis memuru kapısına geldi. Yakasını kaldırıp boynunu daha sıkı saran Hunter, şemsiyeyi reddetti ve tuğla binaya doğru yürümeye başladı. Ellerini ceplerine sokmuştu. Gözlerini yere dikmiş, su birikintilerine basmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Dedektif Hunter?" diye seslendi bir adam emniyet şeridinin ardından.

Hunter, Donald Robbins'in sesini tanıdı. *LA Times*'ın şu baş belası muhabiriydi. Hunter'ın karıştığı her vakayı haber yapmıştı. Arkadaş olmasalar da birbirlerini eskiden beri tanıyorlardı.

"Bu kurbanın halihazırda soruşturduğunuz vakayla bir ilgisi var mı? Belki o da ressamdır?"

Hunter hızını düşürmedi ya da başını kaldırmadı fakat Robbins'in kurbanların ressam olduğunu nasıl öğrendiğini merak etti.

"Hadi ama, Robert. Benim. Başka bir seri katilin peşindesin, değil mi? Sanatçıları mı taciz ediyor?"

Hunter'dan hâlâ bir onay gelmemişti.

Tuğla binanın dışı grafiti ve renk karmaşası içindeydi. Garcia, iki polis memuruyla birlikte eski deponun girişinde, brandadan derme çatma bir tentenin altında duruyordu. Hemen arkalarındaki metal kapıya, öne doğru eğilmiş uzun saçlı bir direk dansçısının silüeti çizilmişti. İki yana açılmış bacakları mükemmel bir baş aşağı V şekli oluşturuyordu.

Garcia, Hunter'ın köşeden geldiğini gördüğünde tulumunun fermuarını yeni çekmişti.

"Yağmur yağdığının farkındasın, değil mi?" dedi Garcia, Hunter tentenin altına ulaştığında.

"Yağmuru severim," dedi Hunter iki eliyle saçlarındaki suyu temizlerken.

"Evet, belli oluyor." Garcia ona içinde beyaz kapüşonlu bir tulum bulunan, ağzı kapalı, plastik bir torba uzattı.

"Kim haber vermiş?" diye sordu Hunter torbayı yırtarak.

"Yaşlı evsiz bir adam," dedi kapıya en yakın duran memur. Kısa boylu, tıknazdı ve buldok gibi bir yüzü vardı. "Bazen burada uyuduğunu söyledi. Bu gece yağmurdan kaçmak istemiş."

"Şimdi nerede?"

Memur bulundukları yerden yirmi beş metre ötedeki bir polis arabasını işaret etti.

"Onunla kim konuştu?" Hunter, Garcia'ya baktı, o da başını iki yana salladı.

"Ben daha yeni geldim."

"Çavuş Travis," dedi memur. "Şu anda onunla birlikte."

Hunter başını salladı. "Herhangi biriniz içeri girdi mi?"

"Hayır, biz adli tıptan sonra geldik. Bize verilen emir, bu boktan yağmurda iliklerimize kadar ıslanırken burada kalıp siz Cinayet Masası elemanlarına fedailik yapmak."

Garcia kaşlarını çatıp Hunter'a baktı.

"Bu çağrıyı aldığınızda vardiyanızın sonuna gelmiştiniz sanırım, değil mi?" dedi Hunter.

"Evet, her neyse." Memur iki parmağını ince tüylü bıyığının üzerinde gezdirdi.

Hunter tulumunun fermuarını çekti. "Pekâlâ, Memur..."

"Donikowski."

"Pekâlâ, Memur Donikowski, sanırım artık fedailik işinizi yapabilirsiniz." Başıyla kapıyı gösterdi.

Garcia sırıttı.

İlk oda dört buçuk metre uzunluğunda, altı metre genişliğindeydi. Duvarlar grafitiyle kaplıydı. Kapının solundaki penceresiz çerçeveden yere yağmur damlaları düşüyordu. Atılmış yiyecek kutuları ve ambalajları, eski bir hasır şilteyle birlikte köşeye yığılmıştı. Yerde her türden atık vardı. Hunter hiçbir yerde kan göremiyordu.

O tanıdık, güçlü adli tıp ışığı, boğuk seslerin duyulduğu yan odadan geliyordu.

Kapıya yaklaştıklarında Hunter karışık bir koku aldı; çoğunlukla kalmış idrar, küf ve birikmiş çöp kokuyordu. Bunların hepsi de bazen avarelerin kullandığı eski, metruk bir binada rastlayabileceğiniz türden kokulardı. Ama daha hafif, dördüncü bir koku daha vardı. Bir ceset çürümeye başladığında ortaya çıkan çürük kokusu gibi değil de başka bir şey. Hunter'ın daha önce kokladığını bildiği bir şey. Duraklayıp birkaç kez havayı kokladı. Göz ucuyla Garcia'nın da aynı şeyi yaptığını fark etti. Kokuyu ilk tanıyan o oldu. Garcia son kez aynı kokuyu aldığında saniyeler içinde kusmuştu. Bu sefer de pek farklı olmadı.

Yetmiş Altı

İkinci oda, Hunter ve Garcia'nın bulunduğu odadan daha küçüktü fakat şekli ve tahribat durumu aynıydı: grafitili duvarlar, penceresiz çerçeveler, köşelerde çöp yığınları ve yere saçılmış her türlü çöp. Doktor Hove ve Mike Brindle uzak duvarda üçüncü bir odaya açılan bir kapının yanında duruyorlardı. Glassell Park'taki anaokulunun bodrum katında kullandıkları portatif röntgen cihazı yanlarındaki zemine yerleştirilmişti. Cihazın üç adım solunda, sırtüstü yatan beyaz tenli, kumral bir kadının çıplak bedeni duruyordu. Hunter odanın diğer ucundan kadının ağzını ve vücudunun alt kısmını dikmek için kullanılan kalın siyah ipliği görebiliyordu. Cesedin etrafında çok az kan vardı.

"Carlos nerede?" diye sordu Doktor Hove. "Dışarıda seni bekliyor sanıyordum."

Hunter cevap vermedi; kıpırdamıyor, nefes almıyordu. Gözleri kumral kadının yüzüne sabitlenmiş, hareketsiz duruyordu. Kadının cildi morun açık bir tonuna dönüşmüştü ki bu da kan biriktiğini gösteriyordu. Önceki iki kurban gibi, ağzına atılan dikişler nedeniyle yüzünün alt kısmı şişmişti. Ama yine de onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Hunter adrenalinin etkisiyle derisinde bir yanma hissetti.

"Robert," diye seslendi doktor tekrar.

Hunter'ın gözleri nihayet yeniden ona odaklandı.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Carlos nerede? Seninle olacağını sanıyordum."

"Buradayım," dedi Garcia, Hunter'ın arkasındaki kapıdan içeri girerken. Az önceye göre biraz daha solgun görünüyordu. Dışarıdayken aldıkları tuhaf, belli belirsiz koku odada daha belirgindi. Garcia midesinin yeniden ağzına gelmesini engellemeye çalışırken elini ağzına götürerek yüzünü buruşturdu.

Hunter sessizce cesede yaklaştı ve yanında çömeldi. Yüzü şişmeye başlamıştı. Vücudunun artık tam bir ölüm sertliği içinde olduğunu anlamak için dokunmasına gerek yoktu. En az on iki saat önce ölmüştü. Gözleri kapalıydı fakat yüz hatlarındaki her şey tanıdık geliyordu. Burnu, elmacık kemiklerinin yapısı, çenesinin şekli. Hunter biraz daha yaklaşarak ellerine ve parmaklarına baktı. Tırnaklarının çoğu kırılmış ya da parçalanmıştı. Derideki morarmaya rağmen Hunter ilk bakışta ciddi bir kan oturması göremedi. Kesik ya da sıyrık yoktu. Vücudundaki şişlik fiziksel şiddetten kaynaklanmıyordu.

Hunter cesedin öbür tarafına doğru ilerledi. Kadının omzunda tek renkli bir kabile dövmesi vardı.

Ayakta durmuş sessizce cesedi inceleyen Garcia, eliyle hâlâ burnunu ve ağzını kapatıyordu.

"Kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu doktor, Hunter'ın kurbanın yüzüne bakıp durduğunu fark ederek. "Kayıp Kişiler listenizdeki başka bir ressam mı yoksa?"

Garcia başını iki yana salladı. "Onu çıkaramıyorum. Yüzünün biraz şiştiğinin farkındayım ama listede olduğunu sanmıyorum."

"Ressam değil," dedi Hunter tekrar ayağa kalkarak. "Müzisyen."

Yetmiş Yedi

Garcia gözlerini tekrar kadının yüzüne çevirdi ve kaşlarını çattı. Hunter ona Katia'dan bahsettiğinden beri Katia Kudrov'un fotoğraflarına iyice bakmıştı. Yerde yatan kadın Katia'ya hiç benzemiyordu.

"Katia Kudrov değil," dedi Hunter ortağının aklını okuyarak.

Garcia kaşlarını daha da çattı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Garcia.

"Tanıdık geliyor. Onu daha önce gördüm ama nerede gördüğümü bilmiyorum."

"Peki müzisyen olduğunu nereden biliyorsun?" Bu sefer konuşan Brindle'dı.

"Sol elinin tüm parmak uçlarında nasır var, başparmağı hariç ki orada da nasır ilk eklemde."

Brindle tereddütlü görünüyordu.

"Yaylı çalgı müzisyenlerinde olur bu," diye açıkladı Hunter. "Parmak uçları tellere basmaktan, başparmak eklemi ise keman, çello, gitar, kontrbas gibi çalgıların kolunda ellerini aşağı yukarı kaydırmaktan kaynaklanır."

Doktor Hove başını salladı. "Adli tıp teknisyenlerimden biri gitar çalmayı öğreniyor. Sürekli parmak uçlarının çok acıdığından yakınıyor ve gevşek deriyi yolup duruyor."

Hunter arkasına dönüp geldiği odanın istikametine baktı. "Kurban bu odada mı bulunmuş?"

Brindle başını salladı. "Tam olarak şu anda yattığı yerde. Glassell Park'taki kurbanın aksine, röntgen cihazını kullanmak için onu ters çevirmemiz gerekmedi. Sırtüstü yatarken bulunmuş. Cesede dokunulduğuna dair bir belirti de yok."

Hunter bir an için tavana ve duvarlara baktı. "Şu odada ne var?" Başıyla bir sonraki odayı işaret etti.

"Buradakinin ve bir önceki odanın aynısı," dedi Doktor Hove. "Daha fazla grafiti ve çöp."

Hunter yaklaştı ve gıcırdayan kapıyı çekerek açtı. Adli tıbbın ışığı bir sonraki odanın büyük bölümünü aydınlatacak kadar güçlüydü.

"Yatak, masa, tezgâh ya da başka bir şey yok mu? Burada öylece yerde mi bırakılmış?"

"Hayır," dedi Brindle. Başını biraz geriye eğip gözlerini tavana doğru kaydırdı. "Üst kattan buraya gelmiş."

Hunter üçüncü odanın içine tekrar baktı. Merdiven kapının solundaydı, duvarı sarıyordu.

"Yukarıda olay yerinde çalışan iki adamım var," diye devam etti Brindle. "Görünüşe göre tahta bir masanın üstüne bırakılmış." Hunter'ın ne soracağını bildiğinden daha soru gelmeden başını salladı. "Masa, tıpkı Glassell Park'ta olduğu gibi tahta bloklarla yerden bir karış kadar yükseltilmiş."

"Yazılar?.."

Brindle tekrar başını salladı. "*O senin içinde.* Bu kez tavana yazılmış."

Garcia yan odaya hızlıca göz attı. "Yani masadan inmeyi başarmış, merdivenlerden inerek buraya kadar gelmiş ve sonunda burada mı ölmüş?"

"Yığılıp kalmış," dedi Doktor Hove iki dedektifin de dikkatini tekrar çekerek. "Ölmesi biraz zaman almış ama çok büyük acı çekmiş."

"Ve muhtemelen buraya kadar sürünerek geldi," diye sözü devraldı Brindle. "Fiziksel ve zihinsel olarak çok güçlü bir kadın olmalı. Hayatta kalmak için olağanüstü bir irade göstermiş. Çektiği acıyı düşününce, bırakın buraya kadar gelmeyi, çoğu insan hareket bile edemezdi."

Hunter'ın bakışları yerdeki röntgen cihazına ve dizüstü bilgisayarın ekranına kaydı. Kapalı gibiydi.

Brindle ve Doktor Hove, Hunter'ın bakışlarını takip ettiler. "Bildiklerimizin yanı sıra yöntem ve imzaların da aynı olduğu gerçeği göz önüne alındığında," dedi doktor, "katilin daha önce kullandığı tetik mekanizmasını kullandığına eminim ama bu sefer açılan bir bıçak ya da bomba kullanmamış. Durun göstereyim."

Doktor dizüstü bilgisayarı açarken Garcia huzursuzca boğazını temizledi.

"Siz geldiğinizde bunu çekmeyi yeni bitirmiştik," dedi Brindle.

Kurbanın vücudunun içinde bırakılan nesnenin görüntüsü ekranda belirdiğinde iki dedektif de yaklaştı.

Kimse tek kelime etmedi.

Hunter ve Garcia aynı anda gözlerini kısarak neye baktıklarını anlamaya çalıştılar.

"Yok artık," dedi Hunter. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Brindle ve Doktor Hove aynı anda başını salladı. "Öyle sanıyoruz."

Birkaç saniye geçtikten sonra nihayet Garcia da gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yetmiş Sekiz

Dairesine geri dönüp kapıyı arkasından kapattığında Hunter'ın mikrodalga fırınındaki dijital saat 03.42'yi gösteriyordu. Hiç vakit kaybetmeden bütün odalara girip ışıkları yaktı. Şimdilik daha fazla karanlık istemiyordu. Yorgundu ama ilk kez uykusuzluğu memnuniyetle karşıladı. Gözlerini kapatır kapatmaz geleceğini bildiği kâbuslarla başa çıkacak gücü bulabileceğine emin değildi.

Ceset kaldırılıp morga götürüldükten sonra Hunter ve Garcia uzun süre eski depoyu, özellikle de üst kattaki odayı incelemişlerdi. Büyük bir odaydı ve muhtemelen ana depo alanlarından biri olarak kullanılmıştı. İki duvar yerden tavana kadar uzun ahşap raflarla kaplıydı. Zeminin ortasını büyük bir marangoz tezgâhı kaplıyordu. Brindle'ın dediği gibi, ahşap bloklarla yerden yaklaşık bir karış yükseltilmişti. Etrafta o kadar çok çöp ve atık vardı ki adli tıbbın bunları incelemesi haftalar, belki de aylar sürebilirdi. Tıpkı kasap dükkânında olduğu gibi tavana da sprey boyayla önceki yazının aynısı –O SENİN İÇİNDE– yazılmıştı. Dışarıdaki yumuşak zeminde lastik izleri vardıysa bile yağmur onları bir güzel silmişti.

Cesedi bulan altmışlarının sonundaki evsiz adam, çelimsizdi ve yetersiz beslenmişti. Gece başını sokacak bir yer bulmak ve başlamadan bir saat önce havada kokusunu aldığı yağmurdan kaçmak umuduyla uzun bir yol yürümüştü. Eski deponun etrafında kimseyi görmemişti. Sadece yerde çıplak halde yatan, ağzı

bir bez bebek gibi dikilmiş kızı görmüştü. Ona dokunmamıştı. Yanına bile yaklaşmamıştı. Hunter onunla konuştuğunda titremesi hâlâ geçmemişti.

Laura Mitchell'ın cesedini bulmalarının üzerinden tam yedi gün geçmişti. Kelly Jensen'ın cesedi ondan üç gün sonra bulunmuştu ve şimdi ellerinde kimliği belirsiz bir kadın kurban daha vardı. Doktor Winston ve otopsi odasındaki patlamada hayatını kaybeden genç adli tıp asistanını da sayarsak, bir hafta içinde beş kurbanları olmuştu. Hunter kendi soruşturmaları kağnı hızında ilerlerken katilin âdeta rüzgârla birlikte yol aldığının farkındaydı.

Mutfakta kendine bir bardak su doldurdu ve içinde bir yerde yanan ateşi söndürmeye çalışıyormuş gibi büyük yudumlarla içti. Az önce beş on kilometre koşmuş gibi terliyordu. Cep telefonuna uzandı ve Whitney Myers'ın numarasını tuşladıktan sonra oturma odasının penceresine doğru yürüdü. Yağmur daha on dakika önce dinmişti. Gökyüzü karanlık ve kasvetliydi. Tek bir yıldız bile yoktu.

"Alo..." Myers tek çalıştan sonra açtı.

"O değil..." Sesi boğuktu. "Katia değilmiş."

"Emin misin?"

"Eminim."

Tedirgin bir duraklama oldu.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye üsteledi Myers. "Kayıp Kişiler listesindekilerden biri mi?"

"Hayır, listedekilerden biri değil. Ama tanıdık geliyor."

"Tanıdık mı geliyor? Ne bakımdan?"

"Onu daha önce gördüm sanırım. Sadece nerede gördüğümü hatırlayamıyorum."

"Polis ortamında mı?.."

"Sanmıyorum."

"Mahkemede?.. Tanık?.. Mağdur?.."

"Hayır, başka bir yerden."

"Bar?.."

"Bilmiyorum." Hunter elini saçlarının arasından geçirip parmak uçlarını ensesinde dinlendirdi. Farkında olmadan onları çirkin yara izinin dış hatlarında gezdirdi. "Onunla tanıştığımı, onu sokakta, barda ya da buna benzer bir yerde gördüğümü sanmıyorum. Galiba onun bir fotoğrafını görmüştüm. Belki de bir reklamda ya da dergide..."

"O kadar ünlü mü?"

"Bilmiyorum. Yanılıyor da olabilirim. Hatırlamak için beynimi zorluyorum ama hiçbir şey bulamadım, yorgunluktan ölüyorum."

Myers bir şey söylemedi.

Pencereden uzaklaşan Hunter oturma odasında dolaşmaya başladı.

"Bana bir fotoğrafını verirsen belki ben yardımcı olabilirim," dedi Myers.

"Kimse onu olay yeri fotoğraflarından tanıyamaz. Öleli on iki saatten fazla olmuş. Katil onu dün, hatta bir gün önce oraya bırakmış olabilir. Şanslıyız ki evsiz bir adam bu gece depoyu sığınak olarak kullanmak istemiş, yoksa biz ona ulaştığımızda çoktan çürümeye başlamış olabilirdi." Hunter kitaplığının yanında durdu, dalgın dalgın kitaplara göz gezdirdi. En üst raftaki beşinci kitaba ulaştığında bakışları sabitlendi. "Kahretsin!"

"Ne var? Ne oldu?"

Hunter elini kitabın sırtında gezdirdi.

"Onu daha önce nerede gördüğümü biliyorum."

Yetmiş Dokuz

Hunter son kurbanın kim olduğunu kesin olarak öğrenmek için sabah 07.30'a kadar beklemek zorunda kaldı. Los Angeles Halk Kütüphanesi'nin Batı 5. Cadde'deki merkez şubesi Hunter'ın ikinci evi sayılabilirdi, orada çok fazla zaman geçiriyordu. Kütüphanenin açılış saati sabah 10.00'du fakat çalışanların çoğunu tanıyordu ve içlerinden özellikle birinin, Arşiv'den Maria Torres'in her zaman erkenden orada olduğunu biliyordu.

Hunter haklıydı. Kurbanın yüzünü daha önce görmüştü. Kütüphanenin ikinci katındaki Sanat, Müzik ve Eğlence bölümünde yürürken birçok kez onun fotoğrafının önünden geçmişti. CD'lerinden biri olan *Fingerwalking*, caz gitar bölümündeki "tavsiye edilenler" vitrininin orta rafında yer alıyordu. Vitrin ana koridora bakıyordu. Kapağında yüzünün siyah beyaz, yakın çekim bir fotoğrafı vardı.

Hunter, Doktor Hove'un onu arayıp otopsinin bittiğini söylemesinin ardından kütüphaneden Los Angeles Morgu'na yirmi dakikada vardı. Garcia çoktan oradaydı.

Doktor yorgunluktan tükenmiş gibiydi. Hiçbir makyaj gözlerinin altındaki siyah halkaları gizleyemezdi, sanki gözleri daha da çukura kaçmıştı. Aylardır güneş görmemiş birinin solgunluğuna sahip cildi canlılığını kaybetmiş gibi görünüyordu. Omuzları, üzerlerindeki görünmez ağırlığı taşımakta zorlanıyormuşçasına öne doğru kamburlaşmıştı.

"Hiçbirimiz fazla uyumadık sanırım," dedi Garcia otopsi odasının girişinde onlara katılan Hunter'ın ağırlaşan göz kapaklarını fark ederek. "Evini aradım ama..."

Hunter başını salladı. "Kütüphanedeydim."

Yüzünü buruşturan Garcia saatine baktı. "Evde kitabın mı bitti?"

"Kurbanı daha önce gördüğümü biliyordum," dedi Hunter. "Adı Jessica Black." Cebinden bir CD kutusu çıkardı.

Garcia ile Doktor Hove sırayla kapağa baktılar.

"İçinde başka bir fotoğraf daha var," dedi Hunter.

Doktor kapaktaki kitapçığı çekip çıkardı ve çevirerek açtı. İçinde Jessica'nın boydan bir fotoğrafı vardı. Sırtını bir tuğla duvara dayamıştı. Gitarı yanı başında duvara yaslanmıştı. Üzerinde siyah bir kolsuz tişört, mavi kot pantolon ve siyah kovboy çizmeleri vardı. Sağ omzundaki dövme açıkça görülüyordu. Doktor Hove'un tekrar kontrol etmesine gerek yoktu. Otopsi masasındaki kurbanın omzundaki dövmenin aynısı olduğunu biliyordu. Yeterince uzun süre bakmıştı ona.

"Ben de daha on beş dakika önce öğrendim," dedi Hunter. "Arabadan merkezi aradım, bana adresini ve onunla ilgili bulabildikleri her şeyi bulmalarını istedim. Buradan çıkınca bakarız." Garcia'ya başını salladı, o da ona başını sallayarak karşılık verdi. "Kayıp Kişiler'de adı yok," diye devam etti, "hakkında kayıp ihbarı yapılmamış."

Otopsi odasına girip muayene masasının yanında durduklarında içeriye sessizlik hâkim oldu. Bütün gözler Jessica'nın yüzüne odaklandı. Dudaklarındaki dikişler alınmıştı fakat derisini kestikleri yerde oluşan yara izleri hâlâ duruyordu. Ağzının etrafında tırmalama izleri vardı. Hunter, tırnaklarının geriye kalan kısımlarıyla dikişleri çaresizce tırmalayan Jessica'nın bunları panikle kendisinin yaptığını söyleyebilirdi. Ne kadar acı çektiğini kimse tahmin bile edemezdi.

"Haklıymışız," dedi doktor sessizliği bozarak. Sesi gırtlaktan geliyordu. "Katil onu içeriden yakmış."

Garcia ürperdi. "Nasıl?"

"Tam olarak kullandığını düşündüğümüz şeyi kullanarak. İçine bir işaret fişeği yerleştirmiş."

Garcia gözlerini kapatıp bir adım geri çekildi. Dün gece midesini bulandıran, eski deponun içindeki yanmış insan etinin belli belirsiz kokusuydu. İnsanın asla unutamadığı kokulardan biriydi. Garcia da bunu hiç unutmamıştı.

"Yani tam olarak bir işaret fişeği değil," diye düzeltti doktor kendini, "ama onun bir türevi." Arkasındaki uzun tezgâhta metal bir tepsinin içine yerleştirilmiş metal bir boruyu gösterdi. Boru on iki buçuk santim uzunluğunda, bir nokta yirmi beş santim çapındaydı. "Bu, onun içine yerleştirilen alüminyum boru."

Hunter daha iyi görebilmek için yaklaştı. Borunun bir ucu kapatılmıştı. Kimseden ses çıkmayınca Doktor Hove devam etti.

"İşaret –ya da uyarı– fişeği piyasadaki en yaygın fişek türüdür. Ayrıca temin etmesi de oldukça kolaydır. Marinadaki herhangi bir teknede ya da hemen hemen her yerden kolayca satın alabileceğiniz yol güvenliği kitlerinde bulabilirsiniz. Ama bulabileceğiniz tek fişek türü bunlar değil..." duraklayıp gözlerini tepsinin içindeki alüminyum boruya çevirdi, "... kendiniz de yapabilirsiniz."

"Ateş fişekleri," dedi Hunter.

Doktor başını salladı. "Kesinlikle. İşaret fişeklerinin aksine asıl amaçları parlayarak yanmak ve uyarı sinyali üretmek değildir. Amaçları sadece yanmaktır." Boruyu eline aldı. "Aslında işaret fişeği sadece bir hazne, patlama olmadan parlak bir ışık veya yoğun ısı üretebilen kimyasallarla dolu bir borudur. Katilin yapıp kurbanın içine yerleştirdiği şey de tam olarak bu."

"Ne kadar süre boyunca yanmış bu?" diye sordu Hunter.

Doktor omuz silkti. "Hangi kimyasalların ve bu kimyasalların her birinden ne kadar kullanıldığına bağlı. Buradaki işimiz

bitince bunu doğrudan laboratuvara göndereceğim. Ama katilin çok fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Ateş fişekleri inanılmaz yoğun ısıda yanar. Sadece birkaç saniyelik doğrudan temas insan etini tamamen kömürleştirmeye yeter." Durakladı ve yavaşça yüzünü sıvazladı. "Şu açılan bıçağın ikinci kurbana verdiği zarar vardı ya..." başını iki yana salladı, "buradakinin yanında o pamuk şekeri kalır."

Derin bir nefes alan Garcia ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

Doktor Hove boruyu çevirip kapalı ucundaki küçük tıklama düğmesini gösterdi. "Darbeyle harekete geçen aynı hassas tetik mekanizması. Kadının ayakları yere değdiğinde bu şey harekete geçmiş ve küçük bir kıvılcım üretmiş. Borunun içindeki kimyasalları tutuşturmaya yetecek kadar. Aslında fırın çakmağına benziyor."

"Ateş insan vücudunun içinde nasıl tutuşabilir ve yanmaya devam edebilir ki?" diye sordu Garcia. "Oksijen gerekmiyor mu?"

"Tıpkı bir işaret fişeğinin su altında tutuşup yanması gibi," dedi Hunter. "Ateşi doğrudan oksijen atomlarıyla besleyen bir oksitleyici madde kullanarak. Su altı fişekleri daha yüksek bir oksitleyici karışım içerir, dolayısıyla oksijensiz bir ortamda bile ateş asla sönmez."

Garcia, Hunter'a uzaydan gelmiş gibi baktı.

Doktor Hove tekrar başını salladı. "Oksitleyici karışımı ne kadar yüksekse ilk alevlenme de o kadar güçlü olur."

Hunter bunu hiç düşünmemişti.

"Anlayacağım dilde lütfen..." dedi Garcia.

"Başlangıç kıvılcımı kimyasallara çarptığında, tabiri caizse bir... darbe yaratır. Bu darbe her şeyin bir anda tutuşmasına yol açar ancak patlamaya neden olmaz. Bu homojen tutuşma bir alevlenmedir, patlamanın birkaç adım öncesinde gerçekleşen bir yanma yani. Alevlenme, aşırı ısınmış bir gaz kabarcığı yaratır.

Buradaki durumda bu kabarcık, alev almadan bir milisaniye önce bir mermi gibi işaret fişeği kutusunun kapağını dışarı fırlatmıştır. Çünkü bu kabarcık gücünü kaybedene kadar genişlemelidir." Doktor Hove sağ elinin parmaklarını yumruk şeklinde kapattı ve yavaşça yeniden açarak bir kabarcık büyüme illüzyonu yarattı. "Çok fazla yayılmamıştır, muhtemelen sadece birkaç milimetre ama genişlerken dokunduğu her şeyi tamamen buharlaştırmıştır."

Garcia midesinin yeniden bulanmaya başladığını hissetti.

"Kurbanın çektiği acı... kelimelerle anlatılamaz," dedi doktor. "Yangın kurbanlarının çoğu aldıkları yaralardan değil, soludukları dumandan ölür. Temel olarak, dumanı soluyan akciğerleri çöker ve boğulurlar, hatta bazen yanan etlerinden dolayı herhangi bir acı hissetmeden bile gerçekleşir bu. Ama burada durum böyle değil. Burada duman yoktu. Genç kadın bütün acıyı sonuna kadar hissetti." Metal boruyu bırakıp soluğunu boşalttı. "Bildiğiniz gibi, ikinci kurbanın içi parçalanmıştı. Çok acı çekmişti fakat o parçalanma yoğun kan kaybına neden olmuştu. Hepimiz biliyoruz ki bir insan belli miktarda kan kaybettiğinde, tıpkı kış uykusuna yatmada veya anesteziyle uyutulmada olduğu gibi, vücut kendini kapatır. Kişi üşümeye ve kendini yorgun hissetmeye başlar, acı kaybolur ve ölmeden önce uykuya dalar." Elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Ama yanmada durum farklı. Kan kaybı minimum düzeyde. Kış uykusu ya da anestezi etkisi yok. Sadece korkunç bir acı var."

Seksen

Doktor Hove arkasındaki metal tezgâhın üzerinde duran şeffaf plastik torbayı işaret etti. İçindekiler küçük, yapışkan bir yumuşak katran kütlesine benziyordu.

"Tüm üreme sisteminden geriye kalan tek şey bu. Isı ve ateş yüzünden tanınmayacak derecede kavrulmuş. *Ben* bile neyin ne olduğunu anlayamadım."

Hunter ya da Garcia'dan tek kelime çıkmadı. Doktor devam etti.

"Rahmi, yumurtalıkları ve mesanesi karın boşluğunun içinde patlamış. Ölüm bir dizi büyük organ yetmezliğinden kaynaklanmış ama bu biraz zaman almıştır. Bu süre zarfında zavallıcık vücudunun kaldırabileceği her acıyı hissetmiş. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar."

Garcia'nın gözleri, içinde kararmış maddeler bulunan plastik torbaya kayıp duruyordu.

"İlaç verilmiş mi?" diye sordu Hunter.

"Şüphesiz ama toksikoloji sonuçlarının çıkması birkaç gün sürer. Benim tahminim katilin yine estazolam kullandığı yönünde."

"Yetersiz beslenme ya da susuz kalma belirtisi var mı?"

Doktor Hove başını iki yana salladı. "Yok. Tıpkı önceki kurban gibi, cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığını anlayamayacağım."

Hunter ve Garcia, Parker Center'a döndüklerinde araştırma ekibi Jessica Black hakkında üç sayfalık bir rapor hazırlamıştı.

Güney Los Angeles'ta doğan Jessica, bir aydan kısa bir süre önce otuz yaşına basmıştı. Raporda yoksul geçen çocukluğu, annesini henüz dokuz yaşındayken kaybettiği ve çocukken parkta gördüğü yaşlı bir blues gitaristi yüzünden akustik gitarlara duyduğu hayranlık anlatılıyordu. Ayrıca videoları YouTube'da yayınlandıktan sonra şöhrete kavuşmasına da değiniliyordu. Konserlerinin biletleri haftalar öncesinden tükeniyordu. Kendisi gibi gitarist olan ama Dust adlı bir metal grubunda çalan erkek arkadaşı Mark Stratton'la Melrose'da bir dairede yaşıyordu.

Hunter dairenin telefonunu aradı ama açan olmadı. Mark'ın cep telefonunu aradı, doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Mesaj bırakmadı.

Hunter ve Garcia kırk beş dakika içinde Melrose'a vardılar. Jessica ve Mark'ın dairesi, North Kings Road'da Kaliforniya Körfezi ağaçlarıyla çevrili özel bir apartmanın en üst katındaydı. Binanın kapıcısı Scott yirmili yaşlarının sonunda, kafası tıraşlı, keçi sakallı, uzun boylu, çelimsiz bir adamdı. Jessica'yı birkaç gündür görmediğini söyledi. Tam olarak beş gündür.

"Peki ya Bayan Black'in sevgilisi?" dedi Garcia.

"Mark mı? Dört gündür yok," dedi Scott. "Grubu Dust yeni albümlerini çıkarmak üzere, o nedenle gerçek turne başlamadan önce bir dizi konser vermek için yollara düştüler."

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Scott başını iki yana salladı. "Tam olarak bilmiyorum ama birkaç hafta sürer."

Hunter'ın gözleri binanın giriş lobisinde dolaştı ve en sol köşedeki güvenlik kamerasına takıldı.

"Binada kaç güvenlik kamerası var?" diye sordu.

"Dört," dedi Scott. "Biri ana girişin hemen dışında, diğeri lobide." Hunter'ın gördüğü kamerayı işaret etti. "Bir tanesi yer altı garajının girişinde, bir tanesi de asansörün içinde."

"Peki kamera kayıtlarını ne kadar süreyle muhafaza ediyorsunuz?"

"Bir ay. Her şey bir sabit diskte saklanıyor."

"Bayan Black'i son gördüğün güne kadar olan her şeyin birer kopyasını istiyoruz."

"Elbette, hiç sorun değ..." Scott bir an tereddüt etti.

"Bir sorun mu var?"

"Şey, dört gün önce sigorta kutusunda aşırı yüklenme oldu ve tüm kameralar gece yarısı birkaç saatliğine devre dışı kaldı. Yanlış hatırlamıyorsam bu olay Mark'ın turneye çıktığı gün olmuştu."

Hunter, Myers'ın ona Katia Kudrov'un Batı Hollywood'daki apartmanının güvenlik kameraları hakkında söylediklerini hatırladı. Genç kadın kaybolduğu gece bütün kameralar bozulmuştu. Sigorta kutusu aşırı yüklenmişti.

"Elinizde ne varsa birer kopyasını istiyoruz."

"Elbette."

"Peki ya ziyaretçiler?" dedi Garcia. "Bayan Black'i son gördüğün gün ya da o sıralarda gelen birini hatırlıyor musun? Belki teslimat yapan biri ya da bir şeyi kontrol eden bir işçi... Herhangi bir sebeple dairesine çıkan biri?"

"Mark ve Jessica'nın pek misafiri olmazdı. Dışarı çıkmayı tercih ederlerdi ki bunu sık yaparlardı. Her neyse, her ziyaretçi –servis olsun, teslimat olsun– danışmadan geçmek zorundadır ve bilgileri her zaman alınır." Bilgisayar kayıtlarına baktı. Hiçbir şey yoktu.

"Mark'ın turneye çıkmasından önceki günlerde binanın etrafında dolaşan şüpheli birini fark ettin mi?" dedi Garcia.

Scott güldü. "Mark ve Jessica dışında burada gelecek vadeden iki Hollywood aktrisi, bir rock şarkıcısı, bir rapçi, bir televizyon sunucusu ve iki radyo DJ'i yaşıyor. Etrafta her zaman idollerini görmek, imza almak ya da fotoğraf çektirmek için bekleyen tuhaf ve hevesli insanlar oluyor."

Hunter kameraların kapandığı gece görevli olan kapıcının adını not aldı. Francisco Gonzalez'di. O akşam yine görev başında olacaktı.

Arabaya döndüklerinde Hunter, Mark'ın cep telefonunu tekrar aradı. Hâlâ sesli mesaja yönlendiriliyordu. Bir an önce Mark'a ulaşması, dairelerine girmesi gerekiyordu. Merkezi aradı ve Dust'ın menajerinin adını, ofis ve cep telefonu numaralarını bulmalarını ve kendisine dönmelerini istedi. Bu arada Jessica'nın menajerinin bilgilerini de talep etti.

Hunter görüşmeyi sonlandırdıktan on saniye sonra cep telefonu çaldı.

"Ne çabuk döndüler," dedi Garcia şaka yollu.

"Dedektif Hunter," dedi telefonu kulağına götürerek. Bir süre dinledi. "Şaka yapıyorsunuz. Ne zaman?.. Nerede şu an?.. Tamam, hemen geliyoruz."

"Neler oluyor?" diye sordu Garcia, Hunter telefonu kapatır kapatmaz.

"James Smith tutuklanmış."

Seksen Bir

James Smith, Parker Center'ın ikinci katındaki iki numaralı sorgu odasında tek başına oturuyordu. Birbirine kelepçeli ellerini önündeki metal masaya koymuştu. Endişeyle parmaklarını oynatıyordu. Sanki sadece kendisinin görebildiği bir ekranda oynatılan görünmez bir filmi izliyormuş gibi gözlerini uzak duvara dikmişti.

Hunter, Garcia ve Başkomiser Blake bitişikteki gözlem odasında bulunan çift yönlü aynanın diğer tarafından Smith'e bakıyorlardı. Hunter onun gözlerine ve yüz hareketlerine özellikle dikkat ediyordu.

"Adamımız o değil," dedi kararlı bir sesle. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Ne?" diye patladı Başkomiser Blake kızgınlıkla. "Bu, ilk kurbanı bulduğumuzdan beri elimize geçen ilk somut ipucu. Jonathan yedi gün önce o otopsi odasında sebepsiz yere öldüğünden beri. Daha adamla konuşmadın bile."

"Gerek yok. Katilimiz o değil."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Başkomiser ellerini beline koydu. "Yoksa bana dudak okuma yeteneğinin yanı sıra medyum olduğunu da mı söyleyeceksin?"

"Nerede tutuklandığını biliyor musunuz, başkomiserim?"

Başkomiser, Garcia'ya baktı, o da omuz silkti.

"Tutuklama raporuna henüz bakmadım. Neden?"

"Lakewood," dedi Hunter. "Lakewood'da tutuklandı."

"Tamam, yani?.."

"Laura Mitchell'ın dairesinin az ilerisinde."

"Ne demeye çalışıyorsun?.."

"Tutuklandı çünkü merkeze iki sivil polis ekibi gönderip Laura Mitchell'ın evini gözetlemelerini söyledim."

Başkomiser kaşlarını çattı. "Ne zaman yaptın bunu?"

"Onunla telefonda konuştuktan sonra."

"Laura'nın evine gideceğini biliyor muydun?"

"Orayı gözetleyeceğinden şüpheleniyordum."

"Gözetlemek mi? Neden ki?"

"Çünkü zihni Laura Mitchell'ın başına bir şey geldiğine inanmayı reddediyor. Kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu."

Başkomiserin bakışları bir an için Garcia'ya döndükten sonra tekrar Hunter'a yöneldi. "Mantıklı konuşmaya başlasan iyi olur, Robert. Ve şu an tam zamanı."

Hunter sonunda Başkomiser Blake'e döndü. "Telefonda konuştuğumuzda Smith beni dolandırıcılık ekibinde çalışan bir dedektif sandı."

"Dolandırıcılık ekibi mi? Neden ki?"

"Çünkü onun suçu *bu*, başkomiserim. Kimlikte sahtecilik. James Smith'in, gerçek adı olmadığını hepimiz biliyoruz. Gelgelelim sahte kimlikle ehliyet, kimlik kartı, kütüphane kartı, hatta belki pasaport bile almayı başarmış. Bu ona bir ile beş yıl arası hapis cezası getirebilir. Ama bana telefonda dediği gibi, bu büyük bir soruşturmayı tetiklemek için yeterli değil. Bu yüzden fotoğrafının neden gazetelere düştüğünü anlayamıyordu. Neden onun peşinde olduğumuzu. Benim Cinayet Masası'ndan olduğumu öğrenince bir an tereddüt etti, sonra sesinde belirgin bir değişiklik oldu."

"Ne gibi?"

"Tedirginlik... korku ama kendisi için ya da yakalanırım diye değil."

Başkomiserin kafası karışmış gibiydi.

"Tereddüt etmesinin nedeni başta Cinayet Masası'nın neden onun peşinde olduğunu anlayamamasıydı. Ama hepimizin bildiği gibi, adam aptal değil. Durumun takıntısıyla bağlantılı bir şey olması gerektiğini hemen anladı."

"Laura Mitchell," dedi Garcia durumu kavrayarak.

Hunter başıyla onayladı. "Sergide birbirlerinin telefon numaralarını aldıklarını biliyoruz. Laura'nın cep telefonu kayıtlarını inceledik. Kaybolduğu tahmin edilen zamandan birkaç gün önce Bellflower'daki bir ankesörlü telefondan aranmış."

"Ama orası Norwalk'tan bir sonraki mahalle," dedi başkomiser. "Smith'in dairesi Norwalk'ta değil miydi?"

Hunter ve Garcia başlarını salladılar.

"Sadece bir kez mi aramış?"

"Evet. Tahminimce o gün konuştular, belki de o hafta içinde tekrar telefonda konuşmak, hatta bir yerde buluşmak üzere sözleştiler. Kadın buluşmaya gelmedi ya da adam bir sonraki aramasında cevap alamadı. Denemeye devam etti fakat yine cevap yoktu. Endişelendi, belki biraz da sinirlendi. Telefonda Smith'e Cinayet Masası'ndan bahsettiğimde aradaki bağlantıyı kurması sadece birkaç saniyesini aldı."

"Bunun üzerine o da Laura Mitchell'ı görebilmek, bir tür teyit almak için kadının evini gözetlemeye başladı," dedi Garcia.

"Ben öyle yapacağını düşündüm," dedi Hunter.

"Aptal olmayan biri için bu oldukça aptalca bir hareket, sence de öyle değil mi?" diye çıkıştı başkomiser. "Kadının evinin izleniyor olabileceğinden hiç mi şüphelenmedi peki?"

"Kolaj odasındaki fotoğrafları gördünüz, değil mi? Adam yıllardır Laura Mitchell'a kafayı takmış durumda. Mantıklı düşünmenin önüne geçen türden bir takıntı bu, başkomiserim; saf, ölümsüz bir aşk. Elbette bunun tehlikeli olduğunu biliyordu.

Elbette yakalanabileceğini biliyordu. Ama buna engel olamıyordu. Öğrenmesi gerekiyordu. Laura'nın iyi olduğunu bilmeliydi."

"Bağımlılık gibi mi yani?"

"Bağımlılıktan da güçlü, başkomiserim. Bu bir saplantı." Hunter odadaki memura döndü. "Avukat talep etti mi?"

"Henüz etmedi. Sizinle konuşmak istediğini söyledi."

Bütün gözler Hunter'a çevrildi.

Hunter bakışlarını James Smith'e yöneltti. "Pekâlâ, yapalım şu işi."

Seksen İki

James Smith sorgu odasına girer girmez gözlerini Hunter'a dikti.

"Ben Cinayet Masası Özel Birimi'nden Dedektif Robert Hunter. Birkaç gün önce telefonda konuşmuştuk." Hunter metal masanın üzerine üstünde kahve demliği ile iki fincan bulunan bir tepsi koydu. "Kahve?"

"Laura kaçırılıp öldürüldü mü?" Smith'in sesi gergin ve endişeliydi. Gözleri hüzünlüydü.

"Yeni demlendi." Hunter iki fincanı doldurdu ve birini Smith'e doğru itti. "Sen de biraz içsen iyi gelecek gibi."

Smith gözlerini Hunter'ın yüzünden ayırmadı. "Laura kaçırılıp öldürüldü mü?" Bu kez sormaktan ziyade âdeta yalvarıyordu.

Hunter, Smith'in karşısındaki sandalyeyi çekip oturduktan sonra kahvesini yudumladı.

"Bana Laura Mitchell'ın kaçırılması ve öldürülmesi şüphesiyle tutuklandığımı söylediler."

"Evet, kaçırıldı... ve öldürüldü," dedi Hunter ve bir an durakladı. "Merkezdeki herkes senden şüpheleniyor. Senin yaptığını sanıyorlar."

Smith gözlerini bir anlığına kapatıp derin bir nefes verdi. "Ne zaman?"

Hunter adama baktı.

"Ne zaman öldürüldü?" Sesinde acı vardı.

"Biz senin kapını çalmadan birkaç gün önce." Buna karşılık Hunter'ın sesi sakin ve soğukkanlıydı.

Smith, Hunter'a bakıyordu fakat uzaklara dalmıştı. Aklın başka yerdeyken böyle bakardın.

"Daniel Rossdale Sanat Galerisi'ndeki sergisinin son gecesinde Laura'yla konuştuğunu biliyoruz. Dairenin içindeki odayı da gördük."

Smith'in bakışları tekrar odaklandı.

"Avukat bulundurma hakkım var, değil mi?"

"Elbette var ama ben buraya seni sorgulamaya gelmedim."

Smith güldü. "Sahi mi? Peki nedir bu, dostça bir sohbet mi? Buraya dostum olmak için mi geldin, bu mu yani?"

"Şu anda edinebildiğin kadar dost edinmeye bak."

"Dostlar işe yaramaz. Herkesin benden kuşkulandığını kendin söyledin. Kararınızı çoktan vermişsiniz. Ne olursa olsun inanmak istediğiniz şeye inanacaksınız."

"Bir dene bakalım." Hunter öne doğru eğildi.

Smith'in bakışları çift yönlü aynaya odaklandı ve gerilim daha da arttı. "Gerçekten Laura'ya bir şekilde zarar verebileceğimi mi düşünüyorsunuz?" Bakışlarını tekrar Hunter'a çevirdi. "Onu sizin asla idrak edemeyeceğiniz şekilde seviyorum."

Hunter adamın sakinleşmesini bekledi.

"Bu öyle bir aşk ki kalbini paramparça eder, seni geceleri uyutmaz," dedi Smith. "Öyle bir aşk ki seni hiç fark etmese bile o yakınlardayken zor nefes alırsın. Öyle bir aşk ki basit bir dokunuş ya da öpücük için sonsuza dek beklemen gerekse bile beklersin."

Smith sustu.

"Evet, nasıl bir aşktan söz ettiğini biliyorum."

Smith parmaklarını birbirine o kadar sıkı kenetledi ki parmak eklemleri beyazlamaya başladı.

"Onu öyle mi seviyordun?" Sesindeki bir şey Smith'i belki de Hunter'ın onu anladığına inandırdı.

"Laura'yı bankadan tanıyordum. Ünlü bir ressam olmadan çok önce." Smith'in sesi keder yüklüydü. Başını hüzünlü bir şekilde iki yana salladı. "Ama o beni tanımıyordu. Beni hiç fark etmedi. Varlığımdan bile haberi olduğunu sanmıyorum. O zamanlar onunla kahve odasında birkaç kez konuşmuştum. Bana hep iyi davranırdı, yanlış anlamayın ama onunla her konuştuğumda kendimi yeniden tanıtmak zorunda kalıyordum. Kim olduğumu hatırlamasını sağlayacak kadar önemli ya da çekici biri değildim." Gözleri hüzünle doldu. "Veda partisine davet bile edilmedim."

Gözlem odasında Başkomiser Blake, Garcia'ya döndü. "Laura Mitchell'ın bankadaki son altı ayında görev yaptığı bölümdeki tüm çalışanların isim ve fotoğraflarını içeren bir listeye ihtiyacımız var."

Garcia çoktan telefona sarılmıştı. "İlgileniyorum."

Camın öbür tarafında Smith ellerini sıkmayı bırakınca parmak eklemlerine tekrar renk geldi. "O ayrıldıktan sonra iki yıl daha bankada kaldım. Ama kariyerini en başından takip ettim. Her makaleyi okudum, her sergiye katıldım. Hatta sanatı sevmeye ve önemsemeye bile başladım." Gözlerinde bir parça güven belirdi. "Sonra bir gün aynaya baktım ve artık zayıf biri olmayacağıma karar verdim. Onun beni fark edebileceği kadar önemli ve çekici *olduğuma* kanaat getirdim, sadece bazı ufak pürüzleri gidermem gerekiyordu."

"Sen de yeni kimliğini yarattın," dedi Hunter.

"Kimlikten daha fazlasını. Yepyeni bir *insan* yarattım. Yeni beslenme düzeni, katı bir spor programı, yeni saç kesimi, yeni saç rengi, renkli kontak lens, yeni gardırop, yeni bir tavır, yeni konuşma tarzı, her şeyi değiştirdim. Onun fark edeceği biri oldum. Konuşacağı ve flört edeceği biri. Birlikte vakit geçirmek isteyeceği biri. James Smith oldum."

Hunter adamın kararlılığına hayran kalmıştı.

"Sergilerinin hepsine gittim. Ama yine de ona tekrar merhaba diyecek cesareti toplayamadım. Beni tanımasından korkuyordum. İç yüzümü görmesinden... bana gülmesinden."

Hunter bunun nedenini çok iyi biliyordu. Bir insanın dış görünüşünü değiştirmek kolaydı, bir öğleden sonra ya da doğru diyet ve egzersiz programıyla birkaç ay içinde vücut şeklini değiştirmek mümkündü. Ancak bir kişinin kişiliğini değiştirmek çok daha zordu; çalışma, kararlılık, irade gerektirirdi ve yıllar sürebilirdi. Smith eskiden utangaç, öz güveni düşük, reddedilmekten korkan biriydi ve dışarıdan tamamen farklı görünse de kişilik kusurlarının tamamını henüz aşamamıştı.

"O gece o senin yanına geldi, değil mi?" diye çıkarımda bulundu Hunter.

Smith başını salladı. "O kadar şaşırdım ki kekeledim." Hatırlayınca dudaklarında bir anlık bir gülümseme belirdi.

"Sana numarasını verdi mi?"

"Evet."

"Onu aradın mı?"

"Evet."

"Ne zamandı hatırlıyor musun?" Hunter öne doğru eğilip dirseklerini masaya koydu.

"Günü, saati ve söylenen her şeyi hatırlıyorum."

Hunter bekledi.

"4 Mart, saat 16.30'du. Ankesörlü telefondan cep telefonunu aradım. Stüdyosuna gidiyordu. Biraz konuştuk ve hafta sonundan hemen önce onu tekrar aramamı istedi. Belki bir şeyler içmek ya da akşam yemeği için dışarı çıkabileceğimizi söyledi. Bana resmen çıkma teklif etti." Smith'in gözleri uzun bir süreliğine Hunter'ın yüzünden uzaktaki duvara kaydı. Tekrar Hunter'a döndüklerinde gözlerinde sıvı bir tabaka oluşmuştu. "Sen bir dedektifsin. Yaptığım onca şeyden sonra, onca yıl onun dikkatini çekmeye, beni fark etmesini, benimle konuşmasını sağlamaya çalıştıktan sonra...

nihayet beni fark edip benimle konuşmuşken ona herhangi bir şekilde zarar vereceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Kapını çaldığımızda neden kaçtın?"

"Panikledim," dedi Smith hiç tereddütsüz. "Sahte bir kimlikle yaşayarak yasaları çiğnediğimi biliyordum. Bu yüzden birkaç yıl hapis yatabileceğimin farkındaydım. Birdenbire polis kapıma dayanmıştı. Benim yerimde olsa çoğu insanın yapacağı şeyi yaptım, düşünmeden kaçtım. Kafamı toplamaya fırsat bulamadan şehirdeki bütün gazetelerde fotoğrafım çıktı. O an kesinlikle bir terslik olduğunu anladım. İşte o zaman da seni aradım."

Hunter sessiz kaldı. Bakışları Smith'in yüzüne kilitlenmişti. Bütün bunları hiç duraksamadan, tereddüt etmeden ve Hunter'la göz temasını kesmeden anlatmıştı. Eğer yalan söylüyorsa bu işte ustaydı.

"O gece *o* benim yanıma geldi," dedi Smith tekrar. "*O* bana gülümsedi. *O* benimle flört etti. Bana numarasını *o* verdi ve aramamı istedi. Benimle akşam yemeği yemeyi... randevuya çıkmayı *o* istedi." Smith çift yönlü aynaya baktı. "Yıllarca sonunda beni fark edeceği günün hayalini kurmuştum. Hayalim gerçekleşmişti. Tanrı aşkına, ona neden zarar vereyim ki?"

Seksen Üç

Hunter yüzüne biraz soğuk su çarptı ve aynadaki yorgun aksine baktı. James Smith avukat istemişti. Ne olursa olsun, Smith ile Laura Mitchell arasında herhangi bir ilişki olduğuna dair gerçek bir kanıt olmadan LAPD onu en fazla kırk sekiz saat suçsuz yere tutabilirdi. Başkomiser Blake, Smith'i dolandırıcılık ve belgede sahtecilikle suçlamak için savcılıkla konuşmaya başlamıştı bile. Bu şekilde onu daha uzun süre sokaklardan uzak tutabilirlerdi. En azından onun hakkında, hikâyesi ve üç cinayetin işlendiği gecelerde nerede olduğu hakkında daha fazla bilgiye sahip olana kadar.

Sorgu odasından çıktıktan sonra Hunter sonunda Jessica Black'in erkek arkadaşı Mark Stratton'a ulaşmayı başarmıştı. Böyle durumlarda tecrübenin hiçbir önemi yoktu. Birine hayatının mahvolduğunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. En çok sevdikleri insanın acımasız bir katil tarafından ellerinden alındığını. İnsanlar kayıplarıyla ve acılarıyla kendi yöntemleriyle başa çıkarlardı fakat bu asla kolay olmazdı.

Hunter telefonda her ayrıntıyı anlatmadı. Minimum düzeyde bilgi verdi. Beklendiği gibi, Stratton ilk başta aramanın bir şaka olduğunu, arkadaşlarından birinin ona kötü bir şaka yaptığını sandı. Birçoğu karanlık ve tatsız mizah anlayışıyla meşhurdu. Hunter inkârın üzücü haberlere verilen en yaygın ilk şok tepkisi olduğunu biliyordu. Sonunda durumu idrak ettiğinde Stratton

da çoğu insan gibi yıkıldı. Tıpkı yıllar önce Hunter'ın bir SCB dedektifi kapısını çalıp babasının bir banka soyguncusu tarafından göğsünden vurularak öldürüldüğünü söylediğinde yıkıldığı gibi.

Hunter yüzüne biraz daha su çarpıp saçlarını ıslattı. İçindeki karanlık, derinlerde yine sinsice dolanıyordu.

Stratton, Hunter'a mümkün olan en kısa sürede, gün içinde Los Angeles'a döneceğini ve döner dönmez onu arayacağını söyledi. Jessica Black'in cesedi hâlâ teşhis edilmeyi bekliyordu.

Hunter masasına döndüğünde Garcia bilgisayar ekranından bir şeyler okuyordu. "İyi misin?" diye sordu. Bu görüşmeleri yapmanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu.

Hunter başını salladı. "İyiyim. Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı, hepsi bu."

"Emin misin? İyi görünmüyorsun."

Hunter fotoğraf panosuna yaklaştı ve üç kurbanın fotoğraflarını tekrar inceledi.

"Robert," diye seslendi Garcia, sesi her zamankinden birkaç desibel daha yüksekti.

Hunter ona döndü. "Kurbanlarını kaçırması ile öldürmesi arasındaki süre kısalıyor."

"Evet, ben de fark ettim," dedi Garcia. "Kelly Jensen ilk kaçırılan kişiydi. Neredeyse üç hafta sonra öldürüldü. Laura Mitchell, Kelly'den yaklaşık bir hafta sonra kaçırıldı ama ilk ölen o oldu. Hâlâ kesin olarak bilmiyoruz ama görünüşe göre Jessica Black en fazla beş gün önce kayıplara karıştı ve dün ölü bulundu. Haftalar süren süreç artık günler sürüyor. Yani ya Jessica Black büyüyü çok kısa sürede bozdu ya da adamımızın sabrı tükeniyor."

Hunter bir şey söylemedi.

Garcia sandalyesinde arkasına yaslanıp çenesini sıktı. "Ben de tam ağzında, cinsel organında ya da her ikisinde birden dikiş olan kumral kurbanlarla ilgili ülke çapındaki araştırmamızın sonuçlarına bakıyordum."

"Var mı bir şey?.."

"Hiçbir şey yok. Görünüşe göre dosyaların çoğu en fazla on dört on beş yıl öncesine ait. Bunun öncesinde elimizde neredeyse hiçbir şey yok."

Hunter bunun üzerine biraz düşündü. "Kahretsin."

"Ne oldu?"

"Polis kayıtları dijital ortama aktarılmaya başlayalı şunun şurasında ne kadar oldu ki? On, en fazla on iki sene mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Sorun şu ki günlük vakaların sayısı o kadar fazla ki çoğu polis teşkilatının birikmiş dosyalarla ilgilenecek ne bütçesi ne de personeli var. On beş yıldan daha eski dosyaların çoğu muhtemelen bodrum katlarındaki depolarda tozlanmaya yüz tutmuş kutularda bekliyor. Veri tabanı aramaları onlara asla ulaşamaz."

"Aman ne harika. Yani haklı olsak bile olayın üzerinden on beş yıldan fazla geçmişse bunu asla öğrenemeyecek miyiz?"

Hunter bilgisayarında bir şeyler yazmaya başlamıştı. "Polis dosyaları ve veri tabanları henüz tam olarak güncellenmemiş olabilir ama..."

Garcia bekledi ama arkası gelmedi. "Ama ne?"

"Ama gazetelerin veri tabanları kesinlikle günceldir. Aptallık ettim, bunu en başta düşünüp polis arşivlerinin yanı sıra ulusal haber arşivlerini de araştırmalıydım."

Hunter ve Garcia saatlerce internette ve belirli gazetelerin veri tabanlarında arama yaparak arama kriterlerine göre öne çıkan her haberi taradı. Üç buçuk saat sonra yirmi yıllık bir yerel gazete makalesini okumaya başlayan Garcia tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Robert," diye seslendi, iki dirseğini de masasına dayayıp ellerini birbirine kenetledi ve gözlerini kısarak ekrana baktı. "Bir şey buldum sanırım."

Seksen Dört

Los Angeles, ünlülerle karşılaşabileceğiniz kulüplerle dolu popüler bir gece kulübü merkeziydi ve bu da Alibi Room gibi yerel bir barın varlığını bir nimet haline getiriyordu. Sigara dumanının bütün mekânı kapladığı ve sarhoş halde bilardo maçlarının yapıldığı günlerden kalma bir yerdi. Burası aslında eski bir halı, bara doğru sıraya girmiş insanlar, geometrisi bozuk ve bantları kırık tek bir bilardo masası, rock albümleriyle dolu iyi bir müzik kutusu ve tüm zamanların en büyük cazibesi olan ucuz içkinin bulunduğu tek bir salondan ibaretti.

Whitney Myers kapıdan içeri girer girmez Xavier Nunez'i gördü. Barın sol tarafındaki pencerenin yanında yer alan alçak, meşe birkaç masadan birinde oturuyordu. Önündeki masada iki şişe bira ve bir sepet dolusu mısır ununda Meksika lavaşı duruyordu.

Nunez tuhaf görünümlü bir adamdı. Otuzlu yaşlarının ortalarındaydı; tıraşlı bir kafası, uzun, sivri bir yüzü, iri koyu renk gözleri, kepçe kulakları, küçük, çarpık bir burnu, çukurlu bir cildi ve keçeli kalemle çizilmiş gibi görünen çok ince dudakları vardı. Gömleğinin önünde şöyle yazıyordu: *Göğüslerine söyle, bana bakmayı kessinler.*

Nunez, Myers'ın bilgiye ihtiyacı olduğunda cömertçe ödeme yaptığı bağlantılarından bir diğeriydi. Los Angeles Adli Tıp Kurumu'nda çalışıyordu.

"Güzel gömlek," dedi Myers masaya gelince. "Bunu giydiğinde bir sürü kız tavlıyorsun, değil mi?"

Nunez birasından bir yudum alıp Myers'a baktı. Tam onun bu sözlerine karşılık vermek üzereydi ki Myers ona gülümsedi ve Nunez oturduğu yerde eriyiverdi.

"Ee, bana ne getirdin?"

Nunez yanındaki koltuğun üzerinde duran plastik dosyaya uzandı.

"Bunları elde etmek çok zor oldu." Ağır bir Porto Riko aksanıyla konuşuyordu.

Myers adamın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"İşte bu yüzden sana bu kadar çok para ödüyorum, Xavier." Dosyaya uzandı ama Nunez dosyayı kaçırdı.

"Evet ama özel vakaların dosyalarını temin etmek *çok çok* zor, ne demek istediğimi anlıyor musun? Belki bunun için biraz daha fazlasını hak ediyorumdur."

Myers duraklayıp tekrar gülümsedi fakat bu defa gülümsemesinde sıcaklık yoktu. "Oralara hiç girme, tatlım. Oyunu oynanması gerektiği gibi oynadığında çok nazik olabilirim. Sana fazlasıyla iyi ödeme yaptığımı biliyorsun. Ama kuralları çiğneyecek olursan, inan bana..." elini adamınkinin üstüne koyup sertçe sıktı, "... ben de epey çirkefleşebilirim. O zaman sen ve kankaların emin olun benimle uğraşmak istemezsiniz. Ee, bu şekilde takılmak istediğine emin misin?"

Kadının sesindeki ve dokunuşundaki bir şey Nunez'in dilini damağını kuruttu.

"Hey, sadece şaka yapıyordum. Bana yeterince ödeme yaptığını biliyorum. Benim demek istediğim başkaydı... sen ve ben... akşam yemeği... bir ara... belki..."

Myers'ın gülümsemesine sıcaklık geri geldi. "Ne kadar çekici olsan da Xavier, benim gönlüm başkasına ait," diye yalan söyledi.

Başını iki yana salladı. "Anlamsız sekse de razıyım ben."

Myers sonunda dosyayı Xavier'den aldı. "En başta anlaştığımız şeye razı olmaya ne dersin?" Sesi tehditkârdı.

"Tamam, o da olur."

Myers dosyayı açtı. İlk fotoğraf Kelly Jensen'ın yüzüne aitti. Ağzındaki dikişler henüz çıkarılmamıştı. Birkaç saniye boyunca fotoğrafa baktı. Hunter'dan duymuş olmasına rağmen fotoğrafları görmek suçun kötülüğüne yeni bir boyut getirmişti.

Myers bir sonraki fotoğrafa geçince dondu kaldı. Kelly Jensen'ın vücuduna atılan diğer dikişler görülüyordu. Hunter ona bunlardan bahsetmemişti. Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. Bir sonraki fotoğraf Kelly Jensen'ın tüm vücudunun geniş bir çekimiydi. Myers dikkatle inceledi.

"Kesikler nerede?" diye fısıldadı kendi kendine ama bu, Xavier'in kulağından kaçmadı.

"Kesikler mi?" dedi Xavier. "Hiç yok ki."

"Bana katilin onu öldürmek için bıçak kullandığı söylenmişti."

"Doğru duymuşsun. Ama onu dışarıdan kesmemiş."

Myers sorgulayan gözlerle baktı.

"Bıçağı kadının içine sokmuş."

Myers'ın vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu.

"Ayrıca bıçak daha önce gördüğüm hiçbir bıçağa benzemiyor. Orada fotoğrafı olacaktı."

Myers aradığını bulana kadar hızla tüm fotoğrafları karıştırdı.

"Yüce İsa adına... Tanrım, bu da ne?.."

Bir canavarla karşı karşıyaydılar. Katia'yı bulmak zorundaydı. Hem de hemen.

Seksen Beş

Hunter bilgisayar ekranından başını kaldırdı. Garcia bakışlarını bilgisayarın monitörüne sabitlemiş, alnı tuhaf bir şekilde kırışmıştı.

"Ne buldun?"

Birkaç saniye sonra Garcia nihayet başını kaldırdı. "Yirmi yıllık bir makale."

"Ne hakkında?"

"Bir aile cinayet/intihar vakası. Koca, karısının başka biriyle yattığını öğrenmiş, çılgına dönmüş, diğer adamı, on yaşındaki oğlunu ve karısını öldürmüş, sonra da pompalı tüfekle kendi kafasını uçurmuş."

Hunter kaşlarını çattı. "Tamam, sonra?.."

"İşte burada işler biraz ilginçleşiyor. Kocanın, karısını öldürmeden önce vücudunun bazı kısımlarını dikerek kapattığı yazıyor."

Hunter'ın gözleri büyüdü.

"Ama hepsi bu kadar. Vücudun hangi kısımları olduğuna dair başka ayrıntı vermiyor."

"Adam karısını vurmuş mu?"

"O da yazmıyor ki garip olan da bu. Potansiyel olarak büyük bir hikâye ama makale oldukça kısa."

"Nerede olmuş bu?" Hunter kalkıp Garcia'nın masasına yaklaştı.

"Kuzey Kaliforniya, Sonoma ilçesine bağlı Healdsburg'da."

Hunter, Garcia'nın bilgisayar faresinin kontrolünü ele geçirdi ve makalede gezindi. Yaklaşık beş yüz kelime uzunluğundaydı.

Garcia haklıydı, yazı çok kısaydı, olaylardan neredeyse yüzeysel olarak bahsediyordu. Olaya karışanlar dışında hiçbir özel ayrıntı verilmemişti. Kurbanlar anne oğul Emily ve Andrew Harper ile Emily'nin sevgilisi Nathan Gardner'dı. Emily'nin kocası Ray Harper üç infazı da gerçekleştirdikten sonra yatak odasında kendini vurmuştu. İki fotoğraf vardı. Büyük olanında sarı suç mahalli şeridiyle çevrili kusursuz bir bahçeye sahip, iki katlı, beyaz cepheli bir ev göze çarpıyordu. Sokağa üç polis arabası park edilmişti. İkinci fotoğrafta ise ön kapıdan koyu renkli polietilen bir ceset torbası çıkaran birkaç şerif yardımcısı görülüyordu. Yüzlerindeki ifade her şeyi anlatmaya yetiyordu.

"Tek makale bu mu?" diye sordu Hunter. "Devamı yok mu?"

Garcia başını iki yana salladı. "Hayır, çoktan baktım. O tarihten önce ya da sonra Harper vakasıyla ilgili hiçbir şey yok ki buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Hunter sayfayı yukarı kaydırıp gazetenin adına baktı: *Healdsburg Tribune*. Haberi yapan gazetecinin adına baktı: Stephen Anderson. Hızlıca bir araştırmadan sonra gazetenin merkez binasının adresini ve telefon numarasını buldu.

Otuz saniye çaldıktan sonra karşı taraftan biri telefonu açtı. Sesi genç geliyordu. Hunter'a Stephen Anderson adında bir gazeteciyi daha önce hiç duymadığını söyledi fakat o da gazetede çalışmaya başlayalı sadece altı ay olmuştu. Gazetenin Sonoma Üniversitesi stajyer programı kapsamında oradaydı. Birkaç kişiye sorduktan sonra stajyer çocuk geri döndü ve Hunter'a en kıdemli gazetecilerden birinin dediğine göre Bay Anderson'ın dokuz yıl önce emekli olduğunu söyledi. Adam hâlâ Healdsburg'da yaşıyordu.

Hunter görüşmeyi bitirdikten sonra Sonoma telefon santralini aradı. Stephen Anderson'ın adı kayıtlı değildi. Telefonu kapattı ve merkezi aradı. Beş dakikadan kısa bir süre sonra, bir adres ve bir telefon numarasına ulaşmıştı.

Seksen Altı

Stephen Anderson, Healdsburg'un kenar mahallelerindeki ev ofisinde telefonu açtığında saat akşam sekizi biraz geçiyordu. Hunter hemen kendini tanıttı.

"Los Angeles Polis Teşkilatı mı?" dedi Anderson endişeli bir sesle. Sesi boğuktu. Hunter bunun doğal bir çekicilikten ziyade yıllarca sigara içmekten kaynaklandığını söyleyebilirdi. "Doğru kişiyi aradığınıza emin misiniz, dedektif?"

"Eminim," dedi Hunter, Garcia'ya dinlemesini işaret ederek.

"Peki konu nedir?"

"Yirmi yıl önce yazdığınız bir makale, aramalarımızdan birinde karşımıza çıktı. Ne yazık ki makale oldukça kısa. Biraz daha ayrıntı verebilir misiniz diye soracaktım."

Takip eden sessizlik telefonda bile rahatsız ediciydi.

"Bay Anderson, orada mısınız?"

"Bana Stephen deyin, evet buradayım," dedi. "Yirmi yıl önce ise... Harper ailesi cinayetiyle ilgili olmalı o zaman."

"Doğru."

Yine kısa bir sessizlik oldu. "Makalemin bir LAPD soruşturmasında karşınıza çıktığını söylediniz. Cinayet soruşturmasında mı?"

"Doğru."

Hunter birkaç kez çakılan çakmağın sesini duydu.

"Dikiş atılan bir kurbanınız mı var?"

Bu kez sessizlik sırası Hunter'daydı. Anderson çabuk anlamıştı. Hunter sonraki sözlerini dikkatle seçti.

"Harper vakası ile devam eden soruşturmalarımızdan biri arasında benzerlikler olabilir gibi görünüyor, evet ama dediğim gibi, makaleniz neler yaşandığını çok ayrıntılı olarak anlatmıyor."

"Peki bu benzerlikler kurbanın vücudundaki dikişler olabilir mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yapmayın, dedektif, otuz beş yıl gazetecilik yaptım. Bahsettiğiniz benzerliklerin sadece kıskançlık kaynaklı bir aile cinayeti/intiharı ya da birinin pompalı tüfekle kafasını uçurması olamayacağını biliyorum. Siz Los Angeles polisisiniz, bütün ucubeler sizin şehrinizde. Muhtemelen her hafta buna benzer suçlar işleniyordur. Makalemde Harper olayının tek olağan dışı yönü dikişlerden bahsedilmesi."

Hiç şüphe yoktu, Anderson çabuk kavrıyordu. Hunter yenilgiyi kabullendi.

"Evet, elimizde kurbanın vücuduna dikiş atılmış bir vaka var."

Bir an için hatta yeniden sessizlik oldu.

"Daha fazla ayrıntı hatırlıyor musunuz?" diye üsteledi Hunter. "Yoksa makalenin bu kadar kısa olmasının ve devamının gelmemesinin nedeni vakayla ilgili elinizdeki tüm bilginin bu kadar olması mıydı?"

"Sonoma ilçesi hakkında bilginiz var mı, dedektif?"

"Kaliforniya'daki en büyük şarap üretim kenti," dedi Hunter.

"Doğru." Anderson boğazını temizlemek için birkaç kez öksürdü. "Gördüğünüz gibi, dedektif, Sonoma sadece harika şaraplar üreterek değil, şarap üretim şehri statüsünü mümkün olan her yönden kullanarak da geçimini sağlıyor. Yılın her ayı kentin dört bir yanında kalabalıkları çeken etkinlikler düzenleniyor. Tarım festivalleri, bayram kutlamaları, sokak fuarları,

müzik karnavalları ve daha pek çok etkinlik. Her zaman bir yerlerde bir şeyler oluyor."

Hunter, Anderson'ın bu sözlerle nereye varmak istediğini çoktan anlamıştı.

"Los Angeles ya da Vegas'la kıyaslanamayız ama biz de turistlerden nasibimizi alıyoruz. O gün yaşanan o korkunç olayı kamuoyuna duyurmanın kimseye faydası olmazdı. Gazete de her gün sattığından daha fazlasını satmazdı." Anderson tekrar öksürdü, bu kez çok daha şiddetliydi. "Olay yerini görmedim ama evet, detayları öğrendim. Aynı gün Emniyet Müdürü Cooper ve Belediye Başkanı Taylor bana ulaştılar. Uzun süre konuştuk ve gazetenin haberi sansasyonel hale getirmemesinin kentin yararına olacağına karar verdik, yani bazı ayrıntıları gizlemeyi kabul ettim. Böylelikle polis, belediye başkanı ve gazetenin arasında, tüm olayın üzerine ağır bir örtü çekildi."

"O ayrıntıları gerçekten bilmemiz gerekiyor."

Ardından gelen duraksama duygu yüklüydü.

"Emniyet müdürüne ya da belediye başkanına verdiğiniz sözden dönmüş olmayacaksınız," diye ısrar etti Hunter. "Bana anlatacağınız her şey gizli kalacak ama o ayrıntıları öğrenmem gerekiyor. Hayat kurtarabilir."

"Sanırım yirmi yıl oldu," dedi Anderson sigarasından uzun bir nefes çektikten sonra. "Nereden başlamamı istersiniz?"

Seksen Yedi

"Harperları oldukça iyi tanırdım," diye söze başladı Anderson. "Healdsburg'un bugün bile büyük bir kent olmadığını anlamalısınız. O zamanlar burada yaşayan insan sayısı dokuz bini geçmezdi. Ray Harper ayakkabıcıydı, karısı Emily de ilkokul öğretmeniydi. On beş yılı aşkın bir süredir evliydiler ve sanırım pek çok uzun süreli evlilikte olduğu gibi, artık her şey güllük gülistanlık değildi."

Hunter not almakla meşguldü.

"Emily başka bir öğretmenle, Nathan Gardner'la yatmaya başlamış ki bu kadar küçük bir şehirde, görünmez olduğunuzu düşünmüyorsanız bu pek de akıllıca bir fikir değil."

Hunter, Anderson'ın sigarasından bir nefes daha çektiğini duydu.

"Her nasılsa Ray o yılki kış tatili sırasında bunu öğrenmiş. Ray hep çok sakin bir insandı. Kendini kaybettiğini hiç görmemiştim. Hatta sesini yükselttiğini bile bilmem. Sıradan, kiliseye giden, kendi halinde bir adamdı. Yaptığı şey de bu yüzden karakterine aykırıydı."

Garcia bir soru soracak gibiydi fakat Hunter elini kaldırarak onu durdurdu. Anderson'ı acele ettirmek istemiyordu.

"O gün Ray kontrolünü tamamen kaybetmiş, sanki içine şeytan kaçmış gibi. Nathan'ın dairesine gidip önce onu, sonra evine dönüp çocuğunu ve karısını öldürmüş, sonra da çift namlulu pompalı tüfekle kendi kafasına sıkmış."

Anderson öksürdü, Hunter çakmağın tekrar çakıldığını duyunca bekledi.

"Onları nasıl öldürmüş?"

"Emniyet Müdürü Cooper ve Belediye Başkanı Taylor'ın o gün benimle konuşmak istemelerinin nedeni de buydu. Ray'in öldürme yöntemi yüzünden. Ted Bundy onun yaptıklarının yanında acemi kalır." Anderson durakladı. "Nathan'ın dairesinde Ray onu bağlamış ve satırla... penisini kesmiş." Bu kez daha uzun bir duraklama oldu. "Hepsi bu kadar. Başka bir şey yapmamış. Onu orada kan kaybından ölüme terk etmiş. Şimdi, şunu sorabilirsiniz: Nathan nasıl oldu da avazı çıktığı kadar bağırıp bütün mahalleyi ayağa kaldırmadı? Bunun cevabı, Ray'in bir ayakkabı iğnesi ve iplik kullanarak Nathan'ın ağzını dikmiş olması."

Garcia'nın bakışları Hunter'a kaydı.

"Ray, Nathan'ın dairesinden evine geri dönmüş..." diye devam etti Anderson, "... kamyonetinin içinde çocuğunu öldürmüş, sonra Nathan'a yaptığının aynısını karısı Emily'ye yapmış. Onun da ağzını dikerek kapatmış."

Hunter yazmayı bırakmıştı.

"Ama bu kadarla yetinmemiş."

Hunter ve Garcia beklediler.

"Ray, Nathan'dan kestiği şeyi yanına almış, karısının içine sokmuş ve orayı da dikmiş."

Garcia irkildi ama Hunter'ın yüzü ifadesizdi. Mavi gözleri defterindeki boş bir sayfaya kilitlenmişti.

"Ray'in böyle bir şey yaptığına hâlâ inanamıyorum. Bizim tanıdığımız Ray Harper böyle biri değildi. Aynı kişi olamazdı. Dediğim gibi, sanki içine şeytan kaçmıştı."

Kısa bir duraklama oldu, sigaradan bir nefes daha alındı.

"Karısını dikişle kapattıktan sonra Ray onun önünde yere oturmuş ve pompalı tüfeğiyle kendi kafasına sıkmış."

"Peki bunların doğru olduğuna emin misin?" diye sordu Hunter. "Olay yerini görmediğini söylemiştin."

Gergin bir kahkaha duyuldu.

"Evet, eminim. Olay yerini görmedim ama fotoğrafları kendi gözlerimle gördüm. O görüntüler sonsuza dek beynime kazındı. Bazen hâlâ onlarla ilgili kâbuslar görüyorum. Bir de o kelimeler..."

"Kelimeler mi?" Hunter başını öne doğru eğdi.

Cevap yoktu.

"Stephen?" diye seslendi Hunter. "Orada mısın? Ne kelimesi?"

"Ray dikiş attıktan sonra karısını yatağa bağlayıp bırakmış. Ama kendi kafasına sıkmadan önce duvara kanla bir şey yazmış."

"Ne yazmış?" dedi Garcia.

"Şöyle yazmış: *O adam senin içinde.*"

Seksen Sekiz

Hunter, Anderson'la konuştuktan sonra Healdsburg Emniyeti'yle telefonda görüştü ve doğruca Başkomiser Blake'in ofisine gitti. Onu eve gitmek için hazırlanırken yakaladı.

"Yarın sabah ilk iş Healdsburg'a gitmem gerek," dedi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. "Bir iki gün burada olmayacağım."

"Ne?" Başkomiser başını bilgisayar ekranından kaldırdı. "Healdsburg mu? Neden?"

Hunter öğrendiği her şeyi anlattı. Başkomiser Blake tüm hikâyeyi mutlak bir sessizlik içinde, yüzü hiç değişmeden dinledi. Hunter sözünü bitirdiğinde başkomiser sanki dakikalardır nefesini tutuyormuş gibi soluğunu boşalttı.

"Bütün bunlar ne zaman olmuş dedin?"

"Yirmi yıl önce."

Başkomiserin kaşları kalktı. "Dur tahmin edeyim, vaka on beş yıldan eski olduğu için dosyalar Birleşik Kaliforniya Polis Veri Tabanı'nda yok, hiçbir şey dijital ortama aktarılmamış, değil mi?"

Hunter başını salladı. "Tarihe, şehre ve kurban isimlerine göre aradım. Hiçbir şey yok. Kayıtlar Healdsburg Emniyeti'nin depo arşivlerinde saklanıyor."

"Harika. Peki gazete makalesi ve gazetecinin hikâyesi dışında elimizde ne var?"

"Az önce Healdsburg Emniyet Müdürü Suarez'le telefonda görüştüm. O zamanlar müdür o değilmiş. Dokuz yıl önce, tüm Healdsburg Emniyeti yeni yerine taşındıktan bir yıl sonra Fair Oaks'tan oraya atanmış. Harper vakasını duymamış bile."

Başkomiser Blake duraklayıp Hunter'a yan yan baktı. "Dur bir saniye. Neden Healdsburg'a gidiyorsun? Cinayet dosyaları Sonoma Bölge Savcılığı'na teslim edilmiştir ve orası da..."

"Santa Rosa'da," dedi Hunter. "Onları da aradım." Saatini gösterdi. "Mesai saatinden sonra. Konuşabileceğim kimse yoktu. Ama vaka dosyaları Kaliforniya Polis Veri Tabanı'nda yoksa demek ki ya Sonoma Bölge Savcılığı'nda değiller ya da tozlu bir odada dijital ortama aktarılmayı bekliyorlar. Bulabilirsem olay yeri fotoğraflarına ve otopsi raporlarına bakmak istiyorum ama polis ve savcılık dosyalarının bize pek faydası olmayacak. Stephen'ın anlattıklarından biraz daha fazlası varsa vardır. Aile cinayeti/intihar vakasıydı, başkomiserim. Soruşturmaya gerek yoktu. Görgü tanığı ifadesi de soruşturma kayıtları da yok, belki soruşturma bile yapılmamıştır. Soruşturacak bir şey yoktu. Kadın başka bir adamla yatıyor, kocası kıskanıyor, kontrolünü kaybediyor... Kadının sevgilisi ile bütün aile bunun bedelini ödüyor. Dosya kapanmıştır. Ülkenin her yerinde benzer vakalar var."

Başkomiser Blake sandalyesinde arkasına yaslandı ve çenesini parmaklarına dayadı. "Ve sen de bu vakanın içinde yer almış biriyle konuşmak istiyorsun?"

Hunter başını salladı. "Eski emniyet müdürü yedi yıl önce emekli olmuş ama hâlâ Healdsburg'da yaşıyormuş. Sonoma Gölü yakınlarında bir yerde. Onunla telefonda konuşmak istemiyorum."

Başkomiser, Hunter'ın gözlerinde bir parıltı gördü. "Pekâlâ, anlat bakalım, Robert. Gerçekten neyin peşindesin? Sence katilimiz Healdsburg'dan mı geldi?"

Hunter sonunda başkomiserin masasının önündeki koltuklardan birine oturdu. "Bence katilimiz oradaydı, başkomiserim. Bence olay yerini gördü."

Başkomiser Blake, Hunter'ı bir süre inceledi. "Travma mı?"

"Evet."

"Yani gördüğü şeyin neden olduğu bir şok travması mı?"

"Evet." Hunter elini sol kolunda gezdirdi ve pazısındaki kurşun izini hissetti. "Yirmi yıl önce Healdsburg'da olanlar ile bugün burada olanlar arasındaki benzerlikler tesadüf olamayacak kadar fazla."

Başkomiser Blake bir şey söylemedi.

"Ray Harper'ın ailesini öldürme şekli... karısının sevgilisini öldürme şekli... bırakın ağır suçtan anladığı şey muhtemelen kırmızı ışıkta geçmek olan küçük kasaba polislerini, büyük şehirlerdeki tecrübeli cinayet masası dedektifleri bile böyle bir suç mahalliyle başa çıkmakta zorlanırdı."

Başkomiser küpelerinden biriyle oynamaya başladı. "Ama dur bir dakika. Healdsburg Emniyeti işini düzgün yapmışsa o zaman olay yerine çok az kişi erişim sağlayabilmiştir. Muhtemelen sadece memurlar ile şerifin adli tabibi."

Hunter başını salladı. "Bu yüzden eski emniyet müdürüyle konuşmam ve olay yeri kayıt defterini bulmam gerekiyor. O gün olay yerine erişimi olan herkesin nerede olduğunu tespit etmemiz gerekiyor."

Başkomiserin bakışları Hunter'ın üzerinde kalırken beyni cevaplar arıyordu. "Sadece olay yeri fotoğraflarına bakarak da benzer bir travma meydana gelebilir mi?"

Hunter düşündü. "Bu, kişinin o sırada zihinsel olarak ne kadar savunmasız olduğuna bağlı. Ama evet, son derece rahatsız edici fotoğraflar bir insanın zihninde kolayca bir şeyleri başlatabilir."

Başkomiser Blake bir şey demeyip bir süre düşündü. "Ama cinayetler Healdsburg'dakiyle tamamen aynı değil. Kurbanlarımız bağlı değil. Kullandığı kelimeler tam olarak aynı değil."

"Bu alışılmadık bir durum değil, başkomiserim. Travma, gözünüzün önünden geçen büyük bir resim gibi olabilir. Herkes her bir detayı mükemmel bir şekilde hatırlamaz. Adaptasyon da erken dönem travmalarından kaynaklanan suçların önemli bir sonucudur. Onun yaptığı da bu."

Başkomiser Blake gözlerini kapatıp başını yavaşça iki yana salladı.

"Bir şey daha var, başkomiserim," dedi Hunter ayağa kalkarak. "Emily Harper, yirmi yıl önce Healdsburg'da dikiş atılarak öldürülen kadın, bir öğretmenmiş."

"Evet, biliyorum, söylemiştin. Ne olmuş?.."

Hunter kapıda durdu. "Resim ve müzik dersleri veriyormuş."

Seksen Dokuz

Hunter, Healdsburg'a arabayla gitmeyi düşündü fakat trafik olmasa bile yedi yüz yirmi kilometrelik yolu katetmesi en az yedi saat sürerdi. Yolda on beş saatten fazla zaman geçirmek söz konusu bile olamazdı.

Bu yüzden Los Angeles'ın havalimanı LAX'ten Healdsburg belediye havalimanına sabah 06.30'daki aktarmasız uçağa bindi. Uçak tam zamanında kalktı, Hunter sabah 08.10'da kiralık Chrysler Sebring'ini araba kiralama şirketi Hertz'in nispeten boş olan otoparkından çıkardı.

Harita ya da araç içi navigasyon sistemi olmadan bile Hunter'ın havaalanından Center Street'teki Healdsburg Emniyet Binası'na ulaşması on beş dakikadan fazla sürmedi.

Emniyet Müdürü Suarez ellilerinin sonlarında, tıknaz, heybetli bir adamdı ve konuşmasına gerek kalmadan kendini belli eden bir duruşu vardı. Aynı işte çok fazla zaman geçirmiş bir adama benziyordu. Hunter'a telefonda söylediği gibi, Harper vakasını hiç duymamıştı. Bu olay, kendisinin Healdsburg'a tayininden on bir yıl önce vuku bulmuştu. Fakat Müdür Suarez aynı zamanda çok titiz, meraklı bir adamdı ve gece boyunca elinden geldiğince araştırma yapmıştı.

"Buraya taşındığımda tanıştığım ilk insanlardan biri Ted Jenkins adında bir adamdı," dedi müdür, Hunter'a ofisini göster-

dikten sonra. "Kahve?" diyerek masasının üstündeki alüminyum termosu işaret etti.

Hunter başını iki yana salladı. "Böyle iyiyim, şef, teşekkürler. Havaalanından ayrılırken bir tane almıştım."

Müdür Suarez güldü. "Evet, kalıbımı basarım tadı kedi sidiği gibidir."

Hunter bunu kabul etti. "Muhtemelen bir tık üstüdür."

"Hayır, hayır. Bunu denemelisin." Pencerenin yanındaki metal dosya dolabının üstünde duran tepsiden bir fincan alıp doldurdu. "Kimse benim Louise'im gibi kahve yapamaz. Tanrı vergisi bir yeteneği var. Aile sırrı gibi. Nasıl içersin?"

Hunter o mesafeden bile kahvenin inanılmaz koktuğunu kabul etmek zorundaydı. "Sade."

"Seni şimdiden sevdim. Kahve *böyle* içilir." Müdür, Hunter'a fincanı uzattı.

"Ted Jenkins'ten bahsediyordunuz," dedi Hunter kahvesinden içmeden önce. "Vay canına." Gözleri büyüdü.

Müdür Suarez gülümsedi. "Güzel, değil mi? Gitmeden önce Louise'den sana bir şişe hazırlamasını isteyeceğim."

Hunter başını sallayarak teşekkür etti.

"Pekâlâ. Ted Jenkins. *Healdsburg Tribune*'ün editörü. O dönemde sıradan bir muhabirmiş. Dün akşam seninle telefonda konuştuktan sonra onunla bir içki içtim. Olanları kesinlikle hatırlıyor. Aldatılan bir kocanın aklını kaçırıp karısını, çocuğunu, karısının sevgilisini öldürdüğü, sonra da pompalı tüfekle kendi kafasını uçurduğu korkunç bir vaka. Healdsburg gibi bir yer için büyük bir olay ama bir Los Angeles polisi için?.." Müdür Suarez öne doğru eğildi, iki elini de masasına koyup parmaklarını birbirine geçirdi. "Emniyet müdürü olmamın nedenlerinden biri de çok meraklı bir adam olmamdı, dedektif. Ve dünkü telefonun merakımı körükledi." Duraklayıp kahvesinden bir yudum

aldı. "Seni araştırdım. Hatta bu sabah başkomiserinle de kısaca sohbet ettim."

Hunter bir şey söylemedi.

Müdür okuma gözlüğüne uzandı ve bakışları masasının üstündeki not defterine kaydı. "Los Angeles Polis Teşkilatı, Cinayet Özel Büro. Uzmanlık alanın aşırı şiddet içeren suçlar. İşte bu, bizim buradaki insanların sadece filmlerde gördüğü bir şey." Gözlerini gözlüğünün üstünden Hunter'a çevirdi. "Amirin bana senin en iyisi olduğunu söyledi. Bu da benim yaşlı beynimi düşünmeye sevk etti. Los Angeles'ın çılgın bir şehir olduğunu herkes bilir, dedektif. Çeteler, uyuşturucu, silahlı çatışmalar, seri katiller, toplu katliamlar, seri cinayetler ve daha kötüleri. Yirmi yıl önce Healdsburg gibi küçük bir şehirde meydana gelen bir cinayet vakası neden Los Angeles'taki Cinayet Masası'nın ilgisini çeksin ki?"

Hunter kahvesini yudumladı.

"Bunun üzerine dün gece geç saatlerde vaka dosyalarına bakmak için arşiv odamıza indim. On yıldan daha eski olan her şeyin, pis kokulu ve örümcek ağlarıyla kaplı bir odanın arka tarafında işaretlenmemiş karton kutuların içindeki çöp yığınlarının altında sıkışıp kaldığını gördüm. Dosyaları bana yardım eden memurla birlikte yaklaşık beş saatte bulabildim." Masaüstü bilgisayarının yanında duran, çok eski görünümlü bir kâğıt dosyaya hafifçe vurdu.

Hunter koltuğunun kenarına doğru ilerledi.

"Fotoğrafları gördüğümde ve *gerçekte* neler olduğuna dair raporları okuduğumda yaşadığım şaşkınlığı bir düşün." Dosyayı Hunter'a uzattı.

Hunter dosyayı açtı ve gördüğü ilk fotoğraf kalbinin küt küt atmasına sebep oldu.

Doksan

Kadın yirmili yaşlarının sonunda, otuzlu yaşlarının başındaydı. Fotoğraftan bunu anlamak zordu çünkü yüzü şişmiş ve hırpalanmıştı ama yine de Hunter onun güzel, hatta çok güzel olduğunu görebiliyordu.

Alnının sol tarafını, gözünü ve elmacık kemiğini büyük bir morluk kaplıyordu. Omzuna inen siyah saçları ıslaktı ve yüzüne yapışmıştı. Hunter'ın bir zamanlar pek çok erkeğin aklını başından aldığına emin olduğu iri ela gözleri tamamen açıktı. Yaşadığı dehşet verici korku, bir fotoğraf karesi gibi gözlerinde donup kalmıştı. Tıpkı Laura, Kelly ve Jessica gibi onun da dudakları kalın siyah iplikle sıkıca dikilmişti fakat Los Angeles'taki kurbanlarınkinin aksine dikişler temiz ve özenliydi. İğne deliklerinden sızan kan çenesine ve boynuna akmıştı. Dikiş atılırken hayattaymış. Ayrıca dudaklarının arasında ve ağzının köşesinde kahverengimsi bir madde birikmişti: kusmuk. Kusmuştu ve kusmuğun gideceği bir yer yoktu.

İkinci fotoğraf duvara yazılı kelimelerin yakın çekimiydi. O ADAM SENİN İÇİNDE. Ray Harper bunları yazmak için kan kullanmıştı. Üçüncü fotoğrafta kadının vücudundaki diğer dikişler görünüyordu. Kasıkları ve uyluklarının iç kısımları da iğne yaralarından sızan kanla kaplanmıştı. Kadın el ve ayak bileklerinden yatağa bağlanmıştı. Ayakları üzerinde kaldırılan

yatak duvara dayanmıştı; böylece kurban ayağa kalkmış, yüzünü odanın içine dönmüştü.

Hunter bir sonraki fotoğrafa geçti: Yatağın ve kadın kurbanın hemen önünde, yerde yatan bir erkek cesedi duruyordu. Başının tamamı ve boynunun büyük kısmı yoktu. Çift namlulu bir pompalı tüfek kısmen gövdesinin üzerinde, kısmen de büyük bir kan gölünün içinde duruyordu. Adamın iki eli de silahın dipçiğinin üzerindeydi. Hunter kafasındaki tahribattan iki merminin de aynı anda ateşlendiğini ve namlu uçlarının çenesinin altına yerleştirildiğini anladı.

Fotoğrafların geri kalanını atlayıp rapora ve otopsi dosyalarına göz gezdirdi. Klasörün içindeki son sayfaya geldiğinde nihayet aradığını bulmuştu: olay yeri kayıt sayfası. O gün Harper olayının suç mahalline sekiz farklı kişinin doğrudan erişimi olmuştu: bölge adli tabibi, bölge adli tıp müfettişi, bölge şerifi ve iki yardımcısı, Müdür Cooper ve diğer iki Healdsburg polisi.

"Memur Perez ya da Memur Kimble hâlâ teşkilatta mı?" diye sordu Hunter, Müdür Suarez'e.

Müdür çenesinin altındaki ince yara izini kaşıdı. "Memur Perez dört yıl önce emekli oldu. Evime yakın oturuyor. Oğlu itfaiyeci. Memur Kimble birkaç sene önce vefat etti. Pankreas kanserine yenik düştü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Hunter dikkatini kayıt sayfasına çevirdi. "Bölge Şerif Ofisi'nden Peter Edmunds ya da Joseph Hale adındaki şerif yardımcılarını tanıyor musunuz?"

Müdür başını salladı. "Elbette ama onlar artık şerif yardımcısı değiller. Peter Edmunds, Saha Hizmetleri ve Operasyonlar'dan sorumlu başkomiser, Joseph Hale ise Kolluk Kuvvetleri Birimi'nden sorumlu şerif yardımcısı oldu. İkisi de Santa Rosa'da yaşıyor. Harika adamlardır."

Hunter bir an için gözlerini ovuşturdu. Bölge adli tabibi, bölge adli müfettişi, bölge şerifi ve Healdsburg'un eski emniyet

müdürü Cooper bugün altmış beş yaşın üstünde olmalıydılar. İmkânsız değildi fakat içlerinden birinin bu yaşta seri katil olma ihtimali çok düşüktü. Bu da demek oluyordu ki olay yerine gelen herkes kayıt altına alınmamıştı. Ama durum buysa Hunter'ın olay yerini başka kimlerin gördüğünü öğrenmesinin başka bir yolu yoktu. İçgüdüsel olarak dosyaları ve fotoğrafları karıştırdı, birden kaşları çatıldı. Gözüne bir şey takılmıştı. Fotoğraflara geri döndü, bu kez her fotoğrafı dikkatle inceledi. Sonuncusuna ulaştığında dosyalara geri döndü ve son sayfaya kadar hepsini tekrar taradı.

"Tüm vaka dosyaları bunlar mı yoksa arşiv odanızda bir yerlerde başka bir klasör daha var mı?" diye sordu Hunter.

"Hepsi bu kadar. Başka yok."

"Emin misiniz?"

Müdür Suarez kaşlarını kaldırdı. "Evet, eminim. Söyledim ya, o dosyaları bulmak beş saatimizi aldı. Eski kutuların her birini tek tek inceledik ve inan bana, epey vardı. Neden öyle dedin?"

Hunter kucağındaki dosyayı kapattı.

"Çünkü eksik bir şey var."

Doksan Bir

Hunter'ın Müdür Cooper'ın evine gitmesi on beş dakikadan az sürdü.

Arabadan indi, kapıyı arkasından kapatırken evin verandasına bir kadın çıktı. Altmışlı yaşlarının ortalarındaydı, zayıftı ama sıska değildi. Sade mavi bir elbise ile cepli bir önlük giymişti. Omuzlarına dökülen gri saçlarının sardığı uzun, köşeli bir yüzü vardı.

"Günaydın," dedi kadın gülümseyerek. Soğuk algınlığıyla mücadele ediyormuş gibi sesi biraz kısıktı. "Siz Tom'un bahsettiği Los Angeleslı dedektif olmalısınız." Mavi gözlerini Hunter'a dikti. Onlar da sesi kadar şefkatliydi.

"Evet, hanımefendi," dedi Hunter ona yaklaşarak. Kimlik belgelerini gösterdi ve kadın onları tecrübeli bir polis gibi inceledi.

"Adım Mary," dedi elini uzatarak. "Tom'un karısıyım."

"Sizinle tanışmak bir zevk, hanımefendi."

El sıkıştılar, Hunter kadının küçücük elinin bu kadar kuvvetli olmasına şaşırdı.

"Tom göl kenarında balık tutuyor." Kadın alaycı bir tavırla başını iki yana salladı. "Sürekli balık tutuyor zaten. Eh..." güldü, "en azından bir şekilde oyalanıyor. Yoksa bütün gün evde bir şeyler kırıp dökerdi."

Hunter kibarca gülümsedi.

"Küçük tepenin aşağısına kadar şu patikayı takip edin," dedi kadın evin sağındaki ormanın derinliklerine giden dar patikayı göstererek. "Onu mutlaka görürsünüz." Duraklayıp hemen gökyüzünü süzdü. "Arabanızda yağmurluk var mı?"

"Maalesef yok."

Mary ona tatlı tatlı gülümsedi. "Bir dakika bekleyin o zaman." Eve girdi. Birkaç saniye sonra elinde polis yağmurluğuyla geri geldi. "Yağmurun eli kulağında, bunu alsanız iyi olur yoksa üşütebilirsiniz." Hunter'a montu uzattı. "Tom'un yanında ikinizi bir buçuk gün doyuracak kadar kahve ve kek var."

Hunter kadına teşekkür ederek patikada gözden kayboldu. Birkaç kez sağa sola kıvrılan patika, Hunter ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe daha da dikleşiyor, Sonoma Gölü'nün kıyısında ıssız bir noktaya kadar gidiyordu. Hunter patikanın dibindeki bir kayaya ve toprak zemine ulaştığında durakladı. Kimse yoktu. Göl sakin, hatta durgundu. Hunter bir adım geri çekilip kulak kabarttı. Bir terslik var gibiydi.

Birden arkasına dönüp silahını çekti.

"Hey, sakin ol." Ellerini havaya kaldırmış, kendisinden bir metre kadar uzakta duran adam altmışlı yaşlarının sonlarında, uzun boylu ve zayıftı. Kulaklarının üzerinde iki tutam beyaz saçı, burun köküne kadar yukarı itilmiş siyah çerçeveli gözlüğü ve ince yüzü ile dudakları için fazla kalın görünen pamuk gibi beyaz bıyığı vardı. Yaşına rağmen herhangi bir kavgada kendini savunabilecek gibi görünüyordu.

"Arkandan geldiğimi duydun mu?" Adamın sesi buyurgandı.

"Onun gibi bir şey," dedi Hunter silahıyla hâlâ yaşlı adamı hedef alarak.

"Kahretsin, ya ben yeteneğimi kaybediyorum ya da harika kulakların var. Ayrıca çok da hızlı silah çekiyorsun." Birkaç saniye bekledi. "Ben Tom Cooper. Sen de Los Angeles Soygun ve

Cinayet Birimi'nden Dedektif Robert Hunter olmalısın. Ellerimi indirebilir miyim?"

"Evet, kusura bakmayın." Hunter emniyeti açıp tabancasını kılıfına soktu.

"Yine de sen de pek sessiz sayılmazsın. Daha tepedeyken seni duydum."

Hunter tozla kaplanan çizmelerine baktı. "Gizli bir tatbikat beklemiyordum."

Müdür Cooper gülümsedi. "Üzgünüm, eski alışkanlıklar kolay bırakılmıyor." Elini uzattı.

Hunter uzatılan eli sıktı.

"Yerim hemen şurada." Birkaç ağacın etrafından dolanıp sola doğru giden başka bir patikayı işaret etti. Hunter onu takip ederek bir balıkçı sandalyesi ve yiyeceklerle dolu küçük bir sepetin suyun kenarına dizildiği ikinci bir açıklığa ulaştı. "İstersen kahve ve kek alabilirsin. Balık tutar mısın?"

"Çocukken bir kez denemiştim." Hunter iki büyük termosun birinden bir fincana kahve doldururken başını iki yana salladı. "Pek beceremedim."

Müdür Cooper güldü. "Sadece bir kez denediği işi kimse beceremez. Ben yıllardır yapıyorum, hâlâ öğrenecek çok şeyim var." İnce bir oltaya uzandı, bir kovadan birkaç canlı siyah solucan aldı ve kaygan vücutlarını kancaya geçirdi. "Canlı yem tercih ederim, böylesi..."

"Balıklar için daha iyi," diye cümleyi tamamladı Hunter. "Ve onları eve götürmediğinize göre, ağızlarının kancaya takılması karşılığında onlara güzel bir ikramda bulunuyorsunuz." Kahvesinden bir yudum alıp başını salladı. En az karakolda içtiği kadar güzeldi.

Müdür, Hunter'ı merakla inceledikten sonra eşyalarına baktı. "Yakaladığım balıkları eve götürmek için balık ağı ya da bir kap yok." Başını salladı. "Dikkatlisin ama öyle olmasan dedektif de

olmazdın herhalde." Oltasını göle doğru savurdu. "Pekâlâ, bu kadar yolu balık tutmayı öğrenmek ya da havadan sudan konuşmak için gelmediğini biliyorum. Telefonda benimle Harper vakası hakkında konuşmak istediğini söylemiştin."

Hunter başını salladı. "İyi hatırlıyor musunuz?"

Gözlerini Hunter'a diken Müdür Cooper'ın şakacı tavrı kaybolmuştu. "Öyle bir suç mahallini unutamazsın, dedektif. Ne kadar deneyimli olduğun umurumda değil. Buraya gelmeden önce karakola gittiğini biliyorum çünkü Müdür Suarez az önce beni aradı. Fotoğrafları gördün, değil mi? Kim o görüntüleri unutabilir ki?"

Hunter konuşmadı.

"Telefonda bana pek bir şey anlatmadın ama sanırım gerek de yoktu. Anladığım kadarıyla, LAPD SCB'nin küçük bir kasabadaki yirmi yıllık bir vakayla ilgilenmesinin tek nedeni, burada olanlara çok yakın bir şeyle karşı karşıya olmanız olabilir."

Hunter bir an için sudaki yansımasına baktı. "Eğer haklıysam, şef, sandığınızdan çok daha yakın."

Doksan İki

Müdür Cooper oltasını sandalyesinin yanındaki yuvaya yerleştirdi ve Hunter'a döndü.

"Bu sabah Los Angeles'tan ayrılırken asıl amacım Harper vakasının suç mahalli kayıt belgesini bulmaktı. Üzerinde sadece sekiz isim var." Ceketinin cebinden defterini çıkardı. "Siz ve iki memurunuz Kimble ile Perez. O dönemdeki Sonoma bölgesi şerifi olan Şerif Hudson ve iki yardımcısı Edmunds ile Hale. Dönemin bölge adli tabibi Doktor Bennett ve adli tıp müfettişi Gustavo Ortiz. Doğru mu?"

Müdür Cooper'ın bunu düşünmesine gerek yoktu. Hemen başını salladı.

"Olay yerini gören başka biri var mıydı, hatırlıyor musunuz? Bir şekilde kayıtlara girmeyen biri?"

Müdür kararlılıkla başını iki yana salladı. "Olay yerini başka kimse görmedi. En azından biz oraya vardıktan sonra." Kendine biraz daha kahve koydu. "Harperların evi eski karakoldan sadece bir blok ötedeydi. O sıradaki komşuları olan Tito, karakolu arayıp silah sesi duyduğunu söylemiş. Tito oldukça başarılı bir avcıydı, hâlâ da öyle. O nedenle tüfek sesi duyduğunu söylediğinde bunun bir hata olamayacağını biliyordum. Aradığında karakoldaydım. Oraya gitmem bir dakikadan kısa sürdü. Olay yerine ilk gelen bendim." Duraklayıp başını çevirdi. "Hiç öyle bir şey görmemiş-

tim. Vaka incelemelerinde bile. Ve doğruyu söylemek gerekirse, umarım bir daha öyle bir şey görmem."

Gökyüzü tehditkâr bir şekilde kararmaya başlamış, rüzgâr da şiddetini artırmıştı.

"Ben eve vardıktan bir dakika sonra Memur Kimble ile Perez geldi. Bölge şerifini olaya dâhil etmem gerektiğini biliyordum. Cinayet konusunda kısıtlı deneyimimize rağmen hepimiz prosedürü biliyorduk. Hemen evi tecrit ettik. Üçümüzden başka kimse olay yerine girmedi."

"Şerif ve adli tabip gelene kadar," diye ekledi Hunter.

"Doğru. Dediğin gibi, şimdi emekli olan Doktor Bennett'in yanında Gustavo Ortiz adında bir müfettiş vardı. Kendisi şu anda Santa Clara Bölgesi'nin adli tıp başmüfettişi. Şerif Hudson'ın yanında iki yardımcısı vardı: Edmunds ve Hale."

Hunter başını salladı. "Müdür Suarez söyledi. Edmunds şu anda başkomiser, Hale da şerif yardımcısıymış. İkisi de Santa Rosa'da yaşıyormuş."

Müdür Cooper bunu doğruladı. "Eve başka kimse girmedi ve olay yerini kimse görmedi. Bundan eminim çünkü tüm fotoğraflar çekilene ve cesetler kaldırılana kadar oradaydım."

Yağmur ince ince yağmaya başladı fakat iki adam da kıpırdamadı.

"Harperların bir oğlu vardı, değil mi? Andrew," dedi Hunter.

Müdür Cooper yavaşça başını salladı.

"Karakoldaki bütün dosyaları inceledim. Ne cesedin fotoğrafı var ne otopsi raporu ne de ona ne olduğuna dair bir bilgi. Çocukla ilgili bütün dosyalar âdeta kayıp."

Müdür Cooper öyle bir baktı ki Hunter'ın tüyleri diken diken oldu.

"Çocuğun dosyaları kayıp değil. Orada olmamalarının nedeni cesedinin hiç bulunamamış olması."

Doksan Üç

"Ne?" Kaşlarındaki yağmuru temizleyen Hunter gözlerini Müdür Cooper'a dikti. "Cesedi bulunamadı mı? Peki öldürüldüğünü nereden biliyordunuz?"

Müdür derin bir iç çekti. Gözlüğü yağmurdan o kadar ıslanmıştı ki Hunter gözlerini zar zor görebiliyordu. "Gerçek şu ki bilmiyorduk. Ama kanıtlar bize bunu söylüyordu."

"Hangi kanıtlar?"

Müdür Cooper sonunda yağmurluğunun naylon kapüşonunu kafasına geçirdi ve birkaç adım geri çekilerek büyük bir ağacın altına sığındı. Hunter da onu takip etti.

"Harper olayı bir pazar günü yaşanmıştı," dedi Müdür Cooper. "O güne kadar altı yıl boyunca Ray her pazar, hiç aksatmadan oğlunu balığa götürmüştü. Bazen Sonoma Gölü'ne, bazen Rio Nido'ya, bazen de Russian Nehri'ne. Hepsi sürüş mesafesinde. Onlarla birkaç kez gittim. Ray harika bir balıkçıydı, oğlu da bu konuda ustalaşmaya başlamıştı.

"Ateş edildi ihbarını yapan komşuları Tito, silah sesini duymadan birkaç saat önce Ray ile oğlunun kamyonu hazırladıklarını görmüş. Birkaç blok ötedeki benzinliğin sahibi de Ray'in dondurma almak için dükkâna girdiği sırada çocuğu Ray'in kamyonetinin yolcu koltuğunda gördüğünü doğruladı. Andrew babasıyla birlikte eve hiç dönmemiş. Adli tıp, kamyoneti incelediğinde çocuğun gömleğini ve ayakkabılarını buldu. Gömlekte, ayakkabılarda,

arabanın gösterge panelinde ve yolcu kapısının iç tarafında kan vardı. Çocuğun kanı. Laboratuvar bunu doğruladı."

"Çocuğun ortadan kaybolmasıyla ilgili soruşturma açılmadı mı?"

"Açıldı. Ama sana söylediklerimden başka bir şey bulamadık. Oğlunu –Sonoma Gölü'ne mi Rio Nido'ya mı yoksa Russian Nehri'ne mi– nereye götürdüğünü bilmiyoruz, dedektif. Ayrıca Healdsburg'u ve nehirleri çevreleyen onlarca dönüm orman var. Oğlunu öldürüp ormanda bir yere gömmüş ya da kurtlara yem etmiş olabilirdi. Çocuğun cesedine ağırlık bağlayıp göle ya da nehre atmış olabilirdi. O gün nereye gittiğini bilmeden cesedi bulmak imkânsız bir görevdi. Uğraşsak da bulamadık."

Müdür gözlüğünü çıkardı ve iki kırmızı izin oluştuğu burun kökünü ovuşturdu.

"Ray iyi bir adamdı ama depresyondaydı," diye devam etti müdür. "Bence Emily'nin ilişkisini birkaç gün önce öğrendi çünkü yaptığı şeye kafa yorduğu belliydi. Sıradan bir kontrol kaybı cinayeti değildi, bütün o karmaşaya ve kana bakınca öyle görünse de aslında değildi. Emily'nin güvenli olduğunu düşündüğü anlarda sevgilisiyle görüştüğünü Ray'in öğrendiğini tahmin ediyorduk. Bu yüzden çocuğunu evden dışarı çıkardı ve önce onu öldürüp cesedi bir yere attı. Daha sonra Nathan Gardner'ın dairesine gitti, aletini kesti ve ağzına dikiş attıktan sonra onu orada kan kaybından ölüme terk etti. Bunun ardından Ray karısıyla yüzleşmek ve çılgın cinayet planını tamamlamak için evine döndü."

Müdür Cooper duraklayıp doğrudan Hunter'ın gözlerinin içine baktı.

"Ve Ray'in kimseyi sağ bırakmayı planlamadığına şüphem yok. Hem de *hiç kimseyi*."

Doksan Dört

Garcia odanın karşı tarafında, dağınık yatağın yanında durmuş, yerdeki giysi ve eşya kalabalığına bakıyordu.

Jessica Black'in erkek arkadaşı Mark Stratton grubunun ön turnesini yarıda kesip sabahın erken saatlerinde Los Angeles'a dönmüştü. Garcia cesedi teşhis etmesi için ona morga kadar eşlik etmişti.

Bir insan fiziksel ya da zihinsel olarak ne kadar güçlü olursa olsun, sevdiği birinin soğuk metal bir morg ceset tepsisinde çırılçıplak yattığını görmek gardını düşürürdü. Bütün dikişler alınmış olmasına rağmen Jessica'nın yüzü dehşet ve acı dolu bir ifadeyle donmuş gibiydi. Mark'ın, sevdiğinin acı çekip çekmediğini sorması gerekmedi.

Odaya girdikten birkaç saniye sonra dizlerinin bağı çözülmüştü fakat Garcia, yere düşmeden onu tutmayı başarmıştı. Hunter telefonda Mark'a Jessica'nın kendi dairelerinden kaçırılmış olma ihtimali olduğunu söylemişti. Polisin ve adli tıp ekibinin mümkün olan en kısa sürede daireyi incelemesinin çok önemli olduğunu belirtmişti. Ayrıca hiçbir şeye dokunmaması da çok mühimdi. İşler öyle yürümemişti ama.

Mark dün geç saatlerde Hunter'la telefonda konuştuğundan beri titremesi geçmemişti. Durmadan ev numarasını ve Jessica'nın telefonunu aramış, mesaj üstüne mesaj bırakmıştı. Sağlıklı düşü-

nemiyordu. Duygularına yenik düşerek kendini kaybetmiş, öfke ve hayal kırıklığıyla otel odasını yerle bir etmişti.

Neler olduğunu bilmeden grubunun geri kalanı kapıyı kırıp içeri girmek ve onu sakinleştirmek zorunda kalmıştı. Tur organizatörünün Los Angeles'a dönüş uçağı da dâhil olmak üzere işleri yoluna koyması birkaç saatini almıştı. O sırada zilzurna sarhoş olan Mark'ın havaalanında uçağa binmesine izin verilmemişti.

"Havacılık kuralları," diye açıklamıştı hava yolu bankosundaki genç kadın. "Beyefendi uçamayacak kadar sarhoş. Üzgünüm."

Bu Los Angeles'a yapılan son günlük uçuştu. Sonunda onu geri götürmek için özel uçak kiralamak zorunda kalmışlardı.

Bir taksi onu özel dairesinin önüne bıraktıktan sonra, hâlâ yarı sarhoş haldeki Mark ön kapıdan içeriye tökezleyerek girmişti. O anda dairenin içindeki hiçbir şeye dokunulmamasına dair bütün umutlar kaybolmuştu. Saatlerce Jessica'nın adını sayıklayarak odadan odaya yürümüş, sanki genç kadın sihirli bir şekilde ortaya çıkıverecekmiş gibi ışıkları açıp kapatmıştı. Gardırobunu açıp eşyalarını karıştırmıştı. Çekmeceleri ve dolapları boşaltmıştı. Yatağa uzanıp onun yastığına sarılmış, gözyaşları kuruyana dek hüngür hüngür ağlamıştı.

Mark şimdi mutfağında sessizce oturuyor, kan çanağına dönen gözleri ağrıyordu.

Garcia yatak odasında yerden bir fotoğraf çerçevesi aldı, Jessica ve Mark güneşli bir yerde tatil yapıyordu. Mutlu ve âşık görünüyorlardı.

Çerçeveyi şifonyere geri koydu, bir kez daha dağınık yatağa baktı ve ne yapacağını düşündü. Mark ve Jessica'nın dairesini kapatamazlardı çünkü burası resmî bir suç mahalli değildi. Jessica'nın oradan kaçırıldığını doğrulamadan önce daireye bir adli tıp ekibi göndertme ihtimali çok azdı. O adli tıp ekibinin, bozulmuş ve tamamen mahvedilmiş bir olay yerinde herhangi bir ipucu bulma ihtimali ise neredeyse sıfırdı.

Garcia odadan çıkıp uzun koridordan geçerek oturma odasına geldi. Kanepe ile duvara monte edilmiş televizyonun arasında duran şık cam masanın üzerinde birkaç müzik dergisi buldu. En üsttekinin kapağında Jessica vardı. Sırf merakından dergiyi çevirip açtı ve makaleyi aradı. Jessica'nın başarılı bir müzisyen olmaktan ve genel olarak hayatından bahsettiği iki sayfalık bir röportajdı ama bir alt başlık Garcia'nın dikkatini çekti. *Aşk Üzerine.* Garcia gözleriyle metni taramaya başladı fakat sadece birkaç satır sonra durakladı. Sanki aniden bir kutup rüzgârı esmiş gibi sırtında bir ürperti hissetti. Emin olmak için satırları tekrar okudu.

"Mümkün değil." Dergiyi kaptığı gibi ofisine döndü.

Doksan Beş

Hunter, Müdür Cooper'ın Sonoma Gölü kıyısındaki evinden öğle yemeğinden hemen önce ayrıldı fakat henüz Los Angeles'a dönmeye hazır değildi. Aklındaki düşünceler sağa sola savruluyordu ve devam etmeden önce onları organize etmesi gerekiyordu. Müdürün evine giderken şehir kütüphanesinin önünden geçtiğini hatırladı. Oradan başlamaya karar verdi.

Tek katlı bina, Los Angeles'taki bazı lise kütüphaneleriyle bile boy ölçüşemezdi. Hunter bitişikteki otoparka arabasını bıraktı, ceketinin yakasını kaldırdı ve hızla girişe yöneldi. Sabahtan başlayan yağmur hâlâ devam ediyordu.

Danışma masasındaki kadın bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırdı ve Hunter kapıdan içeri girerken sempatik bir ifadeyle gülümsedi.

"Şemsiyenizini almayı unuttunuz galiba?"

Hunter saçlarındaki ve kollarındaki suyu silkeledikten sonra gülümsedi. "Göğün delinmesini beklemiyordum."

"Bahar sağanağı. Buralarda meşhurdur. Yakında diner," dedi tekrar gülümseyip birkaç kâğıt mendil uzatarak.

"Teşekkürler." Hunter kâğıt mendilleri alıp alnını ve ellerini kuruladı.

"Adım Rhonda bu arada."

El sıkıştılar.

"Ben de Robert."

Rhonda yirmili yaşlarının ortalarındaydı; saçları kısa, diken gibi ve siyaha boyalıydı. Yüzü hayalet gibi solgundu ve makyajı tam anlamıyla bir Gotik olmaya bir adım mesafedeydi.

"Ee..." dedi Rhonda, Hunter'ı koyu gözleriyle süzerek. "Seni Healdsburg Kütüphanesi'ne getiren nedir? Hatta Healdsburg'a getiren nedir?"

"Araştırma."

"Araştırma mı? Healdsburg'un şaraphaneleri hakkında mı?"

"Hayır." Hunter bir an düşündü. "Sanırım eski bir okul yıllığı arıyorum."

"Yıllık mı? Eski bir dostunu arıyorsun demek? Hangi okuldan?"

Hunter durakladı. "Healdsburg'da kaç okul var?"

Rhonda güldü. "Araştırman hakkında pek bir şey bilmiyorsun galiba."

Hunter gülümseyerek karşılık verdi. "Gerçek şu ki yıllar önce burada yaşamış bir çocuğun fotoğrafını bulmaya çalışıyorum."

"Bir çocuğun mu?" Kızın ifadesi endişeye dönüşürken bankodan bir adım geri çekildi.

"Hayır, bak, ben Los Angeles'tan gelen bir polisim," dedi Hunter rozetini çıkararak. "Yirmi yıl önce burada olan bir şey aniden ilgimizi çekmeye başladı. Sadece biraz bilgi toplamaya çalışıyorum, hepsi bu. Bir fotoğraf çok iyi olur."

Rhonda önce rozeti, sonra Hunter'ın suratını inceledi. "Yirmi yıl önce mi?"

"Evet."

Kütüphaneci kız bir an tereddüt etti. "Yani Harperların başına gelenlerden bahsediyor olmalısın. Ve bir çocuk fotoğrafı arıyorsan sözünü ettiğin kişi Andrew Harper olmalı."

"Onu tanıyor muydun?"

Kız kararsız görünüyordu. "Sayılır. Olay yaşandığında sadece beş yaşındaydım. Ama bazen evimize gelirdi."

"Sahi mi? Nasıl yani?"

"Aynı sokakta oturuyorduk. Ağabeyimin arkadaşıydı."

"Ağabeyin hâlâ buralarda mı yaşıyor?"

"Evet. Kendisi muhasebeci ve iş yeri kasabada. Buraya gelirken muhtemelen ofisinin önünden geçmişsindir."

"Onunla konuşabilir miyim?"

Bir tereddüt anı daha yaşandı.

"Bana verebileceği her türlü bilginin çok faydası olabilir," diye üsteledi Hunter.

Rhonda, Hunter'a bir saniye daha baktı.

"Onunla konuşmaman için ortada bir sebep görmüyorum." Saatine baktı. "Bak ne diyeceğim, öğle yemeği saatim geliyor. Hadi seni oraya götürüp onunla tanıştırayım."

Doksan Altı

Rhonda, ağabeyinin küçük muhasebe bürosunun girişindeki danışma masasında Bayan Collins'e selam verip ofisinin kapısını işaret etti.

"Yanında biri var mı?"

Bayan Collins nazikçe gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Sanırım öğle yemeği için dışarı çıkmaya hazırlanıyordu, tatlım. İçeri girebilirsin, Rhonda."

Rhonda kapıyı iki kez çalıp cevap beklemeden açtı.

Ricky kız kardeşinin tam tersiydi. Düzgün kesilmiş saçları ve sporcu fiziğiyle uzun boyluydu ve açık gri takım elbise, bebek mavisi gömlek ve kırmızı üzerine mavi bir kravatla muhafazakâr bir şekilde giyinmişti. Tanışma faslı kısa ve özdü, Rhonda, Hunter'ı onu görmeye neden getirdiğini söylediğinde Ricky'nin gülümsemesi soldu.

"Kusura bakmayın ama nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum," dedi Hunter'a biraz sarsılmış bir ifadeyle. "Olay yaşandığında on yaşındaydım, biz burada bile değildik, unuttun mu?" Soruyu Rhonda'ya yöneltmişti, o da başını salladı. "Olay Noel tatili sırasında oldu, biz büyükannemin Napa'daki evine gitmiştik. Olanları döndüğümüzde öğrendik."

"Anlıyorum ama zaten bana olaydan bahsetmenizi istemiyorum. Onunla ilgili bir şey bilmediğinizi biliyorum. Fakat bana

Andrew'un kendisinden biraz bahsedebilirseniz faydası olabilir. Rhonda bana arkadaş olduğunuzu söyledi."

Ricky kardeşine kınayan gözlerle baktı. "Sanırım." Omuz silkti. "Onun... pek arkadaşı yoktu."

"Neden?"

Yine omuz silkti. "Çok sessiz ve utangaçtı. İnsanlardansa çizgi romanlarıyla vakit geçirmeyi yeğlerdi."

"Ama ikiniz birlikte zaman geçirirdiniz, değil mi? Oyunlar falan oynardınız?"

"Evet, bazen ama her zaman değil. O... farklıydı."

Hunter'ın gözleri bir parça kısıldı. "Ne açıdan?"

Ricky duraklayıp saatine baktıktan sonra kapıya gitti ve başını dışarı uzattı. "Bayan Collins, arayan olursa öğle yemeğine çıktım." Kapıyı arkasından kapattı. "Otursanıza."

Hunter, Ricky'nin önündeki iki sandalyeden birine oturdu. Rhonda pencere çerçevesine yaslanmayı tercih etti.

"Andrew çoğu zaman... üzgündü," dedi Ricky masasına dönerek.

"Size nedenini hiç söyledi mi?"

"Annesiyle babası çok tartışırdı ve bu onu çok üzerdi. Annesiyle çok yakındı."

"Babasıyla o kadar yakın değil miydi?" diye sordu Hunter.

"Onunla da yakındı fakat annesi hakkında daha çok konuşurdu."

Cep telefonu cebinde titreyince Hunter çaktırmadan ekrana baktı, arayan Whitney Myers'tı. Hunter cevap vermeden telefonu cebine koydu. Onu daha sonra arayacaktı.

"Çocuklar anneleri hakkında hep konuşur zaten," dedi Rhonda.

"Hayır." Ricky kararlılıkla başını iki yana salladı. "Onun yaptığı gibi değil. Andrew onu bir tanrıça gibi anlatırdı. Sanki yanlış bir şey yapamazmış gibi."

"Onu ilahlaştırıyor muydu yani?" dedi Hunter.

"Evet. Ona âdeta tapıyordu. Ve annesi üzgünken o daha üzgün oluyordu." Ricky bir ataşla oynamaya başladı. "Bazen annesini ağlarken izlediğini ve bunun onu yiyip bitirdiğini biliyorum." Ricky'nin dudaklarından gergin bir kahkaha kaçtı. "Onu... tuhaf biçimde sürekli izlerdi."

Rhonda başını eğdi. "Bu da ne demek?"

Ricky'nin bakışları Rhonda'dan yüzündeki ifadeyi koruyan Hunter'a kaydı.

"Andrew bana saklandığı gizli yerinden bahsetmişti. Ve biliyorum, orada çok zaman geçirirdi."

Hunter gizli ya da özel bir yerin çocuklar arasında alışılmadık bir şey olmadığını biliyordu. Özellikle de Andrew gibi üzgün, sessiz, az arkadaşı olan, zorbalığa uğrayanlar arasında. Burası genellikle onları üzen her şeyden ve herkesten uzaklaşabilecekleri izole bir yer oluyordu. Kendilerini güvende hissettikleri bir yer. Ancak bir çocuk giderek daha fazla oraya gitmeye başlarsa bunun nedeni genellikle kendini herkesten ve her şeyden daha fazla soyutlama ihtiyacı hissetmesiydi. Ve sonuçları da çok ağır olabilirdi.

"Bunda bir şey yok ki," dedi Rhonda. "Benim de arkadaşlarımın da çocukken gizli bir yerimiz vardı."

"Andrew'unki gibi değildir," diye karşı çıktı Ricky. "En azından öyle umuyorum. Bir gün beni oraya götürdü." Çenesinde bir kas esnedi. "Kimseye söylememem için bana yemin ettirdi."

"Ee?" diye sordu Rhonda.

Hunter bekledi.

Ricky bakışlarını ikisinden de kaçırdı. "O yeri neredeyse unutmuştum." Bakışlarını tekrar Hunter'a çevirdi. "Gizli yeri, evinin tavan arasında kuytu bir bölümdü. Tavan arası, kutular dolusu ıvır zıvır ve eski mobilyalarla doluydu. O kadar çok eşya yığılmıştı ki tavan arasını iki ayrı alana ayıran bir tür duvar oluşmuştu. Evin içindeki merdivenlerden yukarı çıktığınızda

sadece bir alanı görebiliyordunuz. Diğeri o eşya duvarının arkasında tamamen gizli kalıyordu. Eşyaları kıpırdatmadan oraya ulaşamıyordunuz. Ve epey eşyayı kıpırdatmanız gerekiyordu."

"Tavan arasındaki bu gizli alan Andrew'un gizli yeri miydi?" diye sordu Rhonda.

"Evet."

"İyi ama kimsenin oraya ulaşamadığını söyledin," diye itiraz etti Rhonda.

"Evin içinden ulaşılmıyordu," dedi Ricky. "Andrew da dış duvardaki kafese tırmanıp çatıdaki küçük yuvarlak pencereden içeri giriyordu zaten."

"Çatıdaki mi?"

"Evet. Çok da becerikliydi. O duvara âdeta Örümcek Adam gibi tırmanıyordu."

"Peki tavan arasındaki bu gizli yerin nesi tuhaftı?" diye sordu Rhonda.

"Gizli yer annesiyle babasının odasının tam üstündeydi. Onlar odadayken her şeyi duyabildiğini söylemişti."

"Aman Tanrım." Rhonda yüzünü buruşturdu. "Sence o işi yaparlarken onları dinliyor muydu?"

"Daha da fazlasını yapıyordu. Evini hatırlıyorsun, değil mi?"

Rhonda başını salladı.

Hunter'a döndü. "Yüksek tavanlı, eski tarz, ahşap bir evdi. Andrew tavan arasındaki bazı ahşap kalasların arasındaki boşlukları farklı yerlerden oymuştu. Biliyorum çünkü onları bana gösterdi. O oyuklardan bütün odayı görebiliyordu. Annesiyle babasını gözetliyordu."

"Yok artık," dedi Rhonda gözlerini fal taşı gibi açarak. "Bu çok iğrenç ama. Pis sapık." Yüzünü buruşturdu.

"Ama beni asıl ürküten şey," diye devam etti Ricky, "o küçük köşede gördüğüm kanlı pamuk ve bez parçalarıydı."

"Kanlı mı?" dedi Hunter.

"Kanlı mı?" dedi Rhonda.

Ricky başını salladı. "Ona sordum. Bana burun kanamasından olduğunu söyledi."

Hunter kaşlarını çattı.

"Andrew küçükken çok fena grip olmuştu, bir şekilde burnunun içini mahvetmiş. Bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü okulda birkaç kez buna tanık oldum. Hapşırmaya başladığında ya da biraz şiddetli sümkürdüğünde her yer kan olurdu."

Hunter, Ricky'nin tedirginliğini hissetti. "Ama siz pamuklardaki ve bezlerdeki kanın burun kanamasından geldiğine inanmıyordunuz, değil mi?"

Ricky önce kız kardeşine, sonra da elinde oynadığı ataşa baktı. Tamamen bükülmüş ve şekli bozulmuştu. Kaldırıp Hunter'a gösterdi. "Yerde, pamuk toplarının yanında bunlardan gördüm. Onlar da kanlıydı. Belki de onlarla burnunu karıştırıyordu, kim bilir? Dediğim gibi, çoğu kişiden daha garipti. Neler olup bittiğini bilmiyordum ama orası ürkütücü bir yerdi. Andrew'a eve gitmem gerektiğini söyleyip oradan hızla uzaklaştım."

Hunter kanlı pamukların, bezlerin ve ataşların nedenini biliyordu; Andrew kendine zarar veriyordu. Acıyı acıyla ikame ediyor, ızdırabını kontrol altına almaya çalışıyordu. Anne babası her tartıştığında yaşadığı duygusal acıyı kontrol edemiyordu, bu yüzden o acıdan kurtulmak için kendi yaralarını açarak kendi acısını yaratıyordu. Bu şekilde kendi acısından ve altında yatan öfkeden sıyrılarak kendi kanamasını sakince izleyebiliyordu. Bu, kesiğin ne kadar derin olduğunu ve ne kadar kanayacağını tamamen kontrol edebildiği bir acıydı.

Ricky duraklayıp iki eliyle yüzünü sıvazladı.

"Bakın, Andrew'un biraz garip olduğunu biliyorum ama on yaşındaki çocukların çoğu bir şekilde öyledir." Bakışları Rhonda'ya kaydı. "Bazılarımız hâlâ öyle."

Rhonda ona orta parmağını gösterdi.

"Ama iyi bir çocuktu," diye devam etti Ricky. "Ve bana sorarsanız, babasının yaptığı çok korkakça bir hareketti. Andrew'un hiç şansı yoktu. Ölmeyi hak etmiyordu."

Herkes sessizliğe gömüldü.

Hunter'a göre bütün taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Doksan Yedi

İçinde bulunduğu oda sadece mumlarla aydınlatılıyordu. Toplamda on iki tane. Alevleri senkronize olmayan bir dansla titriyor, duvarlara gölgeler yansıtıyordu. Gözlerini duvardaki büyük duvar aynasına yansıyan çıplak bedenine doğru kaldırdı. Soğuk beton zemin üzerinde çıplak ayaklar, güçlü bacaklar, geniş omuzlar, atletik bir vücut ve buz gibi soğuk gözler. Vücudunu sola ve sağa çevirip sırtını kontrol ettikten sonra uzun bir süre yüzüne bakıp dikkatle inceledi.

Köşedeki masaya doğru yürüdü ve üzerindeki çok sayıda kontörlü cep telefonundan birini alıp ezbere bildiği bir numarayı çevirdi.

Telefon iki kez çaldıktan sonra sakin ama sert bir ses tarafından açıldı.

"Senden istediğim bilgiyi aldın mı?" diye sordu gözlerini önündeki çalışma masasına kaydırarak.

"Evet, aldım."

Can kulağıyla dinledi.

Bilgi üzücü olmaktan çok şaşırtıcıydı fakat yüzünde hiçbir endişe belirtisi yoktu. Görüşmeyi bitirdi ve sağ elini çalışma masasında bıraktığı kanlı iğne ve ipliğin üzerinde gezdirdi.

Hareket tarzını değiştirmesi, uyum sağlaması gerekecekti ve değişimi sevmezdi. İyi hazırlanmış planlardan sapmak, riskini

artırması anlamına geliyordu fakat şu anda bunun artık bir önemi olduğuna emin değildi.

Saatine baktı. Kadının birkaç saat içinde tam olarak nerede olacağını biliyordu. Bu bilgiye ulaşmak o kadar kolay olmuştu ki güldü.

Bir kez daha aynanın karşısına geçti ve kendi gözlerinin derinliklerine baktı.

Tekrar yapma zamanı gelmişti.

Ayışığı Kitaplığı

Doksan Sekiz

"Kahretsin!"

Arabasının saatine baktı ve San Fernando Vadisi'nin güneydoğusundaki Toluca Lake'te yer alan sokağına dönerken içinden küfretti. Geç kalacağından hiç şüphesi yoktu ve geç kalmaktan nefret ederdi.

Bağış toplama etkinliği yetmiş beş dakika içinde başlayacaktı. Evinden arabayla oraya gitmesi bile en az yarım saatini alırdı. Bu durumda duş almak, saçını ve makyajını yapıp giyinmek için kırk beş dakikası kalıyordu. Onun gibi dış görünüşüyle gurur duyan bir kadın için bu neredeyse imkânsızdı.

Sekreteri ona defalarca hatırlatmıştı fakat Hollywood otoyolunda meydana gelen kaza ona fazladan otuz beş dakikaya mal olmuştu ve Los Angeles belediye başkanının, Kaliforniya valisinin ve pek çok ünlü ismin katılmasının beklendiği bir etkinliğe geç kalmak iyi bir hareket olmazdı.

Zaman kazanmak için saçlarını toplayıp arkadan bağlamaya karar verdi. Ayrıca hangi elbiseyi ve ayakkabıları giyeceği konusunda da oldukça iyi bir fikri vardı.

Evi Toluca Gölü kıyısında, çıkmaz sokakta, iki katlı, büyük bir evdi. Evin sadece kendisi için çok büyük olduğunu biliyordu fakat ev aramaya ilk başladığında bu eve âşık olmuştu.

Dodge Challenger marka arabasını asfalt araba yoluna bıraktı ve gözleri istemsizce gösterge panelindeki saate kaydı.

"Kahretsin, kahretsin."

Zihni saatle ve geç kalmakla o kadar meşguldü ki neredeyse evinin tam önüne park etmiş beyaz minibüsü fark etmedi bile.

Arabasından indi ve ön kapıya doğru yürürken el çantasının içinde anahtarını aradı. Verandaya vardığında küçük ön bahçesindeki budanmış çalılardan gelen bir hışırtı duydu. Durup kaşlarını çattı. Birkaç saniye sonra ses geri geldi. Bir tür tırmalama sesine benziyordu.

"Ah, lütfen fare olmasın," diye fısıldadı kendi kendine.

Birden bir koklama sesi duydu ve küçük, beyaz bir köpek yavrusu çalıların arasından kafasını uzattı. Korkmuş ve aç görünüyordu.

"Aman Tanrım." Çömeldi, çantasını yere koydu ve elini uzattı. "Gel buraya ufaklık. Korkma." Yavru köpek çalılıkların arasından biraz daha çıkarak kadının elini kokladı.

"Ah, seni zavallı şey. Bahse girerim açsındır." Başını okşadı, elini beyaz tüylerinde gezdirdi. Yaprak gibi titriyordu. "Biraz süt ister misin?"

Adamın arkasından yaklaştığını duymadı. O çömelmiş pozisyondayken adam ona karşı kolaylıkla üstünlük kurdu. Güçlü elleri onu beyaz yavru köpeğin geldiği çalılıklara doğru çekerken bir yandan da ağzına ıslak bez dayadı. Yavru köpeği elinden düşüren kadın tepki vermeye çalıştı ve saldırganı yakalamak için umutsuzca arkasına uzanmak için uğraştı. Ama artık çok geçti, adam da o da bunu biliyordu.

Saniyeler içinde dünyası kararardı.

Doksan Dokuz

Garcia doğrudan Parker Center'daki masasına gitti ve bilgisayarını açtı. İnternette sanat dergilerinin ve gazetelerinin çevrim içi baskılarını araması gerekiyordu.

İki saat sonra, ekrana gözlerini kısarak bakmaktan başı ağrımaya başlamış ama aradığını hâlâ bulamamıştı. Bakışları Jessica Black'in dairesinden aldığı müzik dergisine kaydı ve aklına bir fikir geldi. Sadece birkaç saniye düşündükten sonra ceketini kapıp tekrar kapıdan dışarı fırladı.

Garcia, Los Angeles Halk Kütüphanesi'nin merkez şubesine Hunter kadar aşina değildi fakat tüm dergi ve gazetelerin mikrofilm ve veri tabanı arşivini tuttuklarını biliyordu. Sanat bölümlerinin Hunter'ın söylediği kadar başarılı olduğunu umuyordu.

Garcia boş bir çalışma masası bulup oturdu ve makaleleri taramaya başladı. Laura Mitchell ya da Kelly Jensen hakkında herhangi bir yazı, özellikle de bire bir röportaj arıyordu.

İlkini bulması yaklaşık iki buçuk saat sürdü. *Art Today* dergisi için Kelly Jensen'la yapılan bir röportajdı. Aradığı satırları okurken damarlarında kanının hızlandığını hissetti.

"Delilik bu," dedi yazdırma düğmesine basarak. Çıktılarını alıp yerine oturdu. Laura Mitchell artık sıradaki hedefiydi.

Bir saat sonra, sistemde bulduğu tüm Laura Mitchell röportajlarının listesinin sonuna geldi; hiçbir şey yoktu.

"Lanet olsun!" diye söylendi kendi kendine. Gözleri yorulmaya ve sulanmaya başlamıştı. Molaya, bir fincan kahveye ve bir ağrı kesiciye ihtiyacı vardı.

Birden aklına çılgınca bir fikir geldi ve alternatifleri düşünerek bir an durakladı.

"Ne olacak ki sanki?" diye fısıldadı denemeye değeceğine karar verirken.

Garcia, Laura Mitchell hakkında James Smith'in dairesindeki karanlık odada bulduklarından daha iyi bir sanat dergisi ve makale koleksiyonu bulamazdı. Smith onun hakkında yayınlanmış her şeyi toplamış gibi görünüyordu. Adam hâlâ gözaltındaydı ve devam eden soruşturma kapsamında dairesine polis tarafından el konmuştu.

Garcia loş kolaj odasının kapısında durmuş, hemen her yere dağılmış dergi ve gazete yığınlarına bakıyordu.

"Kahretsin!" diye fısıldadı kendi kendine. "Bu iş sabaha kadar sürecek."

Gerçekten de iki saat içinde üç yığın dergi ve gazeteyi incelemişti. Laura Mitchell'ın son röportajı on bir ay önce *Contemporary Painters* dergisiyle yapılmıştı. Bin beş yüz kelimeden az, kısa bir makaleydi.

Satırları okurken Garcia az kalsın boğulacaktı.

"Adi herif."

Vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. Bunun tesadüf olamayacağını biliyordu.

Binadan aceleyle çıkarken cebindeki telefon çaldı. Ekrana baktıktan sonra açtı.

"Robert, ben de tam seni aramak üzereydim. Az önce bulduğum şeye inanamayacaksın..."

"Carlos, dinle," diye araya girdi Hunter ısrarla, "sanırım kimin peşinde olduğumuzu biliyorum."

"Ne? Gerçekten mi? Kimin?"

"Artık gerçek adını kullanmadığına hiç şüphem yok ama asıl adı Andrew Harper'dı. Derhal merkezle ve araştırma ekibiyle iletişime geçmeni istiyorum. Onun hakkında bulabileceğimiz her şeye ihtiyacımız var."

Garcia yürümeyi bıraktı ve kaşlarını çatarak boşluğa baktı. Hafızası o ismi arıyordu. "Dur biraz," dedi hatırlayarak, "Stephen'ın telefonda bize bahsettiği çocuğun adı değil miydi bu? Hani babası tarafından öldürülen?"

"Evet, ta kendisi. Nasıl kurtuldu bilmiyorum ama o gün öldürüldüğünü sanmıyorum."

"Efendim?"

"Bence bir şekilde hayatta kaldı. Ve bence olay yaşandığında evdeydi, Carlos."

"Ne?"

"Los Angeles'a döndüğümde sana her şeyi anlatacağım. Şu anda havaalanındayım. Yaklaşık iki saat içinde LAX'e ineceğim. Ama bence çocuk evin içinde saklanıyordu."

"Yok artık."

"Babasının annesinin bedenine zarar vermesini, dikiş atmasını, duvara kanlı mesaj yazmasını, sonra da onu öldürüp kendi kafasına sıkmasını izledi..."

Garcia sessiz kaldı.

"Sanırım çocuk her şeyi gördü. Şimdi de olayı tekrar yaşıyor."

Yüz

Gökyüzünde bulutlar toplanırken Andrew Harper minibüsün yönünü 170 numaralı otoyoldan kuzeye doğru çevirdi. Önündeki kahverengi steyşının arka koltuğunda oturan dokuz yaşlarında bir çocuk, elinde bir külah dondurmayla ona gülümseyip el salladı. Andrew'un zihninin onu o güne geri götürmesi için hatırlatıcılara ihtiyacı yoktu, baktığı her yerde onları görüyordu zaten ama çocuğu ve dondurmasını görünce hafızasına canlı görüntüler hücum eden Andrew sırtındaki sineklerden kurtulmak için silkinen bir inek gibi irkildi. Bir anda, o pazar sabahı babasının kamyonetine geri döndü. Babası sadece birkaç blok gittikten sonra benzinlikte durmuştu.

"Sana bir sürprizim var," dedi Ray Harper yolcu koltuğunda oturan küçük Andrew'a dönerek. Dudakları gülümsüyor ama gözleri ona ihanet ediyordu. "Ama önce gidip sana bir dondurma alayım."

Andrew'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dondurma mı? Annem dondurma yememi istemiyor. Soğuk algınlığımdan beri dondurmanın bana iyi gelmediğini söylüyor, baba."

"Annenin istemediğini biliyorum ama dondurma seviyorsun, değil mi?" Andrew hevesle başını salladı.

"Bir toptan bir şey olmaz. Bu özel bir gün ve dondurma seviyorsan dondurma yiyebilirsin. Neli olsun?"

Andrew bir süre düşündü. "Çikolatalı brownie," dedi, mutluluğu neredeyse gözeneklerinden sızıyordu.

Birkaç dakika sonra Ray elinde iki külahla arabaya döndü. Andrew sanki hemen yemezse bütün külah uçup gidecekmiş gibi külahını ısırdı. Bir dakika geçmeden dondurmasını bitirmiş, parmaklarını yalamaya başlamıştı.

Ray külahını henüz bitirmişti ki Andrew şiddetli bir şekilde hapşırdı ve beraberinde kan da geldi. Andrew burnunu zamanında kapatmayı başaramayınca her yere kan sıçradı: gösterge paneline, ön cama, kapıya ama en çok da gömleğine. Ardından gelen burun kanaması kısa ama yoğundu, pantolonuna ve ayakkabılarına kan damladı. Ray hemen Andrew'a uzanıp başını hafifçe geriye doğru yatırdı ve Andrew'un gömleğinin kenarıyla burnunun ve ağzının etrafındaki lekeleri temizledi. Kanama iki dakika içinde durdu.

"Pekâlâ," dedi Ray özür dileyen bir ifadeyle kaşlarını çatarak. "Belki o kadar da iyi bir fikir değildi."

Andrew kanlı gömleğine bakıp yüzünü buruşturduktan sonra gülümsedi.

"Sorun değil, evlat," dedi Ray oğlunun başına elini koyarak. "Sana bir sürprizim var demiştim, hatırladın mı?" Arka koltuğa uzandı ve ceketinin altından hediye paketi yapılmış bir kutu çıkardı. "Bu senin için."

Andrew'un gözleri parladı. "Ama bugün benim doğum günüm değil ve henüz Noel gelmedi, baba."

"Bu Noel öncesi bir hediye. Bunu hak ediyorsun, evlat." Ray'in yüzünü bir an için hüzün kapladı. "Hadi, aç bakalım. Beğeneceğini biliyorum."

Andrew kutuyu saran kâğıtları olabildiğince hızlı yırttı. Çok fazla almasa da hediyelere bayılırdı. Yüzü kocaman bir tebessüme dönüştü. En üstte yepyeni bir tişört vardı. Ön yüzünde Andrew'un X-Men Marvel çizgi romanlarındaki en sevdiği ka-

rakter olan Wolverine'in büyük bir baskısı vardı. "Vay canına!" diyebildi sadece.

"Devam et, bir sonrakine bak," dedi Ray.

Andrew daha kutuyu açmadan ne olduğunu anlamıştı, yine Wolverine ve X-Men baskılarıyla kaplı yeni bir çift spor ayakkabıydı. Andrew yarı şoke olmuş bir halde babasına baktı.

"Ama, baba, bunlar çok pahalı." Ailesinin son zamanlarda para sıkıntısı yaşadığını biliyordu.

Ray'in gözleri doldu. "Çok daha fazlasını hak ediyorsun, evlat." Bir an için durakladı. "Sana hak ettiklerini veremediğim için özür dilerim." Andrew'un alnını tekrar öptü. "Şunları bir denesene. Böylece şu kirli gömlekten de kurtulmuş olursun."

Andrew tereddüt etti.

Ray oğlunun ne kadar utangaç olduğunu biliyordu. "Ben gidip birer gazoz alayım, sen de o arada üstünü değiştirirsin, tamam mı?"

Andrew babası benzinlikteki dükkâna yeniden girene kadar bekledi ve kanlı gömleğini hızla çıkarıp arka koltuğa attı. Göğsündeki dün geceden kalan yara izi, çok kırmızı ve kaşıntılı olduğu için gövdesindeki diğer izlerden ayrılıyordu. Parmaklarının ucuyla hafifçe kaşıdı. Yaralar tekrar kanamaya başlayabileceği için tırnaklarını kullanmamayı öğrenmişti. Ray bir kese kâğıdı ve onun en sevdiği gazoz olan Mountain Dew'dan iki şişeyle kamyonete döndüğünde Andrew yeni gömleğini ve spor ayakkabılarını giymişti.

"Çok yakışmışlar, evlat," dedi Ray oğluna şişelerden birini uzatarak.

Andrew gülümsedi. "Ayakkabıları çıkarmam gerekecek, baba. Göle gittiğimizde kirlenirler."

Ray'in gözlerinde bir şeyler değişti. Bütün benliği keder ve üzüntüyle doldu. "Sana bir şey söylemem gerek, oğlum. Bugün balığa gitmiyoruz."

Hüzün Andrew'un yüzüne de yansımıştı. "Ama baba, annem bugün büyük bir balık tutarsam artık sizin kavga etmeyeceğinizi söyledi. Söz verdi."

Gözyaşları Ray'in gözlerine geri döndü fakat onları engelledi. "Evet, yavrum, artık kavga etmeyeceğiz. Bir daha asla." Elini oğlanın ensesine koydu. "Bugünden sonra etmeyeceğiz."

Andrew'un gözleri mutlulukla parladı. "Gerçekten mi? Söz mü baba?"

"Söz, evlat ama benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Tamam."

"Bugün yapmam gereken çok önemli bir iş var, bu yüzden balığa gidemiyoruz."

"Ama bugün pazar, baba. Pazarları çalışmıyorsun ki."

"Bugün yapmam gereken şey işle ilgili değil. Ama çok çok önemli bir şey." Bir an için durakladı. "Bana bir keresinde gizli bir yerin olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Andrew endişeli görünüyordu.

"Oraya hâlâ gidiyor musun?"

Oğlan utangaç bir şekilde başını salladı. "Evet ama sana yerini söyleyemem, baba. Bu bir sır."

"Sorun değil. Bana yerini söylemeni istemiyorum." Bir şey almak için koltuğunun altına uzandı. "Senden istediğim şey, gizli yerine gitmen ve bütün gün orada kalman. Bunlarla oynayabilirsin." Ray ona üç tane on beş santimlik oyuncak figürü gösterdi: Wolverine, Profesör X ve Cyclops.

"Vay canına." Andrew gözlerine inanamıyordu. Günü giderek daha da güzelleşiyordu.

"Ne diyorsun? Hediyelerini beğendin mi?"

"Evet, baba. Çok teşekkür ederim." Andrew oyuncaklara uzandı.

"Rica ederim, oğlum ama benim için gizli yerine gidip akşama kadar orada kalır mısın? Oyuncaklarınla oynarsın?"

Gözlerini yavaşça oyuncaklarından ayıran Andrew tekrar babasının kaygılı yüzüne odaklandı. "Annemle bir daha kavga etmeyecek misiniz?"

Ray mahcup bir şekilde başını iki yana salladı. "Bir daha asla," diye fısıldadı.

"Söz mü?"

"Söz, oğlum."

Bir kez daha neşeyle gülümsedi. "Tamam o zaman."

"Akşama kadar oradan çıkma, duydun mu?"

"Çıkmam, baba. Söz veriyorum."

"Al bakalım." Ray kese kâğıdını oğluna verdi. "İçinde en sevdiğin çikolata Butterfingers, biraz Pringles cips, peynirli ve jambonlu bir sandviç ve iki şişe daha gazoz var; böylece karnın acıkmaz ve susamazsın."

Andrew kese kâğıdını alıp içine baktı.

"Tek seferde hepsini birden yeme, yoksa hasta olursun."

"Yemem."

"Tamam o zaman. Gizli yerin yakın mı? Oraya yürüyebilir misin?"

"Evet, yürüyebilirim, baba. Uzak değil."

Ray oğluna tekrar sarıldı, bu sefer çok uzun bir süre. "Seni seviyorum, Andrew. Ne olursa olsun seni hep seveceğim, oğlum. Lütfen bunu unutma, olur mu?"

"Ben de seni seviyorum, baba." Babası gözyaşlarıyla boğuşurken Andrew kapısını açtı ve yeni gömleği, spor ayakkabıları ve oyuncaklarıyla yola koyuldu. Babası annesiyle bir daha asla kavga etmeyeceğine söz vermişti. Bugün hayatının en mutlu günüydü.

Yüz Bir

Andrew müziğin anıları aklından çıkarmasına yardımcı olacağını umarak radyoyu açtı fakat iş işten geçmişti. Hızlı bir yolculuğa çıkan beynine hatıralar ve imgeler hücum etmeyi sürdürüyordu.

Babasını benzinlikte bıraktıktan sonra evine dönmesinin sadece birkaç dakika sürdüğünü hatırladı. Oyuncak figürleri ceketinin cebine soktu, çitlerden atladı ve arka bahçeye açılan çalıların arasında bekledi. Sadece annesinin dışarıda olmadığına emin olmak istiyordu. Zaten orada olması için hava fazla soğuktu. Duvara doğru koşarak her gün yaptığı gibi kafese tırmanmaya başladı, bu sefer yeni spor ayakkabılarını kirletmemek için her zamankinden daha dikkatli davranıyordu. Tepedeki küçük yuvarlak pencereden içeri süzüldü ve gizli yerine girdi.

Yaptığı ilk şey, her zamanki gibi ayakkabılarını çıkarıp kalın yün çoraplarını giymek oldu. Tavan arasındaki döşeme tahtaları sağlamdı ve gıcırdayan yerleri uzun zaman önce tespit etmişti fakat yine de yukarıda dolaşırken dikkatli olması gerekiyordu. Andrew parmak uçlarına basarak ve ayaklarını zeminde kaydırarak tamamen sessiz bir şekilde hareket etmesini sağlayan bir yöntem geliştirmişti bile.

Andrew üç oyuncak figürü köşedeki tahta kasanın üstüne yerleştirdi ve gülümseyen gözlerle onlara baktı. Bakışları kasanın yanında yerde duran bir torba pamuk ve bir kutu ataşa kaydı. İçinde sıcak bir şeyin filizlenmeye başladığını hissetti. Uzun za-

mandır hissetmediği bir şeyin. Birden pamuk toplarına ve ataşlara dilini çıkarıp onlarla dalga geçti. Artık onlara ihtiyacı olmayacaktı. Babası ona bir daha asla annesiyle kavga etmeyeceğine söz vermişti. Ve babası her zaman sözünü tutardı. Eskiden olduğu gibi tekrar mutlu bir aile olacaklardı. Bu da artık kendi acısını yaratmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Andrew en sevdiği köşeye yerleşti ve birkaç çizgi roman aldı. Hepsini okumuştu fakat umurunda değildi.

Neredeyse iki saattir orada oturmuş dergileri karıştırıyordu ki annesiyle babasının odasından bir ses duydu. Andrew çizgi romanları bırakıp yerde açtığı pek çok deliğin birinden baktı. Annesi az önce odaya girmişti. Tüylü sarı bir havluya sarınmıştı. Saçları hâlâ ıslaktı ve geriye doğru taranmıştı. Andrew, annesi havluyu indirmeden önce gözünü delikten ayırdı. Onu daha önce çıplak görmüştü fakat bu, yanlışlıkla olmuştu. Andrew'un yerdeki deliklerinden görünmeyen bir kör noktada duran annesi çıplak bir halde yeniden ortaya çıkıvermişti. Andrew annesine ya da babasına çıplak bakmanın yanlış olduğunu biliyordu. Onları yorganın altında saklanıp garip sesler çıkarırken görmüştü. Okuldaki çocukların buna *sevişme* dediklerini biliyordu fakat anladığı kadarıyla ikisi de bundan pek zevk alıyor gibi görünmüyordu.

Çizgi romanlarına geri döndü, şimdi daha sessiz olması gerektiğini biliyordu fakat sonra annesiyle babasının odasının kapısının büyük bir şiddetle kapandığını duydu. Gözünü tekrar deliğe götürdü ve birkaç saniyeliğine nefesi kesildi. Babası kapalı kapının yanında duruyordu fakat neredeyse tanınmaz haldeki yüzü öylesine bir öfkeyle kaplıydı ki Andrew iliklerine kadar korktuğunu hissetti. Babasının elleri, kolları ve gömleği kan içindeydi. Çıplak haldeki annesi kocasının karşısında donup kalmıştı.

"Aman Tanrım. Ne oldu böyle? Andrew nerede?" diye sordu Andrew'un annesi sesi panikle kaplı.

Ray, "Andrew için endişelenmene gerek yok, seni yalancı fahişe," diye öylesine öfkeli bir sesle bağırdı ki neredeyse oda sallandı. "Sen o lanet olası sevgilini düşün asıl."

Emily tereddüt etti.

"Artık onu beceremeyeceksin." Cebinden bir şey çıkardı. Kanlı bir et parçasına benziyordu.

Emily boğuk bir çığlık attı. "Aman Tanrım, Ray. Sen ne yaptın? Tanrı aşkına, ne yaptın?" Elleri dehşet içinde ağzına gitti.

"Nathan olacak o acınası erkek müsveddesinin bir daha asla başka bir yuvayı yıkamayacağından emin oldum." Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Yaratıcısının karşısına çıktığında tek kelime edemeyeceğine de emin oldum. Dudaklarını mühürledim de diyebiliriz." Emily'ye doğru iki adım attı.

Emily bir adım gerileyip elleriyle vücudunu örtmeye çalıştı.

"Neden yaptın, Emily? Neden ailemizi yok ettin? Neden sevgime bu şekilde ihanet ettin? Neden beni bunları yapmak zorunda bıraktın?" Ray'in ağzından tükürükler saçılıyordu. "Birbirimize eskiden ne derdik hatırlıyor musun?" Cevabı beklemedi. "Derdik ki: *Sen osun, tatlım. Hayatım boyunca aradığım kişi sensin. Sen benim ruh eşimsin. Asla ayrılmayacağız çünkü sen hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişisin.* Bunu hatırlıyor musun?"

Sessizlik.

"CEVAP VER BANA."

Ray'in sesi o kadar yüksek ve öfke doluydu ki Andrew hemen oracıkta altına kaçırdı.

"E... evet." Emily o kadar şiddetli ağlıyor ve titriyordu ki neredeyse nefes nefeseydi.

"Ama o kişi ben değildim, değil mi? Bana yalan söyledin, seni adi kaltak. Sahip olduğumuz şeyin kutsal... özel... ölümsüz olduğuna inandırdın beni. Ama öyle değildi, değil mi? Senin için yeterli değildim."

Emily'nin dudakları kıpırdamıyordu.

"Aradığın kişi o muydu?" diye sordu Ray. "Nathan senin için o kişi miydi?" Bir adım yaklaştı. Emily'nin sırtı duvara değiyordu. Gidebileceği başka yer yoktu. "Onu seviyor muydun?"

Cevap gelmedi.

"Onu. Seviyor. Muydun?.." Ray'in tavırları tamamen değişti, sanki başka biri ruhunu ele geçirmişti. Kötüden de öte biri.

Emily'nin sesi tamamen kesilmişti. Ses telleri katıksız bir korkuyla donmuştu. Düşünmeden, gayriihtiyari bir hareketle hafifçe başını salladı.

Ray'in öfkesinin patlaması için gereken tek şey buydu.

"Gerçek aşk senin için bu demekse o zaman ona sahip olmalısın. Onu sonsuza dek içinde taşımalısın. Sen ve o, sonsuza dek bir arada." Emily'ye doğru öyle bir hızla ve kararlılıkla ilerledi ki bir ordu bile onu durduramazdı. Kapalı yumruğu başına öyle bir güçle çarptı ki kadın baygın halde yere yığıldı.

Yukarıda âdeta taş kesilen Andrew, cevap veremeyecek kadar korkmuş, sesi gitmişti ve gözleri neredeyse kırpma yeteneğini kaybetmişti. Zihni tüm o görüntülerle başa çıkamayacak kadar genç ve naifti. Ama kılını bile kıpırdatmadı. Gözlerini delikten hiç ayırmadı.

Sonraki bir saat boyunca Andrew babasının içindeki canavarın yüzeye çıkışını izledi.

Ray, Emily'yi yatağa sürükleyip bağladı. Sonra uzun bir parça kalın siyah iplik ve bir iğne alarak ağzını titizlikle dikmeye başladı. Yanında getirdiği o tuhaf kanlı et parçasını aldı, Emily'nin bacaklarını ayırıp onu içine soktuktan sonra dikiş attı. Ray daha sonra Emily'nin kanını kullanarak duvara bir şeyler yazdı. Harfler Andrew'un okuyabileceği kadar büyüktü. O ADAM SENİN İÇİNDE.

Ray karısının ayakta durmasını sağlamak için yatağın bir ucunu kaldırıp uzaktaki duvara doğru itti.

Andrew'un gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Ray gardırobun üstündeki kutudan çift namlulu tüfeğini aldı, Emily'nin tam önünde yere oturdu, bacak bacak üstüne attı, tüfeği dizlerine dayadı ve beklemeye başladı.

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Birkaç dakika sonra Emily gözlerini açtı. Çığlık atmaya çalıştı fakat dudaklarındaki dikişler sesin çoğunu vücudunun içinde hapsetti. Emily'nin şaşkın gözleri kocasının yüzüne takıldı.

Ray ona gülümsedi.

"İstediğin bu muydu, Emily?" Ses tonu değişmişti; dingin, anlayışlı bir hal almış, sanki birdenbire içinde sonsuz bir huzur bulmuş gibiydi. "Bunların hepsi senin suçun. Umarım cehennemde çürürsün." Ray başını geriye yatırıp tüfeğin namlularını çenesinin altına yerleştirdi. Parmağı tetiği iyice kavradı.

Emily olacakları beklerken ve Ray'in ne yaptığını anlayınca sarsıldı. Kocası aklını tamamen yitirmişti. Oğullarını ve sevgilisini öldürdüğüne emindi. Midesindekiler ağzına geldi fakat Ray'in dikişleri tarafından engellendi. Panikleyip boğulmaya başladı. Ciğerlerine oksijen gitmedi.

Başını geriye yatıran Ray derin bir nefes alıp tetiği çekti. Ve tüfek ateşlenmeden hemen önceki o kısacık anda onları gördü. Ahşap tavan döşemelerinin arasında gizlenmişlerdi. Onları görmüştü çünkü ışık onlardan yansımıştı ve kırpışmışlardı.

Oğlunun dehşetle doğrudan kendisine bakan gözlerini görmüştü.

Yüz İki

Uyandı ama gözlerini açmadı. Çok uzun süre baygın kalmadığını biliyordu, en fazla beş on dakika. Nemli bez ön kapıda burnuna ve ağzına bastırıldığında karakteristik kokuyu hemen tanımıştı: eter. Ayrıca çömelmiş pozisyondayken ve kesinlikle kendisinden daha güçlü bir rakibe karşı arkasından gelen sürpriz bir saldırıyla pusuya düşürülmüşken direnmenin anlamsız olacağını fark etmişti.

İçgüdüleri hemen harekete geçmişti. Saldırganın onu etkisiz hale getirmek için sakinleştirici kullandığını fark eder etmez kendisinden ne tür bir tepki beklediğini anlamıştı. Nefesini olabildiğince uzun süre tutarak ve mücadele ediyormuş gibi yaparak rol yapmıştı. İlk anda bünyesine giren eter şüphesiz onu bayıltacaktı fakat bu çok uzun sürmeyecekti. Saldırganı yeterince mücadele ettiğine ve nefessiz kaldığına ikna edebilirse adam onun uzun süre baygın kalacağına inanabilirdi.

İşe yaramıştı.

Saldırgan onun bayıldığına kanaat getirerek bezi burnuna yirmi beş saniyeden fazla tutmamıştı.

Şimdi Başkomiser Blake tamamen hareketsiz ve sessizdi. Bir araba motorunun tıkırtısını duyabiliyordu. Altındaki sert zeminin sık sık titrediğini ve sarsıldığını hissediyordu. Çevresini daha iyi tanımak için gözlerini hafifçe açtı. Hiç şüphe yoktu: Bir minibüsün karanlık arka bölmesinde yatıyordu ve hızla bir yere gidiyordu. Elleri arkadan bağlanmıştı fakat ayakları bağlı

değildi. Bu ona bir şans verebilirdi. Cep telefonu ve çantası ortada yoktu, hiç şaşırtıcı değildi bu.

Şimdilik beklemekten başka yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu.

Başkomiser zihnindeki saatle hep çok uyumlu olmuştu. Tamamen durana kadar yaklaşık bir saat yol aldıklarını tahmin etti. Minibüs, yolculuğun büyük bölümünde makul bir hızda ilerlemiş gibiydi, bu da bir şekilde Los Angeles'ın meşhur dur kalk trafiğinden büyük oranda kaçmayı başardıkları anlamına geliyordu. Saldırgan onu nereye götürmüş olursa olsun, şehrin dışında bir yer olduğuna emindi.

Sürücü kapısının açılıp sertçe kapandığını duydu. Adam onun için geliyordu. Gösteri zamanı gelmişti.

Kayarak hızla arka kapıya doğru ilerledi ve olabildiğince yaklaştı. Tek bir şansı olacaktı. Dizlerini göğsüne çekti. Bu kez sürpriz avantajı onun yanındaydı. Kapıların açıldığını duydu ve kendini hazırladı.

Kapılar açılınca var gücüyle bir tekme savurdu. Ayakları saldırganın göğsünde patladı. Hayatında ilk kez işe giderken ince topuklu ayakkabı giymiş olmayı diledi.

Tahmin ettiği gibi, saldırganı tamamen gafil avladı. Nefesi kesilen adam geriye doğru sendeleyerek yere düştü.

Başkomiser vücudunu öne doğru atıp kendini minibüsün arka bölmesinin kenarına itti. Bacakları korku ve adrenalin yüzünden öylesine titriyordu ki ayağa kalkıp kalkamayacağından emin değildi. Dengesini sağlamaya çalışır ve minibüsten atlarken gözleri hızla etrafı taradı. Minibüs büyük ve eski bir binanın önüne park edilmişti fakat etrafta çorak arazi, seyrek bitki örtüsü ve belli ki oraya ulaşmak için kullandıkları dar yoldan başka bir şey yoktu.

Bakışlarını yere indirince korku bir tsunami gibi boğazında yükseldi. Saldırgan gitmişti.

"Lanet olsun!"

Paniğe kapılan başkomiser yola doğru koşmaya başladı fakat ayağında bunun için uygun ayakkabılar yoktu ve elleri hâlâ arkadan bağlıydı. Tuhaf, sarsak birkaç adım atmıştı ki muazzam bir güç ve ustalıkla ayakları yerden kesildi. Adamın tekrar arkasından geldiğini duymamıştı bile.

Küt diye yere düştü; önce omzunu, sonra başını çarptı. Gözleri bulanıklaştı, görebildiği tek şey başında bekleyen uzun bir silüetti.

"Zeki sürtük sert oynamak istiyor demek?" Sesi sakin ama tehditkârdı. "Şunun tadına bir bak o zaman."

Elini yumruk yaptı.

"Acı zamanı, pis kaltak."

Yüz Üç

Whitney Myers üçüncü çalıştan sonra cep telefonunu açmadan önce saatine baktı.

"Whitney, sana verecek bilgilerim var," dedi Leighton Morris her zamanki aşırı heyecanlı sesiyle. Morris, Myers'ın LAPD'deki bağlantılarından bir başkasıydı ve arada sırada içeriden bilgiye ihtiyaç duyduğunda onu arardı.

"Dinliyorum."

"Benden göz kulak olmamı istediğin şu dedektif vardı ya, Robert Hunter..."

"Evet, ne olmuş ona?"

"Bu sabah erkenden bir uçağa bindi."

"Uçağa mı bindi? Nereye gitti?"

"Sonoma bölgesindeki Healdsburg'a."

"Sonoma mı? Yuh. Niye ki?"

"Bilmiyorum. Ama kesinlikle şu anda araştırdığı vakayla alakalı bir durum ki son derece gizli tutuluyor."

"Bu sabah mı gitti demiştin?"

"Evet ve az önce bu öğleden sonrası için de dönüş bileti ayırttı." Kısa bir duraklama oldu. "Hatta birazdan uçağa biner herhalde."

Myers saatine baktı. "Uçak LAX'e mi inecek?"

"Evet."

"Uçuş detayları var mı elinde?"
"Evet."
"Tamam, göndersene bana."
Myers görüşmeyi sonlandırıp bekledi.

Yüz Dört

Hunter herhangi bir rötar olmadan LAX'e tam zamanında indi. Alacak bagajı olmadığı için inişten birkaç dakika sonra çıkış kapısından geçti. Garcia çoktan gelmişti, kolunun altında bir dosyayla onu bekliyordu.

"Arabayı ücretli parka mı bıraktın?" diye sordu Hunter.

Garcia yüzünü buruşturdu. "Deli misin sen? Bu resmî bir iş. O kadar da ayrıcalığımız olsun."

Hunter gülümsedi. "Tamam, hadi birer kahve içelim de bulduklarımı sana anlatayım. Merkezden ya da araştırma ekibinden haber var mı?"

"Şu ana kadar bir şey yok. Az önce konuştum."

Birinci platformdaki Starbucks'ın arka tarafında bir yerde tenha bir masa buldular. Hunter, Garcia'ya Harperlar hakkında bulduğu her şeyi anlattı. Ona Andrew'un tavan arasındaki gizli yerinden ve gözetleme deliklerinden bahsetti. Andrew'un kendine zarar verdiğini ve bir şekilde hayatta kalarak yirmi yıl önce o gün her şeye tanık olduğunu anlattı. Ondan sonra Andrew sırra kadem basmıştı.

"Eğer babası o kadar acımasız bir adamsa Andrew nasıl hayatta kaldı?"

"O gün tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Andrew dışında kimse bilmiyor. Ama o hayatta. Ve kafasındaki düdüklü tencere sonunda patladı."

"Yani bir şey mi onu tetikledi?"

Hunter başını salladı.

"Peki hiç fotoğrafı yok muydu?"

"Hiç bulamadım. Küçük kasaba, küçük okul. O zamanlar okulun yıllığında sadece lise öğrencileri yer alıyormuş. Olay olduğunda Andrew beşinci sınıftaymış." Ensesindeki yara izini ovuşturdu. "Sanırım katilin, kurbanların ona hatırlattığı kişiye duyduğu derin sevgiyle birlikte yansıtma ve aktarım yöntemlerini kullandığı konusunda haklıydık."

"Annesi. O yaşta en çok sevdiği kişi. Ne olursa olsun asla incitmeyeceği kişi."

"Ne olursa olsun."

"Oedipus kompleksi mi?"

"Annesine âşık olduğunu sanmıyorum ama çok az arkadaşı olan utangaç bir çocukmuş. Ailesi onun her şeyiymiş. Onun zihninde yanlış yapmazlardı."

"Duyguları anne sevgisi ve romantik aşkın bir araya geldiği bir karışıma evrilmiş olabilir mi?"

Hunter bu teoriyi düşündü. "Bu mümkün, neden ki?"

"Pekâlâ, sıra bende. Sana ne bulduğumu göstereyim." Garcia yanında getirdiği dosyayı açtı ve Jessica Black'in dairesinde bulduğu müzik dergisini çıkardı. Hunter'a Mark Stratton'ın başına gelenleri, kendisini nasıl kontrol edemediğini ve olası bir kaçırılma mahallini nasıl mahvettiğini anlattı. "Dairelerindeyken tesadüfen bu dergiye rastladım. İçinde Jessica Black'le yapılmış bir röportaj var. Belirli bir bölümde röportajı yapan kişi ona aşk hakkında sorular sormuş."

"Ne gibi?"

"Gerçek aşkın onun için ne anlama geldiğini sormuş." Garcia dergiyi Hunter'a doğru itti ve altı çizili bazı satırları gösterdi. "Cevabı buymuş."

Hunter'ın gözleri satırların üzerinde gezinirken durakladı. Kalbi küt küt attı. Satırları tekrar okudu.

Bana göre gerçek aşk kontrol edilemez bir şeydir. İçinde parıl parıl yanan ve etrafındaki her şeyi yutan bir ateş gibi.

"İçinde parıl parıl yanan bir ateş?" dedi Garcia başını iki yana sallayarak. "Bana pek tesadüf gibi gelmedi. Bu yüzden ofise dönüp internette araştırma yaptım... hiçbir şey bulamadım. Ama sonra bana halk kütüphanesindeki dergi arşivlerinin ne kadar iyi olduğunu söylediğini hatırladım ve şehir merkezine gittim."

"Sonuç?.."

"Bunu buldum." Dosyadan kütüphaneden aldığı çıktının bir kopyasını çıkardı ve Hunter'a doğru itti. "*Art Today* dergisi için Kelly Jensen'la yapılmış bir röportaj. Gerçek aşk ve onun bu konuya nasıl baktığı hakkında başka bir soru." Altı çizili satırları işaret etti. "Cevabına baksana."

Aşk acıtır, gerçek aşk daha da çok acıtır. Bu konuda pek şanslı olmadığımı itiraf etmeliyim. Son deneyimim benim için çok acı vericiydi. Ve şunu fark etmemi sağladı: Aşk, insanın içindeki çılgın bir bıçak gibidir ve ufacık bir darbeyle açılabilir. Açıldığında seni keser. İçindeki her şeyi parçalar. Seni kanatır. Ve bu konuda yapabileceğin çok az şey vardır.

"Kahretsin," diye fısıldadı Hunter elini saçlarının arasından geçirerek.

"Kütüphanede Laura Mitchell hakkında benzer bir makale bulamadım. Derken aklıma James Smith'in dairesine gitmek gibi çılgınca bir fikir geldi."

"Laura hakkında bulabileceğin en iyi dergi ve makale koleksiyonu."

"Kesinlikle," dedi Garcia. "Birkaç saatimi aldı ama bunu buldum." Hunter'a *Contemporary Painters*'ın bir nüshasını verdi.

Aşk hakkında başka bir soru da vardı. Hunter altı çizili satırları okudu: *Gerçek aşk en inanılmaz şeydir. Kontrol edemeyeceğin*

bir şey. Hiç beklemediğin bir anda içinde bir bomba gibi patlayan ve seni tamamen tüketen bir şey.

"Onlara aşkı veriyor," dedi Garcia. "Kendi aşkını değil, okuduklarına göre onların gerçek aşk olarak gördükleri şeyi. Onların kendi sözlerine göre."

Hunter sessizce onayladı. "Zihni allak bullak olmuş durumda. Aşkın ne olduğunu hiç anlamıyor. Buna pek şaşırmadım. Andrew'a göre gerçek aşk annesiyle babasının arasındaki aşktı fakat o gece tanık olduğu şey bu kavramı paramparça etti ve o günden beri o parçaları tekrar bir araya getirmeye çalışıyor."

"Tamam da neden şimdi?" diye sordu Garcia. "Travma yirmi yıl önce meydana geldiyse neden şimdi harekete geçiyor?"

"Travmalar basit değildir, Carlos," diye açıkladı Hunter, "hiçbir psikolojik yara basit değildir. İnsanların hayatlarının şu ya da bu aşamasında yaşadıkları pek çok travma hiçbir zaman eyleme dönüşmez. Çoğu zaman travma geçiren kişi bile bunu neyin tetiklediğini bilmez. Birdenbire kafalarının içinde patlar ve kendilerini kontrol edemezler. Andrew'un durumunda da Laura, Kelly ya da Jessica'nın fotoğrafını bir dergi ya da gazetede görmek bile bunu tetiklemiş olabilir."

"Çünkü annesine sadece fiziksel olarak benzemiyorlardı, aynı zamanda öldüğünde annesiyle aynı yaştaydılar ve hepsi de sanatçıydı."

"Aynen öyle." Hunter'ın cep telefonu çalmaya başladı. Ekranda *Gizli Numara* yazıyordu.

"Dedektif Hunter," dedi telefonu kulağına götürerek.

"Merhaba, dedektif. Doğduğum şehri nasıl buldunuz?"

Hunter'ın şaşkın bakışları Garcia'ya yöneldi. "Andrew?.."

Yüz Beş

Garcia'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yanlış duyduğunu sanmıştı fakat Hunter'ın yüzündeki ifade pek şüphe bırakmamıştı.

"Andrew Harper?.." diye tekrarladı Hunter sakin bir ses tonuyla.

Telefondan bir kahkaha geldi. "Yirmi yıldır kimse bana Andrew dememişti." Cümle sakin bir tonda söylenmişti. Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. Hunter, Myers'ın Katia Kudrov'un telesekreterinden aldığı kayıtta duyduğu fısıltılı sesini hatırladı.

"Gerçek adınla çağrılmayı özlüyor musun?" Hunter'ın ses tonu Andrew'unkiyle eşleşti.

Sessizlik.

"Orada olduğunu biliyorum, Andrew. O gün evinde olanları gördüğünü biliyorum. İyi ama neden kaçtın? Nereye gittin? İnsanların sana yardım etmesine neden izin vermedin?"

"Yardım etmesine mi?" Güldü.

"Kimse senin yaşadıklarınla tek başına başa çıkamazdı. O dönemde yardıma ihtiyacın vardı. Şimdi de yardıma ihtiyacın var."

"Başa çıkmak mı? Bir insan gözlerinin önünde babasının bir canavara dönüşmesiyle nasıl başa çıkabilir? O baba ki sadece birkaç saat öncesinde bana hayatımda aldığım en güzel hediyeyi vermişti. O baba ki bana her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Artık kavga olmayacak demişti. O baba ki annemi ve beni her şeyden çok sevdiğini söylemişti. Bu nasıl bir sevgi?"

Hunter'ın cevabı yoktu.

"Seni araştırdım. Eskiden psikologdun, değil mi? Sence yaşadıklarımla başa çıkmama yardım edebilir miydin?"

"Elimden geleni yapardım."

"Saçmalık."

"Hayır, değil. Hayat kendi başımıza yaşamamız için tasarlanmamış. Hepimizin zaman zaman yardıma ihtiyacı olur. Ne kadar güçlü ya da dayanıklı olduğumuzu düşünürsek düşünelim. Bir insan tek başına bazı yaşam koşullarıyla baş edemez. Özellikle de daha on yaşındayken."

Sessizlik.

"Andrew?"

"Bana Andrew demeyi kes. Bunu yapmaya hakkın yok. Kimsenin yok. Andrew yirmi yıl önce o gece öldü."

"Tamam. Sana hangi isimle hitap etmemi istersin?"

"Bana hiçbir isimle hitap etmeni istemiyorum. Ama madem hakkın olmayan bir şeyi araştırarak her şeyi berbat ettin, benim de sana bir sürprizim var. Telefonunun video izleme özelliği vardır herhalde, değil mi?"

Hunter kaşlarını çattı.

"Sana az önce hazırladığım kısa bir videoyu gönderiyorum. Umarım beğenirsin."

Hat kesildi.

"Ne oldu?" diye sordu Garcia.

Hunter başını iki yana salladı. "Bana bir tür video gönderiyormuş."

"Video mu? Ne videosu?"

Hunter'ın telefonu öttü. *Gelen video isteği.*

"Sanırım öğrenmek üzereyiz."

Yüz Altı

Hunter hemen evet düğmesine basarak isteği kabul etti. Garcia yaklaşıp kafasını uzattı. Gözleri Hunter'ın cep telefonu ekranında yavaş yavaş dolmakta olan küçük ilerleme çubuğuna sabitlenmişti. Zaman geçmek bilmiyordu.

Telefon sonunda tekrar öttü. *İndirme tamamlandı. Şimdi izle?*

Hunter tekrar evet düğmesine bastı.

Görüntü bulanık, kalite standartların altındaydı. Belli ki ucuz bir cep telefonu kamerasıyla kaydedilmişti fakat ekranda gördükleri kişiye dair şüphe yoktu.

"Bu da ne?" Garcia biraz daha yaklaştı.

Boş bir odanın ortasındaki metal sandalyeye bağlanmış bir kadın vardı. Başı öne eğikti, yüzüne düşen koyu renk saçları yüz hatlarını gizliyordu. Fakat ne Hunter'ın ne de Garcia'nın onun kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeye ihtiyacı vardı.

"Deliriyor muyum ben?" diye sordu Garcia gözleri fal taşı gibi açık, beti benzi atmış halde. Hunter'ın dudaklarından tek kelime çıkmadı.

"Başkomiser Blake'i nasıl yakalamış?" Garcia'nın gözleri hâlâ ekrana kilitliydi.

Hunter'dan hâlâ ses yoktu.

Video oynamaya devam etti.

Başkomiser Blake yavaşça başını kaldırırken Hunter kalbinin sıkıştığını hissetti. Başkomiserin ağzından ve burnundan kan

geliyordu ve şişen sol gözü neredeyse kapanmıştı. Uyuşturulmuş görünmüyordu, sadece şiddetli bir acı çekiyor gibiydi. Görüntü birkaç saniye daha yüzüne odaklandıktan sonra ekran kardı.

"Çılgınlık bu," dedi Garcia bir çocuk gibi yerinde duramayarak.

Hunter'ın telefonu tekrar çaldı. Hemen açtı.

"Merak ediyorsan diye söylüyorum," dedi fısıldayan ses, "hâlâ hayatta. O yüzden yerinde olsam bir sonraki hamleme çok dikkat ederdim. Çünkü bu şekilde ne kadar kalacağı buna bağlı. Peşimi bırak."

Hat kesildi.

"Ne dedi?"

Hunter anlattı.

"Kahretsin. Çok berbat bir durum bu. Başkomiseri neden kaçırdı? Neden bize video gönderdi? Bu onun yöntemine tamamen aykırı. Önceki kurbanların hiçbirinde böyle bir şey yapmamıştı."

"Çünkü Başkomiser Blake önceki kurbanlardan hiçbirine benzemiyor, Carlos. Ona annesini hatırlatmıyor. Onu bu yüzden kaçırmadı. O bir güvence... pazarlık aracı."

"Ne?"

"Telefonda dedi ki 'Yerinde olsam bir sonraki hamleme çok dikkat ederdim. Çünkü ne kadar hayatta kalacağı buna bağlı. Peşimi bırak.' Onu güvence olarak kullanıyor."

"Neden?"

"Çünkü çok yaklaştık ve bunu beklemiyordu. Kim olduğunu... ya da en azından eskiden kim olduğunu biliyoruz. Onu yakalamamızın an meselesi olduğunun farkında."

Garcia alt dudağını ısırdı. "Panikliyor."

"Evet. Videoyu bu yüzden gönderdi. Ve panikleyip orijinal plandan saptıklarında hata yaparlar."

"Hata yapmasını bekleyecek vaktimiz yok, Robert. Başkomiser elinde."

"Hatayı çoktan yaptı bile."

"Ne? Ne hatası?"

Hunter telefonunu gösterdi. "Bize video gönderdi. Bize internet lazım."

"İnternet mi?" Garcia kaşlarını çattı. "İzini sürebilir miyiz?"

"Sanmam. O kadar aptal değil."

"İnterneti ne yapacağız o zaman?"

Etrafına bakınan Hunter köşedeki masada oturan otuzlu yaşlarında bir adam gördü. Dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

"Affedersiniz, çevrim içi misiniz?"

Adam başını kaldırdı, bakışları hızla Hunter'a ve onun hemen arkasında duran Garcia'ya kaydı. Adam şüpheyle başını salladı. "Evet."

"Bilgisayarınızı hemen ödünç almamız lazım," dedi Hunter oturup dizüstü bilgisayarı kendisine doğru çekerek.

Adam tam bir şey söyleyecekti ki Garcia elini adamın omzuna koyarak rozetini gösterdi.

"Los Angeles Cinayet Masası, bu önemli bir mesele."

Adam teslim olur gibi iki elini havaya kaldırıp ayaklandı.

"Ben hemen şurada olacağım." Köşeyi gösterdi. "Keyfinize bakın."

"Neden birdenbire internete ihtiyaç duydun?" diye sordu Garcia, Hunter'ın yanına oturarak.

"Bana bir saniye izin ver." Google'da bir şey arıyordu. Bir internet sayfası yüklendi ve Hunter sayfayı hızlıca taradı.

"Lanet olsun."

Hunter telefonu eline alıp videoyu tekrar izledi, kaşlarını çattı.

"Kahretsin."

Google'da başka bir şey arattı. Yeni bir sayfa yüklendi ve onu da hızlıca taradı. "Kahretsin," diye fısıldadı saatine bakarak. "Hadi gidelim," dedi ayağa kalkarak.

"Nereye?"

"Santa Clarita'ya."

"Ne? Neden?"

"Çünkü başkomiserin nerede tutulduğunu biliyorum."

Yüz Yedi

Garcia'nın arabasının ışıkları ve sireninin yardımıyla hızla yol alıyorlardı. 405 numaralı eyaletler arası otoyola girdiklerinde Garcia hız şeridine geçerek saatte yüz otuz beş kilometre hıza ulaştı.

"Pekâlâ, başkomiserin nerede tutulduğunu nasıl anladın?" dedi Garcia.

Hunter videoyu tekrar oynatarak ortağına gösterdi. "Başkomiser bana söyledi."

"Efendim?"

"Dudaklarına dikkat et."

Bakışlarını bir an için yoldan ayıran Garcia başkomiserin dudaklarının hafifçe kıpırdadığını fark etti.

"Vay canına."

"Başkomiser, Andrew'un bu videoyu çekmesinin tek bir nedeni olduğunu biliyordu. Videoyu izleyeceğimizi biliyordu."

"Daha da önemlisi," diye ekledi Garcia, "senin izleyeceğini biliyordu. Peki ne dedi?"

"St Michael's Hastaevi."

"Ne?"

"Bu yüzden internete ihtiyacım vardı. St Michael's *Hastanesi* dedi sanmıştım. Ama böyle bir yer yok, hiç de olmamış. O yüzden videoyu tekrar izledim ve hastane değil, *hastaevi* dediğini fark ettim. Santa Clarita'daki St Michael's Hastaevi dokuz yıl önce

çıkan yangında binanın büyük bölümü yok olunca kapanmış." Hunter adresi Garcia'nın GPS sistemine girdi. "İşte burada."

"Kahretsin," dedi Garcia. "Tepelere doğru. Tamamen ıssız."

Hunter başıyla onayladı.

"Peki başkomiserin orada tutulduğundan kuşkulanıyorsak neden oraya SWAT ekibi olmadan gidiyoruz?"

"Çünkü Andrew başkomiserin ne kadar yaşayacağının bizim hareketlerimize bağlı olduğunu söyledi. Bir şekilde yaptıklarımızı izliyor."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, Carlos. Ama beni uçaktan inmemden birkaç dakika sonra aradı. Gideli bir gün bile olmamıştı. Bu sabah Healdsburg'a gittiğimi nereden biliyordu?"

Garcia'nın cevabı yoktu.

"SWAT ekipleri harikadır ama göze batarlar. Andrew nerede olduğunu bildiğimizi anlarsa bizim ya da herhangi bir SWAT ekibinin ona ulaşabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde Başkomiser Blake'e ulaşır. İşte o zaman oyun biter."

"Peki ne yapacağız?"

"Elimizden ne gelirse. Onu şaşırtabiliriz. Yerini bildiğimizi bilmiyor. Sürpriz faktörü bizim yanımızda. Eğer doğru hareket edersek bu işi bitirebiliriz, hem de şimdi."

Garcia gaza bastı.

Hunter, Garcia'nın yanında getirdiği dergileri ve çıktıları karıştırmaya başladı. Jessica Black'le yapılan röportajı en baştan okumaya başlamıştı ki birden durakladı ve kaşlarını çattı. Laura Mitchell'ın röportajının yayınlandığı dergiye uzandı.

Adrenalin damarlarına hücum etti. "Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı.

"Ne oldu?" dedi Garcia.

"Bekle." Bilgisayar çıktısını –Kelly Jensen'ın röportajını– aldı. "Gözlerimiz kör olmuş resmen."

"Tanrı aşkına, ne buldun, Robert?"

"Bu üç derginin aynı şirkete ait olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Garcia omuz silkti.

"Ama öyleymiş."

"Tamam, yani?.."

"Röportajları yapan muhabirin adına baktın mı?"

"Hayır." Garcia endişelenmeye başlıyordu.

"Aynı adammış."

"Hadi canım."

Hunter dergilerden birini kaldırıp muhabirin adının yazdığı künyeyi gösterdi.

Ayışığı Kitaplığı

Yüz Sekiz

Hunter çoktan merkezi aramıştı. Onlara muhabirin ev ve iş adresine ekip göndermelerini söyledi. Görüldüğü takdirde durdurulacak ve derhal tutuklanacaktı. Kayıtlı arabası için de arama emri çıkarıldı.

Santa Clarita'da Sand Canyon Way'den tepelere doğru ilerlediler ve sağa, eski St Michael's Hastaevi'nin girişine doğru beş yüz metre daha giden küçük ve dar bir yola saptılar.

"Buralarda bir yerde arabadan inip yolun geri kalanını yürüsek iyi olur," dedi Hunter girişe iki yüz metre kadar yaklaştıklarında. "Geldiğimizi fark etmesini istemiyorum."

Garcia başını salladı ve uzun ağaçların arkasında arabayı bırakacak gizli bir yer buldu.

Yolun geri kalanını yüksek bitkilerin arasından hızla yürüyerek geçtiler ve kullanılmaz haldeki St Michael's Hastaevi binasına yaklaşık yetmiş beş metre mesafede korunaklı bir yer buldular.

İki katlı, dikdörtgen yapıdaki bina doksan iki metrekarelik bir alanı kaplıyordu. Dış cephenin büyük kısmı yıkılmış, çatının büyük bölümü en üst katın içine çökmüştü ve her yerde bir süre önce büyük bir yangın çıktığına dair izler vardı. Belli noktalarda binanın içi görülebiliyordu. Etrafta her yana saçılmış enkaz parçaları göze çarpıyordu.

"Burası olduğuna emin misin?" diye sordu Garcia. "Burada hiçbir şey yok gibi görünüyor."

Hunter vaktiyle binanın ana girişi olan yerin etrafındaki zemini işaret etti. Bir dizi yeni lastik izi vardı.

"Yakın zamanda buraya birileri gelmiş."

İzler binanın önünden uzaklaşarak duvarların sağlam göründüğü tek yer olan arka tarafa doğru gidiyordu. Hunter ve Garcia birkaç dakika uzaktan gözlem yaparak güvenlik kamerası ya da başka bir güvenlik veya yaşam belirtisi aradı. Hiçbir şey yoktu.

"Hadi yaklaşalım," dedi Hunter.

Lastik izleri binanın yer altı katına inen büyük bir merdivenin ve tekerlekli sandalye rampasının yanında son buluyordu. Basamaklarda her iki yöne doğru giden birkaç ayak izi vardı. Hepsi de aynı kişiye ait gibi görünüyordu.

"Burada her ne oluyorsa aşağıda oluyor." Garcia başıyla merdivenleri işaret etti.

Hunter silahını çıkardı.

"Öğrenmenin tek yolu var. Hazır mısın?"

Garcia silahını aldı. "Hayır ama yine de yapalım."

Yüz Dokuz

Merdivenin dibindeki çift kanatlı kapıların kilitli olmaması şaşırtıcıydı. Hunter ve Garcia kapıları iterek içeri girdiler.

İlk oda eski tarz bir resepsiyon lobisiydi. Sol taraftaki duvara köhne, yarım daire şeklinde bir banko sabitlenmişti. Kırık dökük mobilyalar etrafa saçılmış, toz ve eski bezle kaplanmıştı. Resepsiyon bankosunun ötesinde bir dizi kanatlı kapı daha vardı.

"Bundan hiç hoşlanmadım," diye fısıldadı Garcia. "Bu yerde yanlış bir şeyler var."

Hunter yavaşça etrafına bakındı. Hâlâ hiçbir güvenlik kamerası ya da davetsiz misafirlere karşı herhangi bir güvenlik önlemi göremiyordu. Garcia'ya başıyla işaret etti ve ikisi de dikkatle sıradaki kapılara yaklaştılar.

Hunter kapıların kollarını yokladı, kilitli değildiler. Devam ettiler.

Kapılar yaklaşık on metre boyunca uzanan geniş bir koridora açıldı. Tek bir loş ampul koridorun zifirî karanlığa gömülmesini engelliyordu. Durdukları yerden koridorun ortasında tek bir kapı görebiliyorlardı.

"Pekâlâ, elektriktir, auradır, bu tarz saçmalıklara inanan biri değilim ama burada kesinlikle boktan bir şeyler var. Bunu ruhumda hissedebiliyorum," dedi Garcia.

Sol taraflarındaki tek kapıya ulaşana kadar gizlice ilerlemeye devam ettiler. O da kilitli değildi. İçeri girdiler.

Yedi buçuk metreye altı metre boyutlarındaki oda bir marangoz atölyesi gibi döşenmişti: büyük bir ahşap çizim masası, dayanıklı bir çalışma tezgâhı, eski, metal iki dosya dolabı, duvara monte edilmiş raflar ve duvarlardan sarkan ve odanın etrafına dağılmış bir sürü alet ve edevat.

Hunter ve Garcia bir süre hareketsiz kalarak her şeyi incelediler. Sonunda çizim masasına yaklaştıklarında donup kaldılar.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Garcia. Gözleri masanın üzerindeki tasarım planlarına ve fotoğraflara takıldı. Sadece tek bir şey gösteriyorlardı. Daha önce gördükleri bir nesneyi. Kelly Jensen'ın cesedinin içinden çıkarılan yelpaze gibi açılmış bıçağı.

Hunter odanın diğer ucunda, çalışma tezgâhının üstünde duran küçük bir kutunun içindeki nesneleri tanıdı: kendi kendini harekete geçiren tetik mekanizması. Bunlardan üç tane vardı ve kullanılmaya hazırdılar. Yanlarında içinde iki alüminyum boru bulunan başka bir kutu buldu. Hunter ve Garcia'nın bunların tam olarak ne olduğunu anlamak için yakından bakmalarına gerek yoktu, Jessica Black'in vücuduna yerleştirilen işaret fişeği için deneme çalışmalarıydı. *Burası onun korku odası*, diye düşündü Hunter. *Onun ölüm fabrikası.*

"Şuna bak," dedi Garcia masanın üstündeki diğer çizimlere bakarak. "Laura Mitchell üzerinde kullanılan bombanın planları."

Tedirgin bir sessizlik oldu.

Garcia gözlerini odada bir kez daha gezdirdi. "Burada neredeyse her türlü işkence ve ölüm aletini yapabilir."

Hunter da odayı tekrar süzdü: tavanı, köşeleri, stratejik yerleri... Yine de herhangi bir güvenlik kamerası göremedi.

"Biz tam buradayız!" Garcia duvara yapıştırılmış bir kâğıda uzandı.

"Ne buldun?"

"Buranın yer altı kat planına benziyor."

Hunter yaklaşıp çizimi inceledi. İçinde bulundukları koridor yeni, enlemesine bir koridora açılıyordu. Bu koridor ortadaki geniş bir kare alanın etrafından dolanıyordu. Dört koridor vardı ve baktıkları planlara göre her koridorda iki oda bulunuyordu. Diğer tarafta başka bir çıkış yoktu. Tek çıkış yolu, bulundukları yere geri dönmek ve indikleri merdivenden yukarı çıkmaktı.

Garcia kanının donduğunu hissetti. "Sekiz oda. Aynı anda sekiz kurbanı burada tutabiliyor mu yani?"

Hunter başını salladı. "Öyle görünüyor."

"Lanet olsun. Hasta bu herif."

Hunter duraklayıp arkasına döndü. Duvarda asılı duran bir şeyi daha önce fark etmiş ama üzerinde durmamıştı. Üzerinde birkaç iskelet anahtar bulunan büyük bir metal anahtarlıktı.

"Bahse girerim bunlar odaları açıyordur."

Garcia başını salladı. "Hadi gidip deneyelim."

Çizim odasından çıktılar ve olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde, bulundukları koridorun sonundaki enlemesine koridora doğru ilerlediler. Koridorun tam ortasına çıktılar. Bu koridor toplamda on dokuz yirmi metre boyunca uzanıyordu. Tıpkı bir önceki koridorda olduğu gibi duvardaki metal kafesin içinde bulunan tek bir loş ampul koridorun zifirî karanlığa gömülmesini engelliyordu.

"Ee, ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Garcia. "Ayrılalım mı birlikte mi gidelim?"

"Kendimize daha iyi bir şans verelim ve birlikte hareket edelim. Böylelikle birbirimizi koruyabiliriz."

Garcia başını salladı. "İyi fikir. Ne tarafa?"

Hunter sağ tarafı işaret etti.

Bir kez daha neredeyse tam bir sessizlik içinde ilerlediler. Koridorun sonuna doğru ilk odaya hızla ulaştılar. Çok sağlam ve kalın bir ahşap kapıydı. Altında bir yiyecek kapağı vardı. Hunter

anahtarlıktaki anahtarların hepsini denedi. Üçüncü denemesinde doğru anahtarı buldu.

Hunter, Garcia'ya hızlıca başını salladı, o da aynı şekilde karşılık verdi. Olabilecekleri kadar hazırdılar.

İki dedektif de nefesini tuttu ve Hunter sırtını kapının sağındaki duvara dayayıp hızlı bir hareketle kapıyı iterek açtı. Garcia hemen içeri daldı; iki kolunu da uzatmış, silahını çift elle kavramıştı. Hemen arkasından Hunter da içeri girdi.

Oda zifirî karanlıktı fakat dışarıdaki koridordan sızan az miktardaki ışık odanın yapısını anlamalarını sağladı. Küçüktü, belki de sadece üç metreye iki metreydi. Duvarlardan birine dayanmış metal bir yatak ve yatağın sağında yerde duran bir kova vardı, başka bir şey yoktu. Duvarlar kırmızı tuğla, yerler betondu. Bir Orta Çağ zindanını andırıyordu. Eğer korkunun bir kokusu varsa bu oda o kokuya bulanmıştı. İçeride kimse yoktu.

Garcia nefesini verip ürperdi. "Kahretsin, şuraya bak dostum. Bu cehennem çukuru Stephen King'in bile aklına gelmezdi."

Hunter kapıyı sessizce kapattı ve birlikte yollarına devam ettiler. Koridor sola döndü. Hunter bu yeni koridordaki ilk kapıya ulaştığında her anahtarı deneyerek aynı işlemi gerçekleştirdi. Oda ilkinin aynısıydı ve yine zifirî karanlıktı. Orada da kimse yoktu.

Garcia huzursuzlanmaya başladı.

Bir sonraki kapıya ulaştılar ve aynı işlemi uyguladılar. Hunter kapıyı açıp silahları hazır halde içeri adımlarını atarlarken cılız ve korku dolu bir çığlık duydular.

Yüz On

Hunter ve Garcia kapının yanında durakladılar. İkisinin de silahı, sesi çıkaran her kimse ya da her ne ise ona doğrultulmuştu fakat ikisi de ateş etmedi. Karanlık yüzünden Hunter'ın onu görmesi birkaç saniye sürdü. Odanın köşelerinden birine dayanmış, küçük bir top gibi kıvrılmıştı. Dizlerini göğsüne çekmişti. Kollarıyla bacaklarına öyle sıkı sarılmıştı ki kanları çekilmiş gibiydi. Fal taşı gibi açılan gözleri kapıya ve yeni gelen iki kişiye bakıyordu. Tek bir kelime kadının durumunu tanımlayabiliyordu: korku.

Hunter kadını hemen tanıdı: Katia Kudrov'du.

Silahını kılıfına soktu ve ellerini teslim olma işareti yaparak hızla havaya kaldırdı.

"Biz Los Angeles polisiyiz," dedi çıkarabildiği en sakin sesiyle. "Bir süredir seni arıyorduk, Katia."

Katia gözyaşlarına boğuldu, vücudu duyguların etkisiyle sarsılıyordu. Hunter içeri girip yavaşça ona yaklaştı.

"Her şey yoluna girecek, artık yanındayız."

Gözleri hâlâ fal taşı gibi açıktı ve Hunter'a sanki bir hayalmiş gibi bakıyordu. Nefesi kesik kesikti. Hunter onun konuşamayacak kadar şokta olmasından korkuyordu.

"Konuşabilecek misin?" diye sordu. "Yaralı mısın?"

Katia burnundan derin bir nefes çekti ve başını salladı.

"E... evet, konuşabilirim. Ha... hayır, yaralı değilim."

Hunter önünde diz çöküp genç kadını kollarının arasına aldı. Hunter'a sımsıkı sarılan Katia tiz çığlıklar arasında çaresiz gözyaşlarına boğuldu. Hunter onun korkusunu âdeta derisinden emiyormuş gibi hissetti.

İki eliyle silahını kavramış, kapının yanında duran Garcia'nın bakışları koridorda sürekli sağı solu kolaçan ediyordu.

Katia, Hunter'la göz göze geldi. "Te... teşekkür ederim."

"Burada başkaları da var mı?"

Katia başını salladı. "Sanırım var. Ben kimseyi görmedim. Bu odadan hiç çıkmadım. Işıklar hep kapalı. Ama bir gün bir şey duyduğuma eminim. Yani *birini* duyduğuma. Başka bir kadını."

Hunter başını salladı. "Bulduğumuz ilk kişi sensin, diğerlerini de aramalıyız."

Katia, Hunter'a daha sıkı sarıldı. "Hayır... beni bırakmayın."

"Seni bırakmıyoruz. Bizimle geliyorsun. Yürüyebilecek misin?"

Katia nefesini verip başını salladı.

Hunter genç kadının kalkmasına yardım etti. Katia fotoğraftakilerden çok daha zayıf görünüyordu.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Katia omuz silkti. "Bilmiyorum. Yemeğe ve suya ilaç katıyor."

"Başın dönüyor mu?"

Art arda hızlıca başını salladı. "Biraz ama yürüyebilirim."

Hunter'ın sorgulayan bakışları Garcia'ya kaydı.

"Biz hazırız, hadi gidelim."

Hunter, Katia'yı Garcia'yla arasına aldı ve silahını tekrar çekti. Koridorları yeniden aşmaya hazır, temkinli adımlarla kapıya doğru ilerlediler.

Ansızın tüm ışıklar söndü.

Zifirî karanlıkta kalmışlardı.

Bir an için üçü de oldukları yerde donup kaldılar. Katia bir çığlık daha attı fakat bu sefer sesindeki korku neredeyse havayı donduracaktı.

"Aman Tanrım, o burada."

Hunter tekrar ona doğru uzandı. "Her şey yolunda, Katia. Her şey yoluna girecek. Hâlâ yanındayız." Eli koluna dokunduğunda genç kadının titrediğini hissetti.

"Hayır, an... anlamıyorsunuz. Hiçbir şey yoluna girmeyecek."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Garcia.

"O bir hayalet gibi. Hayalet gibi hareket ediyor. Senin için geldiğinde onu duymuyorsun." Ağlamaya başladı ve sesi titredi. "Ve... o... o seni görebiliyor ama sen onu göremiyorsun." Nefes alıp verişi hızlandı. "Karanlıkta görebiliyor."

Yüz On Bir

Hunter, Katia'yı tekrar kollarına çekti.

"Katia, her şey yoluna girecek. Buradan çıkacağız."

"Hayır..." Umutsuzluk sesini ele geçirdi. "Beni dinlemiyorsunuz. Ondan saklanamayız. Bizi bulamayacağı hiçbir yere gidemeyiz. Buradan sağ çıkamayacağız. Şu anda arkanızda duruyor olabilir ve bunun farkında bile olmayabilirsiniz. Tabii o istemedikçe."

Bu cümle üzerine ürperen Garcia sol elini kör bir adam gibi mekanik bir şekilde uzatarak etrafındaki boşluğu yokladı. Havadan başka bir şey yoktu.

"Onu hiç göremedim," diye devam etti Katia, "ama onu birçok kez tam burada, odada, yanımda hissettim. Tek kelime etmezdi ama orada olduğunu, beni izlediğini, gözlemlediğini biliyordum. İçeri girdiğini ya da dışarı çıktığını hiç duymadım. Bir hayalet gibi hareket ediyor."

"Tamam," dedi Hunter. "Üçümüzün birden körlemesine hareket etmesi iyi bir fikir değil. Birbirimizi koruyamayız."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye fısıldadı Garcia.

"Katia, sen burada kal. Odada kal."

"Ne?"

"Buranın her santimini inceledim. Ne kamera var ne de mikrofon, hiçbir şey yok. Burada olduğumuzu biliyor olabilir ama sana ya da başka birine ulaştığımızdan emin olması im-

kânsız. Yakalandığın günden beri yaptığın gibi odada kalırsan sana kızması için hiçbir neden yok."

"Hayır... hayır. Burada bir saniye daha yalnız kalmaktansa ölmeyi yeğlerim. Neler yaşadığımı bilmiyorsunuz. Burada kalamam. Lütfen onunla tekrar yüzleşmem için beni burada bırakmayın. Beni burada yalnız bırakamazsınız."

"Katia, dinle, şimdi üçümüz birlikte bu odadan çıkarsak ve bu adam dediğin gibi karanlıkta görebiliyor ve sessizce hareket edebiliyorsa hiç şansımız kalmaz."

"Hayır... Burada yalnız kalamam. Lütfen beni burada yalnız bırakmayın. Ölürüm daha iyi."

"Ben seninle kalırım," dedi Garcia. "Robert haklı. Buradan birlikte çıkarsak birbirimizi koruyamayız. Bizi kolayca teker teker avlayabilir ve ruhumuz bile duymaz. Ben burada seninle kalacağım. Robert'ın dediği gibi, hangi odada olduğumuzu bilmiyor. Muhtemelen tıpkı dakikalar önce olduğu gibi senin burada yalnız olduğunu sanıyordur. Ben kalırım. Benim seninle olduğumu bilmesine imkân yok. Bu kapıyı biri kendini tanıtmadan açarsa onu vururum." Silahının horozunu çekti ve Katia olduğu yerde sıçradı.

"İyi fikir," dedi Hunter.

"Neden sen de kalmıyorsun?" diye yalvardı Katia. "Neden hepimiz burada bekleyip onunla hep birlikte savaşmıyoruz? Bu şekilde şansımız daha yüksek olur."

"Çünkü doğrudan buraya gelmeyebilir," diye açıkladı Hunter. "Elinde en az bir kurban daha olduğuna eminiz. Başkomiserimiz. Sırf bizi cezalandırmak için doğrudan ona yönelebilir. Başkomiserimi ondan önce bulmalıyım. Burada öylece oturup bekleyemem. Amirimizin hayatı buna bağlı."

"Hunter haklı, Katia," dedi Garcia.

"Daha fazla zaman kaybedemeyiz," dedi Hunter tekrar sözü devralarak. "Güven bana, Katia. Senin için geri döneceğim."

Garcia kolunu Katia'ya dolayıp onu yavaşça odanın içine doğru götürdü.

"İyi şanslar," dedi Garcia, Hunter kapıyı arkasından kapatıp derin nefes alırken.

Bu daha şimdiden kötü bir fikre benziyor, diye düşündü. *Zifiri karanlık koridorlarda dolaşarak bir katille körlemesine savaşmak. Aklımdan ne geçiyor benim acaba?*

Hunter kendisi ile koridorun sonu arasında yaklaşık altı metre olduğunu biliyordu. Bu bölümde başka kapı yoktu. Temkinli ama hızlı hareket etti. Koridor tekrar sola kıvrılıyordu. Kıpırdamadan durdu, kulak kabarttı.

Mutlak sessizlik dışında hiçbir şey yoktu.

Hunter sesleri ayırt etmekte hep başarılı olmuştu. Ona gizlice yaklaşmak çetin bir görev olacaktı. Katia, Andrew'un karanlıkta görebildiğini ve hayalet gibi hareket edebildiğini söylese de bir insanın bu kadar sessiz olabileceğini aklı almıyordu.

Yanılıyordu.

Yüz On İki

Andrew, Hunter'dan sadece birkaç metre ötede durmuş onu izliyordu, nefesi o kadar sessiz ve yumuşaktı ki birkaç santim ötesinde duran biri bile onu fark edemezdi. Birkaç dakika önceki konuşmanın tamamını duymuştu. Garcia'nın Katia'yla birlikte odada kaldığını biliyordu. Ama onlarla daha sonra ilgilenecekti. Dudakları tatmin olmuş bir tebessümle aralandı. Hunter'ın yüzündeki kaygıyı görebiliyordu. Hareketlerindeki gerilimi hissedebiliyordu. Hunter'ın yürekli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kazanamayacağı bir kavgaya göz göre göre girişmişti.

Hunter tekrar ilerlemeye başladı. Bir sonraki kapıyı ararken sol eli koridorun üç duvarıyla sürekli temas halindeydi.

Ancak beş adım gidebildi.

İlk darbe silah tutan eline geldi, o kadar güçlü ve isabetliydi ki az kalsın bileği kopuyordu. Hunter hiçbir şey duymamıştı. Başkasının varlığını hissetmemişti. Katia haklıydı. Andrew karanlıkta görebiliyordu. Bu kadar isabetli bir darbe indirmesinin başka yolu yoktu.

Hunter'ın silahı, havaya fırlatılan bir roket misali elini terk etti. Önünde sağda bir yere düştüğünü duydu. İçgüdüsel olarak geri çekildi ve dövüş pozisyonu aldı fakat rakibini göremez ya da duyamazken onunla nasıl dövüşürdü?

Andrew bir şekilde Hunter'ın etrafından dolaşmıştı çünkü bir sonraki darbe arkasından, doğrudan beline geldi. Öne doğru savrulan Hunter sırtında dayanılmaz bir acı hissetti.

"Sanırım tavsiyeme kulak asmamaya karar verdin," dedi Andrew kararlı ve kendinden emin bir sesle. "Kötü hamle, dedektif."

Hunter sesin geldiği yöne döndü ve göğüs hizasında körlemesine bir yumruk attı. Havayı dövdü.

"Yine yanıldın." Bu kez ses Hunter'ın solundan, birkaç santim uzağından geliyordu.

Nasıl bu kadar hızlı ve bu kadar sessiz hareket edebiliyordu?

Hunter vücudunu döndürüp dirseğini olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde savurdu fakat Andrew yine hareket etmişti. Ve Hunter yine havayı dövdü.

Bir sonraki yumruk Hunter'ın karnına geldi. O kadar güçlü bir darbeydi ki iki büklüm olan Hunter ağzında buruk bir safra tadı duydu. Tepki verecek zaman bulamadı. Hızlı bir takip yumruğu yüzünün sol tarafına isabet etti. Hunter dudağının patladığını hissetti ve ağzındaki acı tadın yerini hızla metalik ve keskin bir tat aldı: kan.

Hunter kolunu tekrar savurdu. Savaşı kaybettiğini bilen birinin umutsuz bir girişimiydi bu. Kendini savunamıyordu bile. Tek yapabildiği, bir sonraki darbeyi beklemekti. Ve o da dizine alçak bir tekme şeklinde geldi. Bir acı dalgası Hunter'ın bacağına yayılırken yer çekiminin etkisiyle yere düştü. Sırtı ve başı arkasındaki duvara çarptı. Andrew görünmez ve sessiz olmakla kalmıyor, dövüşmeyi de biliyordu.

"Asıl soru şu," dedi Andrew, "seni ölene kadar hırpalamaya devam mı etsem... yoksa silahınla kafana bir kurşun sıkıp bu işi bitirsem mi?"

"Andrew, bunu yapmak zorunda değilsin." Hunter'ın kanlı ağzından çıkan sesi boğuk ve yılgındı.

"Bana Andrew deme demiştim."

"Tamam," dedi Hunter bunu kabul ederek. "Sana Bryan dememi ister misin? Bryan Coleman?"

Sessizlik. Hunter ilk kez Andrew'un tereddüt ettiğini hissetti.

"Kendin için seçtiğin yeni kimlik bu, değil mi? Bryan Coleman? A&E TV kanalında yapım direktörü. Daha birkaç gün önce yüz yüze görüşmüştük."

"Vay canına," dedi Andrew alkışlayarak. "Ününü fazlasıyla hak ediyorsun. Kimsenin çözemediği gizemi çözmüşsün."

"Kimliğin artık bir sır değil," diye devam etti Hunter. "Bu gece burada ne olursa olsun, LAPD artık senin kim olduğunu biliyor. Sonsuza kadar karanlıkta kalamazsın." Hunter durakladı, derin nefes aldı ve ciğerlerinin acıyla yandığını hissetti. "Yardıma ihtiyacın var, Bryan. Bir şekilde, tek başına, yirmi yıl boyunca, kimsenin tek başına üstesinden gelemeyeceği bir şeyle başa çıkmayı başardın."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, dedektif. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Andrew tekrar hareket etmişti. Sesi şimdi Hunter'ın sağından geliyordu.

"O tavan arasında saklanarak, korkarak, ne yapacağıma karar vermeye çalışarak üç gün geçirdim." Durakladı. "Healdsburg'da kalmak istemediğime karar verdim. Bir yerlerde bir yetimhaneye verilmek istemiyordum. Herkesin acıdığı çocuk olmak istemiyordum. Böylece havanın kararmasını bekledim, sonra da kaçtım. Eyaletler arası benzinlikte bir kamyonun kasasına saklanmak oldukça kolay oldu."

Hunter, Harperların eski evinin 101 numaralı otoyola bir kilometreden daha az bir mesafede olduğunu hatırladı.

"Los Angeles gibi büyük bir şehrin sokaklarında bir çocuğun hayatta kalmasının ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşarsın. Ama Healdsburg'dan uzaklaşmak fayda etmedi. Yirmi yıldır gözlerimi her kapadığımda kafamda aynı görüntüler canlanıyor."

Hunter kan öksürdü. "Yirmi yıl önce evinde olanlar senin hatan değildi, Bryan. Babanın yaptıkları için kendini suçlayamazsın."

"Babam annemi seviyordu. Onun için canını verdi."

"Onun için canını vermedi. Bir anlık öfkeyle hem kendi canını hem de anneninkini aldı."

"ÇÜNKÜ ANNEM ONA İHANET ETTİ." Bağırış Hunter'ın tam önünden geldi fakat tepki veremeyeceği kadar uzaktaydı. "Babam annemi tüm kalbiyle seviyordu. Neler olduğunu anlamam yıllar sürdü. Ama annemin canıyla kendi canını aşk için... saf aşk için aldığını artık biliyorum."

Hunter haklıydı, Andrew'un gerçek aşkın ne olduğuna dair algısı tamamen çarpıktı fakat şu anda bunu tartışmak anlamsızdı. Hunter'ın onu daha fazla sinirlendirmesi değil, sakinleştirmeye çalışması gerekiyordu.

"Olanlar senin hatan değildi," dedi.

"KES SESİNİ. Neler olduğunu bilmiyorsun. Babamın aklını kaybetmesine neyin sebep olduğunu bilmiyorsun. Ama sana anlatacağım. *Benim* yüzümden oldu. Ona ben söyledim. *Hepsi benim hatamdı.*"

Yüz On Üç

Hunter, Andrew'un sesindeki ızdırabı ve acıyı hissetti. Derinlerden gelen bir acıydı bu. Bunca yıldır içinde taşıdığı bir şeydi.

"Bay Gardner ile annemi babam nasıl öğrendi sence?" diye sordu Andrew.

Hunter bunu düşünmemişti fakat cevabı bulmak için uzun süre kafa yormasına gerek yoktu.

"Bir gün ikisini birlikte gördüm. Annemle babamın odasında, annemle babamın yatağında. Yaptıkları şeyin yanlış... çok yanlış olduğunu biliyordum." Andrew'un sesine çaresiz bir titreme karışmıştı, anılar zihninde hâlâ çok canlıydı. "Ne yapacağımı bilemedim. Bir şekilde annemin yaptığı şeyin babamla olan evliliğini mahvedeceğini biliyordum. Bunun olmasını istemiyordum. Onların yeniden birlikte mutlu olmalarını istiyordum." Bir an tereddüt etti.

"Sen de babana söyledin," diye fısıldadı Hunter.

"O olaydan bir hafta önce. Ona Nathan Gardner'ı bir gün evimize girerken gördüğümü söyledim. Ona sadece bunu söyledim, başka bir şey söylemedim." Sesindeki acı daha da güçlendi. "Babamın öyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum..." Sesi sönüp azaldı.

"Yine de senin hatan değil," dedi Hunter tekrar. "Dediğin gibi, babanın öyle tepki vereceğini bilmiyordun. Senin niyetin

annenle babanın evliliğini kurtarmak, onları bir arada tutmaktı. Onun tepkisi senin hatan değildi."

Bir an için sessizlik çöktü.

"Annemle ilgili en çok neyi hatırlıyorum biliyor musun?" Andrew yine hareket etmişti. "Bana onun yaşına geldiğimde tıpkı onun gibi birini bulacağımı söylemişti, güzel... yetenekli... âşık olabileceğim birini." Bir an durakladı. "Yirmi yıl boyunca o doğum günümü bekledim. Sonunda mükemmel eşimi seçmeye başlayabileceğim o günü."

Birdenbire Hunter için her şey anlam kazanmaya başladı. Haklı çıkmışlardı. Andrew Harper'ın kaçırdığı kadınlar, anne sevgisi ile romantik aşkın bir karışımını simgeliyordu. Onlara âşık olmak istiyordu fakat onların annesine benzemesini de istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Annesi ona otuz yaşına, yani öldüğündeki yaşına geldiğinde mükemmel eşini, tıpkı onun gibi birini bulacağını söylemişti. Hunter, Andrew'un doğum belgesine bakmıştı. Doğum günü 22 Şubat'tı, ilk kaçırma kurbanı Kelly Jensen'ın alıkonmasından iki gün önce. Andrew bir süredir kurbanlarını arıyordu fakat bilinçaltı otuzuncu yaş gününe kadar harekete geçmesini yasaklamıştı. Kırılgan zihninde, annesinin sözleri çiğnenemeyecek bir kuraldı. O doğum gününü çok uzun zamandır bekliyordu. Ve o gün geldiğinde hiç vakit kaybetmemişti. Andrew'un zihni, annesinin söylediklerini ancak ağır travma geçirmiş bir zihnin yapabileceği şekilde çarpıtmıştı.

"Aradığını buldun da," dedi Hunter. "Tıpkı annene benzeyen kadınlar. Onun kadar yetenekli olan..."

"Kimse annem kadar yetenekli olamaz." Andrew'un sesine öfke geri döndü.

"Özür dilerim," diye düzeltti Hunter. "Aşkın için adaylar buldun... ve onları evlerinden, stüdyolarından... arabalarından kaçırdın. Ama onlara âşık olamadın, değil mi?"

Sessizlik.

"Onları kaçırıp tutsak ettin. Tıpkı annene yaptığın gibi, onları her gün sessizce izledin. Ama onları izledikçe anneni daha çok hatırlattılar, değil mi? Bu yüzden onlara cinsel olarak ya da başka şekilde dokunamadın. Onları incitemedin de. Ama ne yazık ki annenin hatırası başka bir şeyi daha hatırlattı."

Hunter ağzındaki kanı sildi.

"Onun babanın sevgisine ihanetini," diye devam etti Hunter. "*Senin* sevgine ihanetini. Ailene ihanetini. Ve sonunda onlara âşık olmak yerine onlardan nefret ettin. O ihanetten dolayı onlardan nefret ettin. Onları hangi sebeple kaçırdıysan onlardan o sebeple nefret ettin. Yani sana anneni hatırlattıkları için."

Andrew cevap vermedi.

"Yani tıpkı baban gibi, öfkenin seni esir almasına izin verdin. Öfken seni esir aldığında da doğrudan o güne ve babanın annene yaptıklarına geri döndün."

Yine cevap gelmedi fakat Hunter havadaki kaygıyı hissediyordu.

"Röportajları bulduk, Andrew. Onlara gerçek aşk hakkında sorduğun soruları bulduk."

"Onlara hep istedikleri şeyi verdim."

"Hayır, vermedin. Onların sözlerini çarpıttın. Tıpkı annenin sözlerini çarpıttığın gibi. Annen aşkı bulmanı gerçekten istiyordu fakat bu şekilde değil. Yardıma ihtiyacın var, Andrew."

"BANA ANDREW DEMEYİ KES." Bağırış yer altı katının dört bir köşesinde yankılandı. "Beni tanıdığını mı sanıyorsun? Hayatımı, acılarımı bildiğini mi sanıyorsun? Hiçbir BOK bilmiyorsun. Ama acıdan hoşlanıyorsan sana acı veririm."

Yeni darbe Hunter'ın yüzünün sağ tarafına isabet ederken ağzı tekrar kanla doldu ve yere düştü. Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü.

"Şimdi sana bir sürprizim var, dedektif..."

Huzursuz bir sessizlik oldu, ardından patates çuvalı gibi ağır bir şeyin yerde sürüklenme sesi duyuldu.

"Uyan, sürtük."

Hunter hafif tokat sesleri duydu, sanki Andrew birinin yanaklarına vurarak onu kendine getirmeye çalışıyordu.

"Uyan," dedi tekrar.

"Umm," diye fısıldadı bir kadın sesi ve Hunter nefesini tuttu.

"Hadi bakalım," dedi Andrew. "Uyan, uyan."

"Umm," dedi kadın yeniden.

Hunter kadının çıkardığı sesten ağzının tıkalı olduğunu ve çok acı çektiğini anladı.

"Başkomiserim?.." diye seslendi Hunter vücudunu öne doğru atarak.

Andrew güldü. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Botunun topuğuyla Hunter'ın göğsüne vurarak onu tekrar arkasındaki duvara fırlattı.

"Umm... um..." Kadının sesi telaşlı çıkıyordu fakat ağzındaki tıkaç çok sıkı bağlanmıştı.

"Başkomiserim?.." diye seslendi Hunter tekrar çaresiz bir nefesle.

"Sanırım birbirimize veda etme vakti geldi," dedi Andrew. "Bu saçmalıktan sıkıldım."

"Ummmmmm!" Bu kez başkomiserin sesi korku doluydu.

"Andrew, bunu yapma." Hunter bir kez daha ilerlemeye çalıştı fakat yine duvara itildi. Birkaç kez öksürdükten sonra nefesi düzene girdi.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Kurallarını *ben* çiğnedim, Andrew, o değil. Birini cezalandıracaksan beni cezalandır."

"Ahh, ne kadar asilce, dedektif," dedi Andrew küçümseyerek. "Siz polisler hep aynısınız. Hepiniz kahraman olmak istiyorsunuz. Ne zaman bırakacağınızı, ne zaman pes edeceğinizi bilmiyorsunuz. Kazanamayacağınız gün gibi ortadayken bile. Bu da sizi öngörülebilir kılıyor. Bil bakalım ne oldu, dedektif?"

Takip eden duraklama havayı korkuyla doldurdu.

"Bu kez günü kurtaramayacaksın."

"LÜTFEN, ANDREW, YAPMA." Hunter, Andrew'un sesindeki kararlılığı ve öfkeyi hissedince zamanının tükendiğini anladı. Kalan tüm gücüyle ileri atıldı fakat yine hareket etmişlerdi. Hunter boşluğa hamle yapmıştı. "Başkomiserim?.." Ancak Hunter'ın tek duyduğu, başkomiserin can çekişen feryadıydı. Biraz sonra Hunter yüzüne ve göğsüne ılık kan fışkırdığını hissetti.

"HAYIR... HAYIR... BAŞKOMİSERİM?.."

Sessizlik.

"Başkomiserim?.."

"Üzgünüm, dedektif," dedi Andrew derin ve tatmin edici bir nefes alarak. "Artık dinlediğini sanmıyorum."

Kan kokusu havayı sardı.

"Neden, Andrew? Bunu neden yaptın?" Hunter öfkeden titriyordu.

"Üzülme, dedektif. Onu bu kadar özlemene gerek yok... çünkü ona katılmak üzeresin." Andrew tekrar güldü. "Bir polisin kendi silahıyla öldürülmesi bir tür utanç vesilesidir, değil mi?"

Hunter yarı otomatik bir silahın yuvasına mermi sürülme sesini duydu.

Andrew karanlıkta Hunter'ın silahını kaldırdı ve doğrudan kafasına nişan aldı. Hunter her şeyin bittiğini biliyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı ve karanlığa rağmen gözlerini açık tutarak meydan okurcasına karşıya baktı.

Biraz sonra gelen kulakları sağır edici patlama koridoru iğrenç bir yanık kokusuyla doldurdu.

Yüz On Dört

Parlak, yakıcı ışık koridorda bir el bombası gibi patladı. Birdenbire her şey aydınlandı. Andrew öyle acılı bir şekilde kükredi ki sanki kalbinden bıçaklanmıştı fakat acının kaynağı aslında gözleriydi çünkü gece görüş gözlüğü tarafından binlerce kat güçlendirilen parlaklığın yoğunluğu yüzünden neredeyse kör olmuştu.

Andrew içgüdüsel olarak cihaza uzanıp gözünden çıkardı fakat olan olmuştu. Gözleri doğrudan retinaya gelen ışık patlamasıyla başa çıkmakta zorlanıyordu, başı dönüyordu ve afallamıştı.

Hunter'ın ne olduğunu anlaması sadece bir saniyesini aldı. Göz ucuyla Garcia'nın koridorun dönemeçlerinden birinde durduğunu gördü. Önünde yerde duran işaret fişeği yoğun bir şekilde yanıyordu. Birkaç dakika önce Andrew'un "fabrikasında" gördüğü deneme fişeklerinden biriydi.

Garcia kısa süre içinde karanlıkta görebilmenin tek yolunun gece görüş gözlüğü gibi ışık artırıcı bir cihaz kullanmak olduğunu fark etmişti. Ve onların nasıl çalıştıklarını çok iyi biliyordu. Katia'nın hücresinden, Hunter ve Andrew'un kavga ettiğini duymuştu. Orada eli kolu bağlı oturup bekleyemezdi. Hunter'ın yakın dövüşte çok iyi olduğunu biliyordu fakat göremediği bir rakibe karşı bir şansı olmazdı. Garcia "fabrikayı" ve işaret fişeklerini hatırlamıştı. Karanlıkta bile, kare bir düzende dolaşmak üzere yapılandırılmış koridorlarda kaybolmayacağını biliyordu. Tek ihtiyacı olan bir

saniyelik parlak bir ışıktı fakat Andrew bunu gözlerinin içinde bir bomba patlamış gibi hissedecekti.

Bu, tam da Hunter'ın ihtiyacı olan fırsattı. Hiç düşünmeden, bir saniyeden kısa süre içinde Andrew'a doğru atıldı. Garcia da aynısını yaptı. İkisi de aynı anda Andrew'la çarpışarak onu duvara doğru savurdular. Andrew inanılmaz bir güçle kafasını duvara çarptı. Roller tamamen tersine çevrilmişti. Işık patlamasıyla tamamen kör olan Andrew, kafasına aldığı ağır darbeyle büsbütün afallamıştı. Tıpkı Hunter'ın birkaç saniye önce yaptığı gibi, Andrew da kendini savunmak için çaresizce kolunu savurdu. İyi ama göremediğin rakiplerine karşı kendini nasıl savunurdun?

Garcia hemen Andrew'un karın boşluğuna güçlü bir yumruk indirdi. Hunter da çenesine bir tane yumruk attı. Kafası geriye doğru giden Andrew şiddetli bir çatırtıyla tekrar duvara çarptı.

Anında bayıldı.

Hunter ve Garcia'nın işaret fişeği sönmeden hemen önce gördükleri son şey, Whitney Myers'ın yerde kendi kan gölünde yatan cansız bedeniydi. Boğazı boylu boyunca kesilmişti.

Yüz On Beş

Otuz altı saat sonra - USC Üniversite Hastanesi - Los Angeles

Hunter iki kez çalıp kapıyı açtı. Başkomiser Blake ayarlanabilir yatağında oturuyordu. Yatağın arkalığı kırk beş derece eğikti. Başkomiserin yüzündeki kurumuş kanlar temizlenmişti fakat hâlâ morluklar vardı ve epey hırpalanmış görünüyordu. Sol gözü, dudakları ve burnu hâlâ şişti. Bitkin görünüyordu fakat sesi kesinlikle öyle çıkmıyordu. Sağlam gözü kapıya doğru kaydı ve Hunter ile Garcia'nın yanlarında getirdikleri şeyi görünce şaşırıp kaldı.

"Çiçek ve çikolata mı?" diye sordu kuşkuyla. "Yoksa bana karşı yumuşamaya mı başladınız? Çünkü birimimde en son isteyeceğim şey iki yufka yürekli dedektif."

Hunter içeri girip çiçekleri yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Garcia da aynısını çikolatalar için yaptı.

"Rica ederiz, başkomiserim," dedi Hunter. Onun da alt dudağı patlamış ve şişmişti. Gözleri her zamanki ışıltısının sadece yarısını taşıyordu.

"Whitney Myers için üzgünüm," dedi başkomiser tedirgin bir sessizlikten sonra.

Hunter bir şey demedi fakat gözlerindeki hüzün artmıştı. Myers'ın azim ve kararlılığının onu katilin pençesine düşürdüğünü biliyordu ve onu kurtarmak için elinden çok az şey gelirdi.

Healdsburg'dayken telefonunu açmadığı ve onu geri aramadığı için kendini suçlu hissediyordu.

"Andrew Harper onu nasıl ele geçirmiş?"

"Healdsburg'dan döndüğüm gün Whitney havaalanındaymış," dedi Hunter. "Andrew da öyle. Beni aradıktan sonra onu görüp takip etmiş ve arabasına binerken kaçırmış."

"Onun kim olduğunu nereden biliyordu?"

"Muhtemelen Carlos ve ben onunla ofisinde konuştuktan sonra Andrew beni takip etmeye başladı. Aynı günün gecesi, Whitney'yle Baldwin Hills'teki restoranda buluşmuştum. İkiyle ikiyi toplamak Andrew için zor olmamıştır."

"Peki Whitney neden havaalanındaydı?"

"Çünkü ona her şeyi anlatmadığımı biliyordu. Her yerde bağlantıları vardı, Parker Center'da bile."

Başkomiser Blake şaşırmış görünmüyordu.

"Onların aracılığıyla bir şeylerin peşinde olduğumu öğrendi. Adamımızın kim olduğunu bildiğimi tahmin ediyordu. Ve ben bilgi paylaşma niyetinde değilsem kendisi öğrenecekti. Çok iyi bir dedektifti." Başını çevirdi. "Ve çok iyi bir insan."

"Yani seni takip etmeye karar verdi?"

"Ortağına göre, ilk baştaki niyeti buymuş, evet."

Odaya bir süre daha sessizlik hâkim oldu.

"Ya diğer kadın?" diye sordu başkomiser sonunda. "Kaçırılan kurban."

Hunter başını salladı. "Katia Kudrov. Los Angeles Filarmoni Orkestrası'nın başkemancısı. Whitney onu bulması için tutulmuştu."

Başkomiser başını salladı. "O nasıl?"

"Korkuyor, biraz susuz kalmış ve yetersiz beslenmiş ama Andrew Harper ona elini sürmemiş. Fiziksel olarak zarar görmemiş." Bir an için durakladı. "Psikolojik olarak... yardıma ihtiyacı olacak."

"Adamımız konuşuyor mu peki?"

Hunter başını yana eğdi. "Psikiyatrlar yavaş yavaş ilerleme kaydediyorlar. Ama bu uzun bir süreç olacak. Anlaşıldığı üzere, Andrew'un zihni allak bullak olmuş durumda. Haklıymışız. Kendisine annesini hatırlatan kadınları kaçırıyormuş ama er ya da geç bu kadınların onun yansıtma büyüsünü bozacak bir şey yaptıkları ve onun istediği kişi olmadıklarını anlamasını sağladıkları varsayımımızda yanılmışız."

"Tam tersine," diye söze girdi Garcia. "Kadınlar ona annesini çok fazla hatırlatıyorlardı. Bu hatırlama, muhtemelen orada olduğunu bile bilmediği yirmi yıllık bastırılmış bir duyguyu uyandırdı... ve bu duygu sevgi değildi."

"Nefret miydi?" diye tahminde bulundu Başkomiser Blake.

"Öfkeydi," diye düzeltti Hunter. "Şiddetli bir öfke. Bilinçaltında, babasına ihanet ettiği... ailesini mahvettiği için onu suçluyordu. Röportajlarından ve gerçek aşkla ilgili sorulardan edindiği bilgileri, o gün evinde olanları taklit etmek için kullandı. Annesini tekrar tekrar cezalandırmak için."

"Nasıl olmuş da babası tarafından öldürülmemiş?" diye sordu başkomiser.

Hunter, Andrew'un babasının onu öldürmeyi hiç düşünmediğini söyledi. "Andrew o gün olan her şeyi tavan arasından görmüş ve sonra üç gün boyunca orada saklanmış. Evden kaçtığında eyaletler arası otoyoldaki benzinlikte bir kamyonun arkasına saklanmış. Şans eseri, kamyon da Los Angeles'a gidiyormuş."

"Bunca zamandır burada mıymış yani?"

Garcia başını sallayıp sözü devraldı. "South Central'da kenar mahallelerde uyumuş ve Batı Hollywood'da ayakkabı boyacılığı yapmış. On dört yaşındayken South Gate'te bir saatçi ve çilingir dükkânında iş bulmayı başarmış. Dükkân, altmışlı yaşlarında çocuksuz bir çift olan Ted ve Louise Coleman tarafından çalıştırılan bir aile işletmesiymiş. Zaman ayarlı tetikleyicileri, hassas mekanizmaları, karmaşık cihazlar yapmayı ve kilit açmayı burada

öğrenmiş. Hatta uzman olmuş. Yeni adını ve kimliğini de orada benimsemiş."

"Adi herif," dedi başkomiser yan masadaki su bardağına uzanarak.

"On dokuz yaşındayken ayak işlerine koşturan bir çocuk olarak *Contemporary Painters* dergisine katılmış." Garcia devam etti. "Dergi, DTP Corporation'a ait. Ayrıca *Art Today* dergisi ve diğer birkaç dergiyle birlikte A&E TV kanalının da sahibi bu şirket. Andrew çok zeki olduğundan hızla yükselmiş."

"Ona annesini hatırlatan bütün kadın ressam ve müzisyenleri bulabileceği harika bir yer," diye ekledi Hunter.

"Ve işte size sürpriz bilgi," dedi Garcia. "St Michael's Hastaevi'nin binası... ona aitmiş."

"Ona mı aitmiş?" Başkomiserin bakışları iki dedektif arasında gidip geldi.

Garcia başını salladı. "Yangında kül olmasından sekiz yıl sonra, geçen yıl satın almış." Omuz silkti. "Binadan geriye kalanlar çürüyüp gidiyormuş. Kimse istemiyormuş, özellikle de eski sahipleri. Tüm binayı iki bin dolara almış. Bina şehirden uzak olduğundan gençler, uyuşturucu bağımlıları ve evsizler pek uğramıyormuş. Mükemmel, ıssız bir yer. Oraya kimse gitmiyormuş. Hatta öyle bir yer olduğunu bilen çok az kişi var."

"Anlamadığım nokta şu: Kurbanlarını neden hastaevinde öldürmüyordu? Neden onları başka bir yere götürüyordu?" diye sordu başkomiser.

"Çünkü ne olursa olsun, ona hâlâ annesini hatırlatıyorlardı," dedi Hunter. "Annesinin ihaneti olarak gördüğü şeye duyduğu öfkeye rağmen ona olan sevgisi yadsınamazdı."

"O tetikleme mekanizmalarını da bu yüzden tasarladı," diye ekledi Garcia. "Öldüklerinde orada olmamak için. Bir tür soyutlanma."

"Kesinlikle," dedi Hunter.

"Yine de bunu hastaevinde de yapabilirdi," diye üsteledi Başkomiser Blake. "Onları bir odaya kilitleyip kaderlerine terk edebilirdi."

"Öyle yapsa cesetleriyle uğraşmak zorunda kalırdı," dedi Hunter. "Odaya tekrar girip cesetlerden kurtulmak zorunda kalırdı... Beyni ona annesini bu kadar çok hatırlatan birini ölü görmenin yaratacağı duyguyla başa çıkamazdı."

"Bütün bunlardan kaçınmanın en kolay yolu," diye bitirdi Garcia, "onları başka bir yerde kaderlerine terk etmekti."

Başkomiser Blake parmaklarını usulca şişmiş dudaklarına götürdü. "Desenize psikiyatrlar bayram edecekler."

"Daha çok bir yaz kampı gibi diyelim," dedi Garcia. "Sahip olduğu travmatik zihin, suçlu davranış psikologlarının rüyalarını süsler."

Başkomiserin gözleri Hunter'ı aradı. Hunter başını salladı.

"Yani altı kişiyi öldüren bu canavar idam cezası almak yerine muhtemelen bir psikiyatri kliniğine yatırılacak," dedi Başkomiser Blake başını iki yana sallayarak. "Her zamanki gibi, dışarıdaki kaçık psikopatları yakalamak için biz bir tarafımızı yırtarken lanet olası avukatlar ve devlet onları serbest bırakıyor."

"Serbest bırakılmayacak, başkomiserim," dedi Hunter.

"Sen ne demek istediğimi biliyorsun, Robert." Başkomiser duraklayıp Hunter'ın getirdiği çiçeklere baktı. Az kalsın gülümseyecekti ama kendini tuttu.

"Nasıl anladınız?" diye sordu Hunter. "Nerede olduğunuzu nasıl anladınız?"

Başkomiser Blake nasıl kaçırıldığını, nasıl büyük miktarlarda eter solumuş gibi yaptığını ve hastaevine vardıktan sonraki kaçma girişimini anlattı.

"Yola doğru koşmaya başladığımda hastaevinin eski tabelasını gördüm. Sanırım o videoyu çekmeye karar verdiği için şanslıydım. Dudaklarımı okuyabileceğin kadar hareket ettirmediğim-

den korktum. Bunu yaparken beni göreceğini düşünerek kafam karışmış gibi davrandım ve dudaklarımı tutarsızca oynattım, bunu yaparken kelimeleri de araya sıkıştırdım."

"Çok iyi düşünmüşsünüz," dedi Hunter.

"Hayatım kurtuldu."

Garcia gülümsedi.

"Sen neye gülüyorsun?" dedi Başkomiser Blake ters ters bakarak.

"İlk kez büyük bir vakanın sonunda suratı darmadağın olanın ben olmadığımı fark ettim de."

"Yani bunu kolayca ayarlayabiliriz," dedi başkomiser kötü kötü bakarak.

"Kalsın, ben yüzümü böyle seviyorum," dedi Garcia. Tebessümü kaybolmadı.

Herkes bir an sessiz kaldı.

"Teşekkür ederim," dedi başkomiser sonunda, Hunter'a bakarak.

Hunter başını ortağına doğru eğdi. "Carlos işaret fişeğini akıl ederek hepimizi kurtardı."

"Birinin bir şeyler düşünmesi gerekiyordu," dedi Garcia.

Kapı çalındı ve bir hemşire kafasını kapıdan içeri uzattı.

"Tamam, bugünlük bu kadar yeter. Şimdi dinlenmesi için Bayan Blake'i yalnız bırakmalısınız," dedi hemşire, bakışlarını Hunter'a dikerek.

"Dinlenmek mi?" dedi Başkomiser Blake neredeyse gülerek. "Tatlım, burada bir gece daha kalacağımı düşünüyorsan doktora ihtiyacı olan sensin."

"Doktor en az yirmi dört saat daha burada müşahede altında kalmanız gerektiğini söyledi," diye karşılık verdi hemşire.

"Müşahede altında tutulması gereken bir kadına benziyor muyum?"

Hunter iki elini de havaya kaldırıp Garcia'ya baktı. "Bizim zaten gitmemiz gerekiyor. Bu işi halletmeniz için sizi yalnız bırakacağız."

"Ortada halledecek bir şey yok," dedi başkomiser. "Burada bir gece daha geçirmeyeceğim. Ve bu son sözüm." Bakışlarıyla hemşireyi öldürebilirdi bile.

Hunter kapıda durup hemşirenin kulağına fısıldadı. "Sakinleştirici vermenizi öneririm."

"Ah, merak etme şekerim, onun hakkında uyarılmıştım zaten." Sağ göğüs cebine vurup Hunter'a göz kırptı. "Üzerinde adının yazdığı bir iğnem var." Bir an Hunter'ın yüzünü inceledi. "Şu kesiklere ve morluklara bir bakmamı ister misin, şekerparem? Dikişe ihtiyacın var gibi görünüyor."

Hunter ve Garcia hızlıca birbirlerine baktılar.

"Gerek yok." Hunter başını iki yana salladı.

"Emin misin? İğne iplikle aram çok iyidir."

"Kesinlikle," dedi Hunter ve Garcia hep bir ağızdan.

Ayışığı Kitaplığı

TEREDDÜT ETMEDEN ÖLMEK İSTEYECEKSİN...

Los Angeles Ulusal Ormanı içindeki terk edilmiş bir kulübede vahşi bir şekilde öldürülmüş genç bir kadının cesedi bulunur. Kurbanın ensesine garip bir çift haç sembolü kazınmıştır, bu lanetli sembol Haçlı Katil olarak bilinen psikopat katilin imzasıdır. Öte yandan bu mümkün değildir. Çünkü Haçlı Katil iki yıl önce yakalanmış ve idam edilmiştir.

"Sürükleyici. Okuması cesaret gerektiriyor."
Heat

EN BÜYÜK KORKUNU BELLİ ETMEMEYE ÇALIŞ, KATİL KOKUSUNU ALABİLİR...

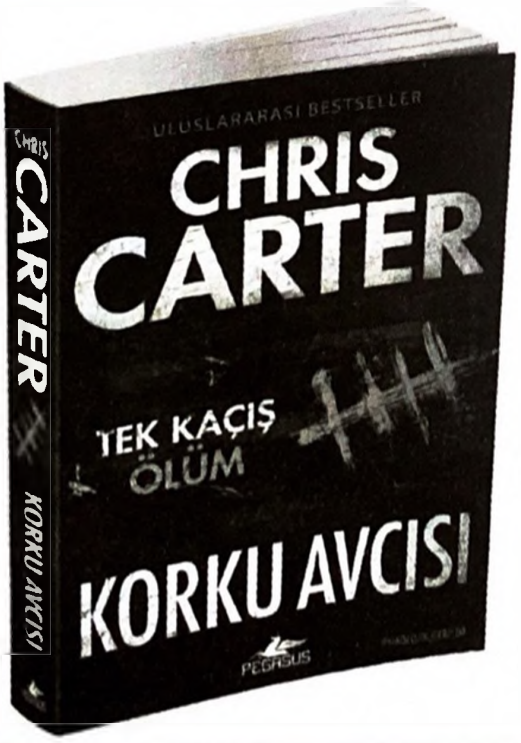

Sunağın basamaklarında kanlar içinde bir rahip yatmaktadır. Olay yerine gelen sağlık ekipleri ilk olarak kurbanın göğsüne kanla 3 rakamının yazıldığını görür. Dedektif Robert Hunter, cinayetin bir ayin gibi tasarlandığını düşünür...

"Eğer bütün günü okumaya ayıramayacaksanız bu kitaba başlamayın çünkü başladığınızda duramayacaksınız!"
CrimeSquadcom

ÖLÜMÜ SANATA DÖNÜŞTÜREN BİR KATİL...

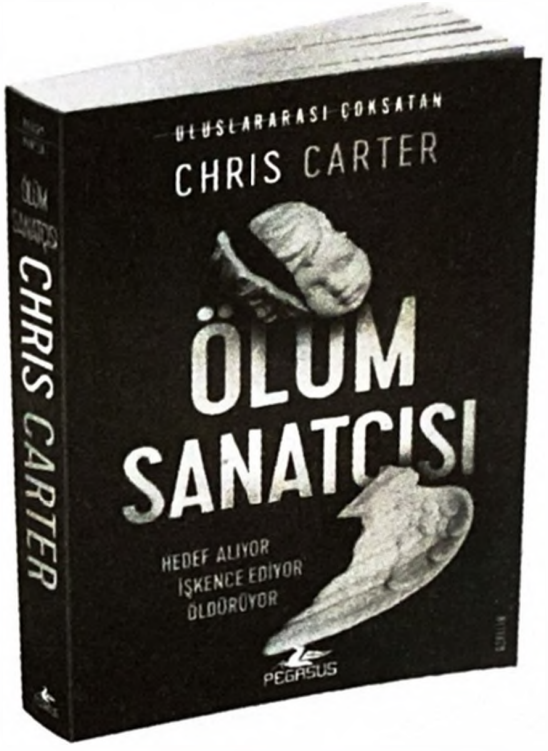

Henüz öğrenci olan bir hemşire, hastası Savcı Derek Nicholson'ın, yatağında korkunç bir biçimde öldürülmüş olduğunu görünce dehşete düşer. Hunter katilin polisle iletişim kurmaya çalıştığından emindir fakat kullandığı yöntem, dedektifin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemez...

"Mutlaka okunmalı. Amerikan suç-gerilim romanlarını sevenler Chris Carter'a bayılacak."
Saturday, Daily Express

"YARDIMINA İHTİYACIM VAR, DEDEKTİF. ATEŞ Mİ SU MU?"

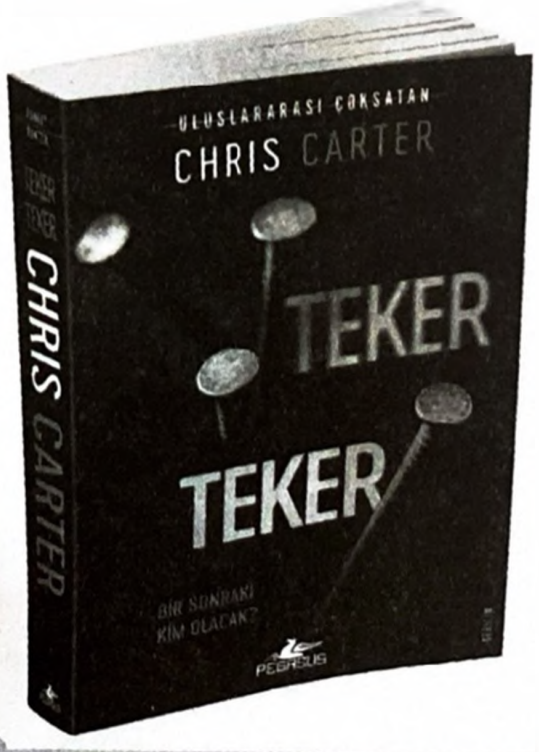

Los Angeles Polis Teşkilatı Cinayet Özel Büro dedektiflerinden Robert Hunter'a isimsiz bir telefon gelir: Arayan kişi ondan belirli bir internet sitesine girmesini ister, burada karşılaşacağı özel bir canlı yayındır. Hunter siteye giriş yapar ve tam da o an, yalnızca onun için hazırlanmış bir gösteri başlar. Hunter, kim olduğu bilinmeyen bir kurbanın, internet canlı yayınında işkence görüp öldürülmesini izlemek zorundadır.

**YILLARDIR SESSİZCE TAKİP EDİYOR,
ACIMASIZCA ÖLDÜRÜYOR.
ŞİMDİ KATİLİN ZİHNİNE GİRME ZAMANI...**

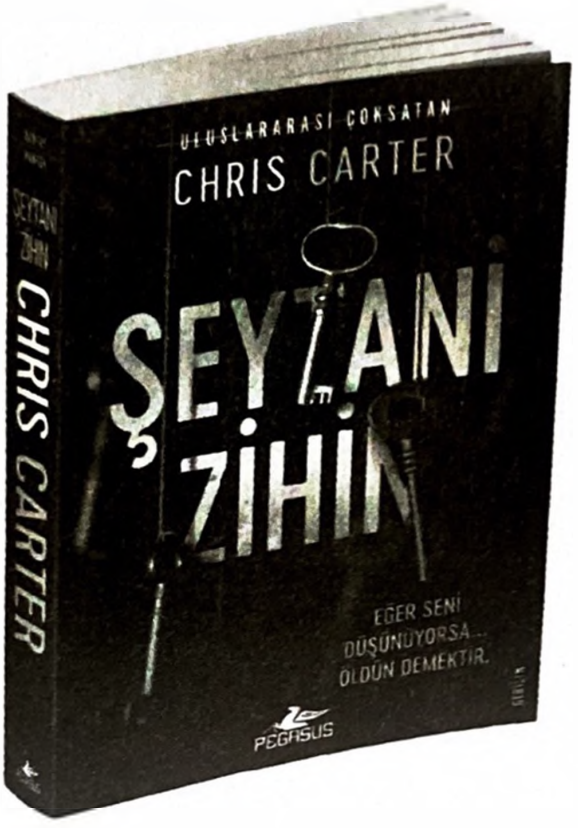

Wyoming'in kırsal kesiminde gerçekleşen tuhaf bir kaza sonucunda Şerif Departmanı olası çifte cinayet suçlamasıyla bir adamı tutuklar fakat soruşturma ilerledikçe çok daha korkunç bir gerçek ortaya çıkar: Bir seri katil en az yirmi beş yıldır ABD'nin dört bir yanında insanları kaçırmakta, onlara işkence etmekte ve vücutlarını parçalara ayırmaktadır. Katilin gerçek kişiliği o kadar akılalmazdır ki hiç kimse, FBI bile öyle birinin varlığından haberdar değildir... ta ki şimdiye kadar.

• • •

"*Şeytani Zihin*, okuduğum en tüyler ürpertici psikolojik gerilimlerden biri."
Fresh Fiction

© Neil Spence Photography

Brezilya'da doğan İtalyan kökenli Chris Carter, Michigan Üniversitesi'nde psikoloji ve suçlu davranışı eğitimi almıştır. Michigan Eyaleti Bölge Savcılığı Suçlu Psikolojisi ekibinin bir üyesi olarak, ömür boyu hapis cezası almış seri katiller ve birden çok cinayet faili dâhil olmak üzere pek çok suçluyla görüşmeler yapıp onların davranışlarını incelemiştir. Şimdilerde Londra'da yaşamaktadır. Yazarın Facebook sayfasından ve internet sitesi www.chriscarter.com adresinden kendisiyle ilgili daha fazla bilgi alabilirsiniz.

Kapak tasarımı: Jack Smyth S&S Art Dept.
Kapak görselleri: © Plainpicture